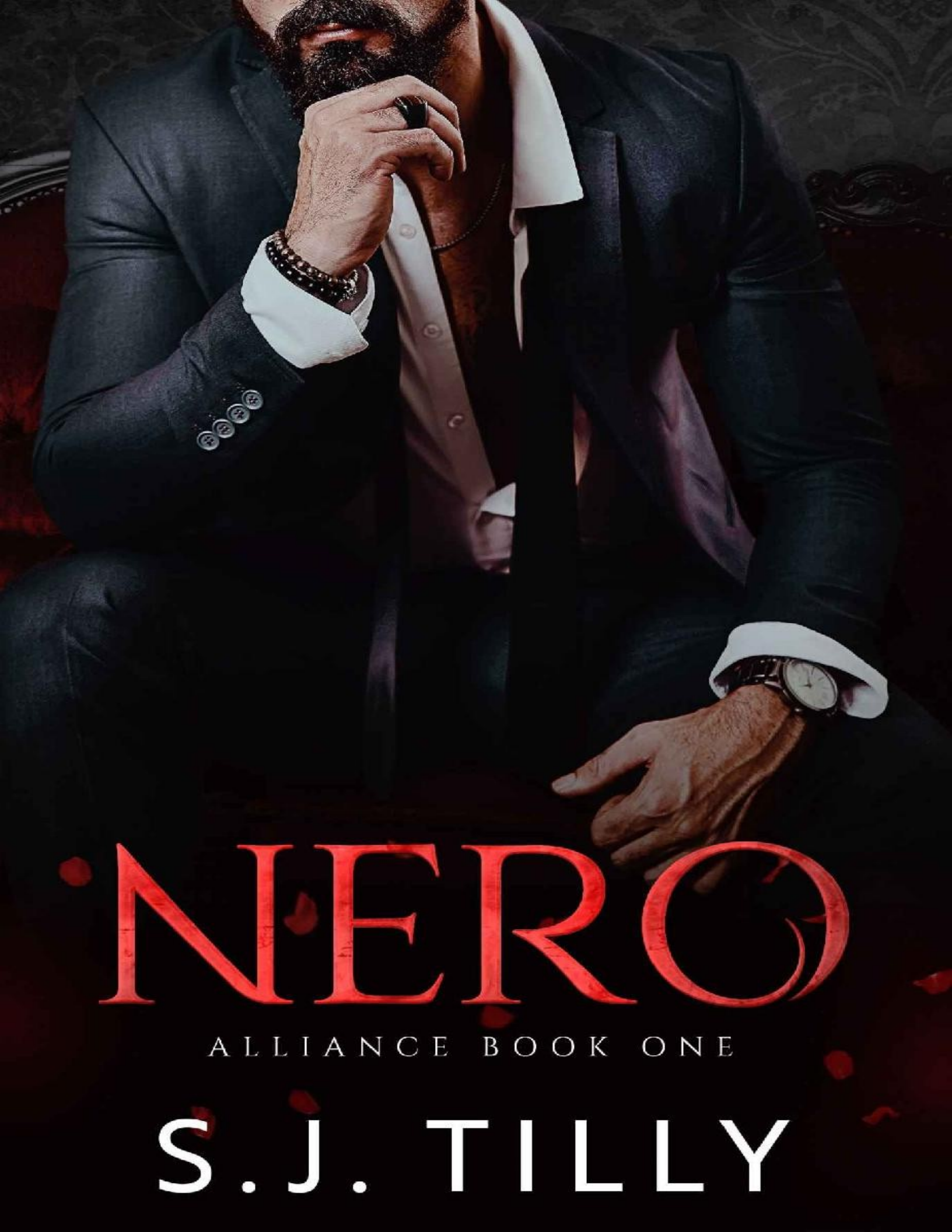

NERO
ALLIANCE BOOK ONE
S.J. TILLY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

NERO

İTTİFAK BİRİNCİ KİTAP

S. J. TILLY

NERO
İttifak Serisi Birinci Kitap Telif
Hakkı © S.J. Tilly LLC 2023
Tüm hakları saklıdır.
İlk olarak 2023 yılında yayınlandı
Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez veya yayınlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir cilt veya kapak biçiminde ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmadan başka bir şekilde dağıtılamaz. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışında bu yayındaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.
Kapak: Lori Jackson Tasarım
Model Görüntüsü: Wander Aguiar Fotoğrafçılık
Editör: Brittni Van, Overbooked Author Services & My Brother's Editor

Vellum ile oluşturuldu

O yürüyen Kırmızı Bayrakları pembenin güzel bir tonu olarak gören tüm hanımlarıma... benden sonra tekrarlayın, sadece erkekler kurgusal olduğunda.

İçindekiler

Sevgili Okuyucu

1. Payton
2. Payton
3. Nero
4. Payton
5. Payton
6. Nero
7. Payton
8. Payton
9. Nero
10. Payton
11. Nero
12. Payton
13. Nero
14. Payton
15. Nero
16. Payton
17. Nero
18. Payton
19. Nero
20. Payton
21. Nero
22. Payton
23. Nero
24. Payton
25. Nero
26. Nero
27. Nero
28. Nero
29. Payton
30. Nero
31. Payton
32. Nero
33. Payton
34. Nero
35. Payton
36. Nero
37. Payton

38. Payton
39. Nero
40. Payton
41. Nero
42. Payton
43. Nero
44. Payton
45. Nero
46. Payton
47. Nero
48. Payton
49. Nero
50. Payton
51. Payton
52. Kral
53. Payton
54. Nero
55. Payton
56. Nero
57. Payton
58. Nero
59. Payton
60. Nero
61. Payton
62. Nero
63. Payton
64. Nero
65. Nero
66. Payton
67. Nero
68. Payton
69. Nero
70. Payton
71. Nero
72. Payton
73. Nero
74. Payton
75. Nero
76. Payton
77. Nero
78. Payton
79. Nero
80. Payton
81. Nero
82. Payton

83. Nero
84. Payton
85. Nero
Epilog Bir
Epilog İki

İsimsiz Son
Yazar Hakkında
Teşekkür Ayrıca S.
J. Tilly
Bu Yazarın Kitapları

Sevgili Okuyucu

Bu yetişkinlere yönelik karanlık bir mafya romanıdır. Sayfalarda grafik şiddet, ölüm ve kaçırılma var. Geçmişte yaşanmış duygusal travmalar ve fiziksel istismar var. Şüpheli rıza örnekleri ve aşırı takipçi eğilimleri vardır. Aynı zamanda yürüyen bir kırmızı bayrak olan bir adam. Lütfen bilgili ve dikkatli bir şekilde ilerleyin.

BÖLÜM 1

Payton

KIRMIZI VE ALTIN BIR YAPRAK ODANIN IÇINDE AĞIRLIKSIZMIŞ GIBI SÜZÜLÜYOR,
Kanepedeki yerimle televizyon arasındaki halıya yerleşmeden önce.

Bir başka rüzgârın vaat edilen yağmurun kokusunu getirdiği açık veranda kapıma bakıyorum, ama kalkmak yerine bacaklarımı altıma sokuyorum ve polar battaniyemi çeneme kadar çekiyorum, yanımdaki minderin üzerinde duran patlamış mısır kasesini devirmemeye dikkat ediyorum.

Bir fırtına geliyor.

Seni şımarık velet, sana öğreteceğim.

Koltuğumun köşesine daha da sokuluyorum. *Bu çok uzun zaman önceydi*, diye hatırlatıyorum kendime, burnumdan derin nefes alarak, yeni anıların eskilerinin yerini almasını diliyorum.

Burası benim
evim.
Burada
güvendeyim.

Uzaktaki gök gürültüsünün alçak sesi beni daha da sakinleştiriyor.

Beni ne kadar hırpalamaya çalışırlarsa çalışsınlar, şiddetli havaya olan sevgimi asla kaybetmedim.

Fırtınalardan neden korkmam gerektiğini hiç anlamadım. İddia ettikleri gibi bunun beni neden farklı, yanlış ya da aptal yaptığını anlamadım.

Arzuladığım şey şiddet değildi, değişimdi. Yıkanmak. Arınma. Bir dalganın çarpıp eskiyi sürükleyerek yeni bir şey bırakabileceğine dair en küçük umut kırıntısı.

Belki de bu yüzden onları hala seviyorum. Göğsümde, içimin derinliklerinde, gökyüzüne çekilmek, her şeyden uzaklaşmak ve Oz'a düşmek isteyen bir nokta var.

Rüzgâr tarafından çağrılmış gibi, ekrandaki kadın ön kapısını açıyor ve etrafındaki dünya siyah beyazdan renkliye dönüşüyor ve tanıdık nostalji duygusunun üzerimden geçmesine izin veriyorum.

Başımı tanıdık şarkılara sallarken bile yaklaşan fırtınanın sesleri farkındalığımın içine ve dışına süzülmeye devam ediyor.

Elim ağzımın yarısına kadar gelmiş, parmaklarımın arasında patlamış mısır varken, inleyen metalin donuk sesi bakışlarımı sürgülü cam kapının ardına kadar açık olduğu verandaya sürüklüyor.

Geçen yıl taktırdığım tül perdeler esintiyle ürkütücü bir şekilde dalgalanıyor, ama dışarıdaki sokak lambası yanmış, bu yüzden küçük balkonumun ötesini göremiyorum.

O balkona hiç güvenmemiştim, binanın geri kalanı gibi perişan bir haldeydi. Ama onu yıkmak için biraz sert havadan daha fazlası gerektiğini düşündüm.

Parmaklarımdaki tuzu yalarken dışarıdaki mobilyalarla hiç uğraşmadığım için kendime zihinsel bir altın yıldız veriyorum.

Bu sefer daha yakından gelen bir başka gök gürültüsü dikkatimi tekrar balkona çekiyor.

Ve açık kapımda duran adam.

BÖLÜM 2

Payton

BOĞAZIMDA BIR ÇIĞLIK DÜĞÜMLENIYOR, DUYULAMAYACAK KADAR BOĞUK.

Rüya görüyorum.

Gözlerim sıkıca kapanıyor ve kendimi nefes almaya zorluyorum.

Rüya görüyor olmalıyım.

Ama tekrar açtığımda, adam hala oradaydı. Ve yaklaşıyor.

Adam iki uzun adımda dairemin yarısını geçiyor ve sadece bir metre uzağımda duruyor.

Adrenalin vücudumda dolaşıyor, yine de hareket etmiyorum. Kendimi küçük düşürmek için, hiçbir şey yapmıyorum.

Evimde bir adam var.

Televizyonun yanı sıra, köşedeki lamba yanan tek ışık. Ve önümdeki adamı aydınlatmak için çok az şey yapıyor.

Uzun boylu. Oturuyorum ama uzun olduğunu söyleyebilirim. Ve... takım elbise giyiyor.

Neden takım elbise giyiyor?

Bu durumu daha da kötüleştirir mi?

"İyi akşamlar." Sesi derindi. Ama nazik. Hatta yumuşak. Ve beynim nasıl tepki vereceğini bilemiyor.

Kalbim küt küt atıyor.

Ellerim titriyor.

Ama geri kalan kısmım hareket etmiyor.

"Biliyor musun," diyor birkaç yavaş adım atıp televizyonun önünden geçerken. "Kapını bu şekilde açık bırakmamalısın."

Dudaklarım ayrılıyor ama kelimelerim dilimde birbirine karışıyor ve tekrar denemeden önce yutkunmak zorunda kalıyorum.

"İkinci kattayım," diye fısıldıyorum, hâlâ neler olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Başını eğiyor ve sanki cevabımla dalga geçiyormuş gibi hissediyorum ama buna odaklanamıyorum. Çünkü açı, ışığın yüz hatlarına düşmesine izin veriyor. Ve...

Koyu renk gözler. Koyu renk kaşlar. Neredeyse siyaha çalan ama geriye doğru taranmış saçlar ve aynı tonda kesilmiş bir sakalla belirginleştirilmiş keskin elmacık kemikleri.

Tekrar yutkunuyorum.

Fotoğraf çekiminden gelmiş gibi görünüyor. Ya da bir toplantı odasından. Ya da bir toplantı odasının fotoğraf çekiminden. Ve içimden bir ses bana bunun daha da korkutucu olması gerektiğini söylüyor.

Olmalı.

Ayrıca kıyafetlerinin ıslak olmadığını fark ettim, bu da yağmurun başlamadığı anlamına geliyor. Ve nedense bu beni üzüyor. Sanki tek başına bu detay bile mahvoluşumu mühürlüyor.

İşte bu yüzden hep kurban oldum.

İçgüdülerim bozuldu. Zihnim her zaman önemli kısımlardan uzaklaşıyor. Bir oyun planına değil, saçma ayrıntılara odaklanıyorum.

Vücudunu bana dönük tutan adam dairemin etrafına göz gezdiriyor.

Erkek takım elbiseleri hakkında çok fazla bilgim yok ama sanırım onun kıyafetleri benim tüm eşyalarımın toplamından daha pahalı.

Eşyalarım süslü değil ve olduğu kadar da ucuz görünüyor. İkinci el bir kanepe ve yıpranmış bir sehpa. Alyan anahtarıyla kendim monte etmek zorunda kaldığım ucuz bir sehpanın üzerinde küçük bir televizyon. Köşeye sıkışmış tek sandalyeli yuvarlak masam. Ve oturma odası ile mutfağı birbirinden ayıran ince bir ada. Kenarları soyulmuş laminat tezgahlarla tamamlanmış, daha çok küçük bir mutfağa benzeyen bir mutfak.

Söz konusu mutfak tezgahının üzerinde duran telefonumu görünce iç geçirme isteğime direniyorum. Asla fırsat bulamayacağımı bile bile polisi arama fikriyle benimle alay ediyor.

Geçmişte bana hiç yardım etmediler.

Tek kişilik yatak odam ve banyom mutfağın diğer tarafında ama karanlık onları yutuyor.

Adam her şeyi kavrarken boğazının arkasından bir ses çıkarıyor. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Ya da onun onayını almak için neden bu kadar endişelendiğimi. Sanki bu üzücü ortamda onaylanacak bir şey varmış gibi. Ya da birinin katilinin dairesini beğenmesinin herhangi bir yararı.

Dışarıda bir polis sireni
çalıyor. Sonra bir tane daha.

Ve bir an sonra, polis arabaları binamın önünden hızla geçerken kırmızı ve mavi ışıkların gecenin içinden aşağıya doğru sıçrayışını izliyorum.

Yavaşça bakışlarımı tekrar karşımdaki adama çeviriyorum.

Bir omzunu kaldırıyor ve ağzının kenarı bir sırıtışa dönüşüyor.

Bu adam polislerden kaçıyor.

Polislerden kaçıyor ve oturma odamda duruyor. Sanki yanlış bir şey yokmuş gibi. Sanki eve farklı bir yoldan gitmeye karar vermiş gibi.

Vücudu yer değiştiriyor ve belki de hepsi bu kadar olacak diye düşünüyorum. Polis geçti, artık gidebilir.

Ama bir ayağını kaldırıp yaklaşıyor.

Panik içimde daha da alevlenmeye başlıyor, bir başka rüzgâr onun takım elbise ceketinin kenarını kaldırdığında parlama noktasına ulaşıyor.

Tanrım, silahı var.

Yine de ona uzanmıyor. Sadece... kendini kanepeye bırakıyor. Benim kanepeme.

Yanımda.

Bir kez daha ağzım açılıyor ama hiçbir şey çıkmıyor.

O ne yapıyor? Neler
oluyor?

"Bu filmi seviyorum," diyor neredeyse kendi kendine.

Ne. İçinde. Ne. Cehennemde. Neler oluyor?

İri vücudu kanepede çok fazla yer kaplıyor. Bütün mobilyalarım küçük. Küçük çünkü dairem küçük. Küçük çünkü burada sadece ben varım.

Bir şey söylesem mi diye düşünerek donup kalıyorum ama o televizyona odaklanmaya devam ediyor.

O... o burada mı kalacak?

Kalkıp kaçabilir miyim diye düşünerek yer değiştirmeye başladım.

"Kalkmamanı tercih ederim." Bunu söylerken başını çevirmiyor, ses tonu rahat. Ama bunun bir rica olmadığı gerçeğini saklamıyor.

Yüzüm öne dönükken nefes alışım hızlanıyor. Kollarımdan aşağı yukarı karıncalanmalar oluyor.

Harika, şimdi *de hayvani tepkilerim duruma ayak uydurmaya karar verdi.*

Bu adamın tehlikeli olduğuna şüphe yok. Ve
çok yakınımızda.

Erkeklerin bu kadar yaklaşmasına asla izin vermem.

Tüm vücudum titremeye başlıyor. "Lütfen yapma-" Yalvarışımı yarıda kesiyorum, özel korkularımı kelimelere dökmek istemiyorum.

Bana doğru dönmeye başladığında kumaşın hışırtısını duyabiliyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Bu gerçek olamaz. Bu

gerçek olamaz.

"Rahatla."

İri bir el kalçama yerleşiyor ve ben daha da sertleşiyorum.

Avucunun ağırlığı endişe verici, dokunuşunun sıcaklığı battaniyenin içinden beni yakıyor.

Eli biraz daha kuvvetle bastırıyor. "Rahatla."

Sesi bu kez daha da yumuşak ve ben düzenli bir nefes almaya çalışıyorum. Koyu bir koku burun deliklerimi dolduruyor. Deri, ateş ve kolonya.

Tanrım, bu o mu?

Gözlerim kayarak açıldı.

Bana doğru eğiliyor, alanımı daha da işgal ediyor ve bu duruş baskın hissettirmeli. Ama beden dilinde bir şey var, ya da belki gözlerindeki bir şey, bedenimin itaat etmesini sağlıyor. Beni biraz olsun rahatlatıyor.

Bakışları yüzümde geziniyor ve bu kadar yakından bakınca gözlerindeki yeşil tonu görebiliyorum. Büyüleyici.

Gözleri tekrar benimkilere kayıyor. "Sana zarar vermeyeceğim."

Cevap vermediğimde başını eğiyor, hareketiyle bir komut ima ediyor.

"Tamam." Sesim duyulmayacak kadar kısık olduğu için kelimeyi ağzımdan kaçırıyorum ama o yine de başını sallıyor, yüz hatlarında memnun bir ifade beliriyor.

Ona inandığım için

memnun musun? Ona

inanıyor muyum?

Eli kalçamdan kayıyor, sıcaklığı da beraberinde götürüyor. "Alabilir miyim?"

Ne yaparsın?!

Ben daha düşünmeye başlamadan, patlamış mısır kasesini aramızdaki yerden kaldırıyor.

Oh.

Cevap beklemeden arkasına yaslanıyor, ayaklarını sehpaya uzatıyor ve kâseyi kucağına koyuyor. Sonra, her zamanki gibi rahat bir şekilde

Bir kolunu kanepenin arkasına geçirdi, parmakları neredeyse omzuma değecekti, sanki bir randevu için buradaydı, ev istilası için değil.

Patlamış mısırı tek seferde avuç avuç yemeye başlamasını, üzerine tek bir parça bile düşürmemesini izliyorum.

Bir şeyler yapmalıyım.

Yapmam gereken bir şey olmalı.

Çenesi çiğnerken çalışıyor, boynunun yan tarafındaki kaslar esniyor.

Yani gitmem gerektiğini biliyorum. Ya da onun gitmesini sağlamalıyım. Ama nasıl?

Gözlerim hala onun profilinde, bir sonraki adımda ne olacağını beklerken, ekrandaki karakterin cesaretten bahsettiğini duyuyorum. Ve bende de biraz olmasını her şeyden çok diliyorum.

"Adın ne senin?"

O konuştuğunda sıçrıyorum, sonra dudağımı ısırıyorum. "Bunu sana söylemem gerektiğini sanmıyorum."

Gözlerinin bana doğru kaydığını görüyorum. "Zeki kız."

Bu iki hece tenimde zıplıyor.

Parmaklarım battaniyenin etrafını sararak onu daha da yukarı çekiyor.

Bu adamı çekici bulamıyorum.

Gerçekten bulamıyorum.

Midem sıkışıyor ve aptal beynim bu anı bana muhtemelen darmadağınık göründüğümü hatırlatmak için kullanıyor.

Önemli olduğundan değil. Bu davetsiz misafirin seksi olduğumu düşünmesine ihtiyacım yok. Aslında düşünmemesi daha iyi. Patlamış mısır nefesim ve düzeltilmesi gereken bir at kuyruğum olması daha iyi. Ve en sevdiğim filmi dört yüzüncü kez izlemek için oturmadan önce yüzümdeki makyajı yıkadığımda ıslandıkları için her yöne giden kaküllerim.

Omzuma yakın parmaklarım koltuk arkalığına vuruyor, televizyondaki karakterler yolda ilerlerken onlara ayak uyduruyor.

Bu başıma gelen en garip şey olmalı.

Cehennem gibi ateşli bir adam ikinci kattaki balkonumdan içeri girdi. Sadece hayal edebileceğim bir güvenle dairemde dolaşıyor. Bana silahını gösterdi. Sonra patlamış mısırımı yemek için yerleşti.

Ve... mırıldanıyor mu?

Meryem Ana, mırıldanıyor.

Dikkatli, küçük hareketlerle kendimi köşeye doğru itiyorum. Aramıza koyabildiğim kadar mesafe koymaya çalışıyorum.

Adını sormak istiyorum. Neden kaçtığını sormak istiyorum. Ama ne kadar az bilgi sahibi olursam o kadar iyi diye düşünüyorum.

Tabii *yüzünü görmediyseniz,* iç sesim bana yararsız bir şekilde hatırlatıyor.

Başka ne yapacağımı bilmeden profiline bakıyorum. Işığın gözlerinde nasıl dans ettiğini izliyorum. Ağzının patlamış mısır avuçlarının etrafında açılıp kapanışını. Omuzlarının rahatlamış gibi görünmesini.

Çok rahat görünüyor. Çok... rahat.

Göz kapaklarım yavaşça kırpışarak iniyor ve onları açmaya zorluyorum.

Mikrodalganın üzerindeki saati buradan seçemiyorum ama yatma saatimin geçtiğini biliyorum. Bütün film boyunca ayakta kalmaya niyetim yoktu çünkü hafta içi her gün sabah beşte uyanmak erken yatmam anlamına geliyor. Ve bu hafta pek iyi uyuyamadım. Kahretsin, son yirmi yedi yıldır iyi uyuyamıyorum.

Bir lokma daha çiğniyor ve yutkunurken adem elmasının hareketini izliyorum.

Belki de bunların hepsi bir rüyadır.

Belki de çoktan yatmışımdır, mışıl mışıl uyuyorumdur.

BÖLÜM 3

Nero

GÖZLERININ KAPANDIĞINI HISSEDEBILIYORUM.

Uyku bilincini benden ve onu içine soktuğum durumdan uzaklaştırırken kaslarının gevşediğini hissediyorum.

Ve bu beni öfkelendiriyor.

Bu yumuşak yaratık gardını düşürmemeli. Bir yabancının yanında değil.

Benim yanımda değil.

Yumruklarım sıkılmaya başlıyor, ama dürtümü durduruyorum. Kontrol bende. Kontrol her zaman bende.

Parmaklarım bir avuç patlamış mısıra daha sarılıyor ve ağzıma atıyorum.

Kızgınlığımın yersiz olduğunu biliyorum. Ona sakin olmasını söyledim. Ona zarar vermeyeceğimi söyledim. Yanlış bir şey yapmadı. Bana güvenmesi dışında.

Bana kesinlikle güvenmemeli.

Vücudu sonunda mücadeleyi bırakıyor ve başı yana yatıyor. Dudakları neredeyse parmaklarımın arkasına değiyor. Nefesi tenimde sıcak bir okşayış gibi.

Çok uzun süre onu izledim. Ona baktım.

Onu gözlemle.

Uykusunda kirpikleri titriyor, vücudu kıpırdamadan dursa da rüyalar onu etkiliyor.

Baştan çıkarıcı biri; vücudu battaniyenin altında saklı olsa bile, geri kalanını beğeneceğimi söyleyebilirim. Yanaklarının yumuşaklığı kesinlikle vücudunda da devam ediyor.

Sık sık birlikte görüldüğüm, birlikte olmam beklenen kadınlar ona benzemiyor. Masum görünmüyorlar. Ya da tatlı. *Ya da beslenmiş*. Genellikle tam olarak oldukları engerekler gibi görünüyorlar. Olmaları gerektiği gibi. Çünkü benim dünyam tatlı masumiyetin yeri değil. Benim dünyam, dokunduğu her şeyden tüm ışığı ve iyiliği emen karanlık bir çukur.

Rüyasından küçük bir ses çıkıyor. Sıkıntıya çok yakın bir ses.

Kendimi durduramadan, elimi uzatıyorum.

Başparmağım alt dudağının üzerinde geziniyor. Et, göründüğü kadar narin hissettiriyor.

Kendine gel lan.

Elimi çekip ayağa kalkıyorum. Hareketlerim sessiz.

Gitmem gerekiyor.

Polis arabaları geçtiği anda oradan ayrılmalıydım.

Elimde patlamış mısır kasesi, küçük mutfağa doğru yürüyorum.

Tezgahlar temiz. Her şey yerli yerinde, tıpkı oturma odası gibi.

Kaseyi yere bırakıp telefonunun fişini çekiyorum ve telefonu elime alıyorum. Ekrana dokunduğumda, bir numara tuşu göstermeden önce yüzümü tarıyor.

Bunu *kilitli tuttuğu anlaşılıyor.*

"Kimsin sen, tatlı kız?"

Boşta kalan elimin parmaklarını dolapların kapaklarında gezdiriyorum. Parmak izi bırakmamam gerektiğini biliyorum ama bir iz bırakma dürtüsüne karşı koyamıyorum. Arkamda bir çeşit iz bırakmak için. O göremese bile.

Sonra gözlerim, fişi çekilmiş bir tost makinesi ile duvar arasına sıkıştırılmış küçük bir posta yığınına takılıyor.

"Yakaladım seni."

Zarfları elime alıyorum, açılmamış olanların üzerindeki isim ve adresleri okuyorum.

Merhaba, Payton Vawdrey.

Güzel bir kız için güzel bir isim.

İncelememe devam ederken, içinde eski bir dizüstü bilgisayar bulunan küçük bir masaya yaklaşıyorum ve uzanıp yapraklarına dokunuyorum; sahte bir bitki.

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Neden onun sahte bitkisi beni bu kadar sinirlendiriyor?

Çünkü lanet aklımı kaybettim.

Gitme vakti geldi.

Ayaklarım masadan uzaklaşıyor ve dairenin derinliklerine doğru yürüyorum.

Karanlık koridor - buna zar zor öyle diyebilirsiniz - sadece her iki tarafta bir kapıya sahip olacak kadar uzun.

Banyoya girip ışığı açıyorum.

Beklendiği gibi küçük ve temiz, gözle görülür pislikler temizlik becerilerinden değil binanın yaşından kaynaklanıyor.

Oda, daha önce kokladığımı sandığım aynı kalıcı kokuyla doldu.

Bu da ne? Çiçek mi?

Ecza dolabını açtım ve birkaç parça buldum. Çoğunlukla makyaj malzemeleri ve reçetesiz satılan bazı ilaçlar var ama parfüm yok. Kokuyu bağlayacak bir şey yok.

Duş perdesi kapalı. Canlı bir sarı, lavabonun önündeki paspasla uyumlu. Penceresiz bir odada bir neşe denemesi.

Perdeyi geri çekiyorum ve küvetin kenarına dizilmiş çeşitli şişeler ortaya çıkıyor. Gözlerim, yarısı koyu pembe bir sıvıyla dolu, siyah kapaklı şeffaf bir şişeye takılıyor.

Kapağın arkasına bastırıp açıyorum ve güllerin zengin kokusunu içime çekiyorum.

Bu o.

Banyodan çıkıp tek yatak odasına geçiyorum. Daha sarı.

Daha temiz bir seyreklik.

Yatağının hazır olması beni şaşırtmadı. Bu kadında onu her şeyi yerli yerinde tutmaya zorlayan bir şey var. Saygı duyduğum bir şey.

Kapalı dolap kapısı beni çağırıyor. Kendimi inkar edecek biri değilim, o yüzden çekip açıyorum.

Bu benim görmeye alışık olduğum gardıroplara benzemiyor. Ben gömme dolaplara, bir kez giyilmiş, bazıları hiç giyilmemiş kıyafetlere alışığım. Bolluk.

Bu bolluk değil.

İçimdeki o uzun süredir ölü olan yer atıyor.

Onsuz yaşamanın nasıl bir şey olduğunu

unutmadım. Asla unutmayacağım.

Tıpkı benim asla geri dönmeyeceğim gibi.

Her şeyi bulduğum gibi bırakarak oturma odasına geri dönüyorum.

Yılların pratiği, ses çıkarmadan ona yaklaşmamı sağlıyor.

Çok sakin görünüyor.

Şimdi çıkıp gitmeliyim, onu rahat bırakmalıyım.

Daha yakına eğilerek telefonunu uzattım ve yüz tanıma yazılımının beni içeri almasını bekledim.

BÖLÜM 4

Payton

BIR YAĞMUR DAMLASI ELIMIN ARKASINDAN YUVARLANIYOR, PARMAK UCUMDA BONCUK BONCUK

halıya düşmeden önce. "Ne

kadar aptal bir kız."

"Ben aptal değilim!" Ne yaptığımın farkına varamadan bağırmaya başladım. Büyük, yıpranmış bir el dışarı fırladı ve boğazımı kavradı.

Boğazımı kesiyor.

Ha

va. Dur.

Kelimeyi düşünüyorum ama

söyleyemiyorum.

Konuşamıyorum.

Parmaklarım elimi pençeliyor, tırnaklarım eti tırmalıyor, ete takılıyor. taktığı lanet altın serçe parmağı yüzüğü. Ama işe yaramıyor. Üzerimdeki hakimiyetini kıracak kadar güçlü değilim.

"Aptal değilsin, ha?" diye alay eder adam.

Karanlık görüş alanımı belirlemeye başlıyor, gözlerim çılgınca dönüyor, yardım arıyorum. Ama buradaki diğer tek kişi annem. Ve kırılmamış küçük parçalarım bile onun devreye gireceğini düşünecek kadar saf değil.

Elini sıkıyor. Beynim oksijen için yalvarırken onun alaycı sözleri zihnimde bulanıklaşıyor.

Gözlerimden yaşlar

süzülüyor. Belki de aptalım.

Her zaman söylediği gibi değersiz.

Sonunda güçsüzlük uzuvlarımı yumuşatıyor ve dizlerim

çöküyor. Ben yere yığılırken parmakları boynumu bırakıyor.

"Şişman ve aptal." Bana dokunmaktan duyduğu tiksintiyi silmeye çalışır

gibi elini kot pantolonuna sildi.

İnce halıya çarpmam son nefesimi de almamı sağladı, bu yüzden cevap veremiyorum. Vereceğimden değil. Dersimi aldım.

Nefes almak için savaşırken, arkasını dönüp hiçbir şey olmamış gibi uzaklaşmasını izliyorum.

Nefesim kesilirken vücudum

sarsılıyor. "Tatlı kız."

Mırıltı, kâbuslarıma musallat olan sese benzemiyor. Ama hala duyabiliyorum. Elini hâlâ üzerimde, parmaklarını boynumda hissedebiliyorum.

Rüyaya göz kırparak geri dönüyorum, ellerim burada olmadığını bildiğim halde onu itmek için körü körüne uzanıyor. Bu sadece bir anı. Kimse dokunmuyor-

Parmaklarım sıcak etle çarpışıyor.

Panik yeniden alevleniyor ve kaçmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Kanepenin köşesindeyim.

Kanepem.

Ben bir yetişkinim. Sorun o değil.

Beynim önümdeki manzaraya alışıyor. Balkondaki adama.

Aman Tanrım, cidden evimde bu yabancıyla mı uyudum?!

"Nefes al." Beni boğmaya çalıştığını sandığım el göğüs kemiğime bastırıyor. Avucunun sıcaklığı göğsümün içine sızıyor ve ciğerlerimin sıkışmasını durduruyor. "Sadece nefes al, tatlı kız."

Gözlerimi dolduran yaşlar için yorgunluk ve kafa karışıklığını suçlayacağım, sesindeki nezaketi değil. Bana *aptal* demesinin canlı ve kötü anılarından sonra bana *tatlı* demesini duymamak.

"Sus." Eli biraz daha aşağı kayıyor, ayakta duran bedeni yaslanmış halimin üzerine eğiliyor. "Artık iyisin."

Ciğerlerim titrek bir nefesle daha doluyor ve başımı sallıyorum.

Kumaş parmaklarımın altından kayıyor ve iki elimle ön kolunu kavradığımı görmek için aşağı bakıyorum.

Ellerimi battaniyeme götürmek için olabildiğince çabuk bırakıyorum. Ama avuç içi battaniyeyi tekrar çeneme kadar kaldırmamı engelliyor.

Bakışlarımız birbirine kilitleniyor ve tekrar konuştuğunda irkiliyorum.

"Onun adı ne?" Sesi hâlâ sessiz ama aynı zamanda farklı. A

biraz tehditkar.

"Kimin adı?"

Başını eğiyor ve bu bana doğa kanalında avını takip eden vahşi bir hayvanı göstermelerini hatırlatıyor. "Sana elini uzatan adam. Bana adını söyle."

Daha fazla hava emiyorum. Kalbim çarpmaya devam ediyor ama nedeni değişiyor. Korkudan başka bir şeye dönüşüyor.

"Neden bilmek istiyorsun?" Ben soruyorum.

Dilinin ucu, düşünüyormuş gibi ağzının köşesinde geziniyor; sonra dudakları hafifçe yukarı kalkıyor. "Buna hastalıklı merak diyebilirsiniz."

Cevap vermeyince daha da yaklaşıyor ve elinin değdiği yere biraz daha baskı uyguluyor.

"Eminim kimseye söylememişsindir. Eminim sana söyleneni yapmışsındır." Dudaklarıma doğru verdiği nefesi hissedebiliyorum. "Benim için kuralları yık, tatlı kız. Kendini ilk sıraya koy ve bana bir isim ver."

Sessiz kalmam gerektiğini bilen bir yanım var ama onu görmezden geliyorum. "Arthur."

Yavaşça doğrulmadan önce mırıltılı bir ses çıkarıyor, başparmağı köprücük kemiklerimin arasına bir çizgi çiziyor ve ayağa kalktığında beni tamamen terk ediyor.

"Şimdi bir anlaşma yapalım." Takım elbisesinin ceketini bağlamak için aşağı baktığında benimle göz temasını kesiyor.

Yutkunuyorum ama devam etmesini beklerken bir şey söylemiyorum.

"Arthur'a beni senin gönderdiğini söylemeyeceğim ve sen de bu geceden kimseye bahsetmeyeceksin."

Ona göz kırpıyorum.

O...? Az önce düşündüğüm şeyi mi söyledi?

"Bana aynı fikirde olduğunu söyle Payton." Sesi şimdi daha sert ve adımı söylediğini duymak omurgamdan aşağı bir elektrik patlaması gönderiyor.

Adımı biliyor.

Adımı nereden biliyor?

Güzel ve unutulmaz gözlerine bakarak fısıldıyorum,

"Katılıyorum." Geriye doğru bir adım attı. "Güzel."

Sormazsam daha sonra kendimden nefret edeceğimi bildiğim için kendimi çelikleştiriyorum. "Adın ne senin?"

Duraksıyor ve bir an için bana söyleyeceğini düşünüyorum. Ama sonra benden uzaklaşıyor ve ön kapıya doğru yöneliyor. "Bilmemen daha güvenli."

"Kim için daha güvenli?" Ben soruyorum. "İkimiz için de."

Durakladığında kapı koluna uzanıyor ve ben de bakışlarını kapının yanında bıraktığım çamaşır sepetine doğru takip ediyorum.

Ayağa kalkıyorum ve eğilip yığının üstünden bir çift iç çamaşırımı almasını gözlerim fal taşı gibi açılmış halde izliyorum.

"Bunlar kirli," diye boğuluyorum.

Adam onları cebine sokarken omzunun üzerinden bana sırıtıyor.

Alışkanlığım olduğu üzere ağzım açık kaldı. Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Sürgüyü açıp kapıyı çekiyor, koridordan gelen ışık içeri doluyor ve bana b a k a c a k kadar döndüğünde yüz hatlarını aydınlatıyor.

"Kapılarını kapalı tut, Payton. Onları açık bırakmak bir davet olarak görülebilir."

Sonra, geldiği gibi sessizce gider.

BÖLÜM 5

Payton

KAPININ KAPANMA SESI BENI BULUNDUĞUM TRANS HALINDEN ÇIKARDI. oturma odama geldiğinden beri sıkışıp kaldım.

Koltuktan kalkıp kapıya doğru sendeleyerek ilerledim. Bacaklarım altımda lastik gibi.

Ellerimi ucuz tahtaya bastırıp kendimi sabitliyorum.

Bütün vücudum titriyor, sanki bütün gece içimde dolaşması gereken adrenalin sonunda bir anda ortaya çıkmış gibi.

Nefes al.

O gitti, sadece nefes al.

Yavaşça, gözüm gözetleme deliğiyle aynı hizaya gelene kadar başımı kaldırıyorum. Bir nefes daha alıp yaklaşıyorum ve içeri bakıyorum.

Şaşkın bir nefes boğazımı tıkıyor.

Koridorda dururken, adam bana bakıyordu. Dışarı bakacağımı biliyormuş gibi.

Bir elini kaldırıp kapı kolunu işaret ediyor.

Başımı başka yöne çevirerek sürgüyü yerine takmadan önce iki kez denemek zorunda kalıyorum.

Kalbimin çılgınca atmasından dolayı göğsüm ağrıyor.

Kilitli.

Artık içeri giremez.

Zihnimin bir köşesinden gelen bir ses, kilit kadar basit bir şeyin o adamı dışarıda tutamayacağını fısıldıyor.

Şu adam. O her kimse.

Kontrol etmeden uzaklaşamayacağımı bildiğimden, gözümü tekrar gözetleme deliğine dayadım, tam zamanında görüş alanından çıktığını gördüm.

Uzun süre öylece durup koridoru izledim. Kapımı işaret edişinin görüntüsü hafızama kazındı.

Zaten tehlikeli derecede yakışıklı olduğunu düşünüyordum, ama onu ışıkta görmek düşündüğümden çok daha yakışıklı olduğunu doğruladı.

Keskin yüz hatları ve sıkı vücudu otuzlu yaşlarında, belki de otuzlu yaşların sonunda olabileceğini düşündürüyor. Ve gözleri.

Çok fazla travma yaşamış birinin bakışına çok aşinayım. Bunu her gün aynaya baktığımda görüyorum. Gözleri, benim de farkında olduğum bir geçmişle parlıyor.

Bulunduğum katta bir kapı çarparak kapanıyor ve bana bu binada yalnız olmadığımı hatırlatıyor.

Acaba gizemli adamımı giderken gören oldu mu?

Bu düşünce sonunda gözümü kapıdan ayırıp oturma odasına doğru dönmeme neden oldu.

Uzuvlarım hâlâ titriyor ama artık kendi başıma dik durabiliyorum.

Veranda kapılarına giden yolu yarılamıştım ki kapıların çoktan kapanmış olduğunu gördüm. Mesafenin geri kalanını geçiyorum ve mandalın çevrildiğini ve gevşek tahta uzunluğunun raylara geri yatırıldığını görüyorum. Zavallı adamımın barikatı.

Olabileceği kadar güvenli ama yine de...

Kollarım vücudumu sarıyor, bir ürpertiyle savaşıyorum.

Kanepeden indiğimde battaniyeyi bırakmıştım ve şimdi vücudumun ortasına bir ürperti sızdı.

Payton.

Adımı söylediği anı, tenimde bir ürperti daha yaratıyor.

Bir ismin gücü. Çok basit bir şey, ama sizi çok açıkta hissettirebilir. Veranda kapımdan içeri girdiği anda gücü eline geçirdi. Adını bilmemek bizi daha da engebeli bir zemine sokuyor. Çünkü onu çağıracak bir şeyim yok. Bağıracak bir şeyim yok. Kimseye söyleyecek bir şeyim yok.

Gevşek perdelere bakarken, acaba her şeyi ben mi uydurdum diye düşünüyorum. Belki de aklım sonunda çatladı. Belki de bunca zamandır uyuyordum. Onu rüyamda gördüm.

Elim uzanıp elinin olduğu yeri açıkta kalan tenime sürtüyor.

Sahte olamaz. Dokunuşu gerçekti. Öyle olmak zorunda. Çünkü vücudumun verdiği tepki gerçekti.

Göğüs uçlarım uyku tişörtümün ince kumaşına sıkıca yapışıyor ve sütyen giymediğimi fazlasıyla fark etmeme neden oluyor.

Tanrım, kimin umurunda Payton?

Ayrıca battaniyeyi yukarı çekerek vücudumu onun görüşünden saklamıştım.

Ancak uyandığımda, eli boğazımın dibinde, avucu göğsümdeydi, o zaman battaniye yukarı çekilmemişti.

O mu çekti yoksa ben mi düşürdüm?

Bu düşünceyle başımı sallıyorum çünkü battaniyeyi çekmiş olsaydı uyanırdım.

Ama ben yapmadım.

Başımı daha sert sallıyorum.

Bana dokunmadı. *O* şekilde değil. Biliyordum. *Bilirdim*.

Neden bilsin ki?

O çok yakışıklı. Çok iri, erkeksi ve saf erkek mükemmelliği. Onun gibi birinin benim gibi yumuşak ve korkmuş, sadece geçmişten kaçan birine ayıracak zamanı olmazdı.

Kendime daha sıkı sarılıyorum.

Şimdi olmaz. Şu an zihinsel bir çöküş için zamanım yok.

Saate bakıp küfrediyorum. Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Yanaklarımı şişirerek, otobüse binmek yerine işe Uber'le gitmeye karar veriyorum. Yarım günlük maaşım yanacak ama fazladan yirmi dakika uyuyabileceğim için buna değecek.

Bu teoride iyi bir şey ama şimdiden hiç dinlenemeyeceğimi biliyorum.

Telefonumu tezgahın üzerindeki yerinden çıkarırken, postalarımdan birinin yamuk olduğunu fark ediyorum.

Zarfın kenarını sıkıştırarak yığından kurtarıyorum.

Parlak bir fener gibi, ismim benim ve davetsiz misafirimin görmesi için orada yazılı.

"Harika."

Postalar yerinde değilken yürüyüp gidemeyeceğime göre, yığını hızla düzeltiyorum.

Her şeyin yerli yerinde olmamasından nefret ediyorum. Hem de çok nefret ederim. Dağınıklığı görmek beni karanlık bir sarmala sokuyor. Daha önce pis bir evde yaşadım. Bir daha asla.

Işığı açık bırakarak -sanki daha fazla canavarın evime girmesini engelleyecekmiş gibi- yatak odama giriyorum ve odanın hiç dokunulmamış olduğunu görmekten mutluluk duyuyorum.

BÖLÜM 6

Nero

TELEFON ÇALARKEN BAŞIMI ARKAYA YATIRIP FIRTINALI HAVAYI IÇIME ÇEKIYORUM.

Dördüncü halkada, çenemi sıkıyorum.

İki kez daha çaldı ve sonunda telefonu açtığında iyice sinirlendim.

Yu

kar "Öyle mi?" King'in sesi asık suratlı. Hiç şaşırmadım.

ı. "Bir iyiliğe ihtiyacım var." Sonra düşündüm. "Aslında iki tane."

"Sana bir iyilik yapacağımı nereden çıkardın?

Yalnız iki mi?"

"Siktir git," dedim ona hiç kızmadan. "Gel beni al."

"Ciddi misin? Şimdi mi?" Hattan bir ses daha geçiyor, bir kadın sesi.

"Evet, şimdi. Kız arkadaşına gitme vaktinin

geldiğini söyle." "O benim kız arkadaşım

değil," diye tersliyor.

"Bunu biliyor mu?" Bir şeye ihtiyacım olduğunda onu kışkırtmamalıyım. Elimde değil, onunla uğraşmak eğlenceli.

"O biliyor." Ses tonu karanlık ama onu zorladığım için kendimi kötü hissetmiyorum. Boğuk bir konuşma ve ardından kapı çarpma sesi geliyor. "Tanrım, sen bir pisliksin," diye iç geçiriyor.

Karanlığa gülümsüyorum. "Konuşmayı seven birisin."

İnlemeden önce bir homurtu çıkarıyor ve mobilyaların gıcırdadığını duyuyorum. "Böyle sesler," diyorum. "Belki de emekli olma zamanın gelmiştir."

"Senden o kadar da büyük değilim," diye homurdanıyor King.

"Çok değil mi?" Bu hayatta dört yılın oldukça uzun bir süre olduğunu düşünerek soruyorum.

Biraz.

"Dediğim gibi. Lanet olası bir pislik. İyilik isteyecek başka kimsenin olmamasına şaşmamalı. Bekle--" Ellerini havaya kaldırdığını hayal edebiliyorum. "Emrinde gerçek anlamda bir lejyon adam varken neden kıçını kaldırmam için beni çağırıyorsun?"

Dürüst olmak gerekirse, bunu sormasının bu kadar uzun sürmesine şaşırdım. "Çünkü adamlarımın buraya yaklaşmasını istemiyorum."

"Huh." Bir süre sessizlik oldu. "Beni bir gece daha senin saçmalıklarına katlanacak kadar meraklı say. Neredesin?"

Birkaç blok ötedeki bir kavşağın hızlıca almak için iyi bir yer olacağını düşünüyorum ve ona yolu tarif ediyorum.

King, "Anladım," diye yanıtlar ve telefonu kapatır.

Benimle bu şekilde konuşabilen tek kişi o, ama bunun nedeni eşit olmamız. Parayı o yönetiyor. Ben adamları yönetiyorum. Ve adamların yaptığı şeyleri.

ON BEŞ DAKIKA SONRA KING'IN ARABASININ YOLCU TARAFINA TIRMANIYORUM. karartılmış SUV. Ultra koyu renkli camlar ve ön cam, herhangi bir gözün ya da kameranın bizi birlikte yakalamasını engelliyordu.

King ve benim birbirimizi tanıdığımız bir sır değil. Gerçi aramızdaki tek şey ortak bilgi. Geçici bir tanışıklık. Sosyetenin aynı üst çevrelerinde hareket ediyoruz, bu yüzden beklenen bir şey.

Aslında, geçmişe gidiyoruz. Hem de çok eskiye. Berbat bir gençliğe ve daha da berbat bir yetişkinliğe. Bir kan banyosuyla başladı ve İttifak'ı kurmamızla sona erdi.

"Birinci iyilik tamamlandı," diyor King, kaldırımdan uzaklaşıp seyrek trafiğe girerken. "İkinci iyilik ne?"

Hızlıca bir mesaj yazıp gönder tuşuna basıyorum. "Favor 2 az önce size mesaj olarak gönderildi."

Bir eli direksiyonda olan King telefonunu kaldırıp mesaja bakıyor.

"Kim o?" Tekrar yere bakar. "Peki Arthur kim?"

"O hiç kimse değil." Dikkatimi pencereden dışarı veriyorum. "Ama o ölü bir adam."

BÖLÜM 7

Payton

YATAĞIMDAN KALKARKEN VÜCUDUM PROTESTO IÇIN AĞRIYOR, TELEFONUMUN ALARMI

Odanın diğer tarafından bangır bangır ses geliyordu.

Çıplak ayaklarım soğuk zeminle temas ettiğinde nefesimi içime çekiyorum ama yatağa geri dönme isteğime karşı koyuyorum. Telefonumu komodinin üzerinde her zamanki yerinde bırakmamamın tek amacı, onu kapatmak için kalkmak zorunda kalmamdı. Zaten mümkün olan en geç saate a y a r l a mı ş t ı m, yani erteleme seçeneğim bile yok.

Telefonumu elime alıp susturana kadar bu planın ne kadar aptalca olduğunu fark etmedim. Dün gece bir adam tam anlamıyla dairemdeydi ve telefonum odanın diğer ucunda olduğu için yardım çağıramadım. Ve bunu yine yaptım, bilerek.

"Aptal," diye yüksek sesle kendimi azarlıyorum.

Sersemliğim kemiklere kadar işledi, bu yüzden planım ne kadar aptalca olsa da muhtemelen doğru seçim buydu. Vardiyamın başında uyuduğum için kovulacağımı sanmıyorum ama bu riske değmez.

Bir gün izin alabilseydim, alırdım. Ama yapamıyorum. Ve işimden nefret etmesem de, tam olarak PTO ile gelmiyor.

Koridoru geçip banyoya girerken adımlarım sürükleniyor. Işığı açarken gözlerimi önceden kısıyorum ve beynime doğru ilerlemeyi başaran parlaklığı engelliyorum.

Körü körüne duşa girip suyu açıyorum, soyunup tuvaleti kullanırken ısınmasına izin veriyorum.

Kahve beni daha insani hissettirmek için uzun bir yol kat ederdi. Ne yazık ki, kendime kahve y a p m a k için fazladan zaman vermedim.

Kafein takviyesi için işe gidene kadar beklemem gerekecek. Bir kafede çalışmanın bir avantajı, bütün gün bedava kahve.

Duşa girip sıcak suyun altında duruyorum ve sıcaklığın beni uyandırmasına izin veriyorum. Zamanımın kısıtlı olduğunu bildiğim için sadece bir dakikalığına. O dakika dolduğunda, şampuan şişemi elime alıyorum ve rutinimi hızlıca yapıyorum.

Saçımla işim bittiğinde vücut yıkayıcıma uzanıyorum ama parmaklarım fayanslı duvara çarpıyor.

Tek gözümü açıyorum ve başımı spreyden uzaklaştırıyorum. "Ne...?"

Gözlerimi siliyorum, kirpiklerimdeki suyu temizliyorum ve küvetin kenarında, vücut yıkamam gereken yerde duran ıslak yüz dolarlık banknota bakıyorum.

"Ne oluyor be?"

Elime alıyorum, gerçek para ıslak tutuşumun altında dağılmıyor.

O...

Gerçekten vücut yıkayıcımı mı aldı?

Yeni bir sıcaklık türü kalçalarımdan başlayıp göğsüme doğru ilerliyor.

Bu bana hissettirmemeli...

Bunu yapmış olmasından hoşlanmamalıyım. Ama vücudum seviyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve kalçalarımın arasında farklı türde bir nem birikiyor.

Kesin şunu!

Gözlerimi kapattım.

Kes şunu, Payton!

Yukarı uzanarak faturayı perdenin üstünden atıyorum ve diğer taraftaki banyo paspasına düşüyor.

İkinci kattaki veranda kapımdan içeri giren, kanepeme oturup en sevdiğim filmi izleyen ve patlamış mısırlarımı yiyen yabancı - postalarımı karıştırıp adımı öğrenen ve görünüşe göre ben uyurken tüm dairemi dolaşan adam; ayrıca beni bir kabustan uyandırıp elini çıplak tenime koyarak beni susturan, beni dehşete düşürmesi gerekirken sakinleştiren aynı adam - vücut yıkama suyumu çaldı. Daha doğrusu, yarım kullanılmış minyatür vücut yıkama şişemi almak karşılığında yüz dolar ödedi. Gül kokusunu sevdiğim için paraya kıyıp aldığım ama sadece en küçük boyunu alabildiğim bir şişe.

Dudağımı ısırdım.

Artık daha büyük bir şişe alabilirim. Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor.

Muhtemelen polisi aramalıyım.

Gülümsemem duraksıyor.

Avucumu doldurarak, kullandığım market markalı yüz yıkama suyuyla ellerimi köpürtüyorum. Yüzümü temizliyorsa, vücudumu da temizlemeli.

Ovalayıp duruladıktan sonra suyu kapatıyorum ve beynimin bana *suçu* bildirmemi söyleyen kısmını görmezden geliyorum.

Gözlerimin altına hızlıca kapatıcı sürmeden önce parayı banyo tezgahımın üzerine koyuyorum.

Saçlarımı hızlıca örerken ellerim titremiyormuş gibi yapıyorum ve kaküllerimi havluyla kabaca ovuyorum ki biraz düz kurusunlar.

Kendimi bunun sıradan bir gün olduğuna ikna ederek odamda koşturup kıyafetlerimi giyiyor, onun da muhtemelen bu odada olduğu gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum. Olmak zorundaydı. Duşumdaki eşyaları karıştırdıysa, yatak odama girmemesine imkân yoktu.

Neye baktı? Neye dokundu?

Ama sıra dışı bir şey görmüyorum. Ve kayıp eşyaların yerine başka para bulamadım, bu yüzden başka bir şey aldığını sanmıyorum.

Dairemden aceleyle çıkıp merdivenlerden birinci kata inerken ensemde bir gerginlik hissediyorum. Binamdan aceleyle çıktığımda, talep ettiğim Uber'in beni beklediğini görüyorum.

Sadece kıçım koltuğa değdiğinde ve arabanın kapısını kapattığımda sokağa bakıyorum.

Belki hala buradadır.

İzliyordum.

Bekliyor
um.

Benim
için.

BÖLÜM 8

Payton

İŞE GIDIŞ YOLCULUĞUM KISA VE OLAYSIZDI VE ŞOFÖR

Minneapolis'in boş sokaklarında gezinirken neyse ki sessiz.

Her şeye bu kadar yakın olmak güzel ama bir gün yine bir evde yaşamak isterim. Temiz bir evde. Güvenli bir mahallede. Bir bahçe ve birkaç sandalye için yeterince büyük bir bahçesi olan bir yerde. Belki çitle çevrili bir bahçesi olur, böylece bir köpek alabilirim.

Bahse girerim bir köpeğim olsaydı, o adam dün gece daireme girdiğinde avazı çıktığı kadar havlardı. Eminim köpeğim o kadar korumacı olurdu ki adam geldiği gibi geri döner ve giderdi.

Fantezi güzel ama bir köpek alamam. Ne kadar istersem isteyeyim.

Çok fazla çalışıyorum. Küçük bir dairem var. Aslında bir köpeğe nasıl bakacağımı bilmiyorum. Ve bunların hiçbirinin önemi yok çünkü çoğunlukla bir köpeğe param yetmiyor. Yani belki küçük olsaydı, sadece biraz yeseydi ve hiç hastalanmasaydı...

Bu tür bir arkadaşlığı düşününce göğsümde bir sızı oluşmaya başlıyor ama şoför Twin's Cafe'nin önünde durduğu anda bu hissi bastırıyorum. Kaldırıma çıkmadan önce ona teşekkür ediyorum.

Tam zamanında.

Anahtarımı kullanarak ön kapıdan girip aydınlık mekâna doğru yürürken yanaklarım iç çekerek şişiyor.

Çantamı kasanın altındaki dolaba yerleştiriyorum ve aklıma köpek fikri gelince neredeyse güleceğim.

Sadece lise diplomam olabilir ama umut etmenin saflık olduğunu bilecek kadar zekiyim. Yani genel olarak kötü bir fikir. Özellikle de bu konuda. Eğer geçmişteki şansım beni yanıltmıyorsa, her mevsim değişiminde hastalanan, bitmek bilmeyen bir iştahı olan bir evcil hayvan almış olurum.

"Günaydın," diyor işletme sahiplerinden Jean, bir tepsi çöreği fırının vitrinine taşırken dalgın bir şekilde beni selamlıyor.

"Günaydın," diye cevap veriyorum, ceketimi omuzlarımdan çıkarıp düz beyaz bir önlükle değiştiriyorum.

"Otobüsü mü kaçırdın?"

Sorusu beni şaşırttı çünkü pencereden beni fark ettiğini düşünmemiştim.

"Evet." Başımı salladım.

Uber'e bilerek para verdiğimi söylemektense otobüsü kaçırdığımı söylemek daha kolay. Ve dün gece olanları ona ya da başkasına anlatmamın imkanı yok. En azından şimdilik.

Jean anlayışlı olduğu düşünülebilecek bir ses çıkarır, sonra vitrindeki eşyaları düzeltmeye geri döner.

Otomatik pilotta, onunla birlikte hareket ediyorum - kahve demliyorum, kasayı sayıyorum ve soğutucu kutusundaki şarküteri salatalarını kaplayan streç filmi çıkarıyorum.

Twin's Café küçük ama sürekli yoğun bir kahvaltı ve brunch mekânıdır. Sabah altıda açılıyor ve akşam dörtte kapanıyor; kahve, şarküteri salataları, çorba ve sandviçler servis ediliyor. Arka tarafta, Jean'in ikiz kardeşi Tamara'nın Tommy ile birlikte yemeklerin çoğunu yaptığı bir mutfak var. Fazla konuşmayan yaşlı bir adam. Ama hiçbir zaman kaba ya da saldırgan olmadı, bu yüzden benim en iyi arkadaşım sayılır.

"İlk müşteri!" Jean beni zıplatacak kadar yüksek sesle seslendi.

Bunu her sabah yapar, sanki hepimizin kendimizi hazırlamak için bir tür uyarıya ihtiyacımız varmış gibi. Ama bugün o kadar kendimdeydim ki ön kapıyı açtığını bile fark etmedim.

"Tamam!" Tamara'nın sigaradan çizilmiş sesi arkadan bağırıyor.

Tommy her zamanki gibi sessiz kalır.

İlk fincan kahvemi hazırladığımda, normalliğin beni içine çekmesine izin veriyorum. Ve saat 10:00 olduğunda, dün geceyi unutmak için neredeyse kendimi kandırmıştım.

"Nasılsın, Payton!"

Kapıya doğru dönüp her zamanki havası ve cazibesiyle içeri giren müdavimlerimizden birini izlerken gülümsüyorum.

"Hey, Carlton," diye selamlıyorum onu.

"En sevdiğim barista nasıl?" Tezgâha yaklaşırken sırıtıyor ve karşıma geçince duruyor.

Sadece gözlerimi deviriyorum; ben barista değilim. Yeteneklerim bu unvanı hak etmiyor. Ama onu ne kadar düzeltsem de bana öyle demeye devam ediyor.

"Her zamankinden mi istiyorsun?"

Carlton çenesini eğiyor. "İstediğimi biliyorsun. Bu şekli korumalıyım." Bir elini düz karnında gezdiriyor.

Gülümsüyorum. "Uh-huh."

Siparişini yazıyorum - dört şekerli ve kremalı büyük boy buzlu kahve ve ekstra mayonezli kruvasan üzerine tavuk salatalı sandviç.

Carlton uzun boylu, sırık gibi ve yüksek metabolizma yeteneğine sahip insanlardan biri. Çünkü ne kadar sık gelirse gelsin, bu büyük boy sandviçlerden ne kadar çok tüketirse tüketsin, her zaman bir çubuk kadar incedir.

Kartını alıp okuyucudan geçiriyorum. "Grup nasıl gidiyor?"

Sırıtışı genişler. "Harika! Şimdilik uğursuzluk getirmek istemem ama yakında iyi bir konserimiz olabilir."

"Oh, öyle mi?"

Carlton başını sallar. "Rezervasyon yaparsak yine de gelecek misin?" Tereddüt ettiğimde, omuzlarım sinirden kaskatı kesildiğinde, alt dudağını somurtarak dışarı çıkarıyor. "Geleceğini söylemiştin."

Alaycı ses tonu karşısında kendimi biraz rahatlamaya zorluyorum. Sadece nazik davranıyor. "Biletler üç yüz dolar falan olmadığı sürece gelirim."

Ağzım *yüz* kelimesini oluştururken şaka yapma girişimim başarısız oluyor. Bana cüzdanımı dolduran nemli yüz dolarlık banknotu hatırlatıyor.

Bana paranoyak diyebilirsiniz ama kuruması için dışarıda bekletmek daha akıllıca bir fikir olsa bile evde bırakmaya güvenmedim.

Carlton güler. "Anlaştık." Elini uzatıyor, sanki el sıkışmak istiyormuş gibi, gerginliğimin on katına çıkmasına neden oluyor.

Daha önce hiç dokunmadık. Arkadaşlığımızın güvenliği bu. Bu işin güvenliği bu. Ben tezgahın benim tarafında kalırım, herkes orada kalır.

Dokunulmaktan hoşlanmam.

Benim için hiç iyi gitmedi.

Dün gece o adam sana dokunduğunda aldırmadın.

Kalbim küt küt atıyor.

Çünkü bu doğru.

Ben aldırmadım.

Carlton'ın gülümsemesi hiç değişmiyor, tereddütümü anlamış gibi görünmüyor.

Çekingen bir şekilde elimi uzattım. Evime zorla girdikten sonra bir yabancının bedenime dokunmasına izin verebiliyorsam, bir arkadaşımın elimi sıkmasına da izin verebilirim.

Uzun parmakları benimkilere dolanıyor. Ve kötü bir şey olmuyor.

Hayatım boyunca tokalaşmaya pek ihtiyaç duymadım, bu yüzden hiç ustalaşamadım. Televizyonda ve filmlerde hep çok kolaymış gibi gösteriyorlar. Sadece bir el tut ve sık.

Ama ne kadar sıkı tutunuyorsun? Kaç kez sallıyorsunuz? Hareketin ne kadar büyük olması gerekiyor?

Carlton gevşek tutuşum hakkında bir şey söylemiyor, bırakmadan önce elimi iki kez sıkıyor.

Tamam, o kadar da kötü değildi. Bu konuda normal olabilirim.

"Seni haberdar edeceğim."

Ellerimi önlüğümün cebine sokuyorum. "Dört gözle bekliyorum."

Yalan mı yoksa gerçek mi olduğundan emin olmasam da bu söylenecek doğru şey gibi geliyor.

Kafenin hemen dışındaki hareket dikkatimi çekiyor. Ve gözlerim dikkatimi dağıtan şeyi takip ettiğinde, ciğerlerim sıkışıyor.

Olamaz.

Bakışlarımı takip eden Carlton dönüp büyük pencerelerden sokağa bakıyor. "Bir sorun mu var?"

İstemeden görüşümü engelledi, bu yüzden etrafına bakmak için ayağımı sürüyerek yürümek zorunda kalıyorum ama kaldırım artık boş.

Yoksa hep öyle miydi?

"Payton?" Dikkatini tekrar Payton'a verirken sesinde endişe vardı. Ben.

Gülümseme girişimim kırılgan. "Hayır, sorun değil. Sadece gördüğümü sandım..."

Sustum. Çünkü gördüğümü sandığım şeyi seslendiremiyorum.

Takım elbiseli bir adam gördüğümü sandım. Bana bakıyordu. Ve Carlton'a. Çenesi sıkı, yumrukları sıkılı.

"Dünyadan Payton'a." Yüzümün önünde bir el sallanıyor ve ben sıçrıyorum.

"Özür dilerim." Bir elimi göğsüme bastırıyorum. "Bir köpek gördüğümü sandım." Yalanımdan dolayı yanaklarım kızarıyor, ben de doğruyu söylüyorum. "Gerçekten bir köpek istiyorum."

Jean, Carlton'ın adını söyleyip sandviçinin tezgâhın diğer ucunda hazır olduğunu işaret edince daha fazla gariplik yaşamaktan kurtuluyorum. Öğle yemeğini toplayan Carlton, kapıdan geri geri çıkarken sarılı sandviçi alnına götürerek veda selamı veriyor.

Görüş alanımdan çıktığında, gözlerim sokağı tekrar tarıyor.

Hâlâ boş buluyorum, acaba *böyle* mi öleceğim diye düşünüyorum. En nazik müşteriler bile benimle konuşmayı kesene kadar akıl sağlığımı yavaş yavaş kaybediyorum.

BÖLÜM 9

Nero

"İCABINA BAK," DIYE ÇIKIŞTIM.

"Sadece emin değildim-"

Yardımcım Rocco bahane üretmeye başladığında sabrım tükeniyor. "Dedim ki, icabına bak. Adamlar parayı ondan *hemen* alsın. Ya da ödeme olarak uzuvları alsınlar. Hangisi olduğu umurumda değil."

Daha fazla sinirlenmeden telefonu kapattım.

Adamlarım sadıktır. Olmak zorundalar. Bazen boğazlarını kesmek istiyorum. Ama King ve ben her şeyi kendi başımıza yapamayız - önceki rejimi yok ettikten hemen sonra denedik - bir suç imparatorluğunu topçu birlikleri olmadan yönetmek çok fazla iş.

Yatak odama girip kapıyı arkamdan tekmeleyerek

kapatıyorum. Kilitlemiyorum. Kilitlememe gerek yok.

Kimse içeri girmeye cesaret edemezdi.

Giderken kıyafetlerimin izini bırakarak banyoya giriyorum. Çoraplarımı

çıkarıyorum, siyah mermer zemin çıplak ayaklarımı serinletiyor.

Odamın siyah üzerine siyah tasarımı klişe. Klasik gangster estetiği. Ama siyah, soğuk ölü kalbime uyduğu için uygun.

Burada ışıkları kısık tutuyorum. Tüm yara izlerimin parlak bir yansımasına ihtiyaç duymadan aynanın önünde duruyorum ve onları içime çekiyorum. Kaburgalarımda yukarı ve aşağı doğru kabarmış deri kesikleri, karnımın alt kısmındaki dairesel et kabarıklığı ve uyluğumun ön ve arka kısmındaki eşleşen yuvarlak izler şu anda bile hala görülebiliyor.

Benim hikayemi anlatıyorlar. Bir işkence, hayatta kalma ve şiddet

hikayesi.

Benim hikayem güzel bir hikaye değil. Ama benim hikayem. Ve şimdiye kadar, olay örgüsü benim lehime gelişti. Diğerleri yaşayamazken ben yaşadım.

Yine de şansım sonsuza dek sürmeyecek.

Benim gibi adamlar için asla olmaz.

İşte tam da bu yüzden Payton'ı unutmam gerekiyor. Neden o yokmuş gibi davranmam gerekiyor. Neden onun hakkında topladığım her bilgiyi silmem ve onun kendi farklı-acınası varlığını yaşamasına izin vermem gerekiyor.

Aynadan dönüp duşa girerken omzumun üzerinden sırtıma kazınmış anılar tuvaline bakmaya zahmet etmiyorum.

Yüzümü geriye doğru eğerek kolu çeviriyorum ve soğuk sprey üzerime dökülerek beni şoka uğratıp şimdiki zamana geri döndürüyor.

Su yavaş yavaş ısınırken kaslarım gevşemeye başlıyor.

Neyin önemli olduğuna odaklanmalıyım. Ve bu her zaman olduğu gibi aynı şey. Hayatta kalmak.

King ve ben yıllar önce taşınmaya karar verdiğimizde bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorduk.

Kölelik zincirlerinden kurtulmak demekti. Geleceğimizi bizden çalanlara karşı intikam anlamına geliyordu.

Ama biz iyi adamlar değiliz. King değil, özellikle de ben. Çünkü bu her şeyden çok intikam demekti. Ve biz de payımıza düşeni aldık.

Karanlık bir neşe göğsümü
dolduruyor. Bir kilodan fazla
aldık.
Hepsini aldık.

O gece kanalizasyonlar kıpkırmızı aktı.

Rusları ve İrlandalıları indirdiğimiz gece, bir seçeneğimiz vardı. Bunca yıldır ilk kez gerçekten bir seçeneğimiz vardı. Bu hayatı bırakıp gidebilirdik. Biraz normallik bulmaya çalışabilirdik. Ya da bölgenin kontrolünü ele geçirip kendi mirasımızı inşa edebilirdik.

Sakin bir hayat güzel bir hayaldi. Ama ilk kez bir adam öldürdüğümde, geri dönüşü olmayacağını biliyordum. Böylece, kesik boğazları yolu kaygan ve tehlikeli hale getiren ceset dağına tırmandık; ve kendi kaderlerimizi oluşturduk.

İttifak'ı kurduk.

Anılarla ağırlaşan başım öne eğiliyor.

Buharlı su saçlarımdan akıyor. Soğuktan sonra gelen ılıklık daha da çok takdir etmemi sağlıyor.

Lükse alışmak kolaydır. Yenilmezlik hissine kapılmak daha da kolay.

Sanki kendime insan olduğumu hatırlatmak istercesine, elim karnımdaki kurşun izini takip etmek için aşağı uzanıyor. Şimdiye kadar en çok yaklaştığım yer. Hatta

Dayaklar, soğuk geceler, aç geçen günler... O küçük metal parçası ölüme en çok yaklaştığım an oldu.

Keşke beni de alsaydı dediğim zamanlar oldu. Beni öldürmesini. Ama hala hayatta olduğuma sevindiğim anlar var.

Dün geceki gibi.

Gözlerim yavaşça açılıyor ve duşumdaki rafta duran küçük, çalıntı şişeye kilitleniyor.

Onu almamalıydım. Ama bu beni daha önce hiç durdurmamıştı. Ve bir nefes üfledim, bu beni durdurmayacak.

Eğilip şişeyi elime alıyorum, kapağını açıyorum ve gül kokusunu içime çekiyorum.

Çiçeksi ama hafif değil. Kız gibi ya da kaygısız değil. Bu...

karanlık. Tekrar içime çekiyorum ve zihnim onunla doluyor.

Payton.

Solgun teni. Korkmuş gözleri.

Nefes alışım hızlandı.

Gözlerindeki korku beni

heyecanlandırmamalı. Onu korumak

istiyorum.

Ona zarar gelmesin diye çekip gitmek istiyorum.

Ama gözleri... o lanet olası gözler. O mavi kürelerdeki gece yarısı benekleri.

Onu o kabustan uyandırdığımda, sanki onu kurtarabilirmişim gibi bana baktı. Sanki gölgelerde gizlenen öcüden başka bir şeymişim gibi. Sanki daha fazlası olabilirmişim gibi.

Ve parmakları ön koluma dolandığı an.

İnliyorum ve aletim o anda verdiği tepkinin aynısını veriyor, tam boyuna sertleşiyor.

"Siktir." Şişeyi ters çevirip avucumu onun vücut yıkama suyuyla doldururken bile kelimeyi ısırarak söylüyorum. Kırmızı sıvı loş ışıkta parlıyordu.

Şişeyi yere bırakıp boştaki elimi mermer duvara dayıyorum ve diğer elimi indiriyorum.

Sen hasta bir pisliksin.

Ama artık içimdeki nefret bile beni durduramaz.

Avucum sikimle birleşiyor ve gül kokusunun duyularımı yutmasına izin veriyorum.

"Tanrım," diye tıslıyorum, elimi sıkarken. Vücut yıkama suyu sikimi kayganlaştırıyor.

Gözlerimi kapatıp sikimi sıkıca kavrıyorum ve okşamaya başlıyorum. Ama elim yerine Payton'ın tatlı, sıcak amının sikimi kucakladığını hayal ediyorum. Onun kayganlığı, bana olan ihtiyacı, sürtünmeyi ortadan kaldırıyor.

Kalçalarımı pompalayarak yumruğumu beceriyorum ve onun üzerindeymişim gibi davranıyorum.

Bana göz kırptığını farz et. Korku ve kahramana tapınmanın karışımı bana bakıyor, taşaklarımı sıkıyor.

Ben ona çarparken göğüslerinin nasıl zıpladığını düşündüm. Kalçalarımız birleşiyor, vücudu sarsılıyordu.

Yumuşak kıvrımları altımda kıvranıyor. Kaçmaya çalışıyor ama beni daha derine çekmeye çalışıyor.

Muhtemelen çığlık atardı.

Parmaklarım daha sert

sıkıyor.

Muhtemelen çığlık atardı. Önceki sevgilileri benim kadar donanımlı değildi. Benim kadar acımasız değillerdi. Zalim değil.

Kalçalarım daha hızlı itiyor.

Eminim beni çok iyi emerdi.

O dudaklar. O dolgun yanaklar. O

tatlı kız beni alabilir.

Sikimi yutabilirdi.

Boğazımda bir inilti

yuvarlanıyor.

Ya da elinden geleni yapıp ağzını

tıkamaya çalışırdı. Taşaklarım gerildi.

Boğazı benim etrafımda daralırdı. Gözlerini dikip bana bakardı. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanır, yüz ifadesinde korku, nefes almasına izin verip vermeyeceğimi merak ederdi.

Onu rahat bırakacak mıyım yoksa sikimi sonuna kadar sokacak mıyım?

Aletim zıplıyor, orgazmım içimi parçalıyor, salıverilmemi duvara sıçratıyorum.

BÖLÜM 10

Payton

"HEY, GÜZELIM! MERKEZDE BAZI NUMUNELERIMIZ VAR.
Denemeniz için." Çalışan, elleri ürünle dolu bir şekilde başını sallayarak işaret ediyor. "Bir şey bulmak için yardıma ihtiyacınız olursa bana haber verin."

"Teşekkürler." Dükkânın diğer ucundan onun kadar yüksek sesle seslenemiyorum ama dudaklarımı okumuş olmalı ki önündeki rafı doldurmak için geri dönmeden önce gülümsüyor.

Gizemli Adam'ın evime girmesinin üzerinden neredeyse bir hafta geçti ve içimde yaptığım uzun tartışmalardan sonra bugün işten sonra alışveriş merkezine gelip aldığı vücut losyonunu değiştirmeye karar verdim.

Bu mağazaya daha önce sadece bir kez gelmiş olduğum için aradığım kokuyu bulmam biraz zaman aldı.

İçimden bir ses farklı bir tür almak istiyor. Değiştirmek. Diğer parçam, içimde daha derinlere gömülü olan, sırlarımı sakladığım parçam bunu yapmama izin vermiyor. *O adam*, bir sebepten dolayı vücut yıkayıcımı aldı. Tecrübesiz olabilirim ama hoşuna gittiği için aldığını hissediyorum. Çünkü benim gibi kokuyordu.

Belki hastalıklı ve sapkınca ve kesinlikle berbat bir şey ama ben duştayken onun duşta sabunumu koklaması ve aynı kokuyu tüm vücuduma sürmesi fikri hoşuma gidiyor.

Yanaklarım pembeleşti. Bunu burada düşünmemeliyim.

"Oh, iyi seçim!" Çalışanın sesi beni irkiltiyor ve şişeyi göğsüme bastırıyorum. "Üzgünüm--" Gülüyor. "Sana gizlice yaklaşmak istememiştim."

"Sorun yok." Normal bir insan gibi davranmaya ve başımdan savmaya çalışıyorum.

"Eşleşen losyonu denedin mi?" diye soruyor, yanımdan uzanıp vidalı kapaklı küçük siyah bir kap alıyor.

"Bir tane olduğunu bilmiyordum," diye mırıldanıyorum, üstünü çıkarıp bana doğru tuttuktan sonra koklamak için eğiliyorum.

Bir nefes daha çekerken, çalışan tüm özellikleri sıralıyor, nemlendirme, yumuşatma, çevre hikayesi... ama benim odaklanabildiğim tek şey gül kokusu. Elimdeki sabun gibi kokuyor, sadece bu daha uzun süre benimle kalacak.

Gözlerim kapanıyor ve şimdi hayal edebiliyorum - duştan çıkıyorum, buharlı hava kokuyla doluyor. Havluyla kurulanıyorum ve losyon kavanozuna uzanıyorum. Parmaklarımı daldırıp yumuşak maddeyi çıkarıyorum, sonra avuçlarımın arasında ısıtıp uzuvlarımda aşağı yukarı gezdiriyorum. Vücudumu güllerin özüyle kaplamak. Onu bir kalkan ve yem olarak kullanmak. Onu sürdüğüm için kendimi cesur hissediyor, adamı kapımdan içeri sokmaya yeteceğini umuyordum. Hayatıma geri dönmesi için.

"İyi, değil mi?"

Gözlerimi açtığımda yüzünde komplocu bir ifade görüyorum ve utançtan kendi sıcaklığımı hissediyorum.

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı sallıyorum.

Kapağı kapatırken bana küçük kavanozu uzattı ve başka bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sordu.

Banyo bombası yığınlarına göz gezdiriyorum, masrafa değip değmeyeceğini düşünüyorum ama vazgeçiyorum.

Çalışanı kasaya kadar takip ederek cüzdanımdan yüz dolarlık banknotu çıkarıp tezgâha uzatırken ellerimi sabit tutmaya çalışıyorum.

Sanki benim gibi birinin üzerinde bu kadar para olmaması gereken dev bir sır gibi geliyor. Genelde de bulundurmazdım. Dürüst olmak gerekirse, bütün hafta boyunca beni endişelendirdi. Sanki biri çantamdan fark edebilir ve haince yollarla elime geçtiğini *anlayabilirmiş* gibi.

Vücut yıkama suyu ve losyonun maliyeti delicesine pahalı olsa da, yirmi yedi doları ve para üstünü cüzdanıma geri koymaktan mutluyum. Teknik olarak hala *onun* parası, ama haklı çıkarmak için çok daha makul bir miktar.

Çantam elimdeyken telefonumdan saate bakıyorum ve eve giden otobüse binmeden önce kendime bir yemek ısmarlamaya karar veriyorum.

Çünkü gerçekten, bir hoşgörü daha nedir ki?

BÖLÜM 11

Nero

KING'IN BAKIŞLARINI YÜZÜMÜN KENARINDA HISSEDEBILIYORUM.
bir sonraki ışıktan sağa dönün.

Bunun arabama giden yol olmadığını biliyor. Bunun arabama giden yol olmadığını biliyorum. Ama onu görmeyeli iki haftadan fazla oldu. Ve onu görmem *gerek*.

King dönüşü salyangoz hızıyla alıyor. Benimle dalga geçiyor ve ben de ona tepki gösterme zevkini tattırmamaya karar verdim.

Sonraki birkaç bloğu sessizce geçiyoruz ve ona nereye gideceğimi söylemek için ağzımı açtığımda, sola dönüşü işaret eden flaşörü çeviriyor.

Bu sefer ona baktım. Ve anında yüzündeki ifadeyi yumruklamak istiyorum.

Ben başka bir şey söylemeden, tüm doğru dönüşleri yapıyor ve sonunda yavaşlayarak kaldırıma karşı, caddenin karşısında açılmaya hazırlanan küçük bir kafenin önünde duruyor.

King yavaşça bana doğru dönmeden önce aracı park konumuna getiriyor. "Gitmek istediğin yer burası, değil mi?"

Dişlerim gıcırdıyor.

Bu bok parçası en iyi arkadaşım olsa da, sikilecek havada değilim. Bu yüzden en başta onun izini sürdüm. Şehrimde insan satmaya çalışan bir adamın derisini yüzmek için birkaç saatimi ayırmak bir şeydir, ama yeni bir cinayetten sonra kafaları iyiyken adamlarımla bir arabaya binmek zorunda kalmak, işte bu işkencedir.

"Buraya daha önce gelmiş miydin?" Sesim düz, ama sakin tonumla onu kandırmıyorum.

Elini kaldırıyor. "Mezarın üzerine yemin ederim, buraya daha önce gelmedim."

Gözlerimi deviriyorum. "Tam bir pisliksin."

King kocaman bir omuz silkiyor. "Dedi sapık deliye." "Ben onun sapığı değilim."

"Hayır mı? Benim hatam o zaman. Seni gecenin bir yarısı evinin yakınından aldığım için düşündüm. Ve bana geçmişini araştırmamı, mali durumunu incelememi ve hayatta kalan aile üyelerini bulmamı istedin..." diye devam ediyor, sonra başını Twin's Café'ye doğru eğiyor. "Ve şimdi de beni burada durduruyorsun" - saate bakıyor - "vardiyasının başlamasına bir dakika kala."

Gözleri benimkilerle buluşmak için geri çekiliyor ama ben bakışlarını tutuyorum. "Onu takip etmiyorum."

"Tamam, güzel." İkimiz de kafenin ön kapısının arkasındaki harekete doğru bakıyoruz, yaşlı bir kadın gelip kapının kilidini açıyor. King emniyet kemerini çözüyor. "O zaman bir kahve almamın sakıncası yok."

"Ne?" Beynimin dikkati dağıldı çünkü sonunda onu görebildim. Sadece kafasının arkası, ama bu o. O olduğunu biliyorum.

King'in kapısının açılma sesi dikkatimi geri çekiyor. "Ne yapıyorsun lan sen?" Onu yakalamak için orta avluya doğru hamle yapıyorum ama elimden kayıp gidiyor.

King gerinerek sırtını dikleştirir. "Bir şey mi istiyorsun?"

"O aptal kıçını arabaya geri sokmanı istiyorum," diye homurdandım.

King tıslar gibi bir ses çıkararak başını sallar. "Sabahın bu erken saati için çok fazla öfke."

"Yemin ederim--" King sırıtarak kapıyı çarpıp kapatınca tehdidim kesildi.

Parmaklarım yanımda seğiriyor, kendi kapı kolumu tutup onu takip etmek mi yoksa silahımı alıp onu kafasının arkasından vurmak mı istediğimden emin değilim. İkisini de yapmıyorum çünkü onun beni görmesine izin veremem. Ve King'i öldüremem. King kafeye girerken olduğum yerde kalıyorum.

Payton dönüp de nihayet yüzünü tekrar görebildiğim anda elim kapının koluna dolanıyor.

Yüzünün detaylarını göremeyecek kadar uzaktayım ama içeri kimin girdiğini görmek için başını kaldırdığında o iri masum gözlerinin mavisini hayal edebiliyorum. Perçemleri kaşlarının üzerinden aşağıya doğru iniyor ve koyu renk kirpiklerinin peçenin altında dalgalandığını görür gibi oluyorum.

Parmaklarım sıkıca kavrıyor.
Onu görmek istiyorum.
Olduğun yerde kal, aptal. King'in orada olması yeterince kötü.
Sonra King'e gülümsüyor, ben de kapımı iterek açıyorum.
O gülümsemeler benim.
Kendimi durdurmadan önce bir ayağımı araçtan dışarı attım.
Kendine gel, dostum!
Yüksek sesle küfrederek bacağımı geri çekiyorum ve kapıyı kapatıyorum.

BÖLÜM 12

Payton

"İLK MÜŞTERI!"

Avuçlarımdaki kahve telvesinin tozunu alıyorum. "Bu sabah erkenden başlıyorum," diyorum Jean'e, yanımdan geçip arka tarafa doğru yürürken, az önce kapının kilidini açmıştı.

Cevap olarak homurdanıyor ve ben de iç çekiyorum. Sanırım bugün de diğer günler gibi olacak.

Kapıya dönerek müşteriyi selamlamak için nefes alıyorum ama ciğerlerim sıkışıyor. Çünkü bir an için kapıdan içeri adım atan adamın benim dairemdeki adam olduğunu düşündüm.

Uzun boylu, geniş ve takım elbiseli, neden böyle düşündüğümü anlamak kolay. Saçları biraz daha açık olmasına rağmen yakışıklı yüzü beni durduruyor ama rüyalarımda gördüğüm yüzün bu olmadığını fark ediyorum. Bu benim erkeğim değil.

Adamım benim.

Bu saçma düşünce ağzımın bir gülümsemeye dönüşmesi için yeterli.

"Günaydın!" Yabancıya parlak bir şekilde söylüyorum.

Hemen sırıttı. "Günaydın."

O yaklaştıkça, ben ondan daha da emin olamıyorum.

İlk başta normal bir adam gibi görünüyordu. Yani, yakışıklı biri. Duruşu, saç kesimi, takım elbisesi... hepsi *normal*. Ama etrafında bir enerji var. Belki de tehlikelidir. Tıpkı benim Gizemli Adam'ım gibi.

Muhtemelen sadece yansıtıyorum.

"Bugün nasılsın?" diye soruyor.

Bu soru beni şaşırtıyor. Çoğu insan sadece sipariş verir. "Şikayet edemem. Sen?"

Adamın sırıtışı genişler. "Gün her an daha da güzelleşiyor."

"Oh, um..." Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Sanki benimle flört ediyormuş gibi hissediyorum. Eminim öyle değildir, ama bu fikir bile beni suçlu hissettiriyor.

Ki bu çok aptalca. Benim erkek arkadaşım yok.

Beynim kanepemi paylaşan bir adamın olduğu o geceye geri dönüyor ve kafamı tezgâha vurmak istiyorum çünkü o davetsiz misafir kesinlikle erkek arkadaşım değil. Muhtemelen bir suçluydu. Ve o günden beri beni hiç düşünmedi.

Adam bana bakmaya devam edince garip bir gülümseme veriyorum ve günlük spesiyallerin olduğu tabelayı işaret ediyorum. "Sizin için ne getirebilirim?"

Listeye bir göz atıyor ama okumuyor, sadece camın arkasında sergilenen hamur işlerine bakmak için yana eğiliyor.

"İki sade kahve ve iki tane de..." Gözleri raflarda geziniyor. "Kızılcık limonlu kekler."

Siparişini kasaya yazarken "İyi seçim," diye cevap
veriyorum. Bir parmağını kaldırıyor. "Burada en sevdiğin
içki hangisi?"
Kaşlarımın kalktığını
hissediyorum. "Ben mi?"
Başını sallıyor ve sırıtıyor.
"Sen."
"Kahve içmek gibi mi?"
Tekrar başını sallar. "Bir arkadaş için."
"Uh, sanırım..." Dudağımı ısırıyorum. "Hindistan cevizli ve ballı lattemizi gerçekten çok seviyorum." Sonunda sesim yükseliyor, sanki bir soru soruyormuşum gibi.
Adam bir kahkaha attı ve beni bir adım geriye itti. "Özür
dilerim, özür dilerim." Başını iki yana sallıyor. "Onlardan
birini yapacağım." "Peki, iki sade kahve mi yoksa bir
kahve ve bir latte mi?"
"İkinci seçenek."
Yeni siparişi yazarken, ona toplam tutarı söylüyorum.

Hindistan cevizli ballı lattenin nesi bu kadar komik anlamadım ama burada insanların seçimlerini sorgulayacak değilim.

Arka cebinden cüzdanını çıkarır. "Al bakalım."

Başımı kaldırıp bakıyorum ve bu adam içeri girdiğinden beri ikinci kez donup kalıyorum. Elini aramıza uzatmış, parmaklarının arasında net bir yüz dolarlık banknot var.

Biraz sallıyor. "Burada nakit ödeme yapmıyor

musunuz?" "Oh, hayır, yapıyoruz. Üzgünüm." Özür
dileme sırası bende.

İçimden kendimi azarlarken hesabı alıp para üstü yapıyorum. *Zavallı bir kız gibi davranmanın yolu, biraz para için telaşlanmak.*

Göz teması kurmadan para üstünü hızlıca geri veriyorum ve siparişini almak için dönüyorum.

Ona sade kahve de sevdiğimi söylemeliydim. O zaman siparişini bir dakikadan kısa sürede halledebilirdim. Ama sade kahve favorim değil, hindistan cevizi balı favorim. Ve kimse bana en sevdiğim şeyin ne olduğunu sormadı, bu yüzden yalan söylemeyi düşünmedim bile.

Krem şantiye uzandığımda ellerim tereddüt ediyor.

Genelde müşteriye üstüne biraz ister misiniz diye sorardım ama adam ne sevdiğimi sorduğu için ben de sevdiğim gibi yapmaya karar verdim.

Fincan ağzına kadar taze çırpılmış kremayla dolduğunda, kapağı kapatmadan önce üzerine bal gezdiriyorum.

"Al bakalım." İçinde iki muffin olan poşeti tezgâhın diğer tarafına kaydırıp bardakları yerleştiriyorum. "İçecek taşıyıcıya ihtiyacınız var mı?"

"Yok, böyle iyiyim." Tezgâhın üzerindeki bir tomar parayı başıyla işaret etmeden önce eşyalarını topluyor. "Bu senin için Payton."

Ben daha ne dediğini anlamadan çıkışa doğru adım atıyor.

Bana Payton derdi.

Faturalara uzanırken parmaklarım titriyor.

Adımı nereden biliyor? Biz yaka kartı takmayız. Üstte bir beşlik var, onun üstünde de otuz yedi sent. *Tamam, o zaman para üstünün bir kısmını bırakmış.*

En üstteki banknotun köşesini parmaklarımın arasına sıkıştırıp diğerlerinden ayırıyorum ve ortaya bir yığın yirmilik çıkıyor.

Bütün bozukluklarını bıraktı. Yüzlüğün geri kalanını.

Bu bir tesadüf. Hepsi bir tesadüf.

Jean içeri girdikten sonra adımı söylemiş olmalı. Bunun bir anlamı yok.

Gözlerim ön camlara kayıyor, tam zamanında müşterinin caddenin karşısına park etmiş büyük bir SUV'ye bindiğini görüyorum. Aracın tepe lambası yanmıyor ama kapısını kapatırken bir hareket gördüğüme yemin edebilirim.

Dışarıda başka biri mi var?

BÖLÜM 13

Nero

BAKIŞLARIM KING'I GEÇIP PAYTON'IN SARSILMIŞ BAKIŞLARINA ODAKLANIYOR.
sürücü koltuğuna tırmanıyor.

Ödemeyi yaparken yüzünde aynı ifade vardı.

King tam kapısını kapatırken Payton başını kaldırıyor ve yemin ederim göz göze geliyoruz. Ama sonra arabanın kapısı çarpılarak kapatılıyor ve ağır renkli cam Payton'ın beni görebileceği her türlü görüşü engelliyor.

"Al," diye homurdanıyor King ve bana bir
kahve uzatıyor. "Ona ne söyledin?" Şak diye
söyledim.
"Bize kahvaltı söyledim. Ne dediğimi sanıyorsun?"

Omuzlarımı kıvırıyorum ve Payton'ı görüş alanımdan çıkararak koltuğuma geri oturuyorum.

King kucağıma bir kese kağıdı bıraktı. "Bunlardan biri
benim için." "Neymiş o?"

King aracı vitese takıp köşeden uzaklaşırken "Kekler," diye yanıtlıyor.

King'e geri ödemek için çaba gösterirdim, ama o zaten kraliyet ailesi kadar zengin, bu yüzden ne kadar olduğunu sormaya bile zahmet etmiyorum.

Boştaki elimle poşeti açıp narenciye ve şeker kokusunun yayılmasına izin veriyorum.

"Güzel kokuyor," diye homurdanıyorum.

Keşke onu yakından görebilseydim. Gözlerinde parlayan gece yarısı ışıltılarını görmek isterdim. Yüzünü özlüyorum.

"Fotoğraf çektin mi?" Kelimeler ağzımdan çıktığı anda kulağa ne kadar aptalca geldiğini fark ediyorum.

Araba sürünerek durdu ve göz ucuyla King'in yüzünü yavaşça bana doğru çevirdiğini görebildim. "Özür dilerim, aklımı kaçırıyor olmalıyım çünkü az önce bana onun fotoğrafını çekip çekmediğimi sormuşsun gibi geldi." Cevap vermem için bir süre bekliyor ama cevap vermiyorum. "Ne? Öylece telefonumu çıkarıp yüzünün fotoğrafını çekeceğimi mi düşündün? Sanki bunun için beni hemen polise şikayet etmeyecekmiş gibi? Delirdin mi sen? Cidden, bu çok ürkütücü. Bizim için bile."

"Tamam!" Şak diye söyledim. "Anladım."

"Öyle mi?" King'in ses tonu kuşkuludur. "Bu kızın nesi var böyle? Sihirli bir kapanı falan mı var?"

"Yapma--" Dişlerimi gıcırdatarak sözümü kestim. "Öyle bir şey değil."

"*Öyle* bir *şey değil*." Sözlerini bana yavaşça tekrarlıyor. "Alnına bir kurşun sıkmadan hemen önce bir aptalın söyleyeceği bir şeye benziyor."

"Bunu bırakabilir miyiz?"

"Oh, hayır. Bu işin peşini bırakmayacağım." "O sadece bir kız," diye homurdandım.

Ona gerçekten ne kadar ihtiyacım olduğunu sorgulamaya başlıyorum çünkü şu anda sessizlik en iyi arkadaşa sahip olmaktan daha iyi olabilir.

Bir açıklamayı geciktirmek isteyerek kahve fincanını ağzıma götürüyorum ve bir yudum alıyorum. Dilime çarpan şey beklediğim acı, sade kahve değil.

Vücudum bir virajda öne doğru savruluyor ve sıvıyı King'in ön paneline tükürmemek için kendimi zorlamam gerekiyor. King'in gürleyen kahkahası arabayı dolduruyor ve onu bitirme dürtüm on kat artıyor.

"Bu da ne böyle?!" Sonunda yutkunduğumda bağırıyorum. Ama kıkırdayan surat cevap veremeyecek kadar gülmekle meşgul.

İçkisini bardak tutucusundan çıkarıp kokluyorum. Sade kahve.

"Ciddi misin?" Kapağımdaki küçük açıklığı kokluyorum. "Bana ne aldın lan sen?"

Nefesini tutup cevap verdiğinde bana aldığı tatlı şeyi bardak tutucusuna koyarak içkilerimizi değiştiriyorum. "Dostum, buna vereceğin tepkiyi bekliyordum ve hayal kırıklığına uğratmadın."

"Bu kadar komik bulmana sevindim. Çünkü artık senin." Sade kahvesinden bilinçli bir yudum alıyorum.

"Sen bilirsin." Bir omzunu kaldırdı. "Kız arkadaşının en sevdiği içkiyi denemek istersin diye düşündüm."

Gözlerim tekrar orijinal bardağa kayıyor. "Bu onun favorisi mi?"

"O da öyle dedi. Kendisi yapmak için zaman ayırmış. Hatta üstüne biraz süslü şeyler de eklemiş. Ama eğer istemiyorsan..."

King elini uzatıyor ama ben geri çekip sade kahveyi onun eline tutuşturuyorum.

İç çekiyor. "Önce kenarın geri kalanına salyalarını akıtmak ister misin? O pis ağzını bunların ikisine de sürdüğüne göre."

"Bunu kabullen." Ses tonum istediğim sertlikte değil, Payton'ın en sevdiği içkiyi tekrar koklamakla meşgulüm. Gül gibi kokmadığı için makul olmayan bir şekilde hayal kırıklığına uğradım. "Ne oldu?"

"Hindistan cevizi ve bal, sanırım öyle dedi." Yüzümü buruşturmuş olmalıyım çünkü King homurdanıyor. "Evet, bana da iğrenç geldi."

"İğrenç değil," diye itiraf ediyorum. "Sadece bunu beklemiyordum."

Elimdeki fincanı çevirdiğimde keskin bir kalemle yazılmış *C&H*

Latte'yi görüyorum. Bu onun el yazısı.

Sonra King'in kendi başına yapması hakkında söylediklerini hatırladım.

Merak ediyorum...?

Fincanı yüzüme doğru kaldırıyorum ve burnumu yazının karşısındaki, avucunun olduğu tarafa bastırıp içime çekiyorum.

Hala gül yok.

Lanet olsun.

"Dostum." King'in sesi kızgındı. "Cidden dostum, bu kadın senin aklını başından almış."

King'in sözlerini duymazdan geliyorum. Onun

yargılamalarına ayıracak vaktim yok. O anlamıyor.

Ona ihtiyacım var.

Onu tüketmem gerek.

Kapağı kaldırıp bardağın kenarını dudaklarıma götürüyorum ve birkaç yudumda hepsini içiyorum. Sıcak sıvının boğazımı kavurmasından zevk alıyorum. Kan dolaşımımda kükreyen saplantı ateşini besliyor.

BÖLÜM 14

Payton

"KAFEINSIZ DEDIM," DIYE ÇIKIŞIYOR BIR KADIN.

"Ha?" Tezgâhın karşısındaki aniden sinirlenen kadına bakıyorum.

"Ben. Dedim ki. Kafeinsiz." Sanki bir aptalla konuşuyormuş gibi yavaşça söylüyor.

Ona uzattığım fincana bakıyorum. "Özür dilerim."

"Kafeinsiz kahve kabının yanından geçip gittiğini gördüm. Eğer boşsa, biraz daha demlemeni bekleyeceğim. *Onu* içmeyeceğim."

Konuştuğu her cümleyle omuzlarım daha da yükseliyor.

Yanlış bir şey yaptığımı gördü ve beni durdurmadı. Sadece başarısız olmama izin verdi.

"Özür dilerim," diye tekrarlıyorum. "Kafeinsiz kahve yapmıştık, sadece... unutmuşum." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak alay ediyor.

Kadına arkamı döndüğümde yüzüm yanıyordu. Sanki alerjisi olduğu bir şeyi zorla yedirmeye çalışmışım gibi davranıyor. Gerçi şimdi fena halde cazip geliyor.

Sanki misilleme yapacaksın da.

Gözlerimi aşağıya çevirip, rahatsız edici fincanı bir kenara bırakıyorum. *kafeinli* kahve ve boş bir taneye uzanmak.

Ben çocuk değilim ama bana böyle bağırıldığında kendimi çocuk gibi hissediyorum. Başka bir güçsüz kurban gibi. Tekrar.

Parmaklarım doğru kabın üzerindeki parlak turuncu kola yaklaştığında, kadın küçümseyici bir şekilde "Aferin" diyor. Daha önce hiç şu anda olduğu kadar istifa etmek istememiştim.

Uzun bir gün oldu.

Uzun bir hafta.

Uzun bir hayat oldu. Neden bir türlü rahat edemiyorum?!

Ve iyi bir mola. Geçen hafta fırınımın tıkır tıkır ses çıkarmaya başlaması gibi kötü bir mola değil. Ya da üç gün önce ben çamaşırlarımı koymadan hemen önce birinin çamaşır makinesinde çamaşır suyu kullanması ve sahip olduğum tek düzgün kot pantolonu mahvetmesi gibi.

"Bugün bir ara bunu almak isterim." Kadının sesi boynuma doğru kayıyor.

Ona bakmadan *kafeinsiz kahvesinin* kapağını kapattım ve bardağı tezgâhın üzerine koydum.

Fincanı alıp kafeden çıkmadan önce tereddüt ettiğini hissedebiliyorum.

İyi ki kurtulduk. Neyi beklediğini bilmiyorum. Bence beden dilimin kavga etmek istemediğimi anlaması için yeterli olması gerekir.

Biri bana kötü davrandığında omuzlarımı geride tutmayı ve başımı dik tutmayı çok isterdim. Ama bu çok zor. Ve o kadın benim annem olacak yaştaydı, bu da başka bir dizi duyguyu tetikledi. Ve bastırmak için elimden geleni yaptığım çok fazla anım var.

Hiç dövüşmek istemedim.

Bundan hoşlanmıyorum. Bundan kaçınmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Kendimi tutamayıp karşılık verdiğim birkaç seferin sonu hiç iyi bitmedi. Be
n. *Uslu durursanız sorun olmaz.*

Annemin sesi, o korkunç müşteri tarafından getirilmiş, etrafta çınlıyor Kafam.

Annem Arthur'un davranışlarının suçunu hep benim omuzlarıma yüklüyordu. Bana sürekli "*keşke* şöyle *yapsaydın"* ya da "*keşke* böyle *davransaydın*" diyordu... Ama ben bir çocuktum. Kendimi onun zorbalığına karşı savunamayacak kadar masum bir çocuktum. Ve ikimiz de ne kadar mükemmel davranırsam davranayım, bunun bir fark yaratmayacağını biliyorduk. O ruh halindeyken, onu rahatsız edecek bir şey yapsam da yapmasam da bana vururdu.

Bilinçsizce, ellerimden biri boynumun ön tarafını hafifçe ovmak için yukarı kalkıyor.

Dikiş attırdım. Bir keresinde kolumu kırdı. Bunların hepsi *fiziksel olarak* ellerini boğazıma doladığı zamanlardan daha çok canımı yaktı. Ama nedense bu en kötüsüydü.

Çünkü beni boğduğunda, bu acıyla ilgili değildi. Korkuyla ilgiliydi. Çok ileri gidebileceği korkusu. Biraz fazla sıkması.

Dudaklarım birbirine yapışıyor ve kendimi anılar arasında nefes almaya zorluyorum.

En kötüsü de gözlerindeki *o* bakışı gördüğümde hissettiğim korkuydu. Beni sonsuza dek susturmaya ne kadar yakın olduğunu bildiğini söyleyen bakış. Ve bunu düşünüyordu.

O iğrenç yüzüğünün soğuk baskısını neredeyse boynumda hissedebiliyorum.

Bunları düşünmemeye çalışıyorum ama bu kadar fakir olmasaydık beni öldüreceğinden neredeyse eminim. Arthur her zaman beladan kurtulmanın bir yolunu bulurdu ama bir cinayeti görmezden gelmeleri için polise rüşvet verecek kadar parası yoktu.

En karanlık günlerimde, bir parçam keşke yapsaydı diyor. Benim acıma son vermesini ve onunkine katkıda bulunmasını. Elbette cezasının tadını çıkarmak için yanında olamayacaktım ama hapiste çürüyeceğini bilerek mutlu ölebilirdim.

En büyük üzüntüm, normal bir hayat yaşaması. Mutlu bir insan olmayabilir ama özgür. Günlerini kontrol edebiliyor. Ve bunu hak etmiyor. Söylediklerinden sonra nefes almayı hak etmiyor - on sekizinci doğum günümden iki gün önce nihayet kaçmama neden olan şey.

"BEKLE! LÜTFEN!" ÇANTAMI OMZUMDA DAHA YÜKSEĞE KALDIRIYORUM. "BU BENIM
Dur!"

Boktan havanın bir yan ürünü olarak bugün otobüs aşırı kalabalıktı ve yanımdaki kişi dirseğini kaburgalarıma saplayıp beni sarsarak uyandırdığında uyuklamanın eşiğindeydim. Bunu yapmaları iyi oldu çünkü durağımı tamamen kaçırsaydım bu berbat gün daha da kötüleşecekti.

"Özür dilerim. Affedersiniz." Koridorda yanlamasına ilerlerken özürlerimi mırıldanıyorum.

Uzun zaman önce bedenimle yüzleştim. Ben buyum işte. Geniş kalçalar, kalın uyluklar... Neyse o. Sorun değil. Genelde de umurumda olmaz. Ama şu anda, otobüs şoförü tepe aynasından bana dik dik bakarken, keşke buradan koşarak çıkabilseydim. Ama dirseklerle dolu dar koridorlar ve geniş kalçalar birbirine uymuyor.

"Özür dilerim," diye son bir kez özür diliyorum ön tarafa ulaştığımda.

Şoför cevap vermiyor, sadece kapıyı açıyormuş gibi yapıyor.

Nemli bir rüzgâr merdivenlerden yukarı doğru uçuyor ve paltomun kenarlarını bir tür dandik Marilyn Monroe skeci gibi savuruyor.

Tanrım, bu günü çoktan atlattım.

Otobüsten inip kaldırıma doğru son adımı atarken tırabzanı sıkıca kavrıyorum. İyi ki de öyle yapmışım, çünkü spor ayakkabım kaldırımı kaplayan ince kaygan çamur tabakasına temas ettiğinde neredeyse dengemi kaybediyordum.

Kapı arkamdan kapandığında ve otobüs hızla uzaklaştığında elim henüz eşiği geçmemişti.

"Ahmak," diye homurdanıyorum, paltomun kenarlarını çekiştirerek.

Twin'den çıkmadan önce fermuarımı çekmeliydim ama acelem vardı. Bunun suçunu da o şirret müşteriye atacağım, çünkü paltomu giyerken yanlışlıkla çarptığım şey onun artık kafeinli kahvesiydi. Ama şimdi, evimle aramda yarım blok kalmışken, hiçbir şey için duraksamıyorum. Soğuk rüzgâra lanet olsun.

Bir başka rüzgâr çenemi göğsüme yaslamama ve gözlerimi kısmama neden oluyor. Bu kar ve yağmur karışımı kış, Minnesota için bile erken. Yağışların ağırlığı ağaçlardan daha fazla yaprak dökecek ve bu beni üzüyor. Çünkü sonbahar benim en sevdiğim mevsim ve erken bitmesi kesinlikle mevsimsel depresyona yol açacak.

Başım önümde, sağ ayakkabımın burnu takılana kadar kaldırımdaki küçük dalı fark etmiyorum.

Düşmemek için kendimi zor tutuyorum. Gerçekten deniyorum. Ama çok yavaşım. Öne doğru eğilirken dudaklarımdan bir alarm çığlığı çıkıyor.

Ağırlığımı sol bacağıma vermeye çalışıyorum ama dizim bükülüyor.

Ceketimi bırakıp ellerimi önüme uzatarak düşüşe hazırlanmak için yeterli zamanım var.

Önce sol dizim, sonra iki avucum, sonra da diğer dizim çarpıyor.

Acı uzuvlarımdan yukarı doğru sekiyor.

Anında keskin bir acı hissediyorum ve henüz hareket etmekten korkarak hareketsiz kalıyorum.

Her şeyim acıyor -vücudum, gururum- ama herhangi bir derimi kırdığımı sanmıyorum.

Bakmak için ağırlığımı değiştirmeden önce ağrının zonklamaya dönüşmesini bekliyorum.

Bir çakıl parçası avucuma sürtünüyor, yaraya sözel tuz basmak gibi. "Kahretsin!" Gözlerimin arkasını tırmalayan duyguyu yok etmek için üzgün bir çabayla kelimeyi bağırmaya çalışıyorum. Ama bir vıraklama olarak

çıkıyor.

"Kahretsin," diye tekrarlıyorum, bu kez fısıltıdan daha yüksek olmayan bir sesle.

Dikkatlice kendimi tekrar ayağa kaldırıyorum. Etrafta sakarlığıma şahit olacak başka kimse olmadığı için mutluyum. Ceketimin aksine çantamın fermuarını kapatmayı başardığım için de ayrıca mutluyum. Çanta düştüğü için kirlenmiş ama içindekiler olduğu gibi duruyor.

Gözlerimi kırpıştırarak halime bakıyorum. Pantolonumun paçası yırtılmamış, ki bu bile başlı başına bir mucize; ıslak avuç içlerim kaldırım kirinden griye boyanmış ama kanamıyor.

Önemli bir şey değil.

Bu bir şey değil.

Sen bundan daha güçlüsün.

Bunu da atlatacaksın.

Sadece kötü bir gün.

Burnumu çekiyorum. O tanıdık umutsuzluk göğsümün derinliklerine inerken boğazım daralıyor.

Bu bir şey değil, diyorum kendime.

"Sen bir hiçsin!" Yaşlı ama canlı bir ses geri bağırıyor.

Gözlerim sıkıca kapanıyor. Sesinin hâlâ kafamın içinde yankılanmasından nefret ediyorum.

Üzerimde herhangi bir etkisi olmasından nefret ediyorum.

Ben hiçbir şey değilim.

Ciğerlerime hava çekerken göğsüm titriyor.

Ben hiçbir şey değilim.

Gözlerimi zorla açıyorum.

Bugün beni ruhsal bir çöküntünün eşiğine getirmiş olabilir ama Arthur'un bir damla daha gözyaşı dökmesine izin vermeyeceğim. Evimi mahvetti. Annemle olan ilişkimi mahvetti. O denedi...

Son anının dehşetiyle nefes alıyorum ve kendime kaçtığımı hatırlatıyorum.

Ama o zamandan beri hayatını kontrol etmiyor mu?

Öfke içimde yuvarlanıyor.

İç sesime yanıldıklarını söylemek istiyorum. Tüm seçimlerimin bana ait olduğunu. Ama derinlerde, bunun bir yalan olduğunu biliyorum. Travmamın ne kadar derin olduğunu bana hatırlatmak için tek bir kelime yetiyor.

Bekaret.

Bırakmaktan korktuğum şeyleri sürekli hatırlatıyor.

Ama korumaya değer olduğuna inanan tek kişi ben olduğumda bile ona iki elimle sarıldım. Onu benim olarak gören tek kişi

ver.

Avuç içlerimi hafifçe kalçalarıma sürdükten sonra binama doğru son birkaç adımı topallayarak atmaya başlıyorum.

Evden kaçtığımda erkeklerden sistematik olarak uzak durdum. Korkutucuydular. Benden daha güçlü. Benden daha acımasız.

Niyetim bekaretimi sonsuza dek korumak değildi. Sadece hazır olana kadar beklemek istedim. Yıllar öylece akıp gitti.

Hâlâ erkeklerden kaçmak için yolumdan sapmıyorum. Bir erkek benimle göz teması kurduğunda artık titremiyorum ya da terlemiyorum. Ayrıca onların ilgisini çekmek için de bir şey yapmıyorum. Bu kadar çok çalıştığım için kendime yeni insanlarla tanışma fırsatı vermiyorum. Kafeye gelen erkekler benim için hemen hemen her şey demek. Ve onlara kahvaltılarını sunan kötü giyimli, çok çalışan, uykusuz bir kadın olarak, *bana çıkma teklif* edin *diye* bağırmıyorum.

Her şeyden önce bile, okuldaki erkeklerden herhangi birinin benimle ilgilenip ilgilenmediğini gerçekten söyleyemem. Sınıfta başımı öne eğdim. Okuldan sonra her gün çalıştım.

Eğer evinize kimseyi davet edemiyorsanız, bırakın erkek arkadaş edinmeyi, yakın arkadaş edinmeniz bile neredeyse imkânsızdır. Ve ben kimseyi evime davet *etmedim*.

Arthur tahmin edilebilir biri değildi. Ve bir arkadaşım olmasını ne kadar istesem de, onun eziyetine bir başkasını maruz bırakmak istemiyordum. Bana olan ilgisi yeterince kötüydü; bu eziyeti bir başkasına yöneltmesinin nedeni ben olsaydım kendimle yaşayamazdım.

Ama beni korkuttuğu, dövdüğü, boğazımı sıktığı onca zamana rağmen... Arthur *o* çizgiyi hiç geçmedi.

Bunun değişip değişmeyeceğini merak ettiğim, endişelendiğim zamanlar oldu. Mesela ben biraz daha büyüdüğümde, bana yıllardır davrandığı sinirli kayıtsızlık yerine benden *gerçekten* nefret ediyormuş gibi bakmaya başlardı. Diğer zamanlarda gözleri göğsümde ya da kalçalarımda uzun süre kalırdı. Ve sonunda kötü bir şey olacağını biliyordum. Bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordum. Ama *ne olduğunu* bilmiyordum.

O gün evde olmamam gerekiyordu ama vardiyam erken bitmişti ve gidecek başka yerim yoktu. O günden beri her gün, inandığımdan emin olmadığım bir Tanrı'ya, o gün eve gelebildiğim için şükrediyorum. Yaptığım şeyi duyduğum için.

Çünkü eğer yapmasaydım.

Ayaklarım binamın ön kapısında duruyor ve ellerim o kadar çok titriyor ki kilidi açmak için üç deneme yapmam gerekiyor.

Soğuktan kurtulup lobiye adım attığımda ayakkabılarımdaki çamuru eziyorum.

Doğruca daireme gidip duşa girmek istiyorum ama zaten lobide olduğum için posta kutularının olduğu duvara doğru topallayarak ilerliyorum.

O zamanlar her ne olduysa olmadı. Ve olmayacak da. Çünkü on yıl sonra bile beni bulamadılarsa, bulamayacaklar demektir.

Ve hala bakir.

Küçük, kararmış altın anahtarı kullanarak küçük posta kutusunun kapısını gereğinden fazla güç kullanarak açıyorum. Sadece birkaç şey var ama en üstteki dikkatimi çekiyor. Tüm bina ilanlarının basıldığı soluk yeşil kâğıdın aynısı.

Mektubu çıkarıp ev sahibinden geldiğini teyit ettiğimde kalp atışlarım hızlanıyor.

Ellerim kirli. Üstümü değiştirmem lazım. Ve duş almalıyım. Ve bir şeyler yemeliyim. Ama içimdeki kötü his, ikiye katlanmış kâğıda baktığım her geçen saniye daha da artıyor. Diğer mektupları çantama tıkıştırıyorum, sayfanın uçlarını bir arada tutan küçük bant parçasını yırtıyorum ve notu düzleştiriyorum.

Sevgili Kiracı.

Nefesim kesiliyor, her satır beni tam panik moduna daha da yaklaştırıyor.

...binada yapılan iyileştirmeler...

... 1 Ocak'tan itibarenst ...

Kelimeler gözümde bulanıklaşmaya başladı.

...aylık 250 dolar artış...

Olamaz.

Bunu yapamazlar. O

kadar da değil.

Dehşet eski bir dost gibi omuzlarıma yerleşiyor.

İşte, hayatınızdaki hiçbir şey üzerinde kontrolünüz olmadığının kanıtı.

Zaten sahip olduğum boktan hayatın parasını zar zor ödeyebiliyorken daha iyi bir hayat için nasıl para biriktireceğim?

Bir sonraki nefes alışım dalgalı. Bunu çözmek için Ocak ayına kadar, birkaç ayım var.

Ve ne yapacağım? Buralarda daha ucuza başka bir yer bulamazsın.
Elimdeki kağıt havada titriyor.
O köpeği asla alamayacaksın.
Ve bununla birlikte, şişman çirkin gözyaşları yanaklarımdan aşağı yuvarlanmaya başlıyor.

BÖLÜM 15

Nero

YÜZÜNDEKI IFADEYI SEVMEDIM.

Yenilgi dolu. Hüzün.

"Neyin var, tatlı kız?" Sözlerim boş odada yüksek sesle söyleniyor.

Payton son bir saattir kanepesinde oturuyordu -belki de daha uzun süredir,

Ama o kadar zamandır gözlemliyorum ve hiç kıpırdamadı. Yüzünde tamamen kederli bir ifadeyle boşluğa bakıyor.

Ona neyin yanlış olduğunu sormak istiyorum. Onu bu hale getirdiği için kimi gömmem gerektiğini sormak istiyorum.

Ama bunu yapamam.

Çünkü burada olduğumu bilmemeli. İzliyor.

King şu anda beni Payton'ın evinin karşısındaki boş bir apartman dairesinde dürbünle onun hayatının her ayrıntısını izlerken görseydi, kahkahalarla gülerdi.

Ama bu kadında kurtulamadığım bir şey var.

Çılgınca olduğunu biliyorum. Kesinlikle psikotik. Ama muhtemelen becerdiğimden daha fazla insan öldürdüğümü düşünürsek, artık akıl sağlığımın durumu hakkında gerçekten endişelenmiyorum.

Hareket ediyor ve ben de bakışlarımı odaklayarak ellerinin tersiyle yanaklarını okşamasını izliyorum.

Parmaklarım dürbünün etrafında sıkılaşıyor. "Seni kim ağlattı?"

Onun masumiyet havası. Beni etkileyen bu. Beni ona çeken şey.

Mantıklı bile değil. King'in geçmişiyle ilgili bulduklarından sonra. Tüm acil servis ziyaretleri hakkında. Dikişler. Kırılan kemikler. Yaşadığı onca şeyden sonra kendini bu kadar değerli hissetmemeliydi.

Plastik, tutuşumun altında çatırdayarak patlıyor.

Onu yalnız bırakmalısın. Seni tanımak ona sadece daha fazla acı verir.

Kendime defalarca aynı şeyi söyledim.

Ona sadece tehlike ve kalp acısı sunabilirim. Beni tanımanın hiçbir güvenli yanı yok. Farklı olmasını ne kadar istesem de.

Yavaşça ellerimi indiriyorum. Saplantımın büyütülmüş görüntüsü kayıp gidiyor.

Gözlerim onda kaldı ama yüz hatlarını kaybettim. Kederli gözleri şimdi mesafeyle gizlenmiş.

Git.

Şimdi git ve asla geri gelme.

Ama ben ayağa kalkmaya başlayınca

Payton da kalktı. Donup kaldım.

Küçük oturma odasında bana doğru yürüyor ve kalbim her adımda daha da hızlı atıyor.

Payton elini birkaç hafta önce içinden geçtiğim sürgülü cam kapının koluna dayayarak duruyor. Gözlerini kırpıştırdı, sonra kapıyı açtı.

Soğuk olduğunu bildiğim bir rüzgâr açıklıktan esiyor ve saçlarını gözyaşı lekeli yüzüne savuruyor.

Ama küçük balkona çıkmıyor. "Ne yapıyorsun

Payton?"

Pencereye yaklaşıyorum.

Bir adım geri atıyor. Ve sonra bir adım daha atarak elinin kapıdan uzaklaşmasına neden oluyor.

"Payton," diye bağırıyorum karanlık odada.

Son bir derin nefesle omuzları yükseliyor, sonra arkasını dönüp gözden kayboluyor.

Kapıyı açık bırakmak... benim için.

BÖLÜM 16

Payton

BIR SOLUKLA UYANIYORUM, GÖRÜNMEZ BIR ŞEY BENI UYKUMDAN ÇEKIP ÇIKARIYOR.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum tavana doğru, sırtüstü yuvarlanırken, göğsüm hızlı nefes alış verişlerle yükselip alçalıyor.

Mesanem kendini belli ediyor ve bir iniltiyle yatağın dışına doğru yuvarlanıyorum.

Koridoru geçip karanlık banyoya girmek sadece birkaç adımlık bir iş. Işıkla uğraşmıyorum, uyku şortumu çıkarıp tuvalete oturuyorum.

Şortumun gölgeli hatlarına bakıp başımı sallıyorum. Bu pijamaları hiç giymem. Bunları geçen yıl Noel sonrası indirimden ani bir alışverişle almıştım. İpek şort parlak kırmızı, solgun kalçalarıma çok yakışıyor; üstteki ise krem rengi ipek, kısa kollu, kırmızı düğmeli ve kırmızı yakalı. Ve bunların düşündüğüm gibi seksi pijamalar olmadığını söylemek için ışıkların açık olmasına gerek yok. Basitler. Ucuz. Olmadığım biri olmak için başarısız bir girişim daha.

Şortumu yukarı çekerek ellerimi yıkıyorum ve yansımamı göremediğim için şükrediyorum.

Bütün bu kıyafet *onun* içindi.

Yatağa girdiğimde saçımı açık bırakmam *onun* içindi.

Aptal, Payton.

Cidden, ne düşünüyordum ki? Gizemli Adam'ımın bunu göreceği, bir davet olarak algılayacağı ve gelip beni baştan çıkaracağı gibi saçma bir umutla veranda kapımı açık bıraktım.

Çok aptalca.

Aptallığımın üstüne bir de evim buz gibi oldu.

Bir saç tokası bulana kadar makyaj masasını karıştırıyorum ve saçımı hızla yukarı çekiyorum.

O *adamı* ön kapımdan çıktığından beri görmedim.

Birkaç kez onu kafenin dışında gördüğüme yemin edebilirdim ama ne zaman kafamı çevirip baksam sokak hep boştu.

Beni izlemiyor. Onun radarında değilim.

Soğuğa karşı kollarımı kavuşturuyorum ve oturma odasına doğru ilerliyorum. Kendimi hasta etmeden önce şu kapıyı kapatmalıyım.

Ayak seslerim halının üzerinde yavaşlıyor. Daire sessiz.

Çok sessiz.

Kalbim sıkışıyor ve yürümeyi

bırakıyorum. Kapı kapandı.

BÖLÜM 17

Nero

ÖNCE DÜRBÜNÜ BINANIN DIŞINDAKI ÇÖP KUTUSUNA ATIYORUM.

Karşıdan karşıya geçiyorum. Artık onlara ihtiyacım olmayacak. Payton kararını verdi ve biz de bunu yakın ve kişisel bir ilişkiye çeviriyoruz. Uzun adımlarım beni saniyeler içinde Payton'ın balkonunun kenarına getirdi.

Açık kapıdan çıkıp gittikten sonra bir saat boyunca o boş dairede oturdum. Fikrini değiştirmesini ve kapıyı kapatmasını bekledim. Beni dışarıda bırakmasını.

Ama yapmadı.

Ve ben uzak duracak kadar iyi bir adam değilim.

Neredeyse gece yarısı, ama hafta içi ve burası şehrin nispeten sakin bir bölgesi, bu yüzden etrafta beni birinci kattaki dairenin veranda korkuluğuna tırmanırken görecek kimse yok. Uzanarak Payton'ın korkuluğunun alt kısmındaki çapraz çubuğu tutuyorum. Metal benim ağırlığım altında gıcırdıyor ama geçen sefer olduğu gibi, ayaklarımı binanın tuğla cephesine dayayıp ellerimi üst korkuluğa doğru yürürken tutuyor.

Payton'ın evine girmenin bu kadar kolay olması beni tekrar kızdırıyor.

Burada yaşamamalı. Tamamen korumasız. Kendimi yavaşça balkonunun zeminine indiriyorum.

Kapıyı *benim için* açık bıraktığı için bu haneye tecavüz değil, ama öyle olsaydı bile bu ilk seferim olmazdı. Ve eminim sonuncusu da olmayacak. Çünkü ne demişler, doğru yapılmasını istiyorsan.

Nemli, soğuk hava yanımdan geçip daireye giriyor, perdeler bu kapıdan ilk girdiğimde olduğu gibi dalgalanıyor.

Eğer bu küçük numarayla kendini hasta ederse, onu dizlerimin üzerine sürükleyeceğim ve avuçlarımı kullanarak ona unutamayacağı bir ders vereceğim.

Bundan sonra onu tekrar göreceğinden değil.

Tek seferlik.

Hepsi bu kadar olacak.

Bir kere. Tek bir sikiş. Tek bir tat. Sonra her gece bu kapıyı kilitlemesini isteyeceğim. Gerekirse çivileyerek kapatırım.

Yavaşça nefes alarak ciğerlerimi sonbahar havasıyla dolduruyorum. Sonra eşiği geçiyorum.

Evinde dururken, kapıyı kaydırarak kapattım ve kilidi

çevirdim. Artık geri dönüş yok.

BÖLÜM 18

Payton

BAKIŞLARIM OTURMA ODASI VE MUTFAĞIN HER TARAFINI DOLAŞIYOR, AMA
Burada kimse yok. Saklanacak bir yer de yok.

Ama enerjiyi hissedebiliyorum. Bu farklı bir şey.

O burada.

Yatak odama doğru dönerken bacaklarım titriyor. Burada
olmalı.

K a p ı m a doğru son birkaç adımı atarken, tuvaleti ve işemek için içeri girdiğimde kapıyı açık bıraktığım gerçeğini g ö r m e z d e n geliyorum.

Bilmiyordum.

Nereden bilebilirdim ki?

Titremeler kollarımda ve bacaklarımda
yarışıyor. İstediğim şey buydu.
İstediğim şeyi. Ve
şimdi zamanı geldi.

BÖLÜM 19

Nero

O KADAR GÜZEL KI.

Yumuşak nefesleri yanağına dökülen saçlarını havalandırıyor.

Battaniyeler omuzlarına kadar çekilmiş ve yatak küçük ve rahatsız görünse de battaniye kalın, bu yüzden sıcak olduğunu biliyorum.

Mükemmel derecede sıcak.

Kahretsin, ona dokunmak istiyorum. O *yumuşak* teni, uykunun sıcaklığı tüm kaslarını gevşetiyor. Onu esnek bırakıyor. Hazır.

Sikim sertleşmeye başladı.

Tamam, tartışmasız, bu şimdiye kadar yaptığım en ürkütücü şey. Uyuyan bir kadının odasının köşesinde durup, burada olduğumu bilmeden onu izlemek. *Onun* kokusunu içime çekmek. Renklerini, dokularını ve ifadelerini.

Ama o beni burada istiyor.

Ve onun bana ihtiyacı olduğu hissinden kurtulamıyorum.

Ona gerçekten aradığı şeyi sunamam, ona bir gelecek ya da mutluluk veremem ama *bunu* verebilirim. Ona bu geceyi verebilirim. Ona zevk verebilirim.

Payton yumuşak bir ses çıkarıyor ve bedenim geriliyor. Kıpırdıyor, gözleri sıkıca kapanıyor, göğsünden bir mırıltı daha çıkıyor.

Sol ayağım kalkıyor, uzanıp onu rahatlatmak için kendimi hazırlıyorum. Ama ben ayağımı ileri atamadan Payton'ın gözleri bir solukta açılıyor.

Vücudumu tamamen hareketsiz tutarak ayağımı dikkatlice halıya geri indiriyorum.

"Kahretsin." Fısıltısı, bana çarpıp kafatasımda yankılanma şekliyle bir bağırış da olabilirdi.

Bir süre öylece yatıyor, tavana bakıyor ve ben varlığımı duyurmanın en iyi yolunu merak ediyorum. O açık kapının bir davet olduğuna eminim. Yine de, onu korkutmadan burada, karanlıkta durduğumu ona bildirmemin bir yolu yok.

Payton küçük bir inilti çıkarıyor ve battaniyeyi vücudundan itip yataktan çıkmasını dikkatle izliyorum. Perdeler kapalı olsa bile, pencerenin kenarlarından içeri süzülen sokak ışığı kalçalarının çıplak tenini vurgulamaya yetiyor.

Onu hiç böyle görmemiştim. Yakından değil.

Buraya son geldiğimde, çoğu zaman çenesine kadar çekilmiş bir battaniye vardı. Ve sonra -siki daha da sertleşirken inlememek için dişlerimi sıkıyorum- battaniyeyi birkaç santim aşağı çektiğimde, ellerimi üzerine koyduğumda, avuçlarımın altında tenini gerçekten hissettiğimde... bağımlılık yapıyordu. O tatlılığın bir vuruşu beni bağlamak için yeterliydi.

Ve şimdi. Kahretsin, şimdi zar zor giyinmiş.

O şortu benim için giydiğini bilmem iyi bir şey. Çünkü başka bir erkek onu böyle görürse, çıplak parmaklarımla gözlerini oyarım.

Payton yataktan kalkarken omuzlarını yuvarlıyor ve bu da küçük şirin gömleğini göğüslerine doğru geriyor. Ve *Tanrım,* meme uçları çakıllı ve parlak kumaşa küçük işaretler gibi bastırıyor ve beni eve götürüyor.

Uzaklaştığında neredeyse inliyordum. Kıçında mükemmel bir sallantı var. Ayağı halıya her çarptığında yanakları ince kumaşın altında zıplıyor. Sikimi tutmak istiyorum. Sakinleştirmek için sıkmak istiyorum. Ama şu anda bulunduğum yerde, onun çevresel görüş alanındayım ve henüz beni görmesini istemiyorum. Hazır olana kadar olmaz.

Koridorda ilerliyor ve onun banyoya girdiğini duyduğumda dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor.

Önemli bir şey değil. Herkes işer. Ama eminim bu onu beni burada, yatağında otururken bulmaktan daha çok strese sokacaktır.

Adımlarının oturma odasına doğru ilerlediğini duyduğumda duvardan uzaklaşıyorum.

Ve adımları durduğunda, dairenin sessizliğinde keskin nefes alışını duyuyorum. Gülümsüyorum.

O biliyor.

Ve adımları yatak odasına, bana doğru geri döndüğünde, oturuyorum.

BÖLÜM 20

Payton

YATAK ODAMA DÖNDÜĞÜMDE NEFESIMI TUTUYORUM. VE HATTA
Burada olacağını bildiğim halde yine de irkiliyorum.

Yatağımda oturuyor, bir kaç adım ötemde, bahçemdeki adam.

Işık sadece arkasından geliyor, yani bir siluet.

Ama o olduğuna şüphe yok.

Geniş omuzlar. Tehdit havası.

Geçen seferki gibi takım elbise giymiş. Ancak bu sefer kravatı boynundan gevşek ve gömleğinin birkaç düğmesi açık.

Keşke daha fazlasını görebilseydim. Gözlerimi onun her santiminde gezdirmek istiyorum. Derin bir nefes alırken omuzları yükseliyor.

"Daha yakına."

Ayaklarım uyuyor. İleri kayıyor, bir adım daha yaklaşıyor.

Dizlerinin üzerinde duran ellerini yumruk haline getirdikten sonra yavaşça serbest bırakıyor.

Beni benim onu gördüğümden daha iyi göremeyeceğini biliyorum ama kollarımı vücudumun üzerinde kavuşturma dürtüsüyle savaşmak zorundayım. Artık saklanmanın bir faydası yok.

"Bu senin tek şansın Payton." Sesi hatırladığımdan daha sertti. Derinliği odayı dolduruyor. "Doğru seçimi yapman için tek şansın. Bana hayır demene izin vereceğim tek zaman."

Sanki kalbim kaburgalarıma doğru çarpacakmış gibi hissediyorum.

Ona gitmesini söylemeliyim. Hâlâ yapabiliyorken bu çılgınlığa bir son vermeliyim. Ama *istediğim* bu değil. Ve hayatımda ilk kez *güvenliği* bir kenara bırakıp isteklerime boyun eğeceğim.

Bedenimi kontrol etmek istiyorum. Dokunulmak.

Bu adamı istiyorum.

Her yerim titreyerek yaklaşıyorum. Ama aklımdan tek bir şüphe bile geçmiyor, çünkü istediğim şey bu.

Nefes alarak ona bir soruyla cevap veriyorum. "Sana nasıl hitap edeyim?"

Göğsünden alçak bir ses yükseliyor. "İçine girdiğimde sana söyleyeceğim. Şimdi soyun."

"Ne?"

Bunu gerçekten söyledi mi?

Omuzları geriye doğru yuvarlanıyor, sanki hareket etmemek için kendisiyle savaşıyor. "Evet, tatlı kız, benim için soyun. Bana her şeyini göster."

Ağzından çıkan her kelime göğsüme çarpıyor, sonra da aşağıya, doğrudan kalbime iniyor.

İstediğim şey bu.

Parmaklarım kararsız, ama gömleğimin en üst düğmesi sonunda zorlanıyor ve çözülüyor.

Kimsenin beni çıplak görmesine izin vermedim. Ve kesinlikle hiç seyirci önünde soyunmadım. Bunu yaparken hareket etmemi bekliyor mu bilmiyorum çünkü striptizci olmak için gereken becerilere sahip değilim, bu yüzden geri kalanım son düğme serbest kalana kadar tamamen hareketsiz kalıyor.

Malzeme bir santim ayrılıyor ama bana yapışmaya devam ediyor. "Çık, Payton. Göster bana şu lanet olası memelerini."

Sesi neredeyse kızgın geliyor. Yine de hissettiği duygunun öfke olduğunu sanmıyorum.

Açıldı.

Bir şekilde bu yakışıklı, korkutucu adam beni cezbediyor. Pining for Ben.

Kısmen hissettiğim bir güvenle gömleğimin önünü açtım. omuzlarımdan silkmeden önce. Kumaş yere süzülüyor, ayaklarımın dibinde birikiyor.

Karnımı içeri çekmeyi düşünemeyecek kadar bunalmış durumdaydım ve artık çok geç.

"Geri kalanı." Sesi o kadar cızırtılı ki, sanki acıyor. "Geri kalanını çıkar."

İşte bu kadar.

Kontrolü ele alıyorum.

Hızlı bir hareketle şortumu kalçalarımdan aşağı itiyorum ve bacaklarımdan aşağı düşüyor. Kıvrılmış kumaşı tekmeleyerek ayaklarımdan

uzaklaştırıyorum. Yatarken iç çamaşırı giymiyorum, bu yüzden ona karşı çıplak durumdayım. Tamamen.

Orada durup ne yapacağımı bilemeden bakmasına izin verdim.

Adamın nefes alış verişi hareketsiz odada duyulabiliyor. Ve aramızdaki boşlukta çatırdayan gerilimi neredeyse görebiliyorum.

Dizleri genişliyor, bana yer açıyor. "Daha yakına."

Sinirden, soğuktan ya da heyecandan titreyerek, açılmış bacaklarının arasında durana kadar ilerliyorum.

Benim yatağım yerden yüksek değil ama onun boyu bizi neredeyse yüz yüze getiriyor.

Ellerini kaldırıyor, kalçalarımdaki etlerin üzerinde gezdiriyor... yanlarımda... başparmakları göğüslerimin alt tarafını yumuşakça okşuyor.

"Bu nazik olmayacak." Cümlesi, ellerinin göğüslerimin etrafına dolanmasıyla noktalanıyor.

Sıcak beni ürkütüyor. Her şey beni ürkütüyor. Çıplak tenimde başka birinin ellerini hissetmek çok yeni.

İnlerken parmakları sıkıyor, göğüslerimi birbirine bastırıyor. "Seninle sevişmeyeceğim, tatlı kız." Ellerini kalçalarıma indiriyor, göğüslerimin serbestçe zıplamasına izin veriyor ve beni öne doğru sarsıyor, vücudum onunkiyle çarpışıyor. "Seni becereceğim."

Ağzını meme uçlarımdan birinin etrafına kapatıyor.

İrkilmiş bir ses beni terk ediyor ve ellerim onun omuzlarını tutmak için havalanıyor. "Aman Tanrım! Ne-"

Emmeden önce dişleri çakıllı etime sürtünüyor. Sertçe. Duygular vücudumda yuvarlanıyor. Ve tenime karşı inlediğinde, bacaklarımın arasında cevap veren çağrıyı hissediyorum.

Ağzı serbest kalıyor ve ıslak bir öpücüğü diğer göğsüme doğru sürüklüyor. Ağzı diğer tepemin etrafında kapanırken, "Lanet olası ilahi," diye homurdanıyor.

Dili meme ucumu yutmadan önce etrafında dönüyordu. Dilinin her hareketi klitorisimde yankılanıyordu. Zonklama her saniye daha da güçleniyordu.

Bu çok iyi hissettiriyor.

Bu kadar iyi hissettireceğini kim bilebilirdi?

Her yerim zonkluyor. Daha fazlasına ihtiyacım

var. "Lütfen?"

Elleri arka tarafıma kaymadan hemen önce kalçalarımın etrafında esniyor. Avuç içleri kıçımı yumuşatıyor. Sonra daha aşağı.

Beni daha da yakına çekiyor ve sonra parmaklarının kalçalarımın birleştiği yere arkadan bastırdığını hissediyorum. Parmakları dikiş yerim boyunca ilerliyor, kolayca

girişime doğru kayıyor.

İkimiz de aynı anda inliyoruz, adam meme ucumu serbest bırakıyor. "Benim için sırılsıklamsın."

"Öyleyim," diye kabul ediyorum, bu bir soru olmasa da.

Hiçbir uyarıda bulunmadan ayağa kalktı.

Tökezleyerek geri çekilmeye başlıyorum ama beni kollarımın üstünden yakalıyor. "Kapını kapalı tutmalıydın," diye homurdanıyor.

Ben cevap veremeden bizi döndürüyor ve beni geriye doğru itiyor. Düşerken irkildim ve yatağın üzerine bir sıçrayışla indim.

Soyunurken bakışları beni terk etmiyor. Benim kadar hızlı ve etkili hareket ediyor. Takım elbise ceketi düştü, kravatı, sonra gömleği gitti.

Kasları şekillenmiş ve ön kollarını esnetiyor ve daha kemeriyle çalışmaya başlamadan ağzım sulanıyor.

Pozisyonlarımız değişti, o yatağa bakıyor, ışık yüzünü aydınlatıyor, sonunda onu görebiliyorum. Ve o mükemmel.

Mükemmelden bile daha iyi.

Kıyafetlerinin geri kalanını bir kerede çıkardı ve... Ve, *kahretsin.* Bu onun siki.

Daha önce hiç bir siki şahsen görmemiştim. Yatakta geriye doğru süründüm.

Belki de bu kötü bir fikirdi.

Belki de onu sıradan bir adama kaptırmalıyım. Daha küçük bir adama. Çünkü bu kesinlikle normal değil.

Pantolonunu çıkarıyor ve yatağa olan mesafeyi kapatıyor.

Daha uzağa kaçmaya çalışıyorum ama bir eliyle bileğimi yakalıyor, yatağın üzerinde sürünürken beni yerimde tutuyor.

"Kaçma zamanı bitti, bebeğim. Şimdi verme zamanı."

O kadar tahrik olmuştum ve aşırı uyarılmıştım ki cevap veremiyordum. Ve bacaklarımı açması için bastırdığında, ona izin verdim.

"İşte benim kızım," diye övüyor beni, bacaklarımı ona açık tutarken bir elini uyluğumun iç kısmına sürtüyor.

Dili alt dudağında geziniyor ve ayaklarını sürüyerek yaklaşıyor.

Ayağımı yoldan kaldırıyor, sonra aynısını diğerine yapıyor ve dizlerinin kalçalarımı çerçevelemesi için yer açıyor. Bacaklarım iki yana açılmış, ayaklarım havada.

Diz çökmüş pozisyonundan, açıkta duran seksime bakıyor.

"Çok ıslak, görebiliyorum." İki parmağını amımda gezdirerek beni zıplatıyor. Ve aynı iki parmağını yukarı ve aşağı sürttüğünü izlediğimde gözlerim açılıyor.

Bu... insanlar bunu yapar mı?

Ona dokunabilir miyim diye sormak istiyorum. Elimde bir sikin nasıl hissettirdiğini bilmek istiyorum. Ama bu konuda ne kadar az şey bildiğimi ele vermeden bunu sormamın bir yolu yok. Ve ona fikrini değiştirme şansı vermek istemiyorum.

Gözlerini bacaklarımın arasından ayırmadan yumruğunu birkaç kez daha sikinde aşağı yukarı gezdiriyor. Diğer eliyle aşağı uzanıyor ve beni açıyor.

Ne yapmam gerektiğini bilmeden çarşafların üzerinde kayıyorum. Ellerimle ne yapmam gerektiğini. Sessiz olmam gerekip gerekmediğini.

"Ne kadar güzel bir amcık." Bir parmağını yarığımın içinde yukarı aşağı kaydırıyor ama içeri itmiyor. "Eminim çok sıkı olacak. Eminim içimdeki dölleri sıkıp çıkaracaksın."

Dokunuşu kadar sözleri de beni kıvrandırıyor.

Olanları izlemekle gözlerimin coşkuyla kapanmasına izin vermek arasında gidip geliyorum.

Seksin nasıl olacağını hayal ederek çok zaman geçirdim ama hiç böyle olmamıştı. Rüyalarımda bile böyle bir adam hayal edemezdim.

Daha büyük bir şey girişime bastırıyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Aletinin başı orada. *Tam orada.*

Olmak üzere.

Ellerim ona uzanıyor ama o çok uzakta, ulaşamayacağım bir yerde diz çökmüş.

Bu şekilde içeri itemez, değil mi? Daha çok üstümde olması gerektiğini sanıyordum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan kalçalarını birkaç santim ileri kaydırıyor ve etrafına yayıldığımı hissediyorum. Vücudum kaygan, onun girişi için yalvarıyor.

"Nero." Ellerini belimi kavramak için yukarı kaydırırken sesi alçak çıkıyor. "İşte o zaman bana Nero diyeceksin."

İki hece tenimde dalgalanıyor. Tam olarak doğru. Mükemmel bir isim.

"Nero," diye adını fısıldıyorum ve gözlerinin kapanışını izliyorum.

Mutluluk yüz hatlarından geçiyor ve adını tekrar söylemek için ağzımı açıyorum, ama sonra çıkan şey bir çığlık oluyor.

BÖLÜM 21

Nero

DUDAKLARINDA ADIMI DUYMAK IÇIMDE SICAK BIR ŞEYLERIN KILIDINI AÇIYOR. I Beni sarması için bir saniye veriyorum, sonra kalçalarımı öne doğru itiyorum.

Sikimin başı hafif bir dirençle karşılaşıyor, ama ben çoktan itmeye, kırmaya, tüm uzunluğumu tatlı, sıcak amına gömmeye başladım.

Amcığı beni o kadar sıkı sarmış ki düşünemiyorum bile. Ama yemin ederim.

Yemin ederim hissettim.

Çığlığı hâlâ kulaklarımda çınlıyor. Ve bu sadece zevkten çıkan bir ses değildi.

"Ne?" Vücudumu mümkün olduğunca sabit tutarak soruyu geçiştirdim.

Gözlerimi açıp Payton'a bakıyorum ve yüz hatlarının acı içinde kıvrandığını görüyorum. Gözleri kapalı olsa da, gözyaşlarının kaçtığını görebiliyorum. Yüzünün kenarlarından aşağı doğru akıyordu.

"Nasıl...?" Sorularımı formüle edemiyorum.

Tatlı kızım cidden bakire mi? Bu nasıl
mümkün olabilir?

Kanıtları görmek için kalçalarımı geri çekiyorum.

Bu hareket karşısında inliyor ama ışıksız odada bile sikimin üzerinde akan kanın koyu çizgisini görebiliyorum. Ve onu görünce taşaklarım geriliyor, neredeyse patlayacak gibi oluyor.

"Payton." Adı boğuk geliyor.

Buna inanamıyorum.

Neden? Neden böyle bir onuru bana versin ki?

Bana mı?!

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve bir kez daha bana uzandı. "Gitme."

Neredeyse kıkırdayacaktım.

Gitmek mi? Gideceğimi mi sanıyor?

Hayatta olmaz.

Gülemiyorum çünkü odağım tekrar aramızda, boyumu boyayan masumiyette.

Parmağımı sikimde gezdirip kanıt toplarken bile soruyu soruyorum. "Bakire misin?"

Başını hafifçe sallıyor, ağzının kenarı gergin bir gülümsemeye dönüşüyor. "Artık değil."

Ağzıma götürmeden önce parmağımın ucundaki kana bakıyorum.

Beni terk eden inilti kemik derinliğinde. Duyu organlarımı dolduran bakırımsı tat benim yeni bağımlılığım ve düşünmüyorum, sadece içine geri sokuyorum. Sonuna kadar.

Payton izinsiz giriş karşısında çığlık atıyor ve bu ses ruhuma bir şarkı gibi geliyor.

Ağırlığımı öne doğru veriyorum, bir elim başının iki yanında, böylece küçük elleri nihayet bana ulaşabiliyor. Ve ulaştıklarında, yanlarımı kavrıyorlar.

Bacakları bana uyum sağlamak için daha da açılıyor ve ayakları kalçalarıma bastırıyor, beni bir saniye daha yakına çekiyor, sonra beni uzaklaştırmaya çalışıyor. Sanki benden kurtulmak mı yoksa daha fazlasını mı istediğine karar veremiyor.

Ama bu seçeneklerden sadece birini alacak.

Kalçalarımı yuvarlayarak kendimi daha da derine yerleştiriyorum. "Adımı söyle Payton. Şimdi bu amcığın sahibinin kim olduğunu söyle."

"Biliyorsun, Nero," diye ağlıyor.

Nabzımın gürültüsünden onu zor duyuyorum ama hissediyorum. Her yerde hissediyorum. Hafifliği çürümüş ruhuma yerleşiyor.

"Yine," diye homurdandım.

"Nero!" Nefes nefese, altımda kıvranıyor. "Nero onun sahibi." Elleri beni daha yakına sürüklüyor. "Lütfen!"

Dirseklerimin üzerine çökerek bir elimi başının arkasından saçlarına doğru kaydırdım ve köklerinden kavradım.

"Bu doğru, bebeğim. Bu bana ait." Tekrar soktum. "Artık her şeyin bana ait."

Tutuşumu sıkılaştırınca boynu geriye doğru eğiliyor ve ben de bu açıyı kullanarak dudaklarımı onunkilerle birleştiriyorum.

BÖLÜM 22

Payton

TÜM VÜCUDUM YANIYOR. ACI VE ZEVKLE VE BIR YOĞUNLUKLA ne yapacağımı bilmiyorum.

Ama şimdi beni öpüyor.

Nero beni öpüyor.

Dudakları sıcak ve talepkâr. Belki de daha önce hiç öpülmediğim içindir ama sanki beni sahipleniyor gibi hissediyorum.

Bu öpücük de onunla ilgili diğer her şey gibi vahşi. Saçlarımı tutuşu. Kalçaları kalçalarımın arasına çarpıyor. Sahiplik gibi hissettiriyor.

Ve her şeyin olmasına izin verdim. Hareketlerini takip edip onu öpüyorum.

Sonunda kontrolü elimden bıraktım, sadece başkasına vermek için. Ve bu harika hissettiriyor. Harika.

Dili ağzıma girdiğinde, tadını alıyorum... Tanrım, tadını alabiliyorum. Onun aldıklarını, benim ona verdiklerimi tadıyor. Ve bu beni vahşi hissettiriyor. "Nero," diye soluyorum, ağzımı onun için açıyorum.

Saçlarımdaki çekiştirme yoğunlaşıyor ve kafatasımdaki yanık, çekirdeğimin onun etrafında kenetlenmesine neden oluyor.

"Payton." Kalçaları bana çarptı. "Benim tatlı kızım." Ağzımı yalarken sikini geri çekiyor. "Artık benimsin." Tekrar içime girdi. "Sikimin her tarafındaki o tatlı vişne suyu seni benim yaptı." Başını eğiyor ve öpüşmemizi daha da derinleştiriyor, dişlerimiz birbirine çarpıyor, dillerimiz birbirine dolanıyor. "Sonsuza dek bu amcığa gömülü kalacağım."

İnliyorum. Pratik olmayan kalçalarım onunla buluşmak için yuvarlanıyor. Ellerim geniş kaslı omuzlarına yapışıyor.

Dilim ağzının içine girmek için dışarı fırladığında, bana daha da sert bir şekilde çarpıyor.

"Bırak gireyim," diye hırlıyor dudaklarıma karşı.

İçeride, çok içeride, ama onu nasıl daha fazla içeri alacağımı bilmiyorum.

"Haydi." Saçımı tutmayan el aşağı uzanıyor ve bacağımı kavrıyor, dizim ön koluna takılana kadar yukarı çekerek beni daha da açıyor.

"Bırakın gireyim!" diye bağırıyor.

Onunla savaşmayacağım. Onu durdurmuyorum. Ve ben daha cevap veremeden yukarı doğru itiyor ve içime giriyor, daha önce olduğundan daha derine.

Saçımdaki elini bırakıyor ve parmakları kafa derime masaj yapmaya başlıyor. "İşte bu. İşte benim tatlı kızım. Beni çok iyi içine alıyor. Çok derin."

"Nero," diye inliyorum.

Vücudum yanıyor. Alevler damarlarımı dolduruyor. Beni yanmaya yaklaştırıyor.

Kalçaları hareket etmeyi bırakmıyor ve bacağımı tutan kol daha da yukarı kalkarak beni daha da geriyor. Saçlarıma masaj yapan parmakları tam bir tezat oluşturuyor, yumuşak ve yatıştırıcı. Ve hepsi çok fazla.

Nefesim hıçkırıyor ve kendimi durduramadan ciddi ciddi ağlamaya başlıyorum. Acıdan değil. Ve kesinlikle durmasını istemiyorum. Sadece uzun zamandır arzuladığım o ezici özgürlük hissi sonunda beni ele geçiriyor.

"İşte bu, Payton." Sözleri kulağıma sıcak geliyor. "Al beni. Hisset beni."

"Öyleyim." Boğuluyorum. "Varım."

Dili şakağımda geziniyor ve gözyaşlarımı yalayarak uzaklaştırdığını biliyorum.

Nero'nun hamleleri biraz yavaşlıyor ama gücü hâlâ cezalandırıcı. Vücutlarımız her seferinde acımasız bir çarpışmayla birleşiyor.

"Benim için bir şey daha yapmanı istiyorum, bebeğim. Bana bir şey daha ver."

"Ne istersen." Başımı salladım. "Her şeyi yaparım."

Nefesini yanağımda hissedebiliyorum. "Bu bakire amcığın sikimin üzerine boşalmasını istiyorum."

"I-"

Ağzını tekrar benimkine bastırarak karşı çıkışımı kesiyor. Öpücük bu sefer daha yavaş. Dudaklarının dudaklarıma değdiği hissine, kasıtlı hareketlerine odaklanıyorum ve onunla birlikte hareket ediyorum. Onun için açılıyorum. Onu tadıyorum. Ve sonra onu hissediyorum, parmakları klitorisimde.

Bacağımı bıraktığını fark etmedim ama şimdi eli aramızda ve...

Ben onun etrafında kenetlenirken birbirimizin ağzının içine inliyoruz.

Çok yaklaştım. "Çok yakınsın," diye inliyor.

"Evet."

Alt dudağımı dişleriyle yakalıyor, meme uçlarımda hissedeceğim kadar sert ısırıyor.

"Aman Tanrım! Nero, neredeyse-"

Saçıma dolanan eli başımın arkasına doğru düzleşiyor ve tüm ağırlığını dirseğine vererek beni kendine çekiyor.

Kollarımı ve bacaklarımı ona dolayarak vücudunun etrafında kıvrılıyorum, parmakları klitorisimin üzerinde dans ederken yüzümü boynuna gömüyorum. Beni bir kreşendoya doğru tıngırdatıyor.

"Tekrar söyle," diye hırlıyor. "Gelirken adımı söyle."

İçime doğru itiyor, parmakları klitorisimi sıkıştırırken siki dibe vuruyor ve ben patlıyorum.

BÖLÜM 23

Nero

"NERO!" ÇIĞLIĞI BOĞUKTU. VE BU ASLA UNUTAMAYACAĞIM BIR SES.

Payton sikimin etrafında sarsılıyor ve ben kendimi tutamıyorum. Bunun yerine, kalçalarımı daha hızlı pistonluyorum.

"İşte bu, bebeğim," diye nefes alıyorum. "Benim için gel. Seni tohumlarımla doldurana kadar sikimi sık."

Gözlerinden daha fazla yaş akıyor, ışıltılı izler hafızama kazınıyor ve beni uçuruma daha da yaklaştırıyor. Ve bacakları sırtımın etrafını sararak beni bir santim daha derine çektiğinde, işim bitiyor.

Saçlarına doğru böğürerek kendimi gidebildiğim kadar derine itiyorum, taşaklarımı kanalına boşaltırken sikim titriyor.

BÖLÜM 24

Payton

NEFESIM UZUN SÜRE DÜZENSIZ KALIYOR. DAKIKALARCA MI? BELKI DE
Sonsuzluk olabilir.

Kemiksiz hissediyorum. Mümkün olan her şekilde tükenmiş. Ama aynı zamanda çok huzurlu hissediyorum.

Her şey karmakarışık. Beynim bulanık ama her şeyin çok karışık olduğunu bilecek kadar farkındayım.

Vücudu hâlâ üzerimde, hâlâ içimde olan adam hakkında adı dışında hiçbir şey bilmiyorum. *Nero*.

Bu tam olarak doğru değil. Ona en çok ihtiyacım olduğunda burada olduğunu biliyorum. Ona verdiğim dizginleri eline aldığını biliyorum. Ve iyi bir iş çıkardı.

Bütün akşam karar vermek için uğraştım ama o kapıyı açtım çünkü onun o kapıdan geçmesini istiyordum. Tıpkı daha önce yaptığı gibi. Ve bunu yaptığında, bana hayal etmeye cesaret ettiğimden çok daha fazlasını verdi.

Ellerimi çıplak sırtına koydum, yükselip alçaldığını hissettim, teni avuçlarımın altında sıcacıktı.

Nero yüzünü boynumla omzum arasındaki o noktaya gömerken sadece memnuniyet olarak tanımlayabileceğim bir ses çıkarıyor ve gülümsememe neden oluyor.

Artık o kadar korkutucu değil. O kadar korkutucu değil.

Ama durum yine de gerçeküstü.

Onun ağırlığı üzerimdeyken nefes almak zor, ama hareket etmemesi için kısa nefesler almaya çalışıyorum. Bu büyüyü bozmaya hazır değilim. Ve henüz eylemlerimin sonuçlarıyla uğraşmak istemiyorum. Avuçlarımın altında teninin verdiği hissin tadını çıkarıyorum.

Sonra dişleri boynuma batıyor ve tepki olarak sarsılmama, tüm kaslarımın kasılmasına neden oluyor.

"Payton, sikimi böyle sıkmaya devam edersen seni tekrar sikeceğim." Dudakları her kelimede tenime değiyor ve içimin tekrar onun etrafında kenetlenmesine engel olamıyorum.

İnliyor, ben de üzerimden yuvarlanması için destek oluyorum.

Filmlerde ve okuduğum kitaplarda erkekler hep böyle yapar. Bunun yerine, tıpkı başladığımızda olduğu gibi bacaklarımın arasına diz çökene kadar geri itiyor. Ve hala içimde.

Nero'nun parmakları iç bacaklarımdaki yumuşak ete girerek beni açık tutuyor.

Artık işimiz bittiğine ve tutkunun şiddeti azaldığına göre, yanaklarım utançtan yanmaya başlıyor. Oda daha az karanlık değil, ama gözlerimiz alıştı; ve harika formda bir adamın önünde tamamen çıplak, kartal gibi uzanmak benim için rahat bir durum değil.

Nero'nun göğsünde bir gümbürtü yuvarlanıyor, kalçalarını geriye doğru kaydırırken parmakları bacaklarıma doğru esniyor, siki sonunda serbest kalıyor.

Bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum ama beni kavrayışı buna engel oluyor.

"Nero?" Rahatsızlığımı nasıl dile getireceğimi bilemiyorum ama bunun bir önemi yok. Sözlerime hiç aldırış etmiyor. Tüm dikkati bacaklarımın arasına odaklanmış durumda.

Bakışlarının altında kayarken, onu hissediyorum. Onun... *serbest* bırakılması, içimden sızıyor. Bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum ama o sadece tutuşunu sıkılaştırıyor.

"Sadece bekle," diye homurdanıyor.

Pes ederek dizlerimin açılmasına izin veriyorum, bacaklarım mümkün olduğunca gevşiyor. Ama parmağını girişime doğru kaydırdığında, dizlerim otomatik olarak kapanmaya çalışıyor.

"Nero!" Onun adı bir ciyaklama. Parlayan parmaklarını kaldırdığında ellerimi gözlerime götürüyorum.

Bir saniye sonra derin bir inilti çıkarıyor ve parmağının tekrar ağzına girdiğine yemin edebilirim ama izlemek için ellerimi indirmiyorum. Her şey çok bunaltıcı.

Kalçamdaki el bir kez daha sıkıyor. "Kımıldama."

Emrine itaat etmeyerek başımı sallıyorum.

Yatak kayıyor ve odanın boş olduğunu hissettiğimde nihayet parmaklarımın arasından bakıyorum. Bacaklarımı kapatmak istiyorum ama biliyorum ki

nokta. Ayrıca, serinletici pisliğin yatağa doğru kaydığını ve kalçalarımın arasında biriktiğini hissedebiliyorum.

Banyo musluğu açılıyor ve birkaç saniye sonra Nero adım adım odama geri dönüyor. Etrafta çırılçıplak dolaşıyor olmasından dolayı yüzünde en ufak bir endişe belirtisi yok. Ve eğer o saklanmayacaksa, ben bakacağım.

Neredeyse onu daha detaylı görebilmek için ışığı açmasını isteyeceğim, ama bu aynı şeyi bana da yapabileceği anlamına gelirdi; ve vücudumdan *çok* memnun görünse de, bu seviyede bir incelemeye hazır değilim.

Nero tekrar yatağa tırmanıyor ve bacaklarımın arasındaki yerini geri alıyor.

Ona ne yaptığını sormak üzereydim ki, soğuk nemli bezi amıma bastırıp kıvrımlarımda gezdirmeye başladı.

Ürkek bir çığlıkla irkildim.

"Kıpırdama."

Bir eliyle beni açık tutarken, diğer eliyle bezi kullanarak beni temizlemeye başlamadan *önce* -kıpırdamadan dur- dediği şey bu. *Samimi* bir şekilde.

"Hava soğuk," diye tıslıyorum.

Bezi bir kez daha nazikçe üzerimden geçiriyor. "Biliyorum, bebeğim."

"Ilık su kullanabilirdin," diye homurdanıyorum, görünüşe göre tüm bu tuhaf durumu kabullenmişim.

"Bu halinle yeterince ağrıyacaksın, soğuk iyi gelebilir." Yataktan bir kez daha çıkarken bunu kesin bir dille söylüyor.

"Oh."

Su bir dakikalığına tekrar akıyor ve kapı aralığında yeniden belirdiğinde nihayet bacaklarımı kapatabileceğimi fark ediyorum.

Ve en azından bir konuda haklı. Bacaklarımı yatağa yasladığımda, içim ve dışım ağrımaya başladı bile.

Nero orada durup bir süre daha beni izledikten sonra, "Ben kalmıyorum," dedi.

Ve bir anda tüm vücudum soğuk bir havluyla kaplanmış gibi hissediyorum.

"Tamam," diye fısıldıyorum ve battaniyelere uzanıp onları çıplaklığımın üzerine çekiyorum.

Altımdaki çarşafta ıslak bir leke var ama o gidene kadar bunu görmezden geleceğim.

Nero'nun giysilerini teker teker toplayıp üzerine geçirmesini sessizce izliyorum.

Şimdi yaptıklarının beni neden üzdüğünü bilmiyorum. Yapmasını beklediğim şey buydu. Gerçekten, bunun bir anda sevgi dolu bir ilişkiye dönüşeceğini düşünmemiştim. Bunu umacak kadar aptal olmadım hiç. Kimseden.

Pantolonunu almak için döndüğünde, küçük ışık parçaları sırtından yansıyor ve yara izlerinin renksiz izlerini görebiliyorum.

Uzuvlarımı ona doladığımda onları hissettim, o anda kabarık doku hakkında hiçbir şey düşünmedim. Onları şimdi görmek, sadece parça parça bile olsa, sarsıcı. Birkaç tane var.

Ona onları sorma, onlara tekrar dokunma dürtüsü dilimin üzerinde dans ediyor. Ama sessiz kalıyorum.

Nero gömleğini omuz silkerek giyer. "Ben kalmıyorum."

Daha önce söylediklerinin bir tekrarı. Ve anlamı açık. *Kalmayacağım*, *kalamamdan* farklıdır.

Gitmeyi seçiyor. Çekip gitmeyi seçiyor.

Ve daha önce cevabımı kabul etmediği için, bir şey söylemeye zahmet etmiyorum.

Ve bu iyi. Gerçekten öyle. Bekaretimi alması için onu kandırdım. Muhtemelen iğrenmiştir. Bu düşünceyle neredeyse başımı sallayacaktım. Belli ki *iğrenmemiş*. Aslında, iğrenmenin tam tersiydi.

Nero takım elbisesini en son giyiyor ve kravatını tekrar takmak yerine cebine sokmasını izliyorum.

Yatağımın ayak ucunda duruyordu. Tehlikeli görünüyor. Kurtarıcı ve celladın karışık bir karışımı gibi, kafa karıştırıcı ve günahkâr bir paket oluşturmak için birbirine sarılmış.

Pekala, bu kadar o zaman.

Ağzımı açıp aklıma gelen tek şeyi söylüyorum. "Teşekkür ederim, Nero."

Ciddiyim. Çok ciddiyim.

Nero bana bakıyor, o kadar uzun ve yüksek bir iç çekiyor ki battaniyeleri burnuma kadar çekiştiriyorum.

Çenesini sıkarken yanakları geriliyor. Sonra başını arkaya yatırıp tavana doğru bir iç çekiş daha çıkarıyor. "Lanet olsun, Payton."

Dudaklarım birbirine yapıştı. Ne olduğunu anlamıyorum.

Ona teşekkür etmenin bu kadar yanlış bir adım olacağını düşünmemiştim, ama sözleri geri alabileceğim gibi değil.

Sonra takım elbisesinin ceketini çıkarıp yatağın kenarına doğru ilerliyor.

Otomatik olarak uzaklaşmaya başlıyorum, vücudumun takip edilmeye verdiği doğal tepki bu.

"Dur," diye tersliyor Nero ve ben de duruyorum. Yemin ederim ki battaniyeleri geri çekip yanımdaki yatağa tırmandığında gözlerim komik bir şekilde açılıyor.

"Ne, um..." Sözümü kesiyorum.

"Kalmıyorum," diye mırıldanıyor bu sefer.

Az önce söylediğinin tam tersini yaparken bile sesi o kadar teslim olmuş geliyor ki neredeyse güleceğim.

Nero sırt üstü düşüyor, yastığı değiştiriyor, başını kaldırıyor ve rahatlamaya çalışarak tekrar pütürlü pamuğa vuruyor. Son bir iç çekişle kolunu bana doğru uzatıyor. "Gel de sarıl bana."

BÖLÜM 25

Nero

BEN KALMIYORUM.

Karanlık tavana
bakıyorum. *Cidden*
kalmayacağım. Gözlerim
kapanmaya başlıyor.
Belki sadece bir dakikalığına.

BÖLÜM 26

Nero

PAYTON'IN INILTILERI KULAĞIMDA TITREŞIYOR.

Yumuşak vücudu benimkinin altında kıvranıyor.

Onun zevkinin aramızda biriktiğini

hissedebiliyorum. O mükemmellik.

Karanlık odamdaki ışık.

Parmaklarımı onun tatlı amcığında gezdiriyor ve karnının üzerinde gezdiriyorum.

Ama sonra nefesi kesiliyor. Ve göğsü durur.

"Payton." Sesim o kadar bozuk ki kendimi bile zor anlıyorum.

Cevap vermiyor.

"Payton!"

Yavaşça, çok yavaşça, gözlerim onun çıplak

bedeninde geziniyor. Onun güzel pembe amcığı.

Bekâretinin kırmızı lekesi.

Boncuk boncuk ter.

Göğüslerinden akan kan. Boğazındaki

derin kesik.

Kanamayı durdurmak için ellerimi ona doğru uzattım,

Nefes nefese uyandım, şimdiki zamana.

Rüya görmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, gerçeklikler arasında sıkışıp kalmanın sarsıcı hissine alışkın değilim. Rüya çok taze olduğunda bir anı gibi geliyor. Çok gerçekçi geliyor. Lanet olsun, çok gerçek görünüyordu.

Burnumdan nefes alarak kendimi Beşinci Cadde'deki berbat daireye ve yanıma yaslanmış yaşayan kadına geri sürüklüyorum.

Bir ciğer dolusu daha. Güller, temiz çamaşırlar ve seks.

Payton.

Başparmağımı çıplak omzuna sürtüyorum.

Lanet bir bakire.

Bunu beklemiyordum. Böyle bir ihtimal aklımın ucundan bile geçmedi. Payton genç, muhtemelen benim için çok genç, ama kirazını patlatmak için oldukça yaşlı. Birden fazla erkekle yatacak kadar yaşlı.

İçimdeki canavar bu fikir karşısında homurdanıyor.

Bakire olması iyi bir şey. Etrafta dolaşan bir adamın sikini Payton'ın amına yaklaştırdığını düşünmek bile içimi kaynayan, öldürücü bir öfkeyle dolduruyor.

Ve eğer bir başkası ona dokunursa...

Eğer bir başkası onu incitirse...

Ezici bir his göğsüme baskı yapıyor.

Biri ona zarar vermiş.

Parmaklarım yavaşça yumruğa dönüşüyor.

Birisi onu çok incitmiş.

Ve birinin ona karşılık vermesinin zamanı geldi.

BÖLÜM 27

Nero

"LANET OLSUN DOSTUM, SAATIN KAÇ OLDUĞUNU BILIYOR MUSUN?"

King'in homurdanmasını duymazdan geliyorum ve hemen konuya giriyorum. "Benimle Fargo'ya gelmek ister misin?"

"Neden biri--" diye sözünü kesiyor ve yatakta otururken çıkardığı hışırtıyı duyuyorum. "Gidip o yaşlı adamı becereceksin, değil mi?"

Sinyal lambamı yaktım. "Evet."

"Vay canına, ben de varım." Sesi artık tamamen uyanık geliyor. "Her zamanki hangar mı?"

"Evet. Tekerlekler kırka kadar."

Telefon görüşmesini sonlandırıp otoyola çıkıyorum ve sessizce küçük özel havaalanına doğru ilerliyorum.

Uçuş planını dosyalatmak ve uçağı hazırlatmak için Sloan'ı aradım bile. Başından beri söyleniyordu ama yapacak çünkü bu onun işi. Havaalanının yanında oturması için ona boşuna para ödemiyorum.

Uçuş planlarıyla geliş gidişlerimin izini bırakmaktan nefret ediyorum ama gökyüzünden vurulmaktan daha çok nefret ediyorum. Ve burası ile orası arasında var olan *hiçbir şey* boyunca kıçımı sürmeye vaktim yok. Ayrıca, Fargo'da bir depom var, yani orada olmak için hazır bir bahanem var. İşte tam da bu yüzden yakın eyaletlerde depolarım var. Boş olsalar bile onlar benim mülküm, bu yüzden her zaman uçuş için geçerli bir nedenim var.

Yol olaysız geçti ve saat sabahın üçünden hemen önce nöbetçi kulübesine yanaştım.

Gecenin bir yarısı ilk kez çıkmıyorum, bu yüzden güvenlik görevlisi başını sallayarak beni geçiriyor, başka bir şey yapmıyor.

Onun yerine kendimden birini koymayı düşündüm ama henüz buna gerek duymadım.

Arabayı yavaşça sürerek hangarımın arkasına doğru ilerledim ve park yerlerinden birine çektim.

Silahımı torpido gözünde bırakmaya karar vermeden önce bir an tereddüt ettim. King'in bulduğu bilgilere dayanarak, yalnız olacağından eminim. Tıpkı onu çıplak ellerimle halledebileceğimden emin olduğum gibi.

Binanın önüne doğru yürüdüğümde üst kapı çoktan açılmıştı. Sloan çoktan içeride Cessna'mı uçuşa hazırlıyordu.

Özel jetler abartılıyor. Gösterişlidirler. Ve çok fazla insana ihtiyaç duyarlar. Uçağım radarın altında uçmak için mükemmel, mecazi anlamda.

Sloan ön camdan bana başını sallıyor, ben de ona başımı sallıyorum.

Çalışmalarını iki kez kontrol edeceğim, ancak benim hayatta olduğumdan daha uzun süredir uçakların etrafında ve şimdiye kadar hiç hata yapmadı.

Telefonu kapattıktan tam kırk dakika sonra King merdivenleri tırmanıp uçağa bindi.

Yardımcı pilot koltuğundaki adama bakmadan önce piste girmemizi bekliyorum. "Oraya bir adamı öldürmeye gittiğimizi biliyorsun, değil mi?"

Bir elini mükemmel kesimli takım elbisesinin önünde gezdirerek homurdanıyor. "Ölmeden önce adama güzel bir manzara sunmak bir nezaket gibi görünüyor."

Takım elbise de giyiyor olabilirdim ama bütün gün bunu giydim. Uyandı ve bu şekilde giyinmeyi *seçti*.

Başımı salladım. "Sen bir aptalsın."

King koltuğunda kayarak rahatlamaya çalışıyor. "Bilmen gerekiyorsa *anne*, bundan sonra Aspen ve kocasıyla brunch'a gitmem gerekiyor. *Bir adamı öldürmekle* Fransız Tostu arasında eve gidecek zamanım olmayabilir diye düşündüm."

"Hmm." Haklı olduğu bir nokta var. "Kız kardeşinin kocasından nefret ettiğini sanıyordum?" Gaza basarak soruyorum.

"Biliyorum," diye homurdanıyor King. "Ama ona olan nefretim, ondan duyduğum korkunun gölgesinde kalıyor. Ve eğer ortaya çıkmazsam hayatımı cehenneme çevirecek."

"Tanrım, tam bir korkaksın."

"Tamam, her neyse. Şimdi çeneni kapa ve ne yaptığına dikkat et."

"Birdenbire uçmaktan korkmaya mı başladın?" Alay ediyorum. "Ben iyi bir pilotum ve sen
biliyorum."

"Uh-huh." Emniyet kemerini sıkıyor. "Fizikten aldığın notları da biliyorum, o yüzden ukalalık yapma."

Boyunduruğu geri çektiğimde, uçak yerden yumuşak bir şekilde yükselirken içimden dürüst bir k a h k a h a atıyorum.

UÇAKTAN INDIĞIMIZDE GÖKYÜZÜ HALA KARANLIKTI VE Fargo asfaltına.

King her zaman yaptığı gibi uçaktan indiğinde sırtını gererek bir sahne yaratıyor. Genellikle buna uçağın ne kadar küçük olduğu ya da *gerçek* bir *uçağa* geçmem gerektiğiyle ilgili bir yorum eşlik eder. Ancak şu anda şaka yapacak havada olmadığımı biliyor, çünkü bu zamanı kendimi olacaklara hazırlamak için kullanıyorum.

Saldırganlığa tepki vermek bir şeydir. Ama önceden planlanmış şiddet, bu tamamen başka bir şeydir.

İkisinde de iyiyimdir.

King, yerel adamlarımızdan birinden bir araba anahtarı almak için ilerliyor.

Sloan bu tarafta da ihtiyacımız olan her şeyle ilgilendi.

Konuşmalarından kesitler duyarak şöyle bir bakıyorum ve King'in önünde duran adamın gözlerini kaçırdığını fark ediyorum. Adamın King'in kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmama ihtimali yüksek ama gecenin bir yarısı benimle seyahat eden birinin korkulması gereken biri olduğunu bilecek kadar zeki.

King ve benim ayrı hayatlarımız var, ayrı kariyerler yürütüyoruz ama yeraltında birlikte yönetiyoruz.

Biz İttifak'ız.

Halkın gözünde King, yüksek sosyetede kendine yer edinmek ve akıllıca yatırımlarla milyonlar kazanmakla meşgul, zengin mi zengin bir işadamıdır.

Ben biraz farklıyım. Halka göre, ben aslında hiç kimseyim. Zengin bir hiç kimse, sadece bir güvenlik şirketi olan ve sahip olduğum para nedeniyle doğru çevrelerde hareket eden bir adam. Ama endişe edilecek biri değilim.

Aynı halk İttifak'ı hiç duymadı. Duysalar bile, fısıltıları duysalar bile, bunun sadece bir grup kamp ateşi hikayesi olduğunu düşünürler.

Gotham City'den bir şey ama burada değil. Kötü adamlar asla *burada* yaşamaz.

Ve biz de tam olarak böyle olmasını istiyoruz.

Sıradan insanların gerçekte kim olduğumuzu bilmesini istemiyoruz. Gecenin bir vakti ortaya çıkanlar olduğumuzu.

Kuzey Dakota'nın soğuk havasını içime çekerek parmaklarımı esnetiyorum.

Ama İttifak gerçek. Ve dünyamızdaki insanlar bizden korkmaları gerektiğini biliyorlar.

Benden korkmak için.

Onlara göre Nero ismi Hades ile eş anlamlıdır.

King'in adamı kovmadan ve bana doğru gelmeden önce son bir şey söylediğini duyuyorum.

Birlikte görünmekten kaçınmamızın birkaç nedeni var. Birincisi ve en bariz olanı, kendimizi asla düşmanlarımız için kolay bir hedef olarak göstermek istememizdir. İyi yerleştirilmiş bir bomba ikimizi de ortadan kaldırırsa tüm örgütü parçalayabilir.

Ancak daha karmaşık olan ikinci neden ise King'in yüzünün organizasyonla anılmasını istememizdir. O benimle eşit bir ortak, ancak organizasyondakiler de dahil olmak üzere çok az kişi bunu biliyor.

Benim aksime, King paradan geliyor. Ve aile üyeleri var. Bu da teminat demek. Sorumluluklar. Ve İttifak'la ilişkili olmak sürekli gözünün üzerinde olması demek. Kız kardeşleri için bunu istemedi. Bu yüzden seçenekleri tarttı ve benimle arasına mesafe koymaya karar verdi.

Ama madalyonun her zaman iki yüzü vardır. Elbette, bilinmeyen bir oyuncu olarak, her fırsatta onu öldürmeye çalışan her suç ailesinin nefesini ensesinde hissetmiyor. Ama öte yandan, İttifak'ın adamları benim için çalıştıkları gibi onun için çalıştıklarını bilmedikleri için, King ordumuzun korumasına kolayca sahip olamıyor. Sadece ben komuta edersem alabilir. Ve eğer adamlarımıza bağlantımızı açıklayamadan ölürsem, o zaman boku yer.

Çünkü düşmanca bir ele geçirme sırasında düzinelerce kişiyi katletmenin olayı budur. King'in önceki mafya aileleriyle ve dolayısıyla benimle olan bağlantısını bilen neredeyse herkes öldü. Ve ölü adamlar konuşmaz.

King yanımda durdu. "Az önce kadının çalıştığını teyit ettim. Ve on dakika önce birisi evin sessiz göründüğünü söyleyerek oradan geçti."

Çenemi eğiyorum.

Arthur hâlâ Payton'ın annesiyle yaşıyor ama annesi geceleri şehrin kenarındaki bir benzin istasyonunda çalışıyor. Ben de onu yeryüzünden silmeye karşı çıkmazdım ama onun evden gitmesi ve Arthur'un yalnız kalması daha iyi.

"Pekâlâ." Omuzlarımı açtım. "Hadi gidelim."

King ödünç aldığı cipin sürücü tarafına geçmeden önce bana başıyla selam veriyor.

Yirmi dakika geçmeden, yıkık dökük, boktan, iki katlı bir evin önünde durduk.

Mahalle alt sınıf, kenarları biraz kaba ama tehlikeli görünmüyor. Sessiz bir yer. Burada bir silah sesi kesinlikle polisleri çağırtırdı. İyi ki silaha ihtiyacımız yok.

Araçtan inerken bir an için sokağın karşısındaki evlere yakından bakıyorum ve buradaki insanların paralarını kameralı kapı zillerine harcamadıklarını teyit ediyorum. Güzel.

Adımlarımız kaldırımı yiyor ve eve vardığımızda bir elimi kaldırarak King'e beklemesini işaret ediyorum.

Ön sundurma yarı çürümüş görünüyor. Benim ağırlığım altında çökmemesi mucize olur, bu yüzden King'in yanında o tahtaların üzerinde yürümeyeceğimden eminim.

İnsanlar hep arka kapının daha iyi olduğunu düşünür ama öyle değildir. Gece bile olsa komşunuzun kapısında duran birini görmek o kadar da tuhaf değildir. Birinin çitlerden atlayarak komşunuzun arka bahçesine girdiğini görmek her zaman şüphelidir.

Merdivenler ben çıkarken gıcırdıyor ama dayanıyor.

Ön pencerenin önüne bir perde çekilir, ancak perdenin köşesi bir lambaya takılır ve odanın pasta dilimi görünümünü gösterir.

Kilit açma aletlerimi almak için elimi cebime atıyorum ama duraklıyorum.

Merak ediyorum.

Aletleri bırakıp elimi kapı koluna götürüyorum ve... kapı tık diye açılıyor.

King arkamdan "Hillbilly," diye mırıldanıyor.

Aynı fikirde değilim, ancak kapılarınızı kilitlemeden bırakma şeklindeki küçük kasaba zihniyeti bize yarım dakika kazandırdı.

Kapıyla birlikte hareket ederek eve giriyorum.

Sağımda, kapısı eksik bir vestiyer var ve solda, odanın içine doğru birkaç metre uzanan yarım bir duvar var.

Oturma odasındaki keçeleşmiş gri halıdan girişteki yıpranmış muşambaya.

Ve oturma odasının ortasında Arthur. Boktan kahverengi bir koltukta uyukluyor, yüzünü iğrenç derecede büyük bir televizyona dönmüş, eski bir futbol maçının sesini birkaç kademe fazla açmış.

Sinir bozucu ama açık bırakıyorum.

Adama doğru yürürken odanın detaylarını inceliyorum, yolumun üzerindeki perdenin köşesini çevirerek kapatıyorum.

Boş bira şişeleri. Boş viski şişeleri. Cam tepsiler üzerine yığılmış sigaralar, eski tütün kokusu yoğun ve tiksindirici.

Gerçek bir evim yokken arasında gidip geldiğim bazı evlere çok benziyor.

Gözlerim mekânın uzak köşesindeki küçük mutfakta, tezgâhın üzerindeki boş fast-food paketleri ve ıvır zıvırla kaplı küçük yemek masasında geziniyor.

Damarlarımda kaynayan öfke kabarmaya başlıyor.

Merdivenlere bakıyorum -çökük trabzanlı sert ahşap merdivenlere- ve Payton'ı düşünüyorum. Tatlı kızımın bu evde büyüdüğünü düşünüyorum. Bu evde terörize edilmesini.

Tıbbi kayıtları gözümün önüne geliyor. On dört yaşındayken kolunun röntgeni. Merdivenlerden düştüğünü iddia eden ailesinin ekteki ifadesi.

Düştü. Hiç sanmıyorum.

Gözlerimin kapanmasına izin verdim, karanlığa yerleştim ve gerçek benliğimin beni ele geçirmesine izin verdim.

Ve gözlerim açıldığında, tek hissettiğim öfke.

Arthur'un uzattığı ayaklarına sürtünerek sandalyenin önünden dönerken adımlarım ölçülü.

Koltuğun yanına ilerlerken, dağınık sakalına yapışmış kırıntıları görecek kadar yakınında duruyorum.

Benim kadar büyük değil ama küçük bir adam da değil. Yaş ve içki yüzünden biraz yumuşak ama on yıl önce... On yıl önce müthiş bir figür olurdu. Genç bir kızla hiç boy ölçüşemezdi.

Eğildim, yüzüne birkaç santim yaklaştım ve adını haykırdım. "Arthur!"

Ve gözleri açıldığında, yumruğumu göğsünün ortasına, sandalyeyi geriye doğru devirecek kadar sert bir şekilde indiriyorum.

Sandalyenin arkası yere çarptığında Arthur bir homurtu çıkarır, başı yastıklı koltuk başlığına çarpar. Göğüs kafesine aldığı darbe ciğerlerini ele geçirdi. Ve kaçmak için mücadele etmesi gerekirken nefesini tutmaya çalışıyor.

Yeterince korkmuyor.

Henüz değil.

Şu anki yayılmış pozisyonundan yuvarlanmadan önce, üzerine çıkmak için adım atıyorum, sonra aşağı iniyorum - dizlerim omuzlarını altındaki sandalyeye sabitleyerek karnının üzerine ağır bir şekilde oturuyorum.

"Ne--" Sonunda bir kelime söyleyebildi.

Ben de ona tokat attım. Sertçe.

King homurdanıyor.

Arthur yanağındaki acıya karşı gözlerini kırpıştırır, sonra çırpınmaya başlar.

Ellerini kolayca savuşturuyorum. Dizlerinden biri omurgama saplandığında dirseğimi kalçasına doğru savurarak haykırmasına neden oluyorum. Beni tekrar çivilemeye çalışamadan King, Arthur'un ayak bileklerini kavrayıp benden uzaklaştırıyor ve Arthur'u sandalyede düzgün oturuyormuş gibi görünmeye zorluyor. Ama bu sandalye sırt üstü yatıyor ve ben de sandalyede oturuyorum.

"Tamam! Tamam! Tamam!" Arthur çılgınca yalvarıyor, burada olmadığımız bir şey için burada olduğumuzu varsayıyor. "Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var!"

Ellerini titreyerek teslimiyetle havaya kaldırıyor ve bu beni neredeyse gülümsetiyor.

Onun teslimiyetine ihtiyacım yok. İzinsiz almak için buradayım.

Ağırlığımı daha çok dizlerime veriyor, omuzlarının altımda ezildiğini hissediyorum.

"Söyle ona! Parayı yakında alacağım!"

Arthur'un sözlerini duymazdan geliyorum, dalgalanan ellerinden birindeki altın parıltısı dikkatimi dağıtıyor.

Serçe parmağı yüzüğü. *Tipik*.

Ve lambanın ışığı tekrar yansıdığında, aklıma bir anı geliyor.

Payton kanepede. Uykusunda ağlıyordu. Boynunu tırmalıyor. Görünmez bir canavarla savaşıyor.

Bana bir isim ver.

"Hep bunu mu giyiyordun?" Sesim Arthur'un debelenmeyi bırakmasını sağladı.

"Ne?" Lekeli ve delik deşik tişörtüne bakmaya çalışıyor.

"Yüzük." Eliyle işaret ediyorum. "Bunu hep takar mıydın?"

Elini gevşek bir yumruk haline getirip ikimizin de üstünü görmemizi sağlarken başını sallıyor. Beklediğim gibi, gösterişli bir sınıf yüzüğü. Geniş altın bir bant, büyük, sahte olduğu belli olan kırmızı bir taşın etrafını çevreleyen işlemelerle kaplı.

"Anlıyorum."

O lanet yüzüğe bakarken Arthur'un şaşkınlığını hissedebiliyorum. O eli itmeye çalışan genç Payton'ın yüzünü kaplayan sıkıntıyı hayal ediyorum. *O* yüzük etine bastırırken gözünden süzülen yaşları hayal ediyorum.

İçimde yaşayan hırçınlık omurgamdan yukarı kayıyor ve zihnimde güllerin kokusunu alıyorum.

Başka bir şey söylemeden sol elimi uzatıyor ve bileğini kavrıyorum.

Ağırlığım daha da öne kayıyor, ta ki ben ona doğru yaklaşana kadar, eli aramızda sıkışıp kalıyor.

Arthur şimdi mücadele ediyor. Gözleri kocaman, hayvani içgüdüleri tekmeliyor.

içi

nd *O da aynı şekilde bakardı.*

e. Sağ elimle serçe parmağını tutuyorum. Yüzük benimkiyle birleştiği yerde sıcak.

Cilt.

Arthur şimdi gerçekten dövüşmeye başladı. Arthur'un bacaklarına daha fazla ağırlık verirken King'in arkamdan homurdandığını duyuyorum.

Arthur boştaki eliyle bana vurmaya çalışıyor, ben de duruşumu genişletiyorum, sol dizim sağ pazusuna sertçe çarpıyor.

"Al şunu!" Arthur'un bağırışı karmakarışık. "Yüzüğü al!"

Dudaklarım kıvrılıp sırıtıyor. "Tamam."

Ama yüzüğü çıkarmak yerine, serçe parmağının etrafındaki kavrayışımı sıkıyorum, sıkabildiğim kadar sıkıyorum.

Ellerimi birbirinden ayırıyorum. Odayı bir çatırtı sesi

dolduruyor. Ve Arthur çığlık atmaya başladı.

Parmak birkaç yerden kırılmış ama hâlâ yerinde duruyor.

Huh.

Parmağımı bir kez daha sertçe çekiyorum. Bu kez kemik deriyi yarıp geçiyor ve tutuşum kanla kayganlaşıyor.

Bu düşündüğümden daha zormuş.

Arthur'dan bir uluma yükseldi, ben de yüzüne bir yumruk atacak kadar bıraktım.

Bunu bir erkek gibi karşılama nezaketini bile göstermiyor.

Daha iyi bir tutuşa ihtiyacım var.

Gömleğinin yakasında bir delik fark edince elini tamamen bırakıyorum ve kumaştan bir şerit koparıyorum. Arthur'un kendi gömleğinin parçasını kullanarak -pek hoşuna gitmese de- serçe parmağını sert pamuğa sarıyorum ve ihtiyacım olan sürtünmeyi sağlıyorum.

Arthur'un acı feryatları hiç dinmiyor.

Nefesimi vererek öfkemi tutuşuma yönlendiriyorum ve son bir çekişle Arthur'un parmağını koparıyorum.

Sonunda.

Kumaş şeridin bir ucundan tutarak çözülmesine izin verdim. Gevşek parmak Arthur'un göğsüne düşüyordu.

"İğrenç," diye mırıldanıyor King.

Arthur'un elini bırakıp dizlerimi göğsüne doğru çekiyorum ve o da hemen dört basamaklı elini beş basamaklı elinin içine alıyor.

Hıçkırıkları sözlerini anlaşılmaz kılıyor. Ama yine de onu anlayabilseydim bunun bir önemi olmazdı. Kaderi Payton'ın avlu kapısından içeri girdiğim gece belirlendi.

Parmağımı kaldırdım ve yüzüğü kanlı ucundan kaydırdım.

"Bu artık benim." Yüzüğü gömleğine silip temizledikten sonra cebime koyuyorum.

Arthur sonunda kelimeleri oluşturabilecek kadar nefesini toplayabiliyor.

"Kimsin sen?" "Ah, nihayet doğru soru." Eğilip onun alanını işgal ediyorum. "Ben
Payton'ın gazabı. Ve sen de ölmek üzeresin."

Cevap vermek için ağzını açtığında, kanlı bez parçasını azı dişlerinin arasına sıkıştırıp ağzını açık tutuyorum, sonra da yeni kopmuş uzantısını ağzına sokuyorum.

King arkamdan öğürür gibi bir ses çıkarıyor ama parmağımı boğazına sokana kadar itmeyi bırakmıyorum.

Bezi çekip çıkarıyorum, elimi ağzına kapatıyorum. Diğer elimle de burnunu sıkıp kapatıyorum.

Arthur'un gözleri bana bakıyor. Çılgınca.

Dilencili
k.
Dehşete
düştüm.

Elleri etkisiz bir şekilde gömleğimi tırmalıyor ve gözleri geri yuvarlanmanın eşiğindeyken ellerimi kaldırıyorum, yumruğumu boğazının önüne atmadan önce ona kısa bir umut ışığı veriyorum. Soluk borusunu çökertiyorum.

O göz kırpıyor--sesizce--yukarı at Ben. Onun Zihin değil görünüyor onun zaten ölü olduğunu anlamak için.

BÖLÜM 28

Nero

KING KENDINI YUKARI ITMEK IÇIN SANDALYEYI KULLANIRKEN SANDALYE HAFIFÇE SALLANIR. "ADAMIM,
birini tutmak için rahatsız edici bir yoldu. Sanırım bir kasımı çektim."

King'i görmezden geliyorum.

Bazı cinayetler beni öfkelendiriyor. Ya da huzursuz. Ama bu öyle değil. Şu anda... Şu anda, memnun hissediyorum.

Ta ki pantolonumun içine bir sıcaklık sızdığını fark edip ayağa fırlayana kadar.

"Ne oluyor lan?!" Dönüp yerdeki ölü adama ve üzerine işediği büyük ıslak noktaya baktım. Ve nasıl da içinde oturuyordum.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?!" Bir ayağımı savurdum ve Arthur'un vücudunun yan tarafına tekme attım.

"Ne?" King durur, boynunu uzatmaya çalışır. "Bu
orospu çocuğu üzerime işedi!"

King bir kahkaha atar.

"Seni lanet olası!" Kemerimi çözmeden önce Arthur'u tekrar
tekmeledim. "Ne yapıyorsun sen?" King kahkahalar arasında
soruyor.

Mutfağın karşısında gördüğüm küçük banyoya girerken, "Git ihtiyacımız olanı bul," diye çıkışıyorum.

Tüm bu süre boyunca küfrederek pantolonumu ve boxer külotumu çıkardım. İkisi de o pisliğin sidiğiyle sırılsıklam olmuştu.

Lavabonun kenarındaki havlu, lanet olası zemin kadar kirli görünüyor. Ama lavabonun altında bir rulo kağıt havlu buluyorum ve bir avuç koparıyorum, kıçımı fırçalamadan önce biraz su ve el sabunuyla köpürtüyorum.

Tüm vücudumu fırçalayıp temizlemek istiyorum ama çoraplarımla pantolonumdan çıkmak yeterince kötüydü. Bu evde duş almam için bana yeterince para veremezsin.

Payton yapmak zorundaydı.

Payton bu cehennem çukurunda yaşamak zorundaydı.

Suyu açık bırakarak yüzüğü cebimden çıkardım ve ovarak temizledim.

Almayı planlamıyordum. Haberim bile yoktu. Ama şimdi bakınca, Payton'a vermenin bir yolunu bulacağımı biliyorum. Umarım ona hak ettiği kapanışı veririm.

Oturma odasına geri döndüğümde alkol ve kimyasal kokusu burun deliklerimi dolduruyor.

Pantolonumu ve iç çamaşırımı Arthur'un üzerine bırakıyorum, sonra da yarısı dolu bir viski şişesini alıp üzerlerine boşaltıyorum.

"Bir şey mi unuttun?" King kaşlarını kaldırdı, sanki aletim dışarıdayken sadece çorap ve ayakkabılarla durduğumu bilmiyormuşum gibi.

"Evet, pantolonunu ver."

Tüm espriler yüzünü terk eder. "Şaka yapıyorsun."

"Bu herifin temiz kıyafetleri olsa bile bana uymaz." Alt yarısını işaret ediyorum. "Öyleyse pantolonunu ver. Tabii önümüzdeki birkaç saat boyunca, Minneapolis'e dönene kadar aletime bakmayı tercih etmezsen."

King'in yumruklarını sıkarak Arthur'un bedenine doğru ilerleyişini ve kendi tekmelerini savuruşunu izliyorum. "Seni aptal piç."

King fermuarını açar, sonra ayağa kalkıp cesedi bir kez daha tekmeler. "Siktir git, adamım."

King homurdanarak ayakkabılarını giyip çıkarırken bir omzunu duvara dayıyor, pantolonunun paçalarını çıkarıyor ve çoraplarını yere değdirmeden ayaklarını tekrar ayakkabılarının içine sokuyor.

İşi bitince King pantolonu bana fırlatıyor ve ben de kırmızı ipek boxer'ı hakkında hiçbir şey söylememeye dikkat ediyorum. Çünkü her ne kadar gülmek istesem de, King'in pantolonunu geri alacak kadar sinirlenmesi ve beni taşaklarım pilot koltuğuna yapışmış halde eve uçurması ihtimali çok yüksek.

Kemerimi yeni pantolonuma geçirdiğimde King, "Kibriti ben yakacağım," diye tersliyor.

"Bana uyar."

King'in sandalye ile ön kapı arasına serdiği viski ve önemsiz posta izlerinin üzerinden geçiyoruz. Kağıtlar pek bir şey yapmaz ama

ne kadar çok yakarsan o kadar iyi.

Cinayet gibi görünecek. Arthur düzgün bir şekilde imha etme çabasına değmez. Ama yangın, geride bırakmış olabileceğimiz DNA izlerini gizleyecektir. Ve bu olay yerinde ya da bu adamda benimle ilgili hiçbir şey yok.

Tabii ki Payton hariç.

BÖLÜM 29

Payton

ÇALAN ALARMIM YAVAŞÇA BILINCIME SIZIYOR VE
Gözlerim açık.

İnleyerek ona uzanmaya çalışıyorum ama yatağın yanlış tarafındayım.

Gözlerim sonuna kadar açıldı.

O buradaydı. Yatağımdaydı. Ve biz-

Alarmın sesi artıyor ve kendimi ona doğru yuvarlanmaya zorluyorum. Hareket ederken her bir kasım protesto çığlıkları atıyor ve en acınası iniltiyi çıkarıyorum.

Sonunda iğrenç bangırtıyı susturarak sırtüstü uzandım ve vücudumu gözden geçirdim.

Dün -Nero'dan önce- uzun zamandır geçirdiğim en kötü gün olmasına rağmen, hiç uyumadığım kadar derin uyuduğumu hissediyorum.

Bunun bir nedeni yorgunluk olabilir ama itiraf etmek istediğimden çok daha fazla kez ağlayarak uykuya daldım ve hiç böyle hissederek uyanmamıştım.

Çaba sarf ederek el ve ayak parmaklarımı oynatıyorum.

Uzuvlarım ağırlaştı, kaslarım yoruldu. Ve hiç istemeden kendimi kollarım ve bacaklarımla Nero'nun sağlam vücuduna sarılmış halde hayal ediyorum.

Nero.

Adını ağzıma alıyorum. Bir daha yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyorum, henüz değil.

Bir dizimi büküp ayağımı yatağın üzerine koyuyorum ve bu hareket karın kaslarımı geriyor. Görünüşe göre birkaç mekik çekmeyi denemeliyim, çünkü bacaklarımı onun kalçalarının etrafında tutmak alışkın olduğumdan daha fazla bir karın egzersizi oldu.

Ya da düzenli olarak seks yapmaya başlayabilirim. Bu gerçekten yapabileceğim bir egzersiz.

Ama bunun için Nero'yu tekrar görmem gerekiyor. Ve ne kadar istesem de, bunun olacağından emin değilim. Tam olarak numaramı istemedi.

Sarılmayı sever.

Ama saat daha sabahın beşi ve o burada değil.

Başımı şilteden kaldırıp odanın karanlık köşelerine bakıyorum, gittiğini doğruluyorum ve küçük bir ürperti tenimde geziniyor.

Dün gece uyandığımda burada olmalıydı.

Yarı uykuluydum ama açık banyo kapısının önünden geçerken onu fark ederdim. Veranda kapısını kapatmak için oturma odasına gittiğimde, küçük koridorumda yanımdan geçmediği de kesindi.

Boğazım yutkunmak için çalışıyor.

Şu anda içimde bu korkuyu hissetmem oldukça saçma. Bunun yerine kalkmayı seçiyorum. Küçük dolabıma doğru ilerliyorum, kapıyı açıyorum ve gölgelerde gizlenen bir adam olmadığından emin oluyorum. Ve kendime kapıyı açık bıraktığımı, böylece iş için daha kolay giyinebileceğimi söylüyorum. Tekrar kontrol etmek zorunda hissedeceğimden emin olduğum için değil.

Bacaklarımın arasındaki sızı attığım her adımda canlanıyor. Yabancı bir nemlilik hissediyorum, bana dün gece beni temizlemesine izin verdiğimi hatırlatıyor, ama tuvaleti kullanmak için hiç kalkmadım.

Yaptığım şey aptalcaydı. Tehlikeliydi. Pervasızca. Yine de, bu gülümsememi engellemiyor.

Bakire değilim.

Banyoya giderken yüzümdeki gülümseme buruşuyor. Bu ilk seferden sonra normal bir acı mı yoksa Nero'nun beni becerirken kullandığı güçle mi ilgili bilmiyorum.

Midem sıkışıyor.

Umarım bunu tekrar yapabiliriz.

Darmadağınık halimi görerek şu anki iyi ruh halimi bozmak istemediğim için makyaj aynasını görmezden gelip doğrudan duşa giriyorum ve suyu ılık hale getiriyorum.

Ama tuvalete düşmeden önce arkamı dönüyorum ve gözlerimi kaçırmadan aynayı çekiştirerek arkasına gizlenmiş küçük ecza dolabını ortaya çıkarıyorum.

Küçük tutucumu kaptığım gibi, yerel kliniğin ve indirimli doğum kontrollerinin izniyle paketten küçük haplardan birini çıkardım.

Umarım bulaşıcı bir hastalık taşımıyordur, çünkü dün gece korunmayı düşünmemiştim bile. Prezervatifim olduğundan bile değil. Neden olsun ki? Doğum kontrol hapım olduğu için şanslıyım. Ama adetlerim korkunçtu ve bir yerde doğum kontrol hapının yardımcı olabileceğini okuduğumu hatırlıyorum. Ve oldu da.

Geçmişteki halime sessizce teşekkür ederek lavabonun yanında duran küçük bardağı kullanıyorum ve günlük hapımı içiyorum. Antibiyotik için para ödemek yeterince zor olurdu, bu yüzden kürtaj için para ödemek kesinlikle bütçemde yok. Yapmak zorundayım, çünkü bir köpeği karşılayamıyorsam, bir çocuğu da karşılayamam.

İlaç kutusunu kapattıktan sonra rafa geri koyuyorum ve duşa giriyorum.

Ağrıyan kaslarım yüzünden rutinim normalden daha uzun sürüyor, bu yüzden aceleyle koridoru geçip yatak odama döndüğümde geride kalıyorum.

Uyandığımda dikkatim o kadar dağınıktı ki, kahvemi daha erken yapmak aklıma bile gelmedi.

İşe gittiğimde hindistan cevizli ballı latte ile kutlayacağım.

Bekaretimi kaybetmeyi kutlamak istediğim için kendimi tam bir ezik gibi hissederek homurdanıyorum. Ama bunu o kadar uzun zamandır saklıyordum ki, artık bunu yapmış olmak beni rahatlattı. Ve bunu kendi şartlarımla, beni hayal bile edemeyeceğim şekillerde etkileyen bir adamla yaptım.

Aklımda Nero'yla ilgili düşünceler varken iç çamaşırı çekmecemi açtım ve donakaldım. Küçük iç çamaşırı yığınımın üstünde yüz dolarlık bir banknot duruyordu.

BÖLÜM 30

Nero

"EĞER DÜN SABAHKI RANDEVUMUZU KAÇIRMAMIŞ OLSAYDIN"-
Abdul masasının üzerindeki bir yığın kâğıttan birini düzeltiyor: "Bunların hepsini bugün yapmamıza gerek yok."

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Meşguldüm,"
diye homurdanıyorum. Emlakçım iç geçirdi. "İyi,
iyi, bırakacağım."

"Buna minnettarım," diyorum açıkça.

"İyi haber şu ki, bu öğleden sonrası için gösterileri yeniden planladım. İlgilendiğinizi söylediğiniz üç mülkün yanı sıra ihtiyaçlarınıza uygun olduğunu düşündüğüm iki mülk daha var. Ve hepsi de talep ettiğiniz bölgelerde."

"Güzel." Abdul'ün masasının karşısındaki son derece rahatsız sandalyeyi itiyorum.

Şehrin en iyisi olabilir ama bugün sabrım her zamankinden daha zayıf. Ona bu sabah neden geç kaldığımı, bir adamı kendi parmağıyla boğarak öldürmenin bu haftaki programımı değiştirdiğini söylemeyi düşünüyorum, sonra vazgeçiyorum.

"Birkaç saat sonra görüşürüz," diye sesleniyor arkamdan, ben kapıdan çıkarken.

Ama artık dinlemiyorum, çünkü şimdi ayıracak biraz vaktim var ve Tatlı Kızımı görmeyeli çok uzun zaman oldu.

SINYAL LAMBAMI YAKIP PAYTON'IN ÇALIŞTIĞI SOKAĞA DÖNÜYORUM, ve kendime içeri girmeyeceğimi hatırlatıyorum.

Kuşluk vakti ve erken saatlerdeki yoğunluk bitmiş olmalı, ancak dükkânda neredeyse her zaman birkaç müşteri varmış gibi görünüyor.

Twin's Café'ye yaklaştığımda ayağım frene basıyor, ancak öğleden sonra güneşi büyük pencerelerin camlarında yanlış bir açıyla parlayarak içeriyi görmemi engelliyor.

Direksiyonu daha sıkı kavrıyorum.

Gitmeliyim. Ona hiçbir söz vermedim. Arayacağımı hiç söylemedim.

Ve bu gece onun sokağının karşısındaki boş daireye geri dönebilir ve onu o şekilde görebilirim.

İçeri girmeme gerek yok.

Tam önümdeki park yerinden bir araba çıkıyor ve ayağım frenden kalkıyor.

BÖLÜM 31

Payton

SOKAĞA HER BAKTIĞIMDA NERO'YU GÖRDÜĞÜMÜ SANIYORUM. HER ADAM takım elbise içinde. Kapı aralığını dolduran her adam. Orada kimse yokken bile, gölgelerin hareket ettiğini gördüğüme ve onun olduğuna yemin edebilirim.

Ama asla öyle olmaz.

Nefesimi verirken yanaklarım yuvarlanıyor.

Tüm müşteriler yerleşti. Eminim yakında birinin bir şeye ihtiyacı olacak, ama arkada duran kahveden bir içki çalmak için kısa bir saniyem olmalı.

Ön kapının açıldığını duyduğumda fincan henüz dudaklarıma değmişti.

"Tabii ki," diye homurdanıyorum, sonra tekrar yerine koyuyorum. Müşterilerin bizi yerken ya da içerken görmesini istemediklerini anlıyorum ama bu latteyi bitirmem mucize olur.

Ellerimin tozunu alıp aceleyle tezgâhın arkasındaki yerime dönüyorum.

Kasaya giden yolu yarılamıştım ki, bakışlarım girişten içeri adım atan adama takıldı. Ve onu görmek tüm nefesimi kesiyor.

Çok yakışıklı.

Çok yakışıklı.

Koyu renk sakalları kesilmiş ve düzgün, saçları ciddi yüzünden mükemmel bir şekilde geriye doğru taranmış. Omuzları diktir ve göğsü mükemmel bir şekilde dikilmiş başka bir takım elbisenin altında geniştir.

Gözleri gözlerime kilitleniyor ve birkaç adım ötede olmasına rağmen, bana bakan yeşilin tam tonunu biliyorum. Çünkü onlar rüya gördüğümde gördüğüm gözler.

Ama bu bir rüya değil. Bu gerçek hayat. Ve onu ilk kez gün ışığında görüyorum.

Onu.

Nero.

Vücudunun benimkinin üzerindeki anıları gözlerimin ardında titreşiyor ve ağzım utangaç bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Nero!" Kafenin içinden gelen yeni bir ses beni irkiltiyor.

Ama bakışlarım kırk sekiz saatten daha kısa bir süre önce içimde olan adamdan ayrılmıyor. Ve izlediğim, baktığım için yüz hatlarındaki değişime tanık oluyorum. Hiç tanımadığım birine dönüşmesine tanık oluyorum. İçinde bir şey kapanıyor, yaydığı enerjiyi azaltıyor ve gözlerinde genellikle gördüğüm vahşiliği engelliyor.

Benim aksime, Nero sesi görmezden gelmiyor. Onun yerine beni görmezden geliyor.

Bana sırtını dönüyor, beni hiçbir şekilde kabul etmiyor.

Göğsüme bir acı saplanıyor, derinlere batıyor.

Sen bir hiçsin.

Kök salmaya çalışır çalışmaz sesi uzaklaştırıyorum.

Nero'nun seslenen kişiye merhaba dememesi kabalık olur. Gidebilir, arkadaşını selamlayabilir, sonra geri gelip benimle konuşabilir.

Konuş benimle.

İş yerimde.

Onun *burada* olmasının büyüklüğü sonunda kafama dank etti. Nero burada, Twin's Café'de.

Beni gördüğüne şaşırmış gibi görünmüyordu. Yani, belki de bir tesadüftür.

Belki buralarda çalışıyordur? Ya da buradan geçiyordu ve kahve içmek istedi.

Pek olası değil ama mümkün.

Bana doğru yürümesi dışında... Bana bakması dışında... Kasıtlı olduğunu hissettim.

"Nero, oğlum!" Ses tekrar geliyor ve mavi takım elbiseli, kilolu ve yaşlı bir adamın karşısında duran Nero'yu takip etmek için başımı çeviriyorum.

Nereden biliyor-

Nero, Minneapolis Belediye Başkanı'nın uzattığı eli tutarak onu "Sayın Başkan" diye selamladı.

"Benim küçük cennet parçama ne beklenmedik bir ziyaretçi." Belediye başkanı kollarını iki yana açıyor. "Daha önce burada yemek yediniz mi?"

Nero yanımdaki cam vitrinlere bakıyor. "Görmedim."

"Tabii ki hayır. İkiz, tahminimce senin yatacağın saatte açılıyor." Diğer adam gülüyor. "Ve senin gecen başlamadan çok önce kapanırlar."

"Gerçekten de öyle." Nero'nun tonu yumuşak.

Bu ne anlama geliyor?

Nero bir çeşit gece vardiyasında mı çalışıyor? Takım elbiseyle mi?

Belediye Başkanı masasındaki boş koltuğu işaret ediyor. "Gelin, gelin. Git yemek sipariş et, sonra da benimle otur. Israr ediyorum."

Gizlice dinlerken yakalanmak istemediğim için gözlerimi hızla kaçırıyorum. Gerçi belediye başkanının yüksek sesle konuştuğu ve yemek odasının oldukça küçük olduğu göz önüne alındığında, bu pek de özel bir konuşma sayılmaz.

"Pekâlâ." Nero'nun sesini ayak sesleri takip ediyor ve ben ellerimi meşgul ederek bir yığın peçeteyi düzeltiyorum.

Artık yaklaştığını duymuyormuş gibi yapamayacağımı anlayınca başımı kaldırıyorum. Ağzım birden o kadar kurudu ki konuşabilmek için dudaklarımı ıslatmam gerekti. Ne söyleyeceğimden emin değilim.

Birbirimizi tanımıyormuşuz gibi davranıyor.

Birbirimizi tanıyor muyuz?

"Ben hindi ve pastırmalı panini alacağım." Bunu söylerken bakışlarımı tutuyor, ama hepsi bu. Merhaba yok. Beni tanımıyor ya da yemek siparişini alan bir kızdan başka bir şeymişim gibi davranmıyor.

Boğazımda bir yumru oluşuyor ve acıyı yüzümden uzak tutmak için çok uğraşıyorum.

Bakışlarımı indirdim ve tüm dikkatimi önümdeki küçük ekrana siparişini yazmaya odakladım.

Daha fazlasını istemeyince kendimi konuşmaya zorladım. "İçecek bir şey ister misin?"

Cevap vermeden önce bir süre bekler. "Hindistan cevizli ballı latte."

En sevdiğim içkiyi tekrarladığını duymak beni neredeyse şoka uğratıyor ama gözlerimi aşağıda tutmaya zorluyorum.

Gerçekten sevdiği şey bu olamaz. Bunu sipariş etmek benimle dalga geçmenin başka bir yolu olmalı.

Ama bunu bilmesine imkan yok.

Belki de gerçekten aklımı kaçırıyorum. Belki de birlikte geçirdiğimiz gece hiç yaşanmadı ve ben hepsini hayal ettim.

Dehşet, göğsümün içinde biriken incinmiş duygularla birleşiyor.

Aman Tanrım... Ya bunların hiçbiri olmasaydı?

Avlu kapımdan içeri giren, kanepemde oturan, patlamış mısırımı yiyen bir adam... Bu çılgınca.

Aynı adamın mucizevi bir şekilde tekrar içeri girip bekaretimi alması için veranda kapımı açık bırakmak... Bu delilik.

Uzun bir parmağım tezgâha vurarak göz kırpmama neden oluyor.

Elim kalktı. "Sen gerçek misin?" Soruyu fısıldıyorum. İsteyerek değil ama kendimi durduramıyorum.

Ama bana cevap vermiyor ve ben de gerçekten orada olup olmadığını görmek için tezgâhın karşısına uzanmaya cesaret edemiyorum.

Titreyen parmaklarımla içki siparişini yazıyorum. Karşımda gerçekten bir adam olduğunu umarak. Her şeyi ben uydurmadım.

Küçük ekran toplamı gösteriyor ve yüksek sesle söylemek yerine ekranı çeviriyorum, böylece o da görebiliyor.

Tezgâhın üzerine bir yirmilik bırakılıyor ve ben de küçük banknot ve bozuk para destesini tezgâhın diğer tarafına kaydırarak hızlıca para üstü yapıyorum.

Parayı alıp cüzdanına geri koyan elini izliyorum. Ama siyah deri cüzdanı kapatmadan önce yüz dolarlık bir banknot çıkarıp aramıza bırakıyor.

"Ben gerçeğim, tatlı kız."

BÖLÜM 32

Nero

PAYTON NIHAYET BANA BAKTIĞINDA, YÜZÜNDE KEDERLI BIR IFADE VARDI. Göğüs kafesine bir yumruk gibi.

Ve anlıyorum. İki gece önce onun masumiyetini aldım ve bugün onu daha önce hiç görmemiş gibi davranıyorum.

Çenesinden tutup bunu onun için yaptığımı söylemek istiyorum. Onu güvende tutmak için. Kimse benim-

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Ne yapacağım?

Onunla *ilgilenmek*

mi? Onu tanımıyorum

bile.

Payton'a ve gözlerindeki acıya sırtımı dönerek Belediye Başkanı Devon'ın karşısındaki koltuğa otururken içimi çekiyorum.

Neyse ki neden bu kafeye geldiğimi sorgulamıyor, sadece yatırım yaptığı yeni bir otel hakkında bilgi vermeye başlıyor. Zekice bir araştırmayla bulmuş gibi davranıyor ama King'den duyduğuna eminim, çünkü ben de duydum. Ama Başkan Devon'ın İttifak'ın ana şirketin sahibi olduğunun farkında olmadığı açık. Para aklama paravanıma yaptığı yatırım için ona teşekkür etmek istiyorum ama bu her ne kadar tatmin edici olsa da tek kelime etmememem gerektiğini biliyorum çünkü Belediye Başkanı tanıdığım en büyük dedikoducu.

Ve dikkatsiz.

Bir çeşit ortaklığımız olduğunu sanıyor. Ama bunun nedeni onun lanet bir aptal olması. O benim cebimde, *bana* borçlu.

O konuştukça ben başımı sallıyorum. Bilmek için iyi bir bilgi, ama dürüst olmak gerekirse, kullandığı fahişelerden onun ilişkileri hakkında daha çok şey öğrendim.

Adamın kendisinden aldığımdan daha fazla. Bu da aynı eskort hizmetini kullanmanın hem avantajı hem de dezavantajı.

Yakın zamanda tekrar bir fahişeye ihtiyacım olacağından değil.

Dikkatim hâlâ tezgâhın arkasında içkimi hazırlamakla meşgul olan Payton'a kayıyor.

Onun içinde olan tek erkek sensin.

Şehvet omurgamdan aşağı akıyor.

Ve bunu yapabilecek tek erkek benim.

BÖLÜM 33

Payton

NERO'NUN IÇKISININ KAPAĞINA BASTIRARAK NE IÇECEĞIME KARAR VERMEYE ÇALIŞIYORUM.

Daha da kötüsü, yemek odasının öbür ucundan ona seslenmek ya da sessizce dikkatini çekmeye çalışmak ama ona bakmak zorunda kalmak.

Gerçekten, bu bir kaybet-kaybet durumu.

Kafamı kaldırıp Nero'nun bana baktığını gördüğümde kararımı vermiş oluyorum.

Lanet olsun.

Bakışlarını omuzlarımda bir ağırlık gibi hissedebiliyorum. Ağır ve rahatsız edici. Ve bu onun yakışıklılığından nefret etmeme neden oluyor. Bu her şeyi çok daha kötü yapıyor.

İşte buradayım, neredeyse hiç makyajım yok, sade gri bir gömlek, pek de sevimli olmayan dağınık bir topuz saç ve bir önlük. Pek de iyi göründüğüm söylenemez.

Nero masasındaki diğer adama bir şeyler söylüyor. Belediye başkanına. Çünkü Nero her ne iş yapıyorsa, belediye başkanını tanıyor. Belediye başkanı da onu ismiyle çağıracak ve Nero'nun geç saatlere kadar dışarıda olmasıyla ilgili bir yorum yapacak kadar iyi tanıyor.

Nasıl tanıştığımızı düşünürsek, ondan gerçekten şüphe etmiyorum.

İç düşüncelerim dikkatimi dağıttı, bu yüzden Nero tezgâhta karşımda durduğunda hâlâ bardağı tutuyordum. Şimdi bardağı ona uzatmak yerine yere bırakmak muhtemelen tuhaf kaçacaktı. Bu yüzden isteksizce latteyi uzattım. Bir elim fincanın altında, diğer elim ise üst kısmına yakın bir yerde, ellerimiz birbirine değmeden fincanı benden alması için ona geniş bir alan bırakıyorum.

İçkiyi benden almak için iki elini de kullanıyor. Bunu yaparken parmak uçları ellerimin arkasına sürtünüyor.

Dişlerim alt dudağımı sıkıyor, boğazımdan çıkmak isteyen acınası sesi ısırarak geri çekiyorum. Serbest bırakmayı reddediyorum.

Onun dokunuşunu tekrar hissetmeyi çok istiyorum. Ve açıkça vermek istemediği bir şeyi arzuladığım için kendimi çok zayıf hissediyorum.

"Payton." Sesi alçak, kimse bana adımla seslendiğini duymasın diye alçaltılmış. "I--"

Söylemek üzere olduğu şey, ön kapı itilerek açıldığında kesiliyor. Nero ağzını kapatıyor ve bir adım geri çekilerek benden uzaklaşıyor. Tekrar.

Yutkunuyorum. "Yemeğiniz bir dakika içinde hazır olacak." Başını sallıyor ve masasına geri dönüyor.

Jean sandviçini almak için bağırdığında, almak için ayağa kalkarken hareketlerini engelliyorum.

Bir sonraki müşteriye yardım ederken bir düzine adım ötede değilmiş gibi davranıyorum. Kendime, onu yakında atlatacağımı söylüyorum.

Önlüğümün cebinden telefonum titrediğinde kahve istasyonunu silerek kendimi meşgul ediyorum.

Telefonumu çoğunlukla eğlence için kullanıyorum. Bu kafede çalışmayan ve beni arayacak ya da mesaj atacak kimsem yok.

Kaşlarımı çatarak telefonumu çıkarıyorum ve bilinmeyen bir numaradan gelen mesajı görüyorum.

Bilinmiyor: Gözler yukarı, bebeğim.

Gözlerimi kaldırıyorum. Nero elinde telefonuyla masada oturuyor. Belediye Başkanı bir telefon görüşmesiyle meşgul.

Telefonum elimde titriyor.

Bilinmiyor: Birbirimizi tanımıyormuşuz gibi davranmaya devam et.

Bilinmiyor: Daha sonra açıklayacağım.

Bedenimi saran acı, öfkeyle titreşmeye başlıyor ve cevabımı yazarken harflere odaklanmak zorunda kalıyorum.

Ben: Birbirimizi tanımıyoruz.

Telefonumu cebime geri sokuyorum.

Biliyor musun, bu iyi bir şey. Üzgün olmaktansa kızgın olmayı tercih ederim.

Telefonum bir kez daha titriyor. Tekrar çıkarmadan önce on saniye boyunca görmezden gelmeyi başarıyorum.

> Bilinmiyor: Bakire kanının, sikime sürüldüğünde nasıl bir tat verdiğini biliyorum. Birbirimizi tanıyoruz.

Yanaklarımdaki sıcaklık artıyor ve telefonu tekrar cebime sokuyorum.

Bunu söylediğine inanamıyorum.

Ve okurken kalçalarımın sıkıldığını itiraf etmeyi reddediyorum.

İyi haber, her şeyi kafamdan uydurmadım, Nero gerçek bir erkek ve gerçekten seks yaptık.

Kötü haber, o bir pislik.

Ön kapı tekrar açılarak dikkatimi dağıttı.

"Hey, öde!" Carlton kasaya kadar olan kısa mesafeyi yürürken bir kolunu kaldırıyor.

Kalbim hızlı bir şekilde art arda iki kez atıyor. Bu kötü hissettiriyor.

"Merhaba, Carlton." Gülümsemem sahte gibi gelse de onu olabildiğince normal karşılamaya çalışıyorum.

Onun Nero ile aynı odada olması beni neden bu kadar endişelendiriyor bilmiyorum ama endişelendiriyor. Sanki şu doğa videolarından birini izliyormuşum gibi; masum ceylan, arkasındaki otların arasında sinsice dolaşan aslandan habersiz bir şekilde tarlada otluyor.

Carlton süper hıza sahip bir ceylan bile değil, o sadece iyi bir adam. Nero gibi bir adam tarafından çiğnenip tükürülecek türden bir iyi adam.

Bekaretimi Carlton'a vermemin nasıl bir şey olacağı aklıma geliyor.

Tatlı olurdu. Ve yavaş. Muhtemelen çiçeklerle dolu bir gece ve belki güzel bir akşam yemeği. Muhtemelen dağınık ve zor olmazdı.

Ben uyurken odamın karanlık köşesinde oturmazdı. Nero'nun yaptığı gibi beni *tatmazdı*.

Çok farklı olurdu. Ve hiç de istediğim gibi olmazdı. "Her şey yolunda mı?" Carlton hayalimi bölerek sordu. Başımı salladım. "Evet, sadece bir gün oldu."

"Bunu duydum. Ama..." Duraklıyor, kaşlarını komplocu bir şekilde kaldırıyor. "Gününüzü daha iyi hale getirebilecek bir şeyim var."

"Öyle mi?" Carlton'a odaklanmaya çalışıyorum. Omzunun arkasına bakmamak için kendimi zor tutuyorum ama gözlerim Nero'nun birinin benimle konuştuğunu fark edip etmediğini görmek için o tarafa kayıyor.

Nero kesinlikle fark ediyor, çünkü Carlton'ın kafasının arkasına dik dik bakıyor.

"Evet!" Carlton cevap verir. "Çünkü..." İki işaret parmağıyla tezgahın üzerinde küçük bir davul sesi çıkarıyor. "Bu gece bir grubun açılışını yapacağız! Gerçek bir grup gibi! Gerçek bir mekanda!"

Ağzım günün ilk gerçek gülümsemesine dönüşüyor. "Gerçekten mi? Bu çok havalı!"

"Değil mi!?" Carlton arka cebinden telefonunu çıkarır. "Numarana ihtiyacım var, sonra sana bir bilet gönderebilirim."

"Bilet mi?"

"Sakın bana çoktan unuttuğunu söyleme." Başını şakacı bir şekilde sallıyor. "Gelip bizi izleyeceğini söylemiştin. Hatırladın mı?"

"Ah. Doğru." Nero'nun az önce bana verdiği yüz dolarlık banknotu düşünüyorum. Parayı görmekten çekineceğimi hiç düşünmezdim ama şimdi ben yokmuşum gibi davrandığı için parayı saklamak ayıp geliyor. "Biraz nakit param var," diye teklif ediyorum, şu anda bir konser biletine harcamanın ondan kurtulmanın kolay bir yolu olacağına karar veriyorum.

"Pssh." Carlton elini bir sineği kovalar gibi sallıyor. "Ödeme yapmak zorunda değilsin. Bana birkaç tane bedava verildi. Ama biletin sende olması için sana mesaj atmalıyım."

Dudağımı endişelendiriyorum.

Bir parçam onu bu konuda ikna etmemem gerektiğini düşünüyor. Ama ona gideceğimi söyledim. Ve daha önce hiç konsere gitmedim. Nero ve ben çıkmıyoruz, birbirimizi tanımıyormuşuz gibi davranmakla meşgulüz.

Siktir et.

Gözlerimi önümdeki adamda kalmaya zorluyorum ve Carlton telefonuna numaramı yazarken ona numaramı tekrar ediyorum.

Kendi telefonumun titrediğini hissettiğimde son rakamı söylemeyi ancak bitirmiştim.

Hâlâ bir şeye dokunuyor ama ben bileti bulmayı umarak telefonumu çıkarıyorum.

Bilinmiyor: Cidden o adama telefon numaranı mı verdin?

Yutkunuyorum, ağzım aniden kuruyor.

Bilet değil.

Bilinmiyor: O kim lan?

Telefonumu yüzüstü tezgâha koyuyorum ve bunu yaparken titreştiğini hissediyorum. Nero'ya bir açıklama borçlu değilim. Bu onu ilgilendirmez.

"Tamam." Carlton telefonunu tezgâhtaki benimkine doğru tutuyor. "Sana gönderdiğim bağlantıya tıkla, biletine ulaşacaksın. Sonra ana kapılarda gösterin ve işte!"

Telefonum tekrar titriyor, sert zeminde durduğu için sesi yükseliyor ama yere bakmıyorum. Bu sefer bilet olduğuna eminim.

"Kim--" Başlıyorum ama bir sandalyenin yerde sürtünürken çıkardığı gıcırtı soruyu beceriksizce sormama neden oluyor. "Um, kimin için açıyorsun?"

Carlton diğer grupla ilgili detaylı bir arka plana giriyor ama ben gerçekten dinlemiyorum. Tüm enerjim Nero'nun yaklaşımını izlememeye odaklanmış durumda.

Nero, Carlton'a rahatsız edici derecede yakın durduğunda elinde telefonunu tutmaktadır. Ancak Carlton hikâyesine o kadar dalmıştır ki, birkaç santim arkasındaki mutsuz adamı fark etmez bile. "--biz de böyle duyduk," diye devam ediyor.

Nero'nun parmakları telefon ekranında hızla ilerliyor.

Telefonum titriyor.

"--Bu yüzden Dan onlara Insta'dan bir mesaj gönderdi-" Ve tekrar titriyor.

"-- oldukça öldürücü olmalı. Ama oraya gitmemiz gerek--" Ve tekrar.

"Buna bakman gerekiyor mu?" Carlton telefonumu işaret ediyor. Başımı sallıyorum. "Önemli bir şey değil."

Sonra Nero'ya bir bakış atarak telefonumu elime alıyorum ve ekrana bakmadan önlüğümün içine yerleştiriyorum. Cebimin başka bir mesajla titreştiğini hissetmeden önce boynundaki kas bir an seğiriyor.

Neyse ki Carlton sözümü dinliyor ve Nero'nun yaklaşan varlığından habersiz bana soundcheck'lerini anlatmaya devam ediyor.

Nero numaramı nasıl aldı? Ne zaman aldı?

Neden daha önce hiç ulaşmadı?

Neden şimdi bana mesaj atıyor?

Cebimden yeni bir titreşim sesi geliyor ve Nero'ya bakıyorum, telefonunu kulağına dayamış, gözlerini bana dikmiş.

Bu adam cidden bir metre ötemde dururken beni mi arıyor?

Parmaklarım el yordamıyla cebimde dolaşırken yan tuşa basıp aramayı sesli mesaja yönlendirebiliyorum.

Küçük bir zafer dalgası hissediyorum. Bu da çabucak bastırıldı.

"Hey." Nero'nun Carlton'ın hemen arkasından gelen sesi, küçük adamın irkilmesine ve arkasına bakmasına neden olur. Ama tek gördüğü takım elbiseli bir adamın telefonla yüksek sesle konuştuğudur.

Bana sesli mesaj bırakıyor.

Nero'nun gözleri üzerimde. "Bu gece işim erken bitecek. Evde görüşürüz."

Nero başka bir şey eklemeden telefonu kapatır ve tüm dikkatini Carlton'a verir. "Burada işin bitti mi?"

Nefesimi tuttuğumu hissediyorum.

"Ah, evet. Üzgünüm, dostum." Carlton geri çekilir ve kolunu uzatır. "Biz sadece sohbet ediyoruz, siz siparişinizi verebilirsiniz."

Nero bakışlarını kaçırmaz. "Bekleyeceğim."

BÖLÜM 34

Nero

BU SERSERI BANA ŞAKA YAPIYORMUŞUM GIBI GÖZ KIRPIYOR AMA YAPMIYORUM. Bu sürtük burada durup Payton'la konuşurken çekip gitmeyeceğim. "Evet, tamam." Kızıma dönerken ellerini kaldırdı. *Evet, tamam.*

Tanrım, suratına yumruk atmak istiyorum. Ya da silahımı çekip onu kırbaçlamak. O zaman Payton'la flört etmek için ağlamakla meşgul olurdu.

"Her zamankinden ister misin?" Sesi tenimin üzerinde süzülüyor.

Ya da belki de onu öldürmeliyim.

"Biliyorsun, bebeğim."

Ne yaptığımın farkına bile varmadan Ruger'a uzanıyorum.

Duraksıyorum ama elimi bırakmıyorum, bu aleti güpegündüz öldürürsem başımın ne kadar belaya gireceğini düşünüyorum.

Payton bundan hoşlanmazdı.

Elim tekrar yanıma düşüyor. Bu pislik her *zamanki* gibi bedelini öderken parmaklarımı kalçama vuruyorum.

"Kahveni getireyim." Payton gözlerini bana doğru çeviriyor, ayaklarının üzerinde kayıyor. "Tezgâhın sonuna getireyim."

"Pekala." Adam cebinden eski püskü bir cüzdan çıkardı.

Payton gibi bir kızla konuşurken aklından ne geçiyor ki? Kız onun için fazla iyi. Tamamen onun liginin dışında.

Büyüleyici. Kadınsı. Nazik ve tatlı. Ona benim sağlayabileceğim türden bir hayatı asla sağlayamazdı. Hak ettiği hayatı.

Zırhlı arabalar ve kurşunlarla dolu bir hayat.

Dişlerim gıcırdıyor, kendi iç sesimden rahatsız oluyorum. Ama bu bana çenemi kapalı tutmam gerektiğini hatırlatıyor.

Adamın içkisini hazırlarken Payton'ın kıçını izliyorum, normalden daha uzun sürdüğünden eminim. Ama bekleyeceğimi söyledim, bu yüzden kollarımı kavuşturdum ve kalçamı tezgâha yasladım.

Destansı bir sabırla oldukça iyi bir iş çıkardığımı hissediyorum, ta ki serseri Payton'dan içkiyi alırken "Bu gece görüşürüz" diyene kadar ve boğazımda duyulabilir bir hırıltı yuvarlanana kadar.

Hayır. Hayır, onu bu gece görmeyeceksin.

Adamın gitmek için yanımdan geçmesi gerekiyor ve ben de başımı onun hareketine göre çevirerek attığı her adımı takip ediyorum. Kafasını kaldırıp göz teması kuruyor, sonra masaların arasından kıvrılarak yanımdan geçmek zorunda kalmıyor.

Ne korkak ama.

"Sizin için getirebileceğim başka bir şey var mı, *efendim*?"

Payton'ın sert sesi doğrudan hayalarıma gidiyor ve yavaşça dönüp ona bakıyorum. "Ses tonuna dikkat et, bebeğim."

"Yoksa ne olur?" diye tıslıyor ve dudaklarını kapatıyor. Gözleri genişliyor, soruyu sorduğu için kendine şaşırdığı belli.

"Bu gece öğreneceksin, tatlı kız." Beni sadece o duyabiliyor. Boğazının yutkunmaya çalışmasını aç bir hayranlıkla izliyorum. O da benim kadar etkilenmişti. "Şimdi bana şu vişneli tartı ver."

"Ne!?"

Pasta vitrinine doğru başımı sallıyorum. "Vişneli tart. Gidelim."

Bakışlarımı takip etmek için başını çeviriyor ve dudakları aralanıyor ama konuşmadan önce tekrar kapatıyor.

Tartı bardağın altından almak için gevşek bir kâğıt parçası kullanarak küçük bir kâğıt torbaya koyuyor ve vermeden önce tereddüt ediyor. "Numaram ne zamandır sende var?"

"Payton," diye bağırdım. "Burada olmaz."

Güzel gözleri parlak ışıkların altında parıldıyor ve ben ona bakmak için bir an ayırıyorum. Gerçekten ona bakıyorum.

Payton alışılmadık derecede güzel. Yarısı kalın kirpiklerinin altında saklı lacivert gözleri ve dağınık saçları güzelliğini vurguluyor. Dolgun yanaklarında henüz takdir etmeye fırsat bulamadığım çilleri var. Onu altıma almak ve dilimle oluşturdukları deseni izlemek istiyorum. Ve o dudaklar. Siktir, o dudaklar. *Yakında üzerimde olacaklar.*

Kıyafetleri şeklini göstermiyor, ancak bol kesim olsa bile kıvrımlarını gizlemek mümkün değil. Ve arkasını döndüğünde, muhteşem poposu o lanet beyaz önlüğün kenarlarıyla çerçeveleniyor. Bu bende onu ipekle örtme isteği uyandırıyor. Ya da ona sadece evin içinde giymesi için açık saçık bir elbise giydirmek.

Ağzımın kenarı bir sırıtışa dönüşüyor.

Sadece benim için giyinebilir.

Yüz ifadem karşısında gözleri kısılıyor ve tartın bulunduğu paketi tezgâhın üzerine bırakıyor.

"Borcum ne kadar?" Bana toplamı söylemeyeceği belli olunca iç çekiyorum ve cüzdanımdan bir yirmilik çıkarıp tartla değiştiriyorum. Sonra da ona "Bu gece." diyorum.

Arkamı döndüğümde belediye başkanının dikkatinin bana odaklandığını görüyorum ve elimi çok fazla gösterdiğimi biliyorum.

Bu yüzden onun masasına doğru yürürken yüzümdeki kayıtsızlık maskesini sabitliyorum.

"Güzel kız." Belediye başkanı başını Payton'a doğru eğiyor. "Bir süredir gözüm ondaydı ama belki sen benden önce davranmışsındır?"

Açık bırakıyor, ifadesini onaylamamı bekliyor. Benim yanımda ona *güzel* deme cüretini gösterdiği için vücudunun derisini soymak istesem de yüzümde yumuşak bir ifade tutuyorum. "Benim tipim değil. Ben sadece yemek için buradayım." Tam olarak ikna olmuş görünmüyor ama daha fazlasını söylemek benim karakterime aykırı olurdu.

Saatime bakmaya özen gösteriyorum. "Gitmem gerek. Abdul bana bazı yeni mülkler gösteriyor."

Planlandığı gibi, bu onun dikkatini çeker. "Oh? Hoşuma gidebilecek herhangi bir şeyi pas geçmeye karar verirseniz bana haber vermeniz gerekecek."

Çenemi eğip arkamı dönüyorum ve gidiyorum. Payton'a asla dönüp bakmadan.

BÖLÜM 35

Payton

OTUZUNCU KEZ AYNI FINCAN YIĞININI DÜZELTIYORUM.

Belediye başkanı sonunda masasından kalktı. Ben de ön kapının açılıp kapandığını duyana kadar fincanlara odaklanıyorum.

Onun varlığı beni daha önce hiç rahatsız etmemişti. Çalışırken içeri girdiği ilk birkaç seferde kim olduğunu bile bilmiyordum, ama sonunda birinin ona unvanıyla hitap ettiğini duydum ve bir araya getirdim.

Her zaman arkadaş canlısı ve iyi biriydi, ama bu bugünden önceydi, Nero'yu tanıdığını bilmeden önce. Ve gözünün üzerimde olduğunu söylediğini duymadan önceydi.

Bir ürpertiyi bastırıyorum. Onu Google'da araştırdım. Evli olduğunu biliyorum. Ve karısının yorumlarını takdir edeceğinden şüpheliyim, çünkü şaka yapıyor gibi görünmüyordu.

Ve onun Nero'yu tanıması.

Bir bant kaburgalarımı sarıyor, nefes almak zorlaşana kadar sıkıyor.

Tamamen aptal değilim. Nero'nun bazı şeylere bulaşmış olması gerektiğini biliyorum. Eğer bir sorun yaratmıyorsan, birinin balkonundan içeri girerek polisleri atlatamazsın. Ama bunu bilsem bile, onun yanında hep bir tür güvenlik hissettim. Ve kapımı onun için açık bıraktığım gece sihirli bir şekilde ortaya çıkmasının daha da berbat olması gerektiğini biliyorum. Çünkü bu demek oluyor ki beni izliyordu. Ama aynı zamanda ben onu davet edene kadar o eşikten bir daha geçmediği anlamına da geliyor. Geldi çünkü ben istedim. Ve teklif ettiğim şeyi kabul etti çünkü ben istedim.

Bunların hiçbiri bugün buraya gelip bana bir hiçmişim gibi davranması kadar yanlış gelmedi.

Gözlerimin arkasında ısı oluşuyor ve burnumdaki karıncalanma hissine karşı kendimi burnumu çekerken yakalıyorum.

Anladığım kadarıyla Nero belediye başkanının burada olmasını beklemiyordu. Buluşmayı planlamadıkları belliydi. Ama böyle davranmak zorunda değildi.

Benim tipim değil.

Ben sadece yemek için buradayım.

Gözlerimi hızla kırpıştırıyorum, bakışlarımı tavana doğru çeviriyorum.

Sakın onun için ağlamaya kalkma.

Dikkatimi dağıtmak için, iki adamın geride bıraktığı tabakları toplamak üzere masanın etrafında dolaşıyorum.

Son eşyayı aldığımda Jean elinde bir bezle yaklaşıyor ve "Lanet olası gangster" diye homurdandığını duyduğumda masaya sprey sıkabilmesi için yolundan çekiliyorum.

Ağzımda bir gülümseme oluşmaya başlıyor, politikacılar hakkındaki her zamanki alaycı tavrı beni eğlendiriyor.

Durup düşündüğümde o gülümseme kayboluyor--

Ya Nero'dan bahsediyorsa?

BÖLÜM 36

Nero

"SON IKISI," DIYE ABDUL'E ÇIKIŞARAK ARABAMIN KAPISINI AÇTIM.

Kaşları havaya kalktı. "İkisi de mi?"

"Ben de öyle dedim."

O daha fazla soru soramadan sürücü koltuğuna tırmanıp kapıyı çarpıyorum.

Ona kızgın değilim, sadece bu site ziyaretlerinin bu kadar uzun sürmesine kızgınım.

Saate baktığımda saatin altıyı çoktan geçtiğini görüyorum.

"Siktir!" Otoparktan çıkarken gaza basıyorum.

Parmaklarım Payton'ın telefonunu arayıp bu gece burada kalacağından emin olmak için titriyor. Ama aramıyorum.

Çünkü cevap vermeyeceğinden oldukça eminim. Ve küçük bir parçam aslında onun itaatsizliğini umuyor. Ya da daha doğrusu, bu eylemlerin sonuçlarını.

Trafiğin içinden geçerken, tatlı bir meyve kokusu nihayet duyularıma nüfuz ediyor. *Turta.*

Direksiyonu sabit tutmak için dizimi kullanarak küçük beyaz poşeti elime alıyorum ve tartı dikkatlice avucumun içine kaydırıyorum.

Böreği burnuma götürüp içime çekerken burun deliklerim genişliyor.

Eğer *gerçekten* düşünürsem, Payton'ın elinin kâğıda sarılı olduğu yerden gülün sıcaklığını koklayabildiğimi hayal ediyorum.

Ağzımı iyice açıp tartın yarısını ağzıma atıyorum ve ısırıyorum.

Lezzet dilimin üzerinde patladı. Tatlılık kirazların keskinliğiyle karıştı.

Göz kapaklarım düşüyor ve gözlerimi tamamen kapatmamak için kendime araba kullandığımı hatırlatmam gerekiyor.

Bu çok iyi.

Tadı ona benziyor.

Yenmemiş yarısının üzerindeki kirazların yüzeyini yalıyorum ve aletimin artık tamamen sertleştiğini fark ediyorum.

"Tanrım."

Hala dizimle yönlendirirken, diğer elimi boyuma bastırıyorum.

Bakışlarım elimdeki pişmiş ürün ile önümdeki yol arasında gidip geliyor ve bir andan fazla bir süre Payton'ın kirazlarının geri kalanıyla ağzımı doldururken mastürbasyon yapmanın lojistiğini düşünüyorum.

Zonklayan sikimin üzerine daha sert bastırıyorum. Ve gerçekten saçma bir şey yapmadan önce, tartın geri kalanını ağzıma sokuyorum, çiğnerken inliyorum ve sikimi pantolonumun içinde bırakıyorum.

SONUNDA PAYTON'IN MAHALLESINE VARDIĞIMDA YAVAŞLADIM, DURDUM. Bloğunun sonundaki kaldırıma karşı.

Bu boktan nefret ediyorum. Ön kapısına kadar gitmek istiyorum.

Aslında yapmak istediğim şey onu saçlarından sürükleyerek o binadan çıkarmak ve yanıma taşımak. Boş evim, onu ilk gördüğüm o geceden beri her zamankinden daha da boş geliyor. Ve ondan uzak durmak için öne sürdüğüm nedenleri dinlemek gittikçe zorlaşıyor.

Ben Nero'yum.

Yeraltı dünyası tarafından korkulan.

Yine de buradayım, sokağa çıkma yasağını çiğneyen bir ergen gibi kız arkadaşımın evinin önünde gizlice dolaşıyorum.

Kız arkadaşın mı?

Aman Tanrım. Tamamen kaybettim.

O zamandan beri bir kız arkadaşım olmadı... Başımı koltuk arkalığına yaslıyorum, sanırım. Hiç oldu mu? Belki lisedeki bir kız? Bir de yirmili yaşlarımda bir yıl boyunca siktiğim bir hatun vardı.

Önemi yok. Alakası yok. Çünkü Payton benim kız arkadaşım değil.

Parmaklarım uzandı ve kontağı kapattı.

Bu açıdan ve mesafeden söylemek zor ama Payton'ın veranda kapısı kapalı görünüyor. Daha önce kafede bana mükemmel bir şekilde bakmaya çalıştığını düşünürsek, bu bir sürpriz değil. Penceresinden parlayan bir ışık dikkatimi çekiyor. Evde olmalı.

Onun sokağının karşısındaki boş daireye girip onu izlemek ve tavrını görmek istiyorum. Ama bu gece o lanet konsere gitmeye çalışma ihtimali var.

Kapımın kolunu gereğinden fazla sıkarak açıyorum.

Şu lanet herifin yüzsüzlüğü. Gözümün önünde numarasını istedi. Ve kız da ona verdi.

Kötü Payton.

Tam bir adımımı sokağa atmıştım ki, açık kapımın önünden bir araba uçarak geçti ve bugün ikinci kez silahımı çekmek istedim.

Arabanın fren lambaları caddeyi aydınlattığında, gösterge panelinde bir paylaşımlı araç olduğunu gösteren parlayan neon ışıklardan biri olduğunu fark ediyorum. Ve içimde bir şey duraksıyor.

Ben orada, aracımın yarı içinde yarı dışında dururken, Payton'ın binasının kapısı açılıyor ve kadın beton basamaklardan aşağıya, kaldırımın karşısına atlıyor, sonra da neredeyse arabanın arka koltuğuna dalıyor.

Bir yabancının kullandığı arabanın arka koltuğunda.

Lanet olası bir yabancı tarafından.

Payton'ın arabası daha hareket etmeye başlamadan kendi arabama geri döndüm, çalıştırdım ve vites kolunu iterek sürmeye başladım.

Ayağım gaza doğru seğiriyor, ama bir adımdan fazla ilerleyemeden frene basıyorum.

Arabayı yoldan çıkarıp Payton'ı kaçıramam.

Yani, isterdim.

İsterdim.

Ama yapmayacağım.

Sokağa çıkarken aramızda birkaç araba boyu mesafe bırakıyorum.

Hafta içi olduğu için şehir merkezinde kendimi saklayabileceğim kadar trafik var. Karanlık beni onların dikiz aynasındaki farlardan biri yapıyor. Ancak ana caddelerden uzaklaşıp şehrin kenarına, sessiz beyzbol stadyumunun yanına doğru ilerlerken

Planımdaki hata. Ve tabii ki önümdeki araba bir dönüş daha yapıyor, sonra bilmediğim bir yere yaklaşırken yavaşlıyor.

Kapısında ve sokağında kuyruk olan bir mekan. Ve park edecek hiçbir yer yok.

Payton'ın içinde bulunduğu araba duruyor ve arka koltuktan bir bacağını uzattığı anda kıskanç ve sahiplenici bir öfke kaburgalarımı sıkıyor.

Lanet bir elbise giymiş. Ya da bir etek. Her neyse, o kadar kısa ki, dışarı çıkmak için eğildiğinde eteği yukarı kalkıyor ve uyluk yüksekliğindeki çorapların üzerinde soluk teninin bir parıltısını gösteriyor.

Uyluk. Yüksek. Çoraplar.

Yavaşça yanından geçerken sikim kaya gibi sertleşti.

Bu saçmalığa hemen bir son vermek istiyorum. Arabamdan atlamak, onu kaldırımdan almak ve bagajıma atmak. Ama binanın dışında güvenliğe yardım eden dört polis görüyorum ve yaptıklarımın fark edilmeyeceğinden eminim.

Bundan kurtulacağıma emin olsam da, Payton'la tam da bu tür bir ilgiden kaçınmaya çalışıyorum.

Direksiyonu öyle sıkı kavrıyorum ki gıcırdıyor, bir park yeri bulana kadar bir sonraki bloğun etrafında dönüyorum.

Binaya doğru koştuğumda Payton'ın çoktan sıraya girmiş olduğunu görünce öfkem artıyor. Sonra neredeyse yüz kişiye baktım ve bunun mümkün olmadığına karar verdim. Bu da demek oluyor ki o küçük pislik ona bir çeşit yan giriş bileti almış.

Öfkeden kudurarak sıranın en arkasına geçtim ve diğer ağzı bozuklar gibi beklemeye başladım. Keşke sıradan insanlar kim olduğumu bilselerdi de gözlerini korkutup geçmeme izin verselerdi dediğim anlardan biri bu.

Payton numarasını paylaşmayı kabul ettiği anda Abdul'u iptal etmeliydim.

Ama bu küçük siren yüzünden zaten yeterince devamsızlık yaptım. Daha fazla yetki veriyorum. Bu da insanların konuşmasına neden oluyor. Tabii ki herkesin yaptığı varsayım *bunun bir kadın olduğu*. Ve bu durumda haklılar. Sadece, gecelerimi onun yatağında geçirmek yerine, sokağın karşısında, lanet bir sürüngen gibi bakışlarını bekleyerek geçiriyorum.

Nihayet güvenliğe ulaştığımda hava tamamen kararmış ve sıcaklık çok düşmüştü.

"Kemer, efendim." Metal dedektörlerinden geçmeden önce bir fedainin kalın sesi beni durduruyor ve arabada silahsızlanmaya karar verdiğime memnun oluyorum.

Dişlerimi sıkarak kemerimi çıkarıyor, telefonumu ve cüzdanımı cebimden çıkarıyor ve hepsini küçük bir tepsiye yerleştiriyorum.

Sabrım son derece azalıyor ve burada sığır gibi güdülmek gerçekten çok hızlı bir şekilde eskiyor.

"İyisin," diye başını sallayan fedai eşyalarımı toplamamı istedi.

Kemeri elime aldım. Sonra hemen fark ettim ki bu benim kemerim değil. Siyah, deri değil ve kare şeklinde gümüş çivilerle kaplı. Onu bırakıp kendi kemerimi alıyorum, o da siyah ama gerçek deri ve üzerinde yapışkan çiviler yok. Pantolonumun ilmiklerinden geçirirken etrafımdaki kalabalığa dikkat kesiliyorum. Bir sürü siyah. Bir sürü deri. Bir sürü uzun saç. Herkesin üzerinde.

Bu ne biçim bir konser böyle?

Takım elbisem ve mokasenlerim bu denizde göze çarpıyor... bu da ne böyle?

"Telefon?" diye sordu bir kadın. Payton'ın yaşlarında, saçları kısa kesilmiş ve burada çalıştığını gösteren kırmızı bir polo giyiyor. Yeterince hızlı cevap vermeyince elindeki tarayıcıyı uzatıyor. "Biletinizi aldınız mı?"

Sikeyim. Ben.

Çenem titriyor. "Yok."

Kaşlarını kaldırıyor, sonra bana şöyle bir bakıyor, sanki *kaybettin mi* der gibi*?* Ağırlığı değişiyor, bir kalçası dışarı çıkıyor. "Gösteri için mi buradasın? Yoksa şu yeni sahibinin şeyi için mi?"

"Gösteri," diye cevap veriyorum daha iyi düşünemeden. Sahibinin kim olduğunu bilmiyorum, ama bunu söylemem gerekirdi.

"Pekâlâ." Ses tonundan bana inanmadığı anlaşılıyor ama yan tarafı işaret ediyor. "Oraya git ve kendine bir bilet al, sonra bana geri dön ve seni bir daha sıraya sokmayacağım."

"Teşekkürler." Sesim hak ettiğinden daha sert ama kendimi kaybetmeme bir gecikme kaldı.

Bilet alma sırası neyse ki kısa ve adam daha beni karşılamadan kredi kartımı camın altındaki açıklıktan geçiriyorum. "Bir bilet."

Kartımı aldı. "Normal mi balkonlu mu?"

Seçenekler beklemiyordum. "Ne fark eder ki?"

"General sizi ana katta istediğiniz yere götürecektir. Balkon üst katlara da erişim sağlar."

"Balkon," dedim ona. Payton'ın nerede olacağını bilmiyorum ve işimi şansa bırakmayacağım.

Görünüşe göre 1994 yılında olduğumuz için, adam bana bir kağıt bilet uzattı ve ben de girişteki kadına doğru yürümek için arkamı döndüm.

"Güzelmiş." Bileti okuduğunda yüzünde etkilenmiş bir ifade beliriyor. "Bana sol elini ver."

"Neden?"

Kadın bana gözlerini devirdi. Herkesin içinde. Bana.

Hayatıma neler oluyor?

Neon yeşili bir bileklik alıyor. "İnsanlar yukarı çıkabileceğini bilsin diye."

"Sadece biletime bakamazlar mı?"

Mantıklı bir soru ama kadın bana sadece göz kırpıyor.

Sesli bir nefes vererek sol kolumu yukarı kaldırıyorum ve kolumdaki kıllardan birini yapışkanın içinde yakaladığında bunun bilerek olduğuna yemin ediyorum.

Ben uzaklaşırken arkamdan "Gösterinin tadını çıkarın!" diye sesleniyor.

Nihayet binaya girdiğimde, sade bir girişten geçip makul büyüklükteki bir konser alanına adım atıyorum. Ana kat sadece ayakta dinlenebiliyor ve tıklım tıklım dolu. Biletçinin söylediği gibi, mekânın arka yarısını çevreleyen bir balkon var ve yukarıdaki izleyicilere engelsiz bir manzara sunuyor.

Bir sunucu ana grubun başlamak üzere olduğunu anons ediyordu, yani açılış grubunun çaldığı tüm süreyi sırada sıkışmış bir şekilde geçirdim.

Hâlâ ne dinleyeceğimizi anlamaya çalışırken, insan denizinin ötesinden grubun arkasına asılmış büyük pankarta bakıyorum.

Söta Kakor.

Söta Kakor da neyin nesi?

Sonra ışıklar düşer ve heavy metal başlar.

37. BÖLÜM

Payton

MÜZIK O KADAR GÜRÜLTÜLÜ KI DAVULUN HER VURUŞUNU VE TINGIRTISINI HISSEDEBILIYORUM.

Kemiklerimde titreşirken gitarın sesi.

Daha önce hiç konsere gitmedim ama hayal ettiğimde böyle değildi. Ve *bu* tür bir müzik değildi.

Görünüşe göre hoşuma gitti. Hem de çok.

Carlton'ın performansının bir kısmını kaçırdım ama gerçekten çok iyi. İyi bir sesi olduğunu hiç düşünmezdim ama varmış. Ve göğsüne astığı parlak kırmızı gitarıyla evindeymiş gibi görünüyordu.

Bir tur yanıp sönen flaş ışığı patladığında gözlerimi kapatıyorum. Müzisyenlerin üzerindeki lazer ışıkları ve değişen renklerdeki spot ışıkları neyse de, flaş ışıkları benim için çok fazla.

Müziği içime çekerek, etrafımda bir insanlık denizi yokmuş gibi davranıyorum. Burada benimle birlikte olan insanlar hakkında çok fazla düşünürsem paniğe kapılırım. Kimse bana kötü davranmıyor ya da kötü bir şekilde bakmıyor, sadece alışık olduğumdan daha fazla insan var. Ve çoğunlukla erkekler. İri, kıllı, tepeden tırnağa siyah giyinmiş erkekler. Arka duvarın yanında durmak için bir yer bulmamın bir nedeni daha.

Sahneye yakın olmam gerekmiyor ve birbirlerine çılgınca atlayan insanların yakınında olmak istemiyorum. Ayrıca, arkamda yabancıların olmamasını tercih ederim. Ve balkon üstümde çıkıntı yaptığından, bu nokta neredeyse özel hissettiriyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup başımı ritme bırakıyorum. Ve hızlı ritim duyularımı bastırsa bile, gözlerimi kapattığımda her zaman olduğu gibi aklım Nero'ya gidiyor.

Sadece bugün, onu düşünmek kalbimi sızlatıyor.

Kafede olanlar hakkında ne düşüneceğimi gerçekten bilmiyorum.

Ve o saçma sesli mesajı bıraktığında -Bu *gece işim erken bitecek. Evde görüşürüz.*-İşten sonra eve öylece gidemeyeceğimi biliyordum. Ve ben Carlton'la konuşurken bana gönderdiği mesajları okuduğumda bu daha da netleşti.

Bilinmiyor: Cevap ver bana.

Bilinmiyor: Payton.

Bilinmiyor: Yemin ederim, eğer ona gülümsersen...

Bilinmiyor: Onun lanet konserine gitmiyorsun.

Bilinmiyor: Bu konuşmayı bitir.

Bilinmiyor: Bu onun uzun vadeli sağlığı için iyi değil.

Sonunda Nero'nun iletişim bilgilerini telefonuma ekledim. Kullanmayı planladığım için değil ama *bilinmeyenleri* görmek mesajları daha korkutucu hale getirdi.

Böylece, dairemde bir tür yüzleşmeden kaçınmak için, kendimi bir kez daha Nero'nun yüz dolarını harcamak için alışveriş merkezine giden otobüse binerken buldum. Ancak vücut yıkama suyu almak yerine Marshall's'a gittim ve üç saatimi bu gece giyecek bir kıyafet bulmak için tüm rafları karıştırarak geçirdim.

Otobüs yolculuğu sırasında Google'da biraz araştırma yaptım ve Söta Kakor'un konser fotoğraflarını buldum, böylece kalabalıktaki insanları yakınlaştırıp ne giydiklerini görebildim. Fotoğraflar bulanıktı ama yeterince fikir edinebildim. Ve bizzat burada olduğum için, satın aldıklarım konusunda kendimi oldukça iyi hissediyorum.

O Uber'e binerken, kıyafetimin fazla gösterişli olabileceğinden endişelenmeye başladım. Şimdi görüyorum ki benim seçimlerim, birkaç kadının giydiğini gördüğüm bazı şeylerin yanında hiç kalıyor. Beni yanlış anlamayın, harika görünüyorlar. Çok seksi. Ama benim kalçamın ortasındaki eteğimi rahibe kıyafeti gibi gösteriyor.

Etek tam bedenime göre olduğu için şans eseri buldum. Kalın örgülü koyu gri kazak da aynı şekilde. Yakası çok düşük değil ama dikkati göğüs dekolteme çekmeye ve pek de çentikli olmayan belimden uzaklaştırmaya yardımcı oluyor.

Kıyafetimin taçlandıran görkemi -kendimi seksi hissetmemi sağlayan, hissetmeye alışık olmadığım bir detay- uyluk hizasındaki siyah çoraplarım.

Bunları filmlerde ve dergilerdeki modellerde görmüştüm ama benim gibi bir kızın giyebileceği bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim. Çok sıkı olacaklarını ve kalçamın ortasında garip bir kıvrıma neden olacaklarını düşünmüştüm, ancak bunlar yumuşak ve esnek ve üst kısmın iç kısmında yerlerine yapışmalarını sağlayan bir şey var. Ayrıca kalın bantlar bacaklarım arasında bir tampon görevi görüyor, böylece her adımda uyluklarımın birbirine sürtünmesinden muzdarip olmuyorum.

Bir vücut bana çarpıyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Özür dilerim!" diye bağırıyor adam müziğin üzerinde, sonra yanımdan geçip gidiyor, bir yere varmak için.

Yeni olmayan siyah botlarımla bir adım geri çekilip sırtımı arka duvardan bir kol boyu uzağa koyuyorum.

Bir adım daha atıp duvara yaslansam mı diye düşünürken bir el hafifçe yanıma bastırıyor.

Kişinin sadece arkamdan geçmeye çalıştığına dair beni uyarmaya çalıştığını varsayarak öne doğru adım atmaya çalışıyorum. Ancak baskı kaburgalarımdan vücudumun ön tarafına doğru kayıyor, ta ki el karnıma doğru uzanıp beni yerimde tutana kadar.

Panik içimde dalgalanıyor ve eli itmek için uzanırken bir vücut sırtıma bastırıyor. Ve çok aşina olduğum ateşli erkeksi bir koku etrafımda dönüyor.

Nero.

Ağzını kulağıma doğru indirirken sıcak nefesi yanağımda geziniyor. "Kötü bir kız oldun, Payton."

Onu hissettikçe içim ısınıyor. Sesini duyunca. Sonra ona kızgın olduğumu hatırlıyorum.

"Git buradan," diye tıslıyorum, gözlerimi ileri dikerek.

"Hayır." Dudakları kulağıma değiyor ve kafa derime bir ürperti gönderiyor.

"Hayır mı?" Onu terslemeye çalışıyorum ama hain bedenim tekrar onun sıcaklığına gömülüyor.

"Hayır, bebeğim. Sen konuşmak istedin. O yüzden şimdi konuşacağız." "Biraz gürültülü," diyorum yüzümü öne dönerek.

"O da neydi?"

Demek istediğimi kanıtladığı için iç çekiyorum. "Dedim ki" -başımı çevirip ona bakıyorum- "bu--"

Dudakları benimkilerin üzerinde mühürlendi.

BÖLÜM 38

Payton

ÖPÜCÜĞÜNÜN ŞOKU G E R I ÇEKILMEYE ÇALIŞMAMA NEDEN OLDU, ANCAK DIĞER eli boynuma ve çeneme uzanıyor, beni yerimde tutuyor.

Ve zayıf olduğum için kendimi onun sıcaklığında erimeye bırakıyorum.

Sadece bir anlığına, sıcak dudaklarının dudaklarıma değdiğini hissediyorum.

Ama sadece bir anlığına, çünkü bugün bana nasıl davrandığını unutmama izin verememem, bu yüzden yüzümü kavrayan ellerimi iterek uzaklaşıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Elini bıraktığında soruyorum, belimi sıkıca kavramış olmasına rağmen bedenimi ona yaslıyor.

"Sana kime ait olduğunu hatırlatıyorum."

Sözleri ruhuma bir duygu dalgası gönderiyor.

Keşke.

Omuzlarıma hüzün çöküyor ve başımı tekrar sahneye, Nero'dan uzağa çeviriyorum.

Serbest kalan kolu göğsümün etrafında dolanıyor ve ön kolunu göğüslerimin üst kısmına yaslıyor. "Bana sırtını dönmemelisin, Tatlı Kız." Nero'nun yanağı başımın yan tarafına bastırıyor, sesi saçlarımı karıştırıyor.

"Neden benimle konuşuyorsun ki? Senin sırrın olmam gerektiğini sanıyordum." Son birkaç kelimede sesim çatlıyor ve umarım konserin sesi Nero'nun duymasını engellemeye yeter.

Dudakları kulağıma değene kadar başını eğiyor. "Sen benim sırrımsın."

Bu dört kelime vücudunun bana verdiği sıcaklığı delip geçiyor.

Kolları, kaçmaya çalışacağımı biliyormuş gibi geriliyor. "Sen benim sırrımsın çünkü benim olman seni tehlikeye atıyor."

Ne?

Nero beni arkamdan kucaklarken parmakları yanlarıma kıvrılıyor. "Sana zarar vererek bana da zarar vermek isteyecek düşmanlarım var."

"Düşman mı?" Bu kelimeyi daha önce hiç duymamışım gibi tekrarlıyorum çünkü normal insanların düşmanı olmaz.

Sanırım ben de normal değilim, çünkü Arthur... annem... onlar benim için herkesin olabileceği kadar düşmanlar.

"Ben iyi bir adam değilim Payton. Bunu asla unutma. *Senin için* mesafemi korumaya çalışıyorum. Çünkü seni mahveden kişi olmak istemiyorum." Karnımdaki el aşağı kayıyor ve tenimin tene ani dokunuşuyla irkiliyorum.

Onu durdurmak için otomatik olarak uzanıp ön kolunu tutuyorum. Ama parmaklarının eteğimin bel bandının altından kaydığını hissetmek ilahi bir duygu. Bu yüzden onu durdurmaya çalışmıyorum, sadece ona sarılıyorum.

"Eğer söylediklerin doğruysa, neden buradasın ki?" Sözlerim sessiz, ama Nero kulağını eğerek bana daha da sarılıyor.

"Çünkü tehlikeli olmak beni durdurmaz." Parmakları aşağı inip iç çamaşırımın içine giriyor. "Ve sen bir cezayı hak ettin."

Vücudumdaki her sinir yanıyor. "Ceza mı?"

"Evet, bebeğim, ceza." Nero'nun parmak uçları bacaklarımın arasındaki buklelere değiyor.

"Külotumu çalıp durman yeterince ceza değil mi?"

Nefes nefese kalıyor ve göğsümdeki elini bırakıyor. "Bunları mı kastediyorsun?" Eli yeniden önümde beliriyor, avucunda buruşmuş külotumdan bir çift var.

Parmaklarını görmezden gelmeye çalışıyorum, onları istediğim yere daha da yaklaştırıyorum. "Onları geri ver."

"Şu an üzerindekileri bana verirsen onları sana geri veririm." Ağzım açık kaldı. "Ciddi olamazsın."

Dişleri boynumun kenarına sürtünüyor. "Ölümcül."

"Herkesin içinde iç çamaşırımı çıkarmayacağım."

"Evet, bebeğim, öylesin." Elini daha yukarıya, merkezimden uzağa kaydırıyor. "Ve acele et, senin için onları çıkarmak zorunda kalmadan önce. Bu çok daha fazla dikkat çeker."

Yanaklarım alev alev yanıyor. Ama içim zonkluyor.

Bunların hiçbiri beni tahrik etmemeli. Onun boktan tavırları. Söz hakkı olmayan bir şey için beni cezalandırmakla tehdit etmesi. Ama vücudumun

Nero'ya cevap veriyor. Ve eğer kendime karşı dürüst olursam, bunu istemiyorum. Kontrolü ona vermek istiyorum.

"Çıkar onları, Payton. Şimdi."

Nero beni zorlamak yerine bedenini benimkinden ayırıyor. Soğuk hava az önce bulunduğu boşluğu doldurmak için içeri giriyor ve ben onun kaybını daha da derin bir seviyede hissediyorum.

Arkasını dönüp gidebileceğinden endişelendiğim için stres bataklığına saplanıyorum. Ama arkama dönüp baktığımda onu takım elbisesini çıkarırken buluyorum.

Tabii ki takım elbise giyiyor.

Sonunda bir saniye durup ona bakıyorum ve tıpkı bugün olduğu gibi nefes kesici bir yakışıklılığı var.

Ve bu kalabalığa hiç uygun değil.

Nero tekrar öne çıkıyor ve sırtıma bastırıyor.

"İşte." Ben tepki veremeden Nero takım elbisesinin ceketini omzuma, ceketin diğer tarafını da kendi omzuna geçirerek sağ tarafımızdaki kalabalıkla aramıza derme çatma bir bariyer oluşturuyor. "Mükemmel değil, bu yüzden sabit durmaya çalış."

İçimden bir arzu seli geçiyor.

Ondan nefret ediyorum. Onu yanıma yaklaştırmamalıydım, hele bunu hiç.

İleriye doğru yürümem, insan denizinin içinde kaybolmam gerektiğini biliyorum ama yapmıyorum. Ve neredeyse kendimi bunu sadece bana vereceği zevk için yaptığıma ikna ediyorum. Başka bir şey için değil.

Ben bir yalancıyım.

Kimsenin doğrudan bize bakmadığından emin olmak için, parmaklarımı külotumun üst kısmına geçirene kadar ellerimi kalçalarımın kenarlarından yukarı doğru çekiyorum. Sonra yavaşça aşağı çekiyorum.

Ve aşağı.

Ta ki yere değmesin diye ayak bileğimdeki botlarımın üstüne takılıp düşene kadar.

Çömeliyorum ve onlardan kurtulmak için bir an mücadele ediyorum. Ayağa kalktığım anda Nero takım elbisemin ceketini omzuma geri geçiriyor.

"İşte benim kızım." Sırtıma yasladığı göğsünün gürültüsünü hissedebiliyorum.

Ve sikinin sertliğini kıçımda hissediyordum.

"Şimdi ne olacak?" Bakışlarımı ileriye dikerek ona doğru eğildim.

"Şimdi." Ceketin örtüsü altındaki el karnımın üzerinde geziniyor. "Ödeyeceksin."

Tüm kalabalık hep bir ağızdan bağırıyor, yumruklar havada, ritimle birlikte tezahürat yapıyorlar; ve işte o zaman Nero elini eteğimin önünden aşağı kaydırıyor, parmakları şişmiş klitorisime bastırana kadar durmuyor.

Şaşkınlıkla haykırıyorum ama ses diğer gürültülerin arasında kayboluyor. "Tanrım, bebeğim. Çok kaygansın." Parmakları geri fırçalıyor sonra

Bir tanesini içime sokmadan önce. "Benim için çok hazırsın." Bu saldırı karşısında inliyorum. "Tek bir sikiş ve daha fazlası için şimdiden azgınsın. Seni mükemmel bir sürtüğe dönüştürdüm, değil mi?"

BÖLÜM 39

Nero

AMI PARMAĞIMIN ETRAFINDA KENETLENIYOR VE BEN DAHA FAZLASINI ISTIYORUM.

Bir parmağımı daha içine sokup ilkinin yanına sıkıştırıyorum. Diğer elimle de fermuarımı açıyorum.

Planım onun iç çamaşırını çalmak, ıslanana kadar ona dokunmak ve sonra daha fazlasını istemesini sağlamaktı. Ama bu plan, amının benim için ne kadar ıslandığını hissetmeden çok önce pencereden dışarı çıktı. Şimdi onun suları parmaklarımdan akıyor.

Payton ağırlığını bana yaslıyor.

Kalçalarımı geri çekiyorum, kemerimi çözmeden aletimi pantolonumdan çıkarmak için kendime yer açıyorum.

Ceketim hareketlerimi bir taraftan, eteği de ön taraftan engellediğinden, sadece açıkta kalan sol tarafımızdan geçenler için endişelenmem gerekiyor. Çünkü biri çok yakından bakar ve Payton'ın kıçının herhangi bir kısmını görürse, onları bitirmek zorunda kalacağım.

Parmaklarımı daha derine itiyorum ve sikimi okşamaya başlarken avucumu klitorisine bastırıyorum. Parmaklarımın altındaki kaygan yarığının hissi beni acı verici bir şekilde sertleştiriyor.

"Bu kadar mı bebeğim? Sadece bir kez sikimi yaladın ve şimdi daha fazlasına mı ihtiyacın var?"

Dokunuşumun altında kıvranıyor. "Senden sonra başka bir sikim olmadığını kim söyledi?"

Görüşümün kenarları kırmızılaşıyor. "Dedim ya." Parmaklarımı kıvırıyorum ve avucumu ona doğru daha sert bastırıyorum, amını gerçek anlamda kavrıyorum. "Eğer biri sana sikini sokmayı aklından bile geçirirse, kafasını keser ve kafatasını balkonunun dışında bir mızrağa geçiririm." Sikimi daha sert bir şekilde sarsıyorum. "Bunu aklında tut, benim küçük güzel şeyim."

Payton'ın nefesi kesiliyor ama tehdidim karşısında gerilmiyor. Hayır, titriyor. İçten dışa doğru.

"Hoşuna gitti mi?" Törpülüyorum, vuruşlarım uzuyor.

Parmaklarımı hâlâ içinde kıvırarak elimi sallıyorum, ileri geri hızlı hareketlerle avucumu tomurcuğuna sürtüyorum.

"Nero!"

"Doğru, adımı söyle bebeğim. Ama çok yüksek sesle değil, hatırladın mı?" Dizlerimi, aletimin ucuyla eteğinin alt kenarını yakalayabileceğim kadar büküyorum. Ayağa kalktığımda, sikimin kalçalarının arasına çarpmasına izin veriyorum, Payton şaşkınlıkla sıkılıyor ve parmaklarımı bir kez daha sıkıyor.

Keşke çıplak olsaydı da her santimini görebilseydim, ama bu... lanet olsun. Onun benim merhametime kalması, etrafının yabancılarla çevrili olması, felaketten tek bir kötü zamanlanmış bakış uzakta olması, ucumdan precum sızmasına neden oluyor.

İleri doğru ittim, sikim onun kaygan kalçaları arasında kayıyordu, sıcak amcığı uzunluğumun tepesini yakıyordu.

"Vay anasını," diye nefesi kesiliyor Payton'ın.

Kalçalarımı önce geriye, sonra öne doğru iki kez daha kaydırıyorum ve neredeyse üflemeye hazırım.

Payton o kadar hareketsiz duruyor ki, sanki hiç etkilenmemiş gibi. Ama dudakları ayrık, gözleri odaklanmamış ve göğsü çılgın nefeslerle inip kalkıyor.

"Benim için çok ıslak." Sikimi kalçalarının arasından kaydırıyorum ve uzunluğumu tekrar kavrıyorum. Ancak bu sefer başını ona doğru bastırıyorum. "Yaklaştın mı? Gelmek istiyor musun Payton?"

Başını sallıyor, saçları kulağının arkasından kayarak yüzünün görebildiğim tarafını kapatıyor.

Kıçına doğru otuz bir çekmeye devam ederken bile elim hâlâ içinde.

Beni kaplayan kayganlığını kullanarak sikimin başını kıç yanaklarının arasına kaydırıyorum. "Sana bu gece buraya gelmemeni söylemiştim. Ama sen dinlemedin." Sikimi yukarı aşağı kaydırıyorum, ucu onun kullanılmayan deliğine sürtünüyor. "Yani, boşalamayacaksın." Kasları kasılıyor, yanakları sikimi kavramaya çalışıyor. "Sikim içinde olmadan olmaz." Sikimi bıraktım ve iki parmağımı onun sıcaklığına doğru kaydırmak için aşağı uzandım. "Seni hazırlayacak zamanım yok." Parmaklarımı yukarı sürüklüyorum, kayganlığını deliğine sürtüyorum. "Sana bir parmak vereceğim." Parmağımın ucunu ileri doğru bastırıyorum ve ıslaklığı ile zaten ona sürttüğüm şey arasında içeri giriyorum. "İşte bu kadar." Kaslarını çalıştırıyorum ve rahatladığını hissediyorum. "Belki iki."

İlk parmağımı dışarı kaydırıyorum, sonra

Diğer avucum hareket etmeden, sadece klitorisine bastırarak bir saniye içinde ona katıldım. "Siktir, bebeğim. Bunu çok istiyorsun."

"Lütfen." Payton ayaklarının üzerinde kayar.

"Lütfen ne?" Kelimeleri zorlukla çıkarabiliyorum.

"Lütfen, Nero." Yanlarında yumruk haline gelmiş olan elleri yukarı uzanıp kolumu pençeledi. "Sana ihtiyacım var."

Fuuuuck.

Beni daha fazla etkileyecek bir şey söyleyemez.

Bana ihtiyacı

var.

Ve ona

ihtiyacım var.

Elim sikimin etrafında sıkılaşıyor ve sikimi daha hızlı

sarsıyorum. "Lütfen!" diye bağırıyor, küçük parmak uçları

kolumu kazıyor.

Ve bu küçük acı, ilk sperm ipinin içimden fışkırması için gereken tek şey. "İşte benim bebeğim." Avucumu klitorisinin üzerinde gezdiriyorum. "Al bakalım." Kalçalarım ileri doğru itiyor ve başka bir döl patlaması yolumu yağlıyor. "Al ve gelebilirsin."

Zorlukla konuşabiliyorum, tüm odağım onun sıkı direnç halkasını iterken aletimin başında.

Ve bu çok fazla.

Alnımı omzuna koyuyorum ve sikim iki kez, üç kez daha nabız gibi atarak onu salgımla dolduruyor.

Ve aletimin ucu kıçının içindeyken ve parmaklarım amına gömülüyken patlıyor.

Tüm vücudu titriyor ve taşaklarım acıyla sıkılıyor.

Yüzündeki ifadeyi yakalamak için tam zamanında

başımı kaldırıyorum.

Gözleri kapalı, dudakları ayrık ve yanakları kızarmış halde, tutkunun kişileşmiş hali gibi görünüyor.

Dudaklarım boynunun kenarına yapışıyor ve mutluluk içinde kaybolmuş olsa da vücudu bana karşı gevşiyor. Ve sikim biraz daha derine kayıyor.

İsa.

Görüş alanımın kenarında, açıkta kalan tarafımızın yakınındaki hareket dikkatimi çekiyor ve tanıdık bir yüzle göz göze gelmek için başımı kaldırıyorum.

Kafedeki adam.

Payton'a bu etkinliğin biletini veren adam sadece birkaç metre ötede

durmaktadır. Gösterinin renkli ışıkları onun şok olmuş yüz hatlarında yanıp sönüyor.

O izlerken, elimi yavaşça Payton'ın eteğinden yukarı ve dışarı kaydırdım, yolda karnına görünmez bir ıslaklık çizgisi çizdim. Onun parlaklığıyla kaplanmış parmaklarım kemerinin üstünden göründüğünde, elimi karnına doğru yayarak onu kendime doğru tutuyorum.

Küçümsenen öfkesi üzerinden yuvarlanıyor, ama o sadece aciz bir şekilde orada durmaya devam ediyor.

Boynuna doğru sırıtarak ayağımı Payton'ınkinin iç tarafına kaydırıyorum ve bacaklarını biraz daha açana kadar dürtüyorum. Kasları sikimi kavrayışını gevşetiyor ve ben de yavaşça kıçından kurtuluyorum.

Payton sadece benim duyabileceğim lezzetli bir inilti çıkarıyor, ama salıverilmem ondan damlamaya başladığında gözlerim adamda kalıyor.

Müzik, yere çarptığında sıçrayan parçayı kimsenin duyamayacağı kadar yüksek ama serserinin gözlerinin aşağıya kayışını izliyorum.

Ancak o zaman dönüp gider.

BÖLÜM 40

Payton

MÜZIK KULAK ZARIMI BOMBALAMAYA DEVAM EDIYOR, AMA BEN
Kendi nabzımın atışını ve Nero'nun kulağıma vuran ağır nefesini duydum.

İnanamıyorum.

Az önce yaptığım şeyin gerçekliğini engellemek istercesine gözlerim daha da sıkı kapanıyor. Ve bundan ne kadar zevk aldığımı.

Nero'nun eli yukarı kayıyor ve aşırı hassas klitorisimden uzaklaşıyor ve elini eteğimin dışına doğru kaydırırken tenimdeki nemi hissedebiliyorum.

Vücudum Nero'nun az önce bana yaşattığı akıl almaz orgazmın etkisiyle titremeye devam ediyor ve eğer kolları etrafımda olmasaydı, tam burada yere yığılırdım.

Nero'nun sikinin... *Tanrım*, kıçımdan kayarak çıkması hissi çok yabancı. Çok kirli. Derin bir nefes alıyorum, içimden damlamasının hissi yanaklarımı daha da ısıtıyor.

Beni bu kadar seksi hissettirmesinden neredeyse nefret ediyorum. Ama beni bu kadar iyi, bu kadar arzulu hissettiren bir şeyin kötü olması mümkün değil.

Belki de Nero'nun söylediği şey, tek bir *sikişin* beni bir fahişeye çevireceği, doğrudur.

Bana böyle demesine üzülmem gerektiğinden emin olduğum başka bir şey daha. Ama bunu onaylayarak söyledi. Sanki vücudumun onun için kendini hazırlaması onu gururlandırmış gibi.

Nero'nun alnı tekrar omzuma düşüyor ve elleri uzaklaşıyor. Arkamdaki itiş kakışı hissedebiliyorum ve onun... kendine çeki düzen verdiğini varsayıyorum.

Göreceklerimden korkarak gözlerimi açmaya zorluyorum.

Yanıp sönen ışıklara karşı gözlerimi kısmak zorunda kalıyorum ama gözlerim alıştığında kimsenin bize bakmadığını fark ediyorum. *Tanrıya şükür.*

Nero inliyor, sonra takım elbisesini de yanına alarak ayağa kalkıyor. Ceketini giydikten sonra iki kolunu omuzlarıma dolayarak beni göğsüne çekiyor ve çenesini başımın üstüne koyuyor.

Onun kollarına geri gömüldüm.

"Seni eve bırakıyorum." Sözleri sırtımda bir gümbürtüyle yankılanıyor.

"Tamam," diye mırıldanıyorum. "Bir dakika içinde."

"Bir dakika içinde," diye tekrarlayarak beni duyduğunu gösteriyor ve başımın tepesine bir öpücük k o n d u r u y o r.

Beni eve bırakmasına izin vermemeliyim. Ya da bana dokunmasına. Ama belli ki yapmam gereken şeyleri yapmıyorum.

Ve eğer onu dairemde yalnız bırakırsam, belki daha önce söylediklerini genişletmesini sağlayabilirim. Düşmanlar ve iyi bir adam olmamak hakkında.

Birlikte durduk, daha önce hiç duymadığım bir grubu izledik, kalabalığa karıştık.

Bir süre sonra başımı arkaya eğiyorum. "Nero?"

Çenesi saçlarıma doğru kayıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Evet, bebeğim?"

"İç çamaşırımı geri alabilir miyim?"

Dudakları gülümsemeye başladığı anda, bana ne cevap vereceğini biliyorum. "Hayır."

Beklediğim yanıt bu olsa da gözlerimi kısıyorum. "Hayır mı?"

"Hayır Payton, *iç çamaşırını* geri alamazsın."

Sanki yanlış bir terimmiş gibi iç çamaşırı diyor. Ama onlara *külotum* demek
yüksek sesle, yüzüne karşı, hazır olduğum bir şey değil.

"Diğer çifti bana geri vereceğini söylemiştin," diye itiraz ediyorum. Dilini şaklatıyor. "Belli ki beni dinlemiyorsun."

"Dediniz ki--"

Sözümü kesti. "Sana iyi bir adam olmadığımı söylemiştim Payton. Buna yalan söylemek de dahil. Çünkü onları asla geri alamayacaksın. Ve bana verdiklerini de saklayacağım."

Gözlerimi kısıyorum. "Bu konuda da yalan söylemediğini nereden bileceğim?" Omuz silkiyor.

Dudaklarım büzüldü. "Sana güvenmemem gerektiğini mi söylüyorsun?"

Kolları beni sıkıca sarıyor. "Bana güvenmemelisin. Ama yine de senden bunu istiyorum." Nero burnunu saçlarıma bastırıyor ve içine çekiyor. "Yalan söyleyeceğim, hile yapacağım, çalacağım, öldüreceğim ve seni korumak için ne gerekiyorsa yapacağım. Ama kim olduğum konusunda sana asla yalan söylemeyeceğim. Tamam mı?"

"Tamam," diye iç geçiriyorum, bu ifadedeki tüm kırmızı bayrakları görmezden gelerek. "Ama en azından evde giyebilir miyim?"

Bir kahkaha attı. "Hayır. Şimdi gitmeye hazır mısın?"

Başımı sallıyorum, tuttuğu yerden doğruluyorum. Bacak ve popo kaslarımı geçici olarak esnettiğimde, *oradaki* ağrıyı hissediyorum.

Bir adım... Kalçalarımdan aşağı daha fazla damladığını hissetmem için tek gereken bir adım.

"Nero," diye sızlanıyorum ve yüzündeki ifadeden sorunumun tam olarak ne olduğunu bildiğini anlıyorum.

Ama durmuyor, parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve beni arkasından çekiyor.

Beni kurtaran tek şey, içinde bulunduğum durumu gizlemesi gereken kulübün içindeki ve dışındaki karanlık.

Kalabalığın arkasından dolanırken, mevcut şarkı bitiyor ve hemen bir sonrakine geçmek yerine, solist kalabalığa hitap ediyor.

"Seni seviyorum, Minneapolis!" Şehrimizden bahsedildiğinde kalabalığın içinden bir tezahürat yükseliyor. "Sıradaki şarkıyı biraz farklı söyleyeceğiz. İsveççe söyleyeceğiz."

Bir tezahürat daha yükseliyor ve dikkatimi dağıtıyor, bu yüzden sırtına çarpana kadar Nero'nun adımlarının yavaşladığını fark etmiyorum.

Özür dilememe fırsat vermeden elimi sıkıyor ve önceki hızında yürümeye devam ediyor.

Nero tekrar durmadan önce lobiden geçip ön kapıdan çıkmayı başardık.

Bu sefer boştaki elimi kaldırmayı başarıyorum ve ona çarpmamak için avucumu sırtına bastırıyorum.

"İyi misin?" Soruyorum.

Homurdanıyor, sonra iki tarafa da bakıyor ve beni konserin bitmesini bekledikleri belli olan bir çift güvenlik görevlisine doğru çekiştiriyor.

"Hey, Bay Takım Elbise. Gösteriyi beğendiniz mi?" diye soruyor kadın, yüzünde bilmiş bir sırıtışla.

Genç, güzel, saçları sinirli bir şekilde kesilmiş ve ona bakma şeklinden hoşlanmıyorum.

Nero ve ben yan yana olacak şekilde adım atıyorum, sonra elini bırakıyorum ve kolumu onun koluna geçirene kadar elimi ön kolunun iç kısmında gezdiriyorum.

Bu hareket fark edilmiyor ve kadının sırıtışının daha da genişlediğini görüyorum.

Tamam, yani benimle eğleniyor, gözünü korkutmuyorum. Ve bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyorum.

Ama sonra Nero kolunu yanına bastırarak benimkini olduğu yere hapsediyor.

Ve bu konuda nasıl hissedeceğimi çok iyi biliyorum. "Oldukça iyi bir deneyimdi."

Nero cevap verdikten sonra kadının sorusunu hatırlamak için bir an durmam gerekiyor ve hatırladığımda yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Kadının bakışlarını Nero'nun yakışıklı yüzünde tutmasını ve eteğimin altında olup bitenlerden uzak durmasını umuyorum.

"Bunu duyduğuma sevindim." Gözleri tekrar bana kayıyor. "İhtiyacın olan bir şey var mıydı?"

"Hans bu gece burada mıydı acaba?" Nero soruyor.

Onu o kadar iyi tanımadığımı biliyorum ama ses tonunda bir şeyler var. Kapalı.

Kadın bir sütuna yaslandığı yerden doğrulurken meslektaşına bakıyor. "Patronun toplantısı için burada olmadığını söylediğini sanıyordum?"

"Değilim." Sahte samimiyeti bu iki kelimeyle buharlaşıyor. İşçi bana bakıyor ama benim de kafam onunki kadar karışık. "İyi geceler." Nero çenesini eğiyor, sonra beni sürükleyerek götürüyor.

"Bu da neydi şimdi?" Güvenlik görevlileriyle aramıza biraz mesafe koyduğumuzda soruyorum.

"Hiçbir şey."

"Hans kim?"

Birkaç adım boyunca sessiz kaldı, sonra bir nefes verdi. "Bilmek isteyeceğin kimse yok."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ama sözüne inanmaya karar veriyorum.

Nero'nun arabasına doğru yürürken bir yandan da soğuk hava çıplak popomu yalamıyormuş gibi yapıyorum.

Nero küçük bir arsaya giriyor ve beni alçak, muhtemelen pahalı bir spor

arabanın yolcu tarafındaki kapısına götürüyor.

Kapıyı açmak için elimi bırakıyor, sonra içeri girebilmem için kenarda duruyor. Ama ben girmedim.

"Seni eve bırakmamı istemiyorsan, buraya kadar yürümemeliydin."

Gözlerimi deviriyorum. "Sanki başka bir şey yapmama izin verecekmişsin gibi." Nero sırıtıyor.

"Akıllı kız. Şimdi içeri gir."

"Nero..." Kalçalarımı birbirine bastırıp fısıldıyorum. "Koltuklarınızı kirleteceğim."

Gözleri yavaşça düşüyor ve sanki eteğimin içini görebiliyormuş gibi hissediyorum. "Dağınık mısın, Payton?" Bir adım öne çıkarak aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Döllerim hâlâ kıçından damlıyor mu?"

Başımı öne eğiyorum, saçlarımın yüzüme düşmesine izin veriyorum ve "Evet" diyorum.

Nero beni kalçalarımdan kavrayarak inliyor. "Bunun beni rahatsız ettiğini düşünüyorsan, tekrar düşünmelisin."

Ağırlığımı değiştiriyorum. "Nero."

En büyük iç çekişi o yapar. "Peki." Takım elbisesinin ceketini çıkarır, sonra arabanın içine eğilir ve koltuğun üzerine yayar.

"Bunun üzerine oturamam!"

Tekrar ayağa kalktığında gözleri kısılmıştı. "Neden olmasın?"

Ceketi işaret ediyorum. "Bu... pahalı," diyorum beceriksizce.

"Payton, kıçını kaldır da arabaya bin." "Ama--"

"Atla." Arabayı işaret ediyor. "Her damla spermini koltuğa sık. Parmaklarını içinden geçir ve ön panelime kalpler çiz. Umurumda değil."

Gördüğüm manzara karşısında yüzüm buruştu. "Bu--"

Çenemi kavrıyor. "Konuşacak çok şeyimiz olduğunu biliyorum ama sana şu anda kendimle ilgili bir şey söyleyeceğim. Sadece inanman gereken bir şey, tamam mı?"

"Tamam... " "Ben zenginim."

Neredeyse homurdanacaktım. Konuşması o kadar bıkkın ki.

Ama sonra devam ediyor, başka tarafa bakmama izin vermiyor. "Ben çok, çok zenginim. Bankada milyonlarım var. Daha az *resmi* yerlerde milyonlarım daha var. Ve bunun beş katı kadar da mülküm var." Yutkunuyorum. "Bu arabayı ateşe verip Mississippi'ye yuvarlayabilirsin ve bu benim servetimde en ufak bir dalgalanmaya bile neden olmaz.

Finansman. Özel takım elbisemi lime lime edip güzel ipek tamponlara dönüştürebilirsin ve bu benim umurumda bile olmaz. Yapabilirsin--"

"Tamam!" Konuşmasını kesmesi için kelimeyi yarı bağırarak söylüyorum.

Ama o bırakmıyor. "Asla para için endişelenmeyeceksin." Ağzımı açıyorum ama eliyle kapatıyor. "Benim için değil. Senin için de değil."

Ona bakarken dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Para için endişelenmemek ne büyük bir rüya olurdu. Ne vermezdim ki.

Ama her ne kadar şu anda bana karşı takıntılı davransa da -her ne sebeple olursa olsun- bu takıntısı geçtiğinde, her zamanki fakirliğime geri döneceğim.

"Arabaya bin, Payton." Nero emrini dudaklarını dudaklarıma bastırıp kısa ama sert bir öpücükle noktalıyor. Ve söylediği her şeyden çok, bu öpücük beni susturuyor.

BÖLÜM 41

Nero

PAYTON'IN DAIRESINE GIDEN YOL SESSIZLIK IÇINDE HIZLA GEÇER.

Söylediklerim yüzünden mi yoksa birleşik döllerimiz tenine yapışmışken oturmanın verdiği rahatsızlıktan mı sustuğundan emin değilim.

Koltuğumda kayıyorum, ceketimi koltuğa koymamış olmayı diliyor, yanımda olmadığı zamanlarda onun izini özlüyorum.

Ama sanırım koltuğumun her yerine sızmasına izin verseydim, bir daha kimsenin arabama oturmasına izin vermezdim.

"Um." Payton elini kaldırıyor, ben yanından geçerken parmağıyla binanın ön kapısını işaret ediyor.

"Nerede yaşadığını biliyorum, bebeğim."

"Evet, ama..." cümlesini tamamlamıyor, birkaç boş park noktasının yanından geçerken ima çok açık.

"Yaşadığınız yerin tam önüne park etmeyeceğim. Bu bir hedef tahtası çizmek gibi olur." Bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum, daha fazla soru aramızda havada asılı kalıyor. "İçeri," diyorum ona.

Payton başka bir şey söylemiyor, ben de iki blok ötede bir park yeri buluyorum.

Bir centilmen olsaydım, onu kapıda bırakırdım, ama gözümün önünden ayrılmasına izin vermiyorum. Ona kaçma şansı vermiyorum.

Fazla uzağa gidemezdi.

"Beni bekle," diyorum, arabayı kapatıyorum.

Arabanın etrafında dönüp ona kapısını açtığımda bekliyor. Anlayabildiğim kadarıyla etrafta kimse yok, ama daha önce Uber'den indiğinde gördüğüm kalça parıltısını unutmadım ve o eteğin altında çıplakken birinin bakma şansına sahip olursam lanetleneceğim.

Payton yumuşak elini benimkine koyuyor ve ona yardım etmeme izin veriyor.

Takım elbise ceketini geride bırakarak parmaklarımızı tekrar birleştiriyorum ve boş kaldırımda yürüyerek onun evine geri dönüyoruz.

"Neredeyse seni balkondan içeri sokacakmışım gibi geliyor," diye dalga geçiyor, biz onun dairesinin önünden geçip ön merdivenlere doğru ilerlerken.

"Şirin."

Payton başını bana doğru kaldırıyor ve neredeyse tökezliyorum.

Yüzündeki gülümseme, şimdiye kadar onda gördüğüm en gerçek gülümseme.

Ve bunda çok yürek parçalayıcı bir şey var.

Muhtemelen evde ya da işteyken saatlerce onun yüzüne baktığım içindir ve ilk kez gerçekten mutlu görünüyor. Ve bu beni daha fazlasını istemeye itiyor.

Ondan daha çok.

Daha fazla gülümsemesi.

Onun mutluluğundan

daha fazla. Her şeyinden

daha fazla.

Ona böyle hissettiren kişi *ben* olmak istiyorum.

Nasıl bir ifade takınıyorsam, gülümsemesi yüzünden kayıp gidiyor. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Sesim boğuk çıkıyor ama öyle değilmiş gibi davranıyorum.

Parmakları beni rahatlatmaya çalışıyormuş gibi parmaklarımın etrafında sıkılaşıyor.

Ve birkaç kalp atışı içinde ikinci kez beni eksenimden kaydırıyor.

Beni rahatlatmaya mı çalışıyor?

Tedirginlik omuzlarıma yayılıyor. Ve bu beni okuyabildiği gerçeğinden değil, huzursuzum çünkü neredeyse beni önemsiyor gibi hissediyorum.

Bu mümkün olabilir mi?

Kadınlarla birlikte oldum. Arzu duydum ve arzulandım. Benimle birlikte olmak, benimle kalmak isteyen kadınlar oldu. Ama bunun sebebi *ben* değildim. Her zaman banka hesabımla, güçlü konumumla, hatta kötü bir adamla birlikte olmanın isyanıyla ilgiliydi. Her zaman onlara ne verebileceğimle ilgiliydi, daha fazlası değil.

Kimsenin umurunda olmayalı çok uzun zaman oldu.

Sevgi düşünceleriyle dikkatim dağılmışken cebimden bir anahtar çıkardım ve Payton'ın binasının kapısını açmak için kullandım.

"Umm, Nero?"

Kapıyı açık tutuyorum ve Payton'ın sırtına elimi koyarak ona yol gösteriyorum. "Evet?"

"Binamın anahtarını nereden buldun?"

Gözlerim az önce kullandığım anahtara kaydı.

Oh. Doğru.

Böyle bir şeye sahip olduğumu açıklamak istememiştim ama işin içinden sıyrılmaya karar verince omuz silkerek bir omzumu kaldırdım. "Bir güvenlik şirketim var."

Payton'ın kaşları kalkıyor ve perçeminin arkasında kayboluyor. "Öyle mi?"

Nedense bundan, ona ne kadar param olduğunu söylediğim zamankinden daha çok etkilenmiş görünüyor. "Var." Başımı salladım. "Asansör ya da merdiven."

Bu soru onun omuzlarını çökertiyor. "Merdivenler." Kelimeyi iç çekerek söylüyor. "Bu binadaki asansöre güvenmiyorum."

Göğsümde bir hoşnutsuzluk sesi yuvarlanıyor. Burada yaşamasından nefret ediyorum.

Evimde o kadar çok oda var ki, orada olmalı. Burada değil.

Dar merdiven boşluğuna adım atıyoruz ve kötü yapılmış makarna kokusu havada yoğun bir şekilde asılı duruyor.

Onu buradan çıkarmalıyım.

Payton önümdeki basamakları çıkmaya başladı. "Peki, güvenlik şirketiniz ne iş yapıyor?"

"Her şey," diye cevap veriyorum. Ama dikkatim bacaklarının iç kısmında görünen küçük çizgilere odaklanmış durumda.

Omzunun üzerinden bana baktığında, kabul ediyorum. "Kapı kilitlerinden tam güvenlik sistemlerine, yazılım geliştirmeden kiralık insan gücüne kadar her şeyi yapıyoruz."

"Bu oldukça havalı." En üst basamakta bekliyor. "Adı ne?"

Dudaklarım bir tarafa doğru kalkıyor ve hareket etmesini sağlamak için elimi sırtına koyuyorum. "Nero'nun."

Durmaya çalışıyor ama ben onu kapısına doğru itmeye devam ediyorum. "Ciddi misin?" Sesi sinirli geliyor.

Payton kapısını açıp içeri girerken, dairesinin anahtarı bende yokmuş gibi davranarak bekliyorum.

"İsmi beğenmedin mi?" Kapıyı arkamdan kilitliyorum.

Payton omuz silkmeye çalışır. "Belli ki iyi bir isim. Ama öğrenmek için beni haftalarca beklettin ve şimdi senin adını taşıyan koca bir şirket

olduğunu öğrendim." Küçük botlarının fermuarını açmak için eğiliyor ve yüzündeki hafif irkilmeyi kaçırmıyorum. "Ve demek istediğim, buna sahip olman gerçekten çok güzel. Sanırım sadece bu kadar çok insanın

Kim olduğunu zaten biliyorum." *Kıskandın mı?* Payton ikinci ayakkabısını tekmeleyerek çıkardı. "Belediye başkanı gibi," diye homurdanıyor, sonra bana dönüyor. "Bu arada sana hâlâ kızgınım."

"Belediye başkanını tanıdığım için mi?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Çünkü ben bir hiçmişim gibi davrandın."

Cümle kaburgalarımı sarıyor. "Sen hiçbir şey değilsin."

Hüzün gözlerinde kalıyor, o gülümseme hiçbir yerde bulunamıyor.

Yaklaşıyorum ve iri ellerimle güzel yüzünü çerçeveliyorum. "Sen hiçbir şey değilsin, Payton."

Göz kırpıyor. Sonra biraz daha göz

kırpıyor. "Tamam." Fısıltısı pek inandırıcı

değil.

"Git bir duş al." Alnına nazik bir öpücük konduruyorum. "Sonra konuşuruz."

Şüphesini görebiliyorum ve bunun bana inanmadığından mı yoksa duştan çıktığında burada olmayacağımı düşündüğünden mi kaynaklandığını bilmiyorum. Ama ona her iki konuda da yanıldığını kanıtlamayı planlıyorum.

BÖLÜM 42

Payton

ORTADAKI DÜĞMEYE BASMADAN ÖNCE BIR SANIYE TEREDDÜT EDIYORUM. banyo kapısını kilitliyor.

Yalnız yaşadığım için bu kapıyı kilitlemek şöyle dursun, nadiren kapatıyorum ama kendimi ham hissediyorum. İçeride ve dışarıda.

Çok uzun bir gün oldu ve eğer kendimi bu kadar pis hissetmeseydim, kelimenin tam anlamıyla, yüzüstü yatağıma düşerdim. Neyse ki yarın çalışmak zorunda değilim. On iki saat uyumayı planlıyorum. En azından.

Kıyafetlerimi çıkarıp lavabonun önünde yere yığıyorum, bilerek yeni, lekeli baldırlarıma bakmıyorum.

Suyun ısınmasına izin vererek saçlarımı tarıyorum ve başımın tepesinde bir topuz haline getiriyorum. Çıktığımda konuşacaksak ıslak saçlarla uğraşmak istemiyorum.

Konuşuyoruz.

Dişlerim alt dudağımı sıkıyor ve aceleyle küvetin kenarından atlıyorum.

Kendine hakim ol, Payton.

Bilmiyorum.

Gözlerim dolmaya başladı.

Akıntıya doğru ilerleyerek, suyun çalkalanan duygularımı yıkamasına izin verdim. Nero'nun kafede beni görmezden gelmesine hâlâ kırgınım.

Ve biz sadece konuşurken Carlton'a verdiği tepki kafamı karıştırdı.

Konsere gelmesini ne kadar çok sevdiğimden utandım.

Nero beni buldu. P e ş i m d e n geldi. Bana dokundu, beni ne kadar çok istediğini hissettirdi.

Ama hepsini bir araya getirdiğinde, mantıklı gelmiyor. Ya da mantıklı ama demek oluyor ki Nero benimle seks yapmak istiyor ama kimsenin bilmesini istemiyor.

Suya sırtımı dönüyorum, alnımı duvara dayıyorum ve akıntının yanımdan ve sırtımdan akmasına izin veriyorum.

Müdahaleci düşünceleri dışarıda tutmaya çalışıyorum. Bana hak ettiğimin bu olduğunu söyledikleri için onları uzaklaştırmaya çalışıyorum. Hak ettiğim tek şey bu. Asla birinin küçük kirli sırrından fazlası olamayacağımı.

En azından kim olduğunu *ben seçtim*.

Etrafımda serin bir hava dolaşıyor, perdenin arkasından bir esinti akıyor ve başımı çevirdiğimde Nero'nun küçük duşuma girdiğini görüyorum.

Çıplak vücudunun ışıktaki görüntüsü beni durup onu incelemeye zorluyor. Bu durumla ilgili kafam ne kadar karışık olursa olsun, onun görülmeye değer bir şey olduğuna şüphe yok.

Bir savaşçı gibi inşa edilmiş. Ya da belki eski bir asker. Sert kaslar ve yaralı et. Güç ve şiddet bir araya gelerek zorlu bir düşmana dönüşmüş.

Benim yumuşak olduğum yerde o sert. Sert olmadığım yerde sert. Ve eğer terapiye gitmeyi göze alabilseydim, eminim bu güvensizlik duygularını açığa çıkarabilirdim. Ama böyle bir şey söz konusu olmadığına göre, gözlerindeki ifadeye güvenmek ve onun da beni benim onu bulduğum kadar çekici bulduğuna inanmak zorundayım.

Nero perdeyi arkasından kapatıyor ve bedenim otomatik olarak onunla yüzleşmek için dönüyor.

Beynim bana bu adamı aslında tanımadığımı haykırsa da, kalbim ona iki elimle sarılmamı söylüyor.

Gözleri vücudumda geziniyor, tüm parçalarımı katalogluyor ama oyalanmıyor.

Bakışlarımla tekrar buluşuyor.

Burada fazla yer yok, yani küvetin iki ucunda dursak bile aramızda ancak bir karış boşluk var.

Nero sessizce uzanıyor ve saçımı topuzundan çözmeye başlıyor. Parmakları nazik ve hiçbir saç telini koparmadan çıkarmayı başarıyor.

"Ne yapıyorsun?" Siyah lastiği bileğine geçirdiğinde nihayet soruyorum.

Parmak uçlarıyla şakaklarıma dokunarak başımı geriye yatırıyor ve suyun akışıyla saçlarımı ıslatıyor. "Saçını yıkıyorum."

Spreye karşı gözlerimi kısıyorum. "Neden?"

"Çünkü istiyorum."

Başımı dik tutuyor ve sanırım ikimiz de şu anda siki kalkmamış gibi davranacağız.

Nero avucunu dolduran şampuan şişemi alıyor. Biraz

geri çekildi. "Buraya gel."

Ona doğru bir adım atıyorum, böylece sırtımdan aşağı sarkan saçlarım artık suyun içinde kalmıyor. Ve sonra, hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez biri saçımı yıkıyor.

Parmakları saçlarımı ovuyor, kafa derimi hafifçe kazıyarak omurgamda aşağı yukarı karıncalanmalar yaratıyor.

Dikkatini tekrar köklerime vermeden önce ellerini saçlarımın üzerinde gezdiriyor. Dokunuşu çok hassas ve gözyaşlarımın geri kalanını uzak tutmayı umarak burnumdan derin nefesler almak zorunda kalıyorum.

Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum, sıcak ve soğuk, sert ve tatlı, onunla. Ama bir parçam bunu kabul edecek kadar kırıldığımı biliyor. Vermek istediği şeyi almak için, çünkü verdiği şey aşka çok yakın hissettiriyor.

"Geri."

Gözlerimi kapalı tutarak beni spreyin altına geri götürmesine izin

veriyorum, yumuşak dokunuşlarına devam ederek saçımdaki şampuanı

duruluyor.

Omuzlarımdaki elleri bana tekrar öne çıkma zamanının geldiğini haber

veriyor.

Ve bu kez onu izliyorum, saç kremini saçlarımdan geçirirken yüzünü ve gözlerindeki şefkatli bakışı izliyorum; bölümleri ayırmak için zaman ayırıyor ve hiçbir şeyin karışmadığından emin olmak için parmaklarını tellerin arasında gezdiriyor.

Beni tekrar spreyin altına götürüyor ve saçımdaki ürünü duruluyor.

Ama orada durmuyor.

Nero uzanıp yüz yıkama suyumu alıyor.

Şişeyi bana vermesini bekliyorum. Ama tabii ki vermedi.

Küçük bir miktar sıkarak parmak uçlarını birbirine sürtüyor. "Gözlerini kapat, bebeğim."

Bedenim buna uyuyor ve bunu yaparken başımı arkaya eğiyorum, böylece uzun boyundan yüzümü daha iyi görebiliyor. Ve dokunuşu yanaklarımda gezindiğinde, gözümden aşağı yuvarlanan bir başka hain gözyaşının dokunuşuyla buluştuğunu hissediyorum.

"Şşş." Başparmağıyla gözyaşını sildi. "Seni tutuyorum."

Sözleri sinirlerimi yatıştırmak yerine daha da yıpratıyor.

Ona nedenini sormak istiyorum ama bunun yerine mırıldanıyorum: "Kapıyı kilitlediğimi sanıyordum."

Bir damla gözyaşını daha siler. "Sen yaptın. Ve ben bunun peşini bırakacağım.

Bu sefer."

Bu söylenebilecek en kontrolcü dangalakça şey, ama yine de ağzımın kenarlarının gülümsemeye dönüşmesine neden oluyor.

Sıcak dudakları benimkilere değiyor ama ben de onları öpemeden geri çekiliyorlar. "Yüzünü yıka, Payton."

O anı kendim için istediğimden, Nero'ya sırtımı veriyorum ve bana söyleneni yapıyorum.

Vücudu sırtıma baskı yapıyor ve bir kolu belime dolanarak beni yerimde tutuyor. Başımı doğrudan spreyden uzağa eğdiğimde gözlerimi açıyorum ve Nero'nun diğer elinin musluk kolundan sarkıttığım loofa uzandığını görüyorum.

Dokunuşunu kaybetmeden önce elini karnımda gezdiriyor, sonra vücut yıkayıcımın açılma sesi duşu dolduruyor.

Omzumun üzerinden geriye baktığımda, Nero'nun şişeden çok fazla sıktığını görüyorum.

"Bu kadar çok kullanma," diye hafifçe azarlıyorum. Tıkırdatarak kapatıyor.

"Sana daha fazlasını getireceğim."

Başımı sallayarak, çünkü tartışmanın bir anlamı yok, Nero'nun sabunlu lifleri kollarımın arkasından, sırtımdan, omurgamdan aşağı doğru gezdirdiği hissine kapılıyorum. Her bir kıç yanağımda yumuşak daireler çizerek zaman geçiriyor. Kendimi o ana o kadar kaptırmışım ki, sabunlu elini çatlaklarımdan aşağı kaydırdığında utanacak zamanım olmuyor.

Nero arkama geçerek bacaklarımın her santimini temizlemeye devam ediyor. Utanç duygum yine alevlenmiyor. Ayak parmaklarımdan yukarı doğru ilerleyebilmesi için bana dönüp yüzünü ona dönmemi söylediğinde bile.

Kendimi bu konuda çok daha bilinçli hissetmem gerektiğini düşünüyorum. Onun gibi bir erkeğin normalde çıkacağı türden bir kız gibi yapılı olmadığımı biliyorum. Düşündüğüm için kendimi kötü hissettiğim bir şey, çünkü bedenlerimizin nasıl insanlar olduğumuz hakkında hiçbir şey söylemediğini biliyorum. Ama bir şeyi bilmek var, bir de ona inanmak var.

Her nasılsa, Nero'yla birlikteyken kendimi el üstünde tutulmaktan başka bir şey hissetmiyorum. Güvende hissediyorum.

Hiç aklımda yokken bu öğleden sonrayı düşünüyorum ve midem bulanıyor.

"Neden beni tanımıyormuş gibi davrandın?" Soruyu fısıldıyorum.

Nero lifleri durulayıp bana uzatıyor. "Sana anlatacağım." Onu alıp suyu kapatıyorum ve lifleri yerine asıyorum.

Nero beni kurulamak için havlulardan birini kullanırken sessiz kalıyoruz, o ise serin havada nemli bir şekilde duruyor, görünüşe göre etkilenmemiş.

Benimle işi bittiğinde, sade pamuklu pijamalarımı giyip yatağa giriyorum.

Nero yatak odasına doğru ilerlerken ışıkları teker teker kapatıyor. Yatak yanıma düşmeden bir an önce son lamba da sönüyor.

"Yan yat." Yay, ağırlığımızın altında gıcırdıyor. "Yatağın çok küçük."

Neredeyse yatağının boyutunu soracaktım, çünkü bahse girerim benimkinden daha büyüktür, ama sormuyorum, onun yerine yanıma dönüyorum.

Daha fazla itiş kakış oluyor, sonra üzerinde sadece bir çift boxer külot olan Nero beni vücuduna çekiyor. Tüm önü, tüm sırtımı kaplıyor. Teni benimkine karşı kaynayan bir sıcaklıktı.

"Sana bir şey söyleyeceğim." Nero'nun sözleri başımın tepesini okşuyor. "Ama sonra senin de bana bir şey söylemeni istiyorum."

"Tamam," diye kabul ediyorum, karanlığa göz kırpıyorum.

Belimdeki kol, parmakları yan tarafımla yatağın arasına sıkışana kadar ayarlanıyor.

"Benim güvenlik şirketim var. Bu gerçek. Ve bundan iyi para kazanıyorum." Göğsü yavaş bir nefesle genişliyor. "Ama gerçekte yaptığım iş bu değil."

"Gerçekten ne yapıyorsun?"

"Kötü şeyler."

"İnsanlara zarar veriyor musun?"

Başının yastıkta sallandığını hissedebiliyorum. "Bazen."

"Onlar kötü insanlar mı?"

İç çekiyor. "Genellikle, ama bu yaptığım şeyi iyi yapmaz."

Jean'in bu sabah söylediklerini düşünüyorum ve dudaklarımı ıslatıyorum. "Sen gangster misin?"

Belime dolanan kol sıkılaşıyor. "Öyle de diyebilirsin."

"Ve bu yüzden mi birlikte olmamızı istemiyorsun?"

"Payton," diye gürlüyor sesi içimde. "Birlikte olmak *istiyorum*. Sorun bu değil."

"Bunlar senin düşmanların," diyerek daha önce söylediklerini tekrarladım.

"Bu doğru. Benimle birlikte anılmak güvenli değil."

"Bu benim için ne anlama geliyor?" Sesimin bu kadar uysal çıkmasından nefret ediyorum. Ama nerede durduğumu bilmem gerek.

"Bunu anlamaya çalışıyorum."

"Bana ne yaptığınız hakkında daha fazla bilgi
verecek misiniz?" "Henüz değil," diye dürüstçe
yanıtlıyor.

"Gangsterin ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyorum,"
diye itiraf ediyorum. "Hmm," diye mırıldandı. "Neden
kullandın?"

Yanağımın içini çiğniyorum, patronumu ispiyonlamayı beklemiyorum, ama Nero hakkında bunu kullanacak kadar şey biliyorsa, belki de bu büyük bir sır değildir.

Ya da belki o da o dünyadadır?

Başparmağı karnıma vuruyor.

"Patronum bugün siz ve belediye başkanı ayrıldıktan sonra bir şey söyledi. Ama hanginizden bahsettiğini anlayamadım."

Nero bir kahkaha attı. "İçeride başka kimseyi tanıyamadım ama eğer bunu o söylediyse, onun iyi tarafında kalmanızı tavsiye ederim."

Ürperdim. "O zaten yeterince korkutucu, ondan korkmak için fazladan nedene ihtiyacım yok."

Nero saçlarıma sokuluyor. "Seni koruyacağım."

Şüpheci bir ses çıkardım. "Beni tanımıyormuş gibi davranmak zorunda kalırsan beni nasıl koruyacaksın?"

Bir süre sessizlik oldu. "Dediğim gibi, bunu çözmeye çalışıyorum."

Açıkçası, daha fazlasını bilmek istiyorum. Her şeyi bilmek istiyorum. Ama bu, yararlanmam gereken *cehaletin mutluluk olduğu* anlardan biri olabilir.

"Benim sıram," Nero'nun sesi bir ninni gibi, kucağına daha da gömülmeme neden oluyor. "Bana neden hâlâ bakire olduğunu söyle."

Soru, inşa etmeye başladığım sakinlik duvarını yıktı.

"Sadece... hiç olmadı."

"Dahası da var." Kendinden emin bir şekilde söylüyor. "Bunca zaman bunu boşuna saklamadın. Ve ben bu sebebin ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Haklısın," diye
fısıldıyorum. Gözlerim
kapanıyor.

Ve hatırlamama izin verdim.

BEN OKURKEN VE YÜRÜRKEN GAZETE AVUCUMUN ALTINDA BURUŞUYOR.

Eğer çalışma saatlerimi azaltmaya devam ederlerse, yeni bir iş bulmam gerekecek.

Parmağımı şehirdeki büyük fırınlardan birinin eleman aranıyor ilanında gezdirirken kendime diplomamın odamdaki komodinin üzerinde olduğunu ve iki gün sonra on sekiz yaşında olacağımı hatırlatıyorum. Yani tam zamanlı çalışmaya başlayabileceğim.

Ve eski ders kitaplarımda sakladığım parayla taşınmam uzun sürmeyecek. Ve umarım çok çok uzaklara.

Kısa araba yolundan yukarı doğru yürüyüp Arthur'un arabasının yanından geçerken anahtarlarımı çantamdan çıkarmaya zahmet etmiyorum. Kapıyı hiç kilitlemez. Bundan nefret ediyorum. Ama her zaman bir gün birinin eve gireceğini ve Arthur'u öldürdükten sonra önünde yayıldığı televizyonu çalacağını umuyorum.

Yüzleşmekten kaçınmak için başımı eğip ön kapıyı açıyorum ve içeri giriyorum. Ama oturma odasında kimse yoktu.

Kimseye görünmeden odama ulaşabileceğimi umarak ikinci kata çıkan merdivenlere doğru gizlice ilerliyorum.

Sesleri duyduğumda uçağın yarısına gelmiştim.

"Burada yapabilir miyim?" Arthur'un arkadaşlarından biri olan Bobby'nin sesi olduğunu hatırladığım bir ses soruyor.

"Odasında mı?" diye soruyor üvey babam. "Fırfırlı yorganı falan mı seviyorsun?"

Fırfırlı yorgan mı?

Benim odamdalar

mı? Olduğum yerde

donup kaldım.

Neden benim odamda olsunlar ki?

"Evet." Bobby gülüyor. "Gerçekten bakire havası veriyor."

Mide bulantısı boğazımda düğümleniyor.

Neden bakirelerden bahsediyorlar? Benim odamda mı?

"Bak, ilk seferin parasını ödüyorsun, ama burada yapmak istiyorsan, bu bir yüzlük daha demek. Ve bunu yaşlı karım işteyken yapman gerekecek. Ona parayı gösterdiğimde bana bir şey demez ama önceden söylersem küplere biner."

"Anlaştık." Tokat atan ellerin itişip kakışma sesini duyuyorum. "Altı yüz ve o genç amcığı ilk ben koparacağım."

Arthur arkadaşına güler. "Bu hafta sonuna kadar olmaz. Bu konuda birilerine ağlamaya kalkarsa diye söylüyorum, yasal tecavüz ya da o tür şeylerle uğraşmak istemiyorum. On sekiz yaşına geldiğinde, bu sadece o dedi, bu dedi meselesi olur. Ve annesinin sahip olduğu itibarla kimse ona inanmayacaktır."

Bedenim geri çekiliyor ve ayağım basamaktan kayıyor.

Tırabzanı kavramak için bir elimle gazeteyi bıraktım.

Korkuluk sallanıyor ama dayanıyor. Titreyen bacaklarımın gidebildiği kadar hızlı hareket ederek merdivenlerden geri iniyor ve ön kapıya koşuyorum.

Sesleri arkamda büyüyor ve görüş alanımdan çıkmam gerektiğini biliyorum. Beni şimdi görürlerse ve söylediklerini duyduğumu anlarlarsa...

Göğsüm kabarıyor, sessiz olması için kapı kolunu cesaret edebildiğim kadar yavaş çeviriyorum, sonra kapıyı çekip açıyorum.

Bir ayağım dışarıda.

Sesler daha yüksek.

İkinci ayak dışarıda.

Ayak seslerini duyabiliyorum.

Kapıyı çekiyorum ve merdivenlerde ayaklarını görüyorum.

Tüm vücudum dondu.

Onlar görebiliyorken kapıyı kapatamam. Kapıyı kapatıp kaçarsam, ölmüş sayılırım. Param yok. Kıyafetim olmaz. Yapmak istediğim bu olmasa da, ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Eve yeni gelmişim gibi davranarak kapıyı itip açıyorum.

Merdivenleri yarılamışlardı ama başımı kaldırmadım. Kollarımı göbeğime doladım.

"Evde ne halt ediyorsun?" Arthur tersledi.

"Hastayım," diye kekeliyorum aklıma gelen ilk bahaneyle. Ve midemin yuvarlanma şekliyle, bu bir yalan bile değil.

"İğrenç," diye alay ediyor.

İkisi de mutfağa doğru yürürken Bobby'nin kıs kıs güldüğünü duyuyorum.

Gitmek için bir davete ihtiyaç duymadan, merdivenlerden yukarı fırlayıp odama giriyorum. Zamanımı odanın dokunmuş olabilecekleri her santimini sterilize ederek geçirmek istesem de Zamanım yoktu.

Toplanmam

lazım.

Şimdi.

Çünkü bu gece gidiyorum.

NERO'NUN GÖĞSÜ SIRTIMA DOĞRU INIP KALKIYOR. BU SADECE
Kelimeler boğazımdan çıkarken onları duyduğunun işaretiydi.

"Ayrıldıktan sonra uzun süre çok korktum. Ve birinin bana dokunacağı düşüncesi..." Ona doğru tekrar bastırıyorum ve kolu etrafımda daha da sıkılıyor. "Hazır değildim. Sonra nasıl olacağından emin olamadım."

Nero sırt üstü kayarken şilte sarsılıyor. "Buraya gel."

O omuzlarımdaki battaniyeleri yeniden ayarlarken ben dönüp ona yaslanıyorum. Başım omzuyla göğsü arasındaki o noktaya gidiyor. Bacaklarım onunkilere takılıyor.

Nero'nun kolları beni sarıp sarmalıyor.

"Ama sonra seninle tanıştım." Kelimeleri göğsüne doğru söylüyorum. Şimdiden benim için ne kadar önemli olduğunu anlamasını umarak. "Ve sonunda zamanı gelmiş gibi hissettim."

"Ona acı çektirmeliydim." Nero'nun sözleri zımpara kağıdının üzerindeki çakıl taşları gibi. "Ne?"

Bana daha sıkı sarıldı. "Çok özür dilerim."

"Artık bitti," diyerek ona güven veriyorum. "Planladığımdan daha uzun sürdü ama deneyimi kontrol edebildim. Ve *bir şeyleri çözdüğünde* ne olursa olsun, bunu sana verdiğim için pişman değilim."

"Asla yapmayacağından emin olacağım."

İri bir el nemli saçlarımı okşuyor. "Uyu,

bebeğim."

Nefesim bir iç çekişle beni terk ediyor. "İyi geceler, Nero."

BÖLÜM 43

Nero

PAYTON DÜŞERKEN KIPIRDAMAMAK IÇIN KENDINI KONTROL ETMEK GEREKIYOR.
bana karşı uyuyor.

İçimden çok fazla öfke akıyor.

Öfke ve pişmanlık, çünkü Arthur'un hızlı ölümünden, işlediğim diğer günahlardan daha fazla p i ş m a n l ı k duyuyorum.

İzlemesine izin vermeliydim. Son nefesini verirken yüzüne tükürmesine izin vermeliydim.

King'in bana Arthur'la ilgili verdiği dosyada arkadaşlarının çoğu ölmüş görünüyordu.

Ve o pislik Bobby, umarım çoktan ölmüştür.

Burnumu saçlarına bastırarak, evi yakıp kül etmekten, varlığından silmekten dolayı hafif bir başarı hissi duyuyorum.

Payton uykusunda kayıyor, yanıma daha da gömülüyor.

Onun için doğru olanı yapmalıyım.

Ama bu onu benim dünyamdan ve benden uzak tutmak demek. Hak ettiği şey bu.

BÖLÜM 44

Payton

GÖZLERIMI AÇMADAN ÖNCE YALNIZ OLDUĞUMU BILIYORUM.

Bir odanın boşken verdiği özel bir his vardır. Ve şimdi Nero'yu dairemde birkaç kez deneyimlediğime göre, kapıyı onun için açık bıraktığım o gece varlığını hissetmediğime inanamıyorum.

Yüzüstü yuvarlanıp burnumu yatağa bastırıyorum, içime çekiyorum. Ama alabildiğim tek koku güllü vücut yıkamamdan arta kalan koku. *Eğer burada düzenli olarak duş alacaksa, kendi sabununu getirmesini istiyorum.* Nero'nun arkasında hiçbir iz bırakmamasında beni biraz delirmiş hissettiren bir şey var. Kafamdaki o küçük ses onun gerçekten var olup olmadığını sorguluyor. Belki de hâlâ bakireyim ve aklımı kaybediyorum, aşık olmuyorum.

Yüksek sesle alay ettim ve kendimi yataktan dışarı attım.

Aşık olmak.

Hayır, *bu* delilik olur.

Ona şimdiden aşık olmuş olamam.

Gözlerimdeki uykuyu silkeleyerek kahve makinesine doğru ilerliyorum, suyu ve telveyi ölçerken dikkatimin sadece yarısını veriyorum.

Her şey çok garip. Çünkü hayatının detaylarını anlamasam bile Nero'yu anladığımı hissediyorum. Yani, dün gece mafya olduğunu kabul etti. Ama bu herkes için aynı anlama mı geliyor? Gerçek mafyanın bir parçası mı? Filmlerdeki gibi. Silahlar, rakipler ve polisler.

Düşmanlarından bahsettiğini ve tanıştığımız gece onu arayan polis arabaları olduğunu düşünürsek...

Kahve cezveye damlarken, telefonumun kilidini açıyorum, tarayıcımı açıyorum ve aramaya *Nero Güvenlik* yazıyorum. Bunun şirketinin adı olduğunu söylemişti ve ekranımda *Nero'nun Güvenlik Şirketi'*nin sonuçları belirdi.

Üstten ikinci bağlantı şirketin resmi web sitesi, ben de ona tıklıyorum.

Daha önce hiç bir güvenlik sitesine bakmadım ama bu oldukça standart görünüyor. Renk düzeninin siyah ve gri tonlarında olmasına da şaşırmadım. Ancak *Hakkımızda* sekmesine tıkladığımda, personelin hiçbirinin fotoğrafı ve sahibi hakkında hiçbir ayrıntı yok. Sadece temel bilgilerden bahsediliyor. On beş yıl önce kurulmuş. Sekiz eyalette ofisleri var. Anlamadığım sektörel konularda en iyi ödüller.

Tarayıcıya geri dönüp *Nero'nun Güvenlik Şirketi Minneapolis'in Sahibi* yazıyorum ve ekranımda bazı yeni sonuçlar beliriyor. Haber sitesine benzeyen bir tanesine tıklıyorum ve Nero'nun ilk fotoğrafını görüyorum. Takım elbise giymiş, yüzünde ciddi bir ifade, tuğla bir binanın önünde duruyor, belediye başkanıyla el sıkışıyor.

Merakla makaleyi hızlıca taradım.

Minneapolis Belediyesi ile önümüzdeki beş yıl boyunca tüm yeni hükümet binası projelerinde Nero's Güvenlik Şirketi'ni kullanmak üzere bir sözleşme imzaladı... Minneapolis Belediye Başkanı Oscar Devon ile Nero's'un sahibi Nero arasındaki ilişki hakkında bazı spekülasyonlar...

Gözlerim kelimelerin geri kalanında geziniyor ama Nero'nun soyadından hiç bahsedilmiyor.

Daha fazla varyasyon araştırıyorum ama yazdığım hiçbir şey bana Nero hakkında daha fazla bilgi vermiyor.

Kahve kokusu nihayet beynime nüfuz ettiğinde, cezvenin demlenmesinin bittiğini görmek için aşağı bakıyorum ve ne kadar zamandır burada durduğumu merak ediyorum.

Telefonumu pijama pantolonumun sığ cebine sokup kahve makinesinin üstündeki dolabı açıyorum ve en sevdiğim kupayı alıyorum. Ağır bir seramik, sarıya boyanmış ve Grand Canyon Ulusal Parkı'ndan.

Hiç gitmedim. Orta Batı'dan bile hiç ayrılmadım. Ama bunu birkaç yıl önce bir Goodwill'de buldum ve bu bana garip bir neşe veriyor. Çünkü oraya biri gitmişti ve kupa artık benim olsa bile, sanki ilk sahibinin anılarını taşıyor gibi hissediyorum. Sanki gözlerimi sımsıkı kapatırsam, ben de tatile çıkan biriymişim gibi davranabilirim.

Bir gün.

Para konusunda asla endişelenmeyeceksin. Benim için değil. Senin için de.

Nero'nun dün geceki sözleri düşüncelerimde dolaşıyor.

Saf olabilirim ama bunu gerçekten kastettiğini düşünecek kadar aptal değilim. İlk yudumumu alırken fincanımdan çıkan buhar bakışlarımı bulanıklaştırıyor.

Nero dün gece pek çok şey söyledi ve bana doğruyu söylediğine inanıyorum - kendisi hakkında, hayatı hakkında - ama tereddüt ettiğini hissedebiliyordum. Ve bu tereddüt gerçekten benim güvenliğim için mi yoksa başka bir nedenden mi kaynaklanıyordu bilinmez ama gerçek şu ki, bu sabah burada değil.

İç çekerek oturma odasına dönüyorum ve izin günümü her zaman yaptığım gibi kanepede oturup yemek programlarını izleyerek geçirmeye karar veriyorum.

Küçük adanın kenarına kadar iki adım atmıştım ki siyah bir dikdörtgen dikkatimi çekiyor.

Tezgâhla ön kapı arasında bir zarf duruyor. "Nasıl?"

Kupamı yere bırakıp çömeliyorum ve onu alıyorum.

Ağır bir şey. Ve dokusu bana kalın bir kart stoğundan yapıldığını söylüyor. Normal bir zarf boyutunda değil. Daha kısa ve daha kalın.

Etrafa bakıyorum, belki biri çıkar ve *hey, bu benim* der diye.

Ön yüzünde hiçbir şey yazmıyor ve ters çevirdiğimde mühürlü olmadığını görüyorum.

Açmayı düşünürken dişlerim dudağımı ısırıyor. Ama bu benim dairemde ve Nero'nun bunu kazara düşürdüğünü düşünemiyorum.

Gözlerim tekrar tezgâha kaydı. Belki de benim için bırakmıştı ama kapıyı kapattığında kaymıştı.

Olabilir mi?

Kendime kızarak, "Aman Tanrım, aç şunu!" diye inledim.

Parmaklarım kapağı açıyor ve aynı ağır siyah stoktan yapılmış tek bir kâğıt parçası çıkarıyor.

Sayfanın alt kısmında, güneşin içindeki A harfine benzeyen, altınla kabartılmış küçük bir sembol var.

Anlamadan göz kırpıyorum, sonra parmaklarım kağıdın diğer tarafındaki kabarık harfleri kaydediyor.

Ters çevirdiğimde ağzım açık kaldı.

Bu bir davetiye. Doğum günü partisi için çok süslü bir davetiye. Nero için. Bu gece.

BÖLÜM 45

Nero

"SAYGIN GÖRÜNÜYORSUN PATRON." ROCCO BAŞINI BANA DOĞRU EĞDI.

Kaşlarımı çatıyorum. "Bunun bir iltifat olması mı gerekiyor?"

Sırıtıyor. "Bütün bunların amacı da bu zaten, değil mi?"

İç çekerek kol düğmelerimi düzelttim ve zırhlı cipin arka koltuğuna tırmandım.

Bu gece smokin giymeyi kendime yakıştıramadım. Kendimi yeterince yaşlı hissediyorum, 40 yaşına giriyorum, üstüne bir de maymun kıyafeti giymeme gerek yok. Bunun yerine tamamen siyah giymeyi tercih ettim. Siyah ayakkabılar, siyah pantolon, siyah deri kemer, siyah uzun kollu düğmeli ceket, tam oturacak şekilde dikilmiş siyah yelek ve eski patronumun cesedinden çaldığım siyah oniks kol düğmeleri.

Yani, alışılagelmiş siyah kravatlı bir kıyafet olmayabilir ama önemli olanlara vermem gereken mesajı veriyorum. Ve bu mesaj *güçtür*.

Rocco evimden uzaklaşıyor ve ben de koltuğa yerleşip kendimi gevezelik ve sinir bozucu bir akşama hazırlıyorum.

Bu boktan nefret ediyorum. Olmadığım biri gibi davranmaktan. *Saygın* biriymişim gibi davranmaktan. Ama bunların hepsi kılıfın bir parçası. Ve bunun yapılması gerektiğini biliyorum.

Bir iç çekiş bedenimi terk etmekle tehdit ediyor, ama onu kilitliyorum. Yumuşak olamam. Şu andan gecenin sonuna kadar tek bir zayıflık belirtisi bile gösteremem. Kemiklerimde hissettiğim yorgunluğu görmelerine izin veremem. Sadece Payton'la birlikteyken hafifleyen yorgunluğu.

Payton.

Mahallemden çıkıp şehre yaklaşırken manzarayı izlerken Payton'ı düşünüyorum.

Benim küçük bakirem.

Benden 13 yaş küçük masum kız.

Ona, onun hayatına yaptığım şey için kendimi bok gibi hissetmeliyim.

Ama hırsım her seferinde suçluluk duygumdan ağır basıyor. Ve Payton söz konusu olduğunda,

Sonuna kadar açgözlüyüm.

Onu benimle birlikte karanlığa sürüklemeden önce halletmem gereken birkaç şey daha var.

BÖLÜM 46

Payton

ARABAYI KULLANAN KADIN YAVAŞLARKEN "BURASI MI?" DIYE SORAR.
süslü arabaların arkasında durdu.

Başımı kaldırıp devasa taş binaya bakıyorum. "Sanırım öyle." Sonra tekrar önümüzdeki pahalı araçlara bakıyorum. "Öyle olmalı."

Minnesota Tarih Merkezi'ne daha önce hiç gitmemiştim. Sanırım eski bir ev ya da onun gibi bir şey bekliyordum. Ama burası bir ev değil. Tam bir müze.

Korku karnımı dolduruyor ve milyonuncu kez bugün Nero'ya mesaj atıp atmamam gerektiğini tartışıyorum.

Ama ona ne mesaj atacaksın?

Gerçekten beni davet etmek mi istedin?

Gelmemi istemeseydi bana davetiye vermezdi.

Neden dün gece konuşurken bana bundan bahsetmedin?

Nero sanki canı acıyormuş gibi bilgi veriyor, bu yüzden bir doğum günü partisinden bahsetmek muhtemelen onun için işkence olacaktır.

"Beklemek ister misiniz? Yoksa sizi buradan çıkarmamı mı istersiniz?" diye soruyor şoför, ses tonundan kendi tereddütü de belli oluyor.

Onun arabası benim standartlarıma göre güzel ama önümüzdeki araba bir Maserati. "Umm..." Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Bir yandan, evet almak istiyorum

Böylece ben de buraya tüm varlığımdan daha değerli lüks bir araçla gelmişim gibi davranabilirim. Öte yandan, buradan ön kapıya kadar yeni ayakkabılarımla yürümek istemiyorum.

Ayak parmaklarımı yüksek topuklu ayakkabılarımın içinde oynatıyorum, zaten çok dar oldukları için sıkıştıklarını hissediyorum.

Seçenekleri tartarken, ne olursa olsun ayaklarımın beni öldüreceğine karar veriyorum, bu yüzden kendimi bir Uber'le gelme utancından kurtarabilirim.

"Ben buradan çıkacağım."

"Pekala!" Emin olup olmadığımı bile sormuyor, belli ki benden kurtulduğu ve yeni bir binici bulduğu için mutlu.

Kapıyı açtığım anda çıplak bacaklarımı soğuk bir hava karşılıyor.

Soğuğa karşı omuzlarımı kamburlaştırarak uygulamadan şoförüm için bir bahşiş ekliyorum, ardından telefonumu küçük çantama sokuyorum ve bugün harcadığım para miktarını görmezden geliyorum. Ama bu son masraf, çünkü umarım Nero beni eve bırakır. Ve umarım bu partide açık bir bar vardır.

Uzun kaldırımdan yukarı doğru çıkarken bakışlarımı önümde tutuyor, yanımdan geçen araçların renkli camlarına bakmıyorum.

Hakkımda ne düşünecekleri konusunda endişelenecek enerjiyi kendimde bulamıyorum, Nero'nun partisine girerken zaten yeterince gerginim.

Keşke bu konuyu benimle konuşsaydı da birlikte varabilseydik. Ama belki *de utanmıştır?* Gerçi bu doğru kelime gibi görünmüyor. Nero'nun utandığını hayal edemiyorum. Ama tüm bunlar benim için olduğu kadar onun için de yeni olabilir. Açıkçası seks kısmı değil, ama belki ilişki kısmı.

Binanın önüne çıkan merdivenlere yaklaştığımda, göz alıcı bir çiftin arkasına düşüyorum.

Adam smokin giymiş ama kadının kısa kırmızı bir elbise giymiş olması içimi rahatlattı.

Bu sabah davetiyeyi bulduktan sonra otobüse atlayıp Marshall's'a geri döndüm. Dün oradayken siyah payetli harika bir elbise gözüme çarptı. Normalde giymeye cesaret edebileceğimden daha kısaydı, derin V yakası ve uzun kolları vardı. Konser kıyafetimi ararken sırf eğlence olsun diye denedim. Düşündüğümden daha dar olmasına rağmen, vücuda oturan malzemesi gurur vericiydi; durmak bilmeyen payetler kalçalarımdaki ve göbeğimdeki çıkıntıları gizlemeye yarıyordu. Ama onu satın almak için hiçbir nedenim yoktu, bu yüzden geri astım ve uzaklaştım.

Neyse ki bugün hâlâ oradaydı. Ben de aldım. Tıpkı bu iğrenç buz mavisi ayakkabıları aldığım gibi. Çok güzeller ve bulduğum küçük clutch çantayla mükemmel uyum sağladılar ama yemin ederim ayaklarım şimdiden kanamaya başladı.

Basamakları tırmanırken, etek ucumu çekiştirme dürtüsüne karşı koyduğum kadar irkilme dürtüsüne de direniyorum. Elbisenin ne kadar kısa olduğunu düşünemem, yoksa kırılırım.

ter içinde kaldı.

Yolculuk sırasında, belki de uzun bir elbise giymeliydim diye endişelenmeye başladım -bunları nerede bulacağımı bildiğimden değil- ama önümdeki kadının üzerindeki elbise benimkinden bile kısaydı.

Bu akşam için hâlâ endişelenmem gereken çok şey var ama en azından etek boyum için endişelenmeme gerek yok.

Merdivenlerin tepesinde, ön tarafında *Nero'nun* resmi işlenmiş ceketler giymiş altı adam var. Bunlar güvenlik ekibinin bir parçası olmalı. Nero'nun partisi için kendi şirketini kullanması mantıklı, ama altı adam? Bu biraz abartı gibi.

Gangsterler.

Yutkunuyorum, boğazım aniden kuruyor.

Bu parti Nero gibi adamlarla mı dolu olacak? Tehlikeli olanlarla mı?

"Davetiye?" Derin bir ses dikkatimi sağa çekiyor.

Bir ev büyüklüğünde bir adam bana elini uzattı.

"Oh, evet. Bir saniye." Gülümsemeye çalışıyorum ama birden dehşete kapılıyorum. Sadece içeri girip Nero'yu bulmak istiyorum. Onun yanında olduğumda kendimi daha iyi hissedeceğimi biliyorum.

Elimi açarken başımı eğiyorum ve saçlarım omzumun üzerinden kayarak yüzüme düşüyor.

Bu gece dalgalar halinde bırakmayı tercih ettim ve daha sonra kalkan olarak kullanmaktan mutluluk duyacağım, ancak titreyen parmaklarım görüşümü engellemeden davetiyeyi çantamdan çıkarmakta yeterince sorun yaşıyor.

Saçlarımı yolumdan çekerek telefonumu ve dudak parlatıcımı bir kenara itiyorum ve davetiyeyi çekip çıkarıyorum.

Küçük çantama sığmayacak kadar büyük olduğu için davetiyeyi açmak zorunda kaldığımda hafif bir utanç yanaklarımı ısıtıyor. Bükmekten nefret ediyordum ama iyi ki yapmışım. Çünkü neredeyse evde bırakıyordum ve şimdi geri çevrilmek beni öldürebilirdi.

Onu benden alıyor, bana da aynı muameleyi yapmadan ve kaşlarını çatmadan önce bir saniyeliğine tarıyor. "Burada yalnız mısın?"

"Um, evet." Bu soruyu beklemediğim için sesim emin değil gibiydi. "Kadınların çoğu artı bir olarak burada."

"Oh." Bu söylenecek garip bir şey gibi görünüyor. "Şey, Nero ile birlikteyim."

Adam gözlerini kısıyor, beni inceliyor ve ne gördüğünü bilmiyorum ama biraz daha dik duruyor ve önden yürümemi işaret ediyor.

Davetiyeyi geri almak için elimi uzatmak üzereydim ki davetiyeyi yan tarafındaki yuvalı bir kutuya kaydırdı. *Kahretsin, onu saklamak istiyordum.*

Birkaç adım sonra binaya girmeden önce çantamı kontrol için teslim etmem ve metal dedektöründen geçmem gerektiğinde sadece biraz şaşırıyorum.

İçerinin sıcak havası hoş bir dost oluyor ve kaslarımın gevşemesine yardımcı olmak için derin nefesler alıyorum.

Benimle aynı anda içeri giren birkaç kişi var, bu yüzden onlar bizi etkinlik alanına yönlendiren işaretleri takip ederken ben de onları takip ediyorum. Yaklaştıkça tabelalara pek gerek kalmıyor, zira seslerin gürültüsü mermer zeminlere kolayca taşınıyor.

Adımlarım yavaşlayarak durdu ve aval aval baktım.

Hiçbir şey beni bu ihtişama hazırlayamazdı.

Oda tıklım tıklım insanla dolu. Bazıları kaynaşıyor, diğerleri yuvarlak yüksek masaların etrafında durmuş derin sohbetler ediyor. Bulunduğum yerin hemen yanında bir bar ve odanın öbür ucunda da görebildiğim başka bir bar var.

Müzik seslerin arasından süzülüyor ve yanılmıyorsam köşede beş parçalık bir müzik grubu var.

Tam daha fazla dehşete düşemeyeceğimi düşünürken, başımı kaldırıp bakıyorum.

Tavanlar o kadar yüksek ki, kalabalığın üzerinde asılı duran gerçek boyutlu bir uçak maketi var.

Vay canına.

K e n d i m d e değilim. Ve bu geceyi atlatmamın tek yolu alkol.

Doğruca bara yöneliyorum, önümdeki sıradaki insanları izliyorum ve içkileri için ödeme yapmadıklarını fark ediyorum. Bahşiş kavanozu bile yoktu. Hah.

"Sizin için ne getirebilirim?" diye soruyor barmen ve o kadar zaman ne istediğimi düşünmediğimi fark ediyorum.

"Oh, um..." Gözlerim onun arkasında sergilenen tüm şişeleri kataloglamaya çalışırken sözümü kesiyorum.

Ağzının kenarı bir sırıtışa dönüşüyor. "İstersen karar vermene yardımcı olabilirim."

Omuzlarım rahatlayarak çöktü. "Evet, lütfen."

Kıkırdıyor. "İlk soru, az mı içki istersin çok mu?"

"Çok," diye gülümseyerek itiraf ediyorum.

"Tatlı mı tatlı değil mi?"

"Güzel." Hemen cevap veriyorum. Başını salladı.

"Bende tam aradığın şey var."

Tanımadığım şişelerden bir çalkalayıcıya doldurmasını izlerken, ne yaptığını takip etmeye çalışmaktan vazgeçiyorum ve odayı Nero için tarayabilmek için biraz dönüyorum.

Uzun boylu, bu yüzden onu bulabileceğimi hissediyorum. Ama ben uzun değilim ve burada çok fazla insan var.

Nero'nun doğum günü için.

Bir kez daha midem düğümlendi.

Daha önce hiç böyle bir partiye ya da bu kadar çok insanın olduğu bir ortama gitmemiştim. İnanılmaz derecede korkutucu.

"Buyurun."

Barın üstünde duran güzel mavi martiniyi gördüğümde gözlerimin açıldığını hissediyorum. Ağzında tuz ve yüzeyinde yüzen en ince kireç çemberi var.

"Ben buna margarita-martini bebeğim diyeceğim." Barmen sırıtıyor. "Siz sıraya girdiğinizde ayakkabılarınıza hayran kaldım, ben de ona uygun bir içki yapmaya karar verdim."

"Bu harika." Başımı hafifçe sallıyorum, detaylara verdiği önem karşısında hayrete düşüyorum. Cüzdanımı açmaya başladığımda, son paramı da ona vermeye hazırlanıyordum, elini barın üzerine koyar. "Bu gece bahşiş kabul edemeyiz." "Oh, ama--"

"Merak etme, bu iş son iki işimin toplamından daha fazla kazandırıyor, yani sorun yok."

"Eğer eminseniz...?"

Gülümsüyor. "Olumlu. Keyfini çıkarın."

İçkiyi dikkatlice kaldırıp bir yudum alırken ona teşekkür ediyorum. Sonra daha büyük bir yudum daha alıyorum.

Barmen bir sonraki içkisini hazırlamaya başlamıştı bile, ama ben *vay be* deyince bana göz kırptı.

Bana neden bu kadar dostça davrandığını bilmiyorum, belki de tamamen yersiz ve yersiz olduğumu anlayabilir; nedeni ne olursa olsun, onun nezaketine sevindim.

İçkimi yudumlarken kalabalığın arasına girip çıkıyorum ama Nero'dan bir iz göremiyorum.

Bu onun partisi. Onu bulmanın kolay olacağını düşünürsünüz. Ya da en azından diğerlerinden daha büyük, merkezinde onun olduğu bir cemaat olurdu. Ama öyle bir şey yok. Bu yüzden rastgele bir yol belirliyorum, yavaşça ilerliyorum, başımı sağa sola çevirip doğum günü çocuğunu ararken sıradanlığı hedefliyorum.

Topuklarımın üzerinde sallanırken vücudum bir sonraki adımımda sallanıyor; telaşla aşağıya baktığımda içkimin büyük ölçüde bitmiş olduğunu görüyorum.

Bugün yediğim tek şeyin bir fincan ramen olduğunu hatırlayarak, yakında ellerinde tepsilerle dolaşan garsonlardan birinin yolunu kesip karnımı doyurmaya yemin ediyorum. Eğer yiyecekler bu içeceğin yarısı kadar bile güzelse, hayatımda yediğim en güzel şey olacak.

Ve işte o zaman, zihnim tamamen yemeğe odaklanmışken, dokunarak tanıyabileceğim profili fark ediyorum.

Yüzünden geriye doğru taranmış koyu renk saçları, güçlü çenesini çevreleyen mükemmel kalınlıkta sakalı ve liderlikten gelen bir duruşu var. Burada kimin yetkili olduğuna dair hiçbir soru işareti yok. Ve şimdi onu bulduğuma göre, nasıl bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyorum. Enerjisi elle tutulur gibi. Sanki onu hissedebiliyorum. Aramızda bir düzine insan olmasına rağmen.

Kalabalık yer değiştirdikçe onu görüyorum, ama yoluma çıkan bir adama yandan çarparak ilerlemeye devam ediyorum.

Nero henüz beni görmedi ama ağzım şimdiden bir gülümsemeye dönüştü. Ona mutlu yıllar dilemek için sabırsızlanıyorum.

Tüm bu insanlar onun için, onunla birlikte kutlama yapmak için burada. Nasıl bir adam olduğu konusunda istediğini söyleyebilir ama kendim için bir doğum günü partisi düzenlesem, tanıdığım herkesi davet etsem, bu alanın yarısını bile doldurmaz. Hatta oturma odamı bile doldurmazdı. Bu da bir şeydir. Ya da olmalı.

Önündeki adamla konuşurken ağzı hareket ediyor, bu yüzden ilerlememi yavaşlatıyorum.

Sözünü kesmek istemiyorum. Bu kaba ve garip olurdu.

Arkasından gizlice yaklaşmamanın en iyisi olacağını düşünerek, ona doğru yaklaşana kadar biraz daire çiziyorum ve ona ulaşmadan önce beni fark etme şansı veriyorum.

Kalbim çok hızlı atıyor, sinirlerim stratosfere fırlıyor. Kendimi sakinleştirmek için içkimden bir yudum daha alıyorum.

İyi olacak.

Nefesimi üfleyerek yaklaşıyorum.

Kalabalık tekrar yer değiştiriyor ve bu sefer Nero'nun tüm vücudunu görebiliyorum. Tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş, çok yakışıklı görünüyor. Yelekle sarılmış göğsü yontulmuş gibi görünüyor.

Kırmızı bir ışık dikkatimi çekti.

Kırmızı tırnaklar.

Uzun, parlak kırmızı tırnaklar, yeleğine bastıran ince parmaklara takılı. Tam kalbinin üzerinde.

Ayaklarım durdu.

Kalbim bambaşka bir nedenle çarpıyor.

Kalabalık tekrar yer değiştiriyor ve boğazımın dibinde bir taş oluşuyor.

Nero'nun yanında bir kadın var. Şaşırtıcı derecede muhteşem bir kadın. İnce bacakları, kalçaları ve beli daracık kırmızı bir elbiseyle sergileniyor. Devasa göğüsleri askısız yakasının fiziğini zorluyor ve kuzguni saçları kaygan bir topuz haline getirilmiş. Bir film setinden fırlamış gibi görünüyor.

Ve Nero'ya dokunuyor.

Ne gördüğümü anlamaya çalışarak yaklaşıyorum. Belki

de sadece birbirleriyle konuşuyorlardır.

Belki de arkadaşlarına karşı çok hassas olan insanlardan biridir.

Başka bir kadınla arkadaş olmasını isteyeceğimden değil.

Belki de göründüğü gibi değildir.

Gözlerim tekrar Nero'nun yüzüne kayarken, bu son cümleyi kafamda tekrar tekrar kuruyorum. Tüm bunların bir yanlış anlaşılma olduğuna dair bir işaret bulmayı umuyorum.

İzlerken, Nero'nun ona hiç ilgi göstermediğini görebiliyorum. Ama onu itmiyor da. Diğer adamla konuşmakla meşgul.

Eski kelimeler zihnimin arkasına çarpıyor ve bana aptal olduğumu söylüyor.

Değersiz... Ve sanki Nero onları duyuyor.

Odağı diğer adamın omzuna kayıyor ve gözlerimiz kilitleniyor.

Fiziksel bir ağırlık gibi hissettiriyor. Ve rahat bir ağırlık değil.

Bana bakarken yüz ifadesi değişmiyor. Bana gülümsemiyor. Yakalandığı için irkilmiyor. Beni tanıdığını belli edecek hiçbir şey yapmıyor.

Bir adım daha yaklaşıyorum, onunla konuşmak istiyorum. Neden her şeyin yoluna gireceğini açıklamasını istiyorum. Ama gözlerini kaçırıyor, tekrar önündeki adama odaklanıyor.

Vücudum hareketsiz kalıyor, çenem geriliyor, duvarlarım kalbimin etrafını sıkıca sarıyor ve bunun vurulmak üzereyken verdiğim tepkiyle aynı olduğunu fark ettiğimde içimden bir şey çatlıyor.

Utanç, korku ve üzüntü içimde birbirine bağlanıyor.

Ve bir hareket gözüme iliştiğinde, bakışlarımı aşağı kaydırarak Nero'nun elinin kadının kalçasına dolanışını izliyorum.

Bu kez sallanırken elimi uzatmak zorunda kalıyorum ve yanımda duran birinin koluna dayanarak kendimi dengeliyorum.

Zihnim hayatta kalma moduna geçmeye başlarken bile bir özür mırıldanıyorum.

Nero'nun eli yerinde kalıyor ve onun dokunuşuyla kadın kendini onun bedenine daha fazla bırakıyor.

Gözlerim zaten akmamış yaşlarla dolup taşıyor, ama onları tekrar yukarı çekiyorum. Belki bir açıklaması vardır diye umuyorum. Gülümseyecek, bana el sallayacak ve tüm bunların bir şaka olduğunu söyleyecek.

Ama bana bakmıyor.

Bana doğru bir bakış bile atmıyor.

Kalbim göğsümün derinliklerine gömülüyor, daha küçük görünmek, daha az hissetmek için kendi içine sıkışıyor.

Ve tüm bunlar olurken, Nero orada öylece duruyor, ben yokmuşum gibi davranıyor.

BÖLÜM 47

Nero

DUYULARIMIN ÜZERINDE BIR FARKINDALIK KAYIYOR.

Bir şeyler değiştiğinde hissettiğim duygu bu. Bay Gintley konuşmaya devam ediyor ama ben dinlemeyi bıraktım.

İçgüdülerim beni bu kadar uzun süre hayatta tuttu. Ve bu içgüdülere güvenmeyi zor yoldan öğrendim. Kendime güvenmeyi.

Ve sadece kendim.

Ama bu içgüdüler yeterince güçlü değildi, bu gece değil. Çünkü bakışlarımı hareket ettirdiğimde görmeyi beklediğim son şey Payton'dı.

Payton'ım.

Yılların pratiği yüzümdeki şaşkınlığı engelliyor ama beynim gördüklerimi hesaplayamıyor.

Payton burada.

Payton *burada*.

Doğum günü partimde. Herkesin içinde.

Şokumun altında öfke kabarıyor.

Söylediğim hiçbir şeyi dinlemiyor muydu?

Beni tanımanın tehlikeli olduğunu açıkça belirtmemiş miydim?

Dişlerim birbirine kenetlendi.

Onu buradan çıkarmalıyım.

Nikki pençelerini göğsümün üzerinde gezdiriyor ve Payton'ın iri gözlerinin hareketi takip etmek için düştüğünü izliyorum.

Lanet olsun.

Ben de bakışlarımı indirdim.

Payton'ın sergilenen göğüs dekoltesine ve lanet kıvrımlarının her birine yapışan sıkı, ışıltılı kumaşa.

Çok fazla kalça gösteren kısa elbisede karar kıldım. Bu kıyafet onun kıçını bronzlaştıracak.

Ona gitmek istiyorum. Herkesin gitmesi için bağırmak istiyorum, böylece onu tam burada, odanın ortasında becerebilirim.

Ama bunların hiçbirini yapamam. Çünkü ona zerre kadar dikkat çekmeyi göze alamam.

Ve dikkatleri *üzerimize* çekmesine izin veremem.

Onu zorlamalıyım. Geri dönmesini, tek kelime etmeden benden uzaklaşmasını sağlamalıyım.

Göğsümü kalın bir karanlık kaplıyor çünkü ne yapacağımı biliyorum. Neyin işe yarayacağını biliyorum.

Başka bir kadın hışımla gelip yüzüme içki fırlatabilir ya da burada, tüm misafirlerin önünde benimle yüzleşebilir. Ama Payton öyle biri değil, çok fazla incindi. Çok kırılgan. Kendisi için ayağa kalkmaz.

Bu yüzden bana ihtiyacı var. Çünkü onu savunacağım. Onun için her şeyi yaparım. Ama şu anda onun kalbini kırmam gerekiyor. Ve bu beni öfkelendiriyor.

Payton'ın gözleri Nikki'deyken elimi sevgilimin sırtında gezdiriyor ve parmaklarımı kalçasına doluyorum. Sıska vücudunu avucumun altında hissetmek tenimi kaşındırıyor. Dokunmak istediğim vücut bu değil. Ellerimin hafızama kazıdığı vücut değil.

Birkaç metre öteden bile Payton'ın yüzünün kızardığını görebiliyorum.

Çok özür dilerim, bebeğim.

Gördü, tıpkı ona ihtiyacım olduğu gibi. Ve Bay Gintley de gördü, tıpkı ona ihtiyacım olduğu gibi.

Konuşmayı hiç kesmedi ama dikkatimin değiştiğini gördüğünü biliyorum. Ve şimdi, neye baktığımı merak etmek yerine, Nikki'nin vücudundaki elime bakıyor ve onun göğüslerine bakarak dikkati dağılıyor.

Nikki o kadar çaresiz ki, kızışmış bir domuz gibi tepki veriyor, beni daha da çok mıncıklıyor.

Şimdiye kadar anlaşmayı anlamıştır diye düşünüyorsun. Açıkçası, anlaşmamızdan ayrılma vaktim geldi.

O beni bakarken yakalamadan önce bakışlarımı Payton'dan çekiyorum. Ve onun çevremde durmasını izliyorum, acısı dalga dalga yayılıyor.

Ama hareket etmiyorum. Ya da tepki vermiyorum. Zar zor nefes alıyorum, ta ki onun dönüp gittiğini görene kadar. Ve kendimden daha önce hiç olmadığı kadar nefret ediyorum.

BÖLÜM 48

Payton

İÇKIMIN GERI KALANINI IKI YUDUMDA YUTUYORUM, TÖKEZLERKEN arkamdaki sahneden uzaklaştım.

Böyle bir şey olamaz. Böyle bir şey olamaz.

Boş bardağı masaya koyduğumda biraz dengesiz oluyorum. Hareket etmeye devam ederken devrilmesine izin veriyorum.

Sadece buradan çıkmam gerek.

Şu anda olduğu gibi. Bu partinin ortasında hıçkırıklara boğulmadan önce.

Kalbim yerinden çıkacak.

O...

Gözlerimde birikmeye devam eden yaşlara karşı gözlerimi kırpıştırıyorum.

O kötü bir adam. Tıpkı söylediği gibi.

BÖLÜM 49

Nero

GÖZDEN KAYBOLMASINA IZIN VERDIM, SONRA CEBIMDEN TELEFONUMU ÇIKARDIM.

"Affedersiniz, buna bakmam gerek." Bay Gintley'in sözünü yarıda kestim.

Avucumu Nikki'nin sırtına bastırdığımda, ipucunu alıyor ve yeni hedefine yaklaşmak için öne doğru adım atıyor.

Aslında kimse beni aramamıştı ama bunu bilmiyorlardı. Ve birkaç hızlı dokunuşla hat çalmaya başladı.

Belediye binasından tanıdığım birine başımı sallıyorum, sonra King cevap verirken onlardan uzaklaşıyorum.

"Ne oldu?"

Önemli bir şey olmasa onu aramayacağımı biliyor. Tek söylediğim "Beni bul".

King telefonu kapatıyor ama ben telefonu kulağıma götürerek biriyle konuştuğum izlenimini veriyorum.

Birkaç kişi daha teşekkür etmek için bardaklarını bana doğru uzatıyor ama hiçbiri ben telefonla konuşuyormuşum gibi görünürken benimle konuşmaya çalışmıyor.

Bakışları izlerken, oldukça karışık bir insan topluluğu olduğunu fark ediyorum. Elbette, bu benim partim. Ama buradaki insanlar ya uzaktan iş ya da toplum tanıdıkları ve beni yanımda rahat hissedecek kadar iyi tanımıyorlar ya da benden korkmaları gerektiğini bilecek kadar beni iyi tanıyan insanlar.

"Evet. İcabına bak." Telefonumu cebime indirmeden önce kimseye bir şey söylemiyorum, tam o sırada King elinde içkisiyle bana ulaşıyor.

"Nero," selamlaması resmiydi, sadece arkadaş olduğumuzu ama dost olmadığımızı göstermeye devam ediyordu. "Mutlu yıllar."

Serbest elini uzattı, ben de tuttum.

"Minnettarım."

Ayaklarımızı otomatik olarak ayarlıyoruz, böylece duvar yanımızda oluyor ve birbirimizin arkasını kolluyoruz.

"Parti nasıl gidiyor?" King sesini alçak tutuyor ve müziğin ve uğultulu seslerin arasında kimsenin bizi duyamayacağını biliyorum.

"Benim için bir obje alıp depoya koymanı istiyorum. Nazikçe."

King bir yudum almadan önce kehribar rengi sıvıyı bardağında evirip çeviriyor. "Tanıyabileceğim biri mi?" diye soruyor sonunda.

"Evet." Parmaklarım yumruk olmak için kaşınıyor ama onları gevşek tutuyorum. "Hindistan cevizi balı."

King'in kaşları, isteğim karşısında ne kadar şaşırdığını belli edercesine hafifçe kalkıyor.

"Burada mı?" diye açıklıyor ve ben de başımı sallıyorum.

Kimse bizi duymasa bile, bu odada onun adını yüksek sesle söyleme riskini göze alamam. Ne demek istediğimi anlayacağını biliyorum, çünkü ikimizin de *Hindistan cevizi* ve *bal* kelimelerini birlikte kullandığımız tek zaman Twin's Café'nin dışındaki o sabahtı.

"Emin misin?" diye sorar.

Ve Payton'ın burada olduğundan emin olup olmadığımı sormadığını biliyorum. Onu elime geçirene kadar bir depoya kilitlemesini istediğimden emin olup olmadığımı soruyor.

"Pozitif." Sonra tekrar ediyorum, "Nazikçe." Çünkü bu her zamanki kapışmalarımızdan biri değil. Hissedeceği tek işkence çıplak kıçındaki elimin acısı olacak. Ve belki de sikim tekrar kıçına girecek.

King alçak sesle ıslık çalar ama başka bir şey söylemez.

Gitmeye başlarken gözleri omzumun üzerinden geçip tekrar bana döndü. Bir uyarı olarak.

Kimin yaklaştığını görmek için döndüğümde, Payton'ın gitmesini sağladığım için Tanrı'ya şükrediyorum. Bu adam tam da onu dünyamda istemememin sebebi.

Keskin gözlü ve abartılı bir havası olan sarışın adam önümde duruyor.

"Mikhail." Adını söylüyorum ama o ellerini uzatınca ellerimi iki yanımda tutuyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Sırıtıyor, elini bırakmadan önce avucunu yukarı çeviriyor. "Bir iş adamının doğum gününü kutlamaya gelemez miyim?"

"Hayır." Ses tonum yumuşak ama ikimiz de şaka yapmadığımı biliyoruz.

Onunla birlikte yürüyen Nikki tekrar yanıma geldi. Her ne kadar ona para verdiğim şeyi yapıyor olsa da, bu yüzden ondan nefret ediyorum.

Mikhail bir omzunu kaldırır. "Yazık, tam da eğlenmeye başlamıştım." Gözleri Nikki'nin üzerinde geziniyor.

Bir şey mi ima etmeye çalışıyor, yoksa beni kızdırmaya mı çalışıyor bilmiyorum ama onunla yatıp yatmaması umurumda bile değil. Şimdi, Payton'a doğru bir bakış atarsa, parmağından fazlasını koparırım.

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Sağ elimi göz hizama kaldırıyorum ve iki parmağımla işaret ediyorum.

Mikhail izliyor, yorgunluk sonunda yüz hatlarına yerleşiyor. On beş yıl önce öldürdüğüm adamın yüz hatlarına ürkütücü bir şekilde benziyor.

Adamlarımdan dördü etrafımızda beliriyor, koyu renk takım elbiseleri kalabalığa karışıyor.

"Buna hiç gerek yok." Mikhail yüzünde bir gülümseme tutmaya çalışıyor ama öfkesini görebiliyorum. Hatta hissedebiliyorum.

Ve buna bayıldım.

"Partimden defol git."

BÖLÜM 50

Payton

SANIYELER IÇINDE BEŞINCI KEZ PARMAK UÇLARIM
Gözler.

Başımı eğerek kalabalığın arasından ilerliyorum. Sadece dışarı çıkmak istiyorum.

Eve gidip bunların hiçbiri olmamış gibi davranmak istiyorum. Nero'yla hiç tanışmamışım gibi davranmak.

Cesetler seyrelmeye başlayınca nihayet etkinlik alanının geniş girişini görmeyi umarak başımı kaldırıyorum. Ama onun yerine bir duvar görüyorum.

Ne...

Kafam karıştı, etrafımda döndüm.

Şaka yapıyor olmalısın.

Tonozlu tavandan sarkan uçak odanın yanlış tarafında. Odanın yanlış tarafına gittim. İçeri girdiğim devasa kemerli giriş, devasa odanın tam ters tarafında.

Hayır, hayır, hayır.

"Şampanya?"

Yanımda beliren garsona göz kırpıyorum.

Elindeki flüt tepsisini fark etmeden önce otomatik olarak "Hayır, teşekkür ederim" diye cevap veriyorum. "Aslında, evet, lütfen."

Bana kibarca gülümseyerek tepsiyi işaret ediyor.

Çantamı kolumun altına sıkıştırmadan önce bir an tereddüt ediyorum ve iki elimi de kullanarak birer içki alıyorum.

Garson davranışıma gözünü bile kırpmadı, tek kelime etmeden uzaklaştı ve bir sonraki konuğa geçti.

Evinde alkol olan normal bir insan olsaydım, şimdi iki kere içmem gerekmezdi. Ama içkiye para harcamayı sevmiyorum ve bu gece sarhoş olmam gerekiyor, bu yüzden Nero en azından bana içki sağlayabilir.

Nero.

Adını duyunca kalbim neredeyse duracak. Buna karşılık olarak şampanya kadehlerinden birini kaldırıyorum ve bir frat boy gibi yudum yudum içiyorum. Baloncuklar boğazımda patlıyor.

Önümdeki duvardan bir kadın çıkıyor ve ben gözlerimi kısıyorum.

O zaman düşündüğümden daha sarhoş olduğumu fark ediyorum, çünkü az önce bir kapıdan çıktı.

İçimi bir rahatlama kaplıyor ve aceleyle tuvalete doğru ilerlerken, tuvaletin bayanlar tuvaleti olduğunu belirten tabelayı görüyorum. Yolda, boş bardağımı koymak için başka bir küçük masa buluyorum, sonra boşta kalan elimle tuvalete itiyorum.

Kapı arkamdan kapandığında gürültü seviyesi düşüyor ve beni şimdiye kadar gördüklerimden daha büyük, loş ışıklı bir tuvalet karşılıyor.

Mermer zemin baştan sona devam ediyor, duvarlar koyu çiçekli bir duvar kağıdıyla kaplı ve tezgahların hepsi tavandan tabana ahşap kapılara sahip kendi küçük odaları.

Bu küçük parti için kabartmalı bir davetiyeye ihtiyaç duymadan, açık bir kabin kapısına doğru ilerleyip kapıyı arkamdan kilitlerken topuklu ayakkabılarım yerde tıkırdıyor.

Kendini toparla Payton.

Popomu kapıya bastırıyorum ve dolu bardağımı dökmemeye dikkat ederek öne doğru eğiliyorum.

Yeni bulduğum mahremiyetimde, nefesimin

kesilmesine izin verdim. Sadece bir kez.

Evine git. Eve git, sonra istediğin kadar kendini kaybedebilirsin. İstersen kusana kadar ağlayabilirsin. Ama eve gidene kadar değil.

Banyo o kadar süslü ki, kabinde çantanız veya ceketiniz için kapıda bir kanca yerine duvara tutturulmuş bir raf var. İçeceğimi rafa koydum, sonra telefonumu çantamdan çıkardım ve Uber uygulamasını açtım.

Araç talep etmem sadece birkaç saniye sürüyor ve neyse ki gecenin yoğun bir saati olduğu için çok sayıda araç mevcut. Sadece beş dakika uzaklıkta olan bir tanesini seçip onay tuşuna basıyorum.

Nefes alarak ikinci şampanya bardağını elime alıyorum ve onu da ilki kadar hızlı içiyorum.

BÖLÜM 51

Payton

TAMAM, IKINCI BARDAK BIR HATA OLABILIR. BENIM ADIMLARIM

Bayanlar tuvaletinden çıkıp ana partiye geri dönerken daha da dengesizim. Ayaklarımdaki kabarcıklar biraz daha az zonkluyor olsa da ve hala gözlerimde oturan yaşlar yüzünden görüşüm biraz bulanık olsa da, bunu başarabileceğimi ve tam bir erime yaşamadan buradan çıkabileceğimi düşünüyorum.

Yönümü bulmak için bir saniyemi ayırıyorum ve tıka basa dolu alana bakıyorum, devasa odanın kenarından dolaşmanın en iyisi olabileceğine karar veriyorum. Ortadan kesmek çok fazla dokuma gerektirecek ve titrek bileklerim buna hazır değil.

Nero'yu gördüğüm ya da gördüğümü sandığım yöne bilerek bakmıyorum, çünkü onu ikinci kez gördüğüme tanık olamam. Daha doğrusu, kolunu başka bir kadına doladığına ikinci kez tanık olup akıl sağlığımı koruyamam.

Sol tarafımda bir grup insan yer değiştiriyor ve yemek garsonlarından birinin etrafında toplanıyor.

Midem boş -içkinin yanı sıra- ama bir şeyi çiğnemeye ve yutmaya çalışma fikri bile içimi çalkalıyor.

Yemeğe sırtımı dönerek, büzülmüş dudaklarımın arasından bir nefes üflüyorum. Onu görmek bile istemiyorum.

Sanırım diğer tarafa gideceğim.

Farkında olmadan bir tepsiye çarpmamak için başımı kaldırdığımda iri bir figür dikkatimi çekiyor.

Olağanüstü bir şey yapmıyor, sadece arka duvar boyunca bana doğru yürüyor. Muhtemelen üç metre uzağımda ama bir şey var.

Onu.

Bana biraz Nero'yu hatırlatıyor. Dik duruşu, yaydığı enerji, yakışıklı olması.

Gözleri benimkileri yakaladığında aşağıya bakıyorum, bu refleksimden kurtulamıyorum. Ama sonra kafama dank ediyor ve gözlerim tekrar yukarı fırlıyor.

Onu tanıyorum ve buz dalları uzuvlarımı sarıyor.

Onu tanıdım.

O sabah kafeye geldi. Çok nazikti, en sevdiğim içkinin ne olduğunu sordu ve bana yüklü bir bahşiş bıraktı.

Bir adım geri çekiliyorum.

Bu adama hangi içkiyi sevdiğimi söyledim ve sonra Nero geldi ve aynı latte'den sipariş etti.

Birbirlerini tanımak zorundalar.

Bu adamın burada olması tesadüf olamaz.

Nero'yu tanıyor. Nero onu tanıyor.

Birbirlerini tanıyorlar.

Bir adım daha geri atıyorum, ayağım yüksek topuklu ayakkabıların içinde yana yatıyor.

Nero'nun daireme girdiği o ilk geceden beri hep onu izlediğimi hissettim. Yakınımda olduğunu hissettim. Ve bunların gerçek olduğundan şüphe duyduğumda bile, birinin beni önemsediğini hissetmek beni rahatlatıyordu. Çarpık ya da değil.

Ama beni kontrol etmesi için başka birini göndermek... bu büyük, korkutucu adamın iş yerime gelmesi...

Panik ve üzüntü üzerime çöküyor, nefes almamı zorlaştırıyor.

Başka birini göndermek her şeyi çok farklı kılıyor. Çok kötü.

Bunu nasıl yapabildi?

Beni nasıl böyle kandırabilir?

Bu çok aptalca. O kadar aptalca ki duygularımı incitiyor. Ama çok az insan bana iyi davranıyor. Bu yabancı en sevdiğim içkinin ne olduğunu sorduğunda... Bilmiyorum. Garipti ama yine de bu dünyada başka biri benim hakkımda soru soruyordu. Beni ilginç hissettirdi.

Ama bu da başka bir yalandı. Bu adam da herkes gibi beni umursamıyor.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor.

Duygularımı gören adam yavaşlıyor ve ellerini havaya kaldırıyor. Muhtemelen silahsızlandırıcı bir jest olması gerekiyordu, ancak büyük avuçlarını bu şekilde sergilemek bana sadece onun benden ne kadar güçlü olduğunu hatırlatıyor.

Arthur'un benden ne kadar güçlü
olduğunu. Ve Nero.

Ağzımdan kederli bir ses çıkıyor.

Neden beni bu kadar güvende hissettirmek zorundaydı?

Neden içinde yaşadığım illüzyonu paramparça etmek zorundaydı?

Fark etmemiştim... Nero hayatıma girene kadar tüm acınası varlığım boyunca kendimi ne kadar güvensiz hissettiğimi fark etmemiştim. Sonra beni kollarıyla sardı, kırık parçalarımı bir arada tuttu ve kendimi güvende hissettim. *Güvende!*

Keşke o duyguyu hiç tatmamış olsaydım.

Adam bir adım daha yaklaşıyor ve ben gözümü kırpıştırarak gözyaşlarımı serbest bırakıyorum.

Aramızda bir düzine adım var, ama yaklaştığında geri çekilmeye devam ediyorum.

Tavırlarından anladığım kadarıyla buraya sadece gitmemi istemeye
gelmemiş. İşte o zaman anladım.

Nero bir gangster. Eminim bu adam da öyledir.

Kalbim daha da hızlı çarpmaya başlıyor, korkum üzüntümle eşleşiyor.

Hiçbir şey bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Ama ya hala çok fazlaysa? Ya çok şey biliyorsam?

Adam bir adım daha yaklaşıyor ve içgüdülerim harekete geçiyor.

Şu anın ötesini düşünmeden sırtımı duvara dönüyorum ve doğruca ceset kalabalığının içine dalıyorum.

Giderken birkaç omuza çarpıyorum, ama kimse fark etmiyor gibi görünüyor, çünkü gülüşmeli sohbetlere dalmış durumdalar.

Omzumun üzerinden bir bakış atmaya cesaret ediyorum. Arka duvarın yanında, gidişimi izliyor olmasını umuyorum.

Ama bakmam için geçen bir saniyelik süre, beni takip ettiğini doğrulamam için gereken süre.

Ve çok yakın.

Aman Tanrım.

Hızımı arttırıyorum. Alkol, ayakkabılarımın ayak parmaklarımı sıkmasını engellememe yardımcı oluyor.

"Affedersiniz." Başka bir grubun yanından sürünerek geçiyorum, zeminin küçük bir açık bölümünde birkaç hızlı adım atıyorum. "Pardon." Elimi kısa boylu bir beyefendinin omzuna koyarak sola dönmesini sağlıyorum, ben de diğer tarafına dolanıyorum.

Dikkatleri uçuşuma çekmek istemiyorum. Olay çıkarmak benim için iyi olmaz, bundan eminim.

Takipçimi tekrar kontrol etmek için arkama bakmak cazip geliyor ama buna cesaret edemiyorum. Dışarı çıkmaya odaklanmalıyım.

Ö n ü m d e bir boşluk açılıyor ama omuzlarıma değen parmakların hissi, hissettiğim az miktardaki rahatlamayı öldürüyor.

"Kral!" Yanımdan bir ses yükseliyor ve parmaklarım düşüyor.

BÖLÜM 52

Kral

SIKEYIM.

Yüzüme nötr bir ifade yerleştirerek takibimi durduruyorum ve adımı bağıran pisliği selamlıyorum.

"Brenton." Elini sıkıyorum. "Seni gördüğüme sevindim," diye yalan söyledim.

Bu odadaki çoğu kişi benim kim olduğumu zaten biliyor, ama Payton'ın dudaklarında benim adımla dolaşmasını istemiyorum. Bununla bir şey yapacağını düşündüğümden değil, ama asla bilemezsin.

"Burada olacağını bilmiyordum!" Brenton yanındaki adamı dürtüyor. "Bu King Vass, sana bahsettiğim adam. Bütün parası olan."

Klas.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Bir adım geri atarken başımı sallıyorum. "Bana bir içki ayır. Hemen halletmem gereken bir iş var."

Ben saçmalıyorum ama Brenton'ın gülümsemesi her zamankinden daha büyük ve başını sallamayı bırakmıyor.

Muhtemelen iyi bir adamdır. Şehrin hemen güneyinde bir şaraphanesi var. Ama sorun da bu, o iyi bir adam. Ve hayatımda fazladan ölü bir ağırlığa ihtiyacım yok.

Kendi gülümsememi yerimde kalmaya zorlayarak gittiğim yöne doğru yürümeye devam ediyorum, gözlerim Payton'ı bulmak için kalabalığı tarıyor.

Çok yaklaşmıştım.

Ona sahip olabilirdim. Parmaklarım uzun kollu kumaşına dokundu ama tereddüt ettim. Tereddüt ettim çünkü Nero kesin konuşmuyordu.

Dürüst olmak gerekirse, bana tam bir brifing verecek durumda değildi, ama kumaşı dokunuşumun altında hissettiğim anda bocaladım. Çünkü aslında ne yapmam gerekiyordu ki?

Onu fark ettiğimde kadın çoktan ağlamaya başlamıştı. Hızlı ve sessiz hareket etmesine rağmen insanlar onu fark etmiş olmalıydı. Ve bir partide ağlayan bir kadın unutulmazdır. Buna bir de tanınmış bir simanın, yani benim, partinin ortasında ağlayan kadına yaklaşmamı ekleyin, işte bu unutulmaz olurdu. Tam da Nero'nun kaçınmaya çalıştığı şey.

Nero'nun Payton söz konusu olduğunda her zamankinden daha dengesiz olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile ve onu hırpalamama iyi tepki vermeyebilir. Muhtemelen onun herhangi bir yerine dokunmama da iyi tepki vermeyecektir. Bu da şu soruyu akla getiriyor: Nero onu üzecek bir şey yaptıktan sonra benimle, bir yabancıyla, özel bir odaya gitmesini nasıl sağlayabilirim?

Hala ararken, gözlerim sonunda elbisesinin ışıltısını yakalıyor ve parti odasının girişini çoktan geçip lanet olası asansörü beklediğini görünce kendime lanet ediyorum.

Ben oraya varmadan o kapılar kapanırsa, o gitmiş sayılır.

Ama ikimizi asansörde yalnız bırakabilirsem... bu işe yarayabilir.

BÖLÜM 53

Payton

DÜĞMEYE DAHA SERT BASTIĞIMDA BAŞPARMAĞIMIN UCU BEYAZA DÖNÜYOR.

Asansörü çağır.

"Haydi. Hadi." Taksiyi tırmanışını hızlandırması için teşvik ediyorum.

Ayrılmak için erken, bu yüzden benimle birlikte bekleyen başka kimse yok, buna şükrediyorum. Çünkü şu anda biri benimle sohbet etmeye kalksa muhtemelen hıçkırıklara boğulurum.

King için arkama bakma ihtiyacı ensemi diken diken ediyor. Ama ya bu asansör ya da hiçbir şey. O adamdan daha hızlı koşmamın imkânı yok, merdivenleri de denemem. Adımları benimkinden iki kat daha uzun olmalı, beni hemen yakalar. Tek başıma.

Ağırlığımı değiştiriyorum, bu hareket bir ayağımdaki zonklamayı azaltıyor ama diğer ayağımdaki zonklamayı artırıyor.

Asansörü anons eden zil sesi beni o kadar ürkütüyor ki küçük bir çığlık atıyorum.

Harika, zaten uğraştığım duygular listesine bir de utancı ekleyelim.

Kapılar sıkışarak geçebileceğim kadar genişlediğinde içeri adım atmaya başlıyorum ama neredeyse başka bir bedenle çarpışacakken bir çığlık daha atıyorum.

Karşımdaki kız da biraz çığlık atıyor, ben onu korkutuyorum, o beni korkutuyor.

Be

n. "Tanrım, Krissy." Kızın yanında duran yaşlı adam başını sallıyor. Kız kıkırdıyor ve adamın göğsüne vuruyor. "Beni korkuttu."

Kız çok güzel, içki içecek yaşta bile görünmüyor ve üzerinde benimkini matruşka gibi gösteren bir elbise.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum ve birbirimizin geçmesine izin vererek ayaklarımızı sürüyoruz.

Bu etkileşim bana neredeyse takip edildiğimi unutturuyor. Ama zemin kat için düğmeye bastıktan sonra yukarı bakıyorum ve King ile göz göze geliyorum.

Midemin alt kısmı düşüyor ve lobi katının düğmesine basacak kadar uzun süre başka tarafa bakıyorum. Sonra titreyerek *kapı kapatma* düğmesine basıyorum.

Tekrar baktığımda, King bana doğru adım atıyordu.

Düğmeye tekrar basıyorum. Tekrar tekrar, elimden geldiğince
hızlı basıyorum. King bana doğru geliyor, çenesi gergin,
yumrukları sıkılı.

Kapılar kayarak kapanmaya başlar.

"Lütfen, lütfen, lütfen," diye kapılara yalvarıyorum,
düğmeye basıyorum. King dört adım ötede.

O zaman üç.

İki adım sonra eli uzanıyor. Ve kapılar
kapanıyor.

Asansörün yan duvarına doğru yığılıyorum, nefesim kesik kesik geliyor. Ama asansör alçalmaya başladığında, yaslandığım duvarın cam olduğunu fark ediyorum; ve görünüşe göre adı King olan adam korkulukta durmuş bana bakıyor. Ama ben gözden kaybolmadan bir an önce onun küfredip merdivenlere doğru adım attığını görüyorum.

KAPILAR AÇILANA KADAR PANIK BENI TAMAMEN TÜKETTI.

Bir saniye bile kaybetmeden kapıdan dışarı fırlıyor ve bu sefer kimseye çarpmamayı umarak çıkışa doğru acele ediyor.

Aşağı inerken Uber'imin ilerleme durumunu kontrol ettim ve şu anda dışarıda duruyor olmalı. Sadece birkaç dakika bekleyecekler ama bu süre yeter de artar bile. Önümüzdeki altmış saniye içinde ön kapıdan çıkmazsam, asla çıkamayabilirim.

Lobi büyük bir yer ve ana açık alandan güvenlik görevlilerinin beklediği ön kapılara inmek için dört basamaklı kısa bir yol var.

King'in beni kovalamasından o kadar endişeliyim ki dışarıda yağmur yağmaya başladığını ve yeterince insanın gelip gittiğini fark edemedim.

zarif taş basamaklarda su.

İkinci adımda, aptal yüksek topuklu ayakkabım kaygan yüzeye tam olarak çarpıyor ve altımdan kayıyor.

Kollarımı iki yana açarak elimi korkuluklara koyuyorum ama yeterince çabuk değil. Hızım beni önce kıçımdan basamağın sert kenarına indiriyor. Acı anında omurgamdan yukarı fırlıyor.

Acıtıyo

r.

Hem de

çok.

Ama yüzümden daha fazla gözyaşı akmasının nedeni bu

değil. Ben bittim.

Her şeyle işim bitti. Tüm hayatımla.

Muhafızlardan ikisi bana doğru geliyor, muhtemelen yardım etmek için. Ama ben onların yardımını istemiyorum.

Kimsenin yardımını istemiyorum.

Basamakta bir süre daha oturduktan sonra uzanıp önce bir ayakkabımı, sonra diğerini çıkardım. Bu lanet şeyleri bir daha asla görmek istemiyorum.

Gürültülü ayak sesleri arkamdan lobide yankılanıyor ve zamanım tükeniyor.

Yüzümü buruşturarak kendimi yukarı çekmek

için tırabzanı kullandım. Sonra iyi olduğum tek

şeyi yapıyorum.

Koşuyorum.

BÖLÜM 54

Nero

PARTIYE GERI ADIM ATTIĞI ANDA GÖZLERIM KING'E KAYIYOR.
Ve başını salladığında, sinirim parlak bir öfkeye dönüşüyor.

King'in gittiği her dakika saatimi kontrol ettim, bu yüzden tam olarak saatin kaç olduğunu biliyorum. Ve ayrılmak için 94 dakikam olduğunu biliyorum.

Ve bulduğum anda gideceğim tek bir yer var. Payton'a bir ders vermek.

BÖLÜM 55

Payton

AĞLAMADAN DURAMIYORUM.

Kendimi çok aptal hissediyorum.

Çok aptalca.

Dolaptan en büyük spor çantamı çıkarmadan önce avuç içim kabaca boynumu siliyor, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

Bana söyledi. Bana iyi bir adam olmadığını *söyledi*. Ve bir aptal gibi, ağzından çıkan her şeye inandım, bunun dışında.

Daha fazla gözyaşını silerek, iç çamaşırı çekmecemdekileri spor çantasına boşaltarak temel ihtiyaçlarla başlıyorum.

Beni güvende tutmak için yalan söyleyip hile yapacağını söyledi. Aynen böyle söyledi ama ben bir araya getiremedim. Tam olarak değil. Çünkü bana göre başka bir kadınla birlikte olmak beni güvende tutmuyor. Kalbimi kırıyor.

Yumruğumu göğsüme bastırmak için bir saniyemi ayırıyorum, sanki kaburgalarımın içindeki ağrıyı azaltabilirmiş gibi.

Öyle değil.

Gözlerim işbirliği yapmıyor, gözyaşlarım akmaya devam ediyor ama ben toplanmaya devam ediyorum. Burada kalamam.

Gitmek istemiyorum. Ama kalamam.

Hayat, sürekli omzunuzun üzerinden bakmadan da yeterince zor.

Bilmem gerekirdi. Yıllarca yaptım. Hâlâ Arthur'a benzeyen birini gördüğümde ter içinde kalıyorum. Onun kapıma gelme düşüncesi bugün on yıl öncesinden daha az korkutucu değil.

Nero'nun beni öldüreceğine gerçekten inanmıyorum. Kendisi öldürmez. Ama yarım kalmış bir iş olduğuma karar verirse... Ya da düşmanlarından biri beni bu gece görürse...

Nero'nun beni umursamaması onlar için önemli değil. Değersiz olduğumu anladıklarında beni kendileri öldürecekler.

Hayır. Öylece oturup beklemeyeceğim.

En azından bu sefer gerçek bir yetişkinim ve biraz daha fazla birikmiş param var. Çok değil -neredeyse hiçbir şey- ama eyalet dışına bir otobüs bileti almaya ve başka bir iş bulup maaş almaya başlayana kadar bir ay boyunca ucuz bir haftalık otelde kalmaya yetiyor.

Ellerim pijama çekmecemi açarken duraksıyor. Belki de Büyük Kanyon'u görebilirim. Arizona, Minnesota'dan kıyıya gitmeden gidebileceğiniz en uzak yer. Ayrıca kıyılar pahalı; güneybatıda, yardıma ihtiyacı olan bir lokantası olan küçük bir kasaba, benim mükemmel versiyonumun alabileceği kadar mükemmel olurdu.

Şansım yaver giderse, Nero ve Arthur'u bir daha asla göremeyeceğim. Dudaklarım titriyor ve onları birbirine bastırıyorum.

Kendime Nero'yu görmemenin istediğim şey olduğunu söyleyip duruyorum. Ve onu bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi beni ölecekmişim gibi hissettirmiyor.

Çekmeceyi çekip açıyorum ve pijamalarımı çıkarmaya başlıyorum. Nero'nun bekâretimi aldığı gece giydiğim ipek çifti çekmecenin en altına gömdüm ve üstündeki katmanları çekip çıkarırken onları çöpe mi atsam diye düşünüyorum. Onları görmek bana sadece acı verecek.

Ama çekmecenin dibine indiğimde, şortu ve bluzu bulamadım. Onun yerine iki tane 100 dolarlık banknot buldum.

Hıçkırıklar şimdi ciddi bir şekilde geliyor. Bu kirli hissettiriyor.

Sanki bana para ödüyor, sanki bir tür fahişeymişim gibi hissediyorum, daha fazlası değil.

Gecenin parçacıkları birbirine karışmaya başlamadan önce sadece kelimeyi düşünmek gerekiyor.

Ultra kısa elbiseler. Güvenlik görevlisinin "çoğu kadın burada artı bir olarak bulunuyor" yorumu. Pek çok çift arasındaki gözle görülür yaş farkı ve çekicilik farkı.

Onlar olabilir mi?

Ama bir de Nero vardı. O kadınla mükemmel bir uyum içindeydi. İkisi de büyüleyici. İkisi de son derece iyi giyinmiş. Dengeli. *Fit*.

Arkamda yatağı hissedene kadar bir adım geri atıyorum ve yatağa oturmak için yığılıyorum. Kıçımdaki acı nokta - o taşlara vurduğum yer

kendini belli ediyor. Ama içimde hissettiğim acıyla kıyaslanamaz bile.

Uzun zamandır hiç olmadığım kadar yenilmiş hissederek yatağa uzandım ve yan tarafıma kıvrıldım.

Hâlâ bu saçma elbisenin içindeyim, daha birkaç saat önce gurur duyduğum elbisenin. Ama şimdi Nero'nun vaatleri kadar sahte geliyor.

Ellerimi ağzımın önünde birleştiriyorum, yakanın ve kolların etrafındaki payetler tenimi tırmalıyor ama onu çıkaracak enerjim yok.

Onun yerine gözlerimin kapanmasına izin verdim.

Eve geldiğimde kapıların kilitli olduğundan emin oldum. Hatta kanepeyi oturma odasından sürükleyerek ön kapıya dayadım. Ama Nero'nun bu gece bana gelmesi konusunda o kadar da endişeli değilim, bugün onun doğum günü ve kutlama yapıyor.

Hayır, bu gece olmayacak ama yakında olacak. Bu yüzden sabah olmadan gideceğim.

Sadece birkaç dakika gözlerimi dinlendirmem gerekiyor.

BÖLÜM 56

Nero

FRENE BASTIĞIMDA LASTIKLERIM GICIRDIYOR, TAM ÖNÜNDE DURUYORUM. Payton'ın dairesi.

Gölgelerde saklanmaktan bıktım. Ve onun da burada yaşaması bitti.

Bu gece kız arkadaşımla göz göze geldiğimden beri kanımda dolaşan öfkenin şiddeti daha da arttı. Ona olan öfkem. Mikhail'e öfke. Kendime olan öfkem.

Arabamdan inip doğruca ön kapıya doğru ilerliyorum ve binaya girmek için anahtarımı kullanıyorum.

Adımlarım ikinci kata çıkan merdivenlere çarpıyor, dairesinin anahtarı çoktan elimde.

Saat henüz gece yarısı değil ve diğer dairelerden koridora hayat ve televizyon sesleri süzülüyor.

Güzel, arka plandaki gürültü gelecek olanları bastırıyor. Anahtarı çeviriyorum, klik sesini hissediyorum, sonra düğmeyi çeviriyorum.

Kapıyı iterek açtığımda biraz dirençle karşılaşıyorum ve dudağım uğursuz bir sırıtışla k ı v r ı l ı y o r .

Payton benim dünyamda oynamak istiyorsa, o zaman oynarız.

BÖLÜM 57

Payton

"NE--" VÜCUDUM SERTÇE VURULDUĞUNDA SORUM BIR ÇIĞLIĞA DÖNÜŞÜYOR.
şilteden aşağı sürüklendi.

Bileğimi kavrayan iri bir el beni yatağın ucuna doğru çekiyor. Payetlerle kaplı sırtım çarşaflara takılıyor.

Serbest bacağımla tekme atmaya çalıştığımda, başka bir büyük el bileğimi kavrıyor ve beni sabit tutuyor.

Onu görmeden bile Nero olduğunu biliyorum ama bu korkunun gelmesini engellemiyor.

"Yapma!" Onun tutuşuna karşı mücadele ederek ağlıyorum.

Parlaklığa karşı hızla göz kırpıyorum, yattığımdan beri ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum; ışıklar açıkken uyuyakalmışım ve şimdi neler olduğunu anlamaya çalışırken beni kör ediyorlar.

"Lütfen!" Ağlıyorum. "Özür dilerim."

Görüşüm bulanık ama Nero'nun yatağın ayak ucunda durduğunu görebiliyorum, siyahlar içinde heybetli bir şekilde beni kendisine doğru sürüklüyor.

Koyu kahkahası tenimde dalgalanıyor. "Henüz değilsin. Ama olacaksın."

Ciğerlerim hava almak için mücadele ediyor.

İşte bu kadar.

Ben böyle ölürüm.

Bekaretimi alan adamın ellerinde. On yıldır yaşadığım korku sonunda gerçek oluyor. Ama bu her zaman korktuğumdan farklı bir adam. Yeni bir adam.

Bacaklarımı onun pençesinden kurtarmaya çalışıyorum. "Lütfen! Bırakın gideyim!" Ellerim yanlara doğru sallanıyor, orada olmadığını bildiğim bir silah arıyor.

"Gitmek mi?" Nero alay ediyor. "Bir daha asla gözümün önünden ayrılmayacaksın." Bir sonraki nefesimde boğuluyorum.

Bekle. Ne?

Sözlerini zihnimde tekrarlıyorum. "Sen... değil misin?"

Kıpırdamadan yatıyor olmama rağmen ayak bileklerimi sıkıca kavrıyor. "Ben ne değilim, Payton?"

Yutkunuyorum. "Beni öldürmeyecek misin?"

Saf öfke yüz hatlarını kapladığında bunu söylemenin yanlış olduğunu biliyorum.

Tek bir hareketle bacaklarımı düzleştiriyor, sonra ellerini bükerek beni yüzüstü çeviriyor.

Kafam karışmıştı, bacaklarımı kalçalarının arasına sıkıştırmadan önce mücadele edecek zamanım yoktu.

Vücudumu tutuşa karşı savurduğumda homurdanıyor, ama bacaklarımı serbest bırakmak için hiçbir şey yapmıyor.

Bunun üzerine elbisemin etekleri yukarı doğru çekildi ve yeni dantelli erkek şortumu onun görüşüne açtı. Ve yüzüm kıpkırmızı oldu, çünkü bu gece için aldığım ayakkabılar ve çantayla uyumlu açık maviydiler. Onun için aldığım bir kıyafet.

"Nero," diye yalvarıyorum. Ne için yalvardığımdan emin değilim.

Bağışlanmak mı? Özgürlük mü?

Hayatım mı? Bir klik sesi duyuyorum ve vücudum kaskatı kesiliyor. Bu sesi biliyorum.

Sustalı bir bıçağın kilitlenme sesi.

Kısa süreli umudum kırıldı. Gözünün önünden asla canlı ayrılmamayı kastetmiş olmalı. "Kimseye söylemeyeceğim," diye hıçkırıyorum. "Söz veriyorum. Kimseye bir şey söylemeyeceğim. herkes."

Soğuk metal tenimde, külotumun hemen altında, yanağımın kıvrımında kayıyor.

"Onlara neyi söylemeyeceksin Payton?"

Siyah korku görüş alanımın sınırlarını belirliyor. "Herhangi bir şey," diye boğuluyorum. "Kimseye hiçbir şey söylemeyeceğim."

Metal hareket ediyor, bıçak dantelin altından kayıyor, ucu sırtıma doğru bakıyor.

"Ne söyleyeceğin konusunda endişelenmiyorum." Baskı var, sonra kumaş açılıyor, üstteki elastik bant kesiliyor. Sonra bir fiske daha vuruyor ve külotumu iki yandan kesiyor. "Ben daha çok ne yapabileceğin

konusunda endişeliyim."

Avuçlarından biri sırtımın ortasına bastırarak beni yatağa sabitliyor. Ama buna gerek yok. Korku ve kafa karışıklığı beni olduğum yerde dondurdu.

Dantel kıçımdan kalkıyor ve yavaşça yukarı doğru çekerken kumaşı kavradığını hayal ediyorum. Artık gevşemiş olan malzeme onun hareketini takip ediyor, yarığımın içinde toplanıyor ve klitorisimin üzerinde sürükleniyor.

Zevk dalgası o kadar güçlü, o kadar beklenmedik ki inliyorum.

Karşılık olarak homurdanıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Bunun yerine, tek bir parmak ucu hassas etimde bir çizgi çiziyor ve düşüşümden dolayı zaten oluşmuş olan çürüğü izlediğini biliyorum.

Hayal kırıklığıyla dolu bir iç geçiriyor ve ben bunu midemde hissediyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldamak zorunda hissediyorum kendimi.

"Henüz değil," diye fısıldıyor Nero, sonra elini kıçıma indiriyor.

Donuk sızı, parlak bir acı parıltısına dönüşüyor ve şok olmuş bir nefes çekiyorum. Ama sonra eli geri geliyor, acıyı yumuşak bir şekilde yatıştırıyor, bana morluğu hatırlatacak kadar sert bastırıyor. Bir şekilde içimdeki ateşi de körüklüyor.

Bir inilti beni terk ediyor, duyularım acı ve zevk arasında savaşıyor. Savaşmak ve teslim olmak arasında gidip gelmek.

"Dokunma bana," diye bağırmaya çalışıyorum ama sesim zayıf çıkıyor.

Sırtımdaki eli kıçıma doğru kayıyor, bıçağın kabzası hâlâ orada, benimle avucunun arasında duruyor. Bıçağın düz tarafı dolgun tenime değiyor.

Vücudu geri adım atıyor, böylece dizlerim kalçalarının arasında kalıyor ve beni hapsediyor.

Kıçımın her iki taşını da kavrayarak beni ayırdı.

Dili boyum boyunca ilerlemeden önce sıcak nefesini hissetmek için yarım saniyem var.

Temasla bedenim sarsılıyor ve o da morarmış yanağımı kavrayan elini bırakıp tekrar aşağıya iniyor. "Kıpırdama," diye homurdandı. "Eğer bu bıçakla kendini kesersen, sonuçlarından hiç hoşlanmayacaksın."

Bıçağın kenarının belimi sıyırdığını hissederek tekrar donup kalıyorum.

Ellerim altımdaki kumaşın içinde toplanıyor. "Benden uzak dur."

"Hayır." Nero yüzünü tekrar içime gömüyor, bu sefer dilini göt deliğimin üzerinde gezdiriyor.

Amım o kadar sert kasılıyor ki, sadece bu hareketten bile boşalabilirim diye korkuyorum.

"Dur!" Beni tekrar yalarken bile gözlerimden gerçek yaşlar akarak ağlıyorum.

Durmasını istemiyorum. Benimle sevişmesini istiyorum. Bana özel hissettirecek şekilde dokunmasını istiyorum. Gördüğü tek kadın olmak istiyorum.

Ama ben değilim.

Bu gece bunu kanıtladı.

"Sana söylemiştim," diye homurdanıyor Nero, doğrulurken, elleri elbisemi kavrıyor. "Bana hayır demek için bir şansın vardı. Ama yapmadın. Onun yerine bana o tatlı bekaretini verdin." Elbisemi boydan boya kesmeden önce omuzlarımdaki kumaşı sıkıca çekti, sütyenim de aynı kaderi paylaştı. "Artık benimsin." Yırtık kumaş katlanıp açılırken serin hava sırtımdan akıyor. "Öleceğimiz güne kadar."

Biz mi?

"Ama--" Vücudum titriyor ve düşüncelerime hakim olamıyorum. "Ama hiçbir şey." Nero kelimeleri şaklatarak bedenimi tekrar

Kalçalarım tam yatağın kenarına gelene kadar. Bacaklarım sarkarken dizlerim karyolanın çerçevesine çarpıyor, ayak parmaklarım da bir yer bulmaya çalışıyor. Eli tekrar beni tutmaya başlıyor, bu yüzden ayaklarımı yere basamıyorum.

"Ama sen onunla birlikteydin!" Suçlamayı haykırdım. Elinin onun kalçasında olduğu anı beynime kazındı.

"O bir hiç!" diye bağırır. "O zaman ben neyim?" Soruyu haykırıyorum.

"Sana zaten söyledim," diye homurdanıyor Nero, ağırlığını sırtıma bırakarak. "Sen benimsin."

Sonra sert bir itmeyle sikini tamamen içime sokuyor.

BÖLÜM 58

Nero

PAYTON SIRILSIKLAM OLDU VE SIKIM ONUN DERINLIKLERINE KAYDI.
Dirençsiz bir kedi.

Altımda geriliyor, bedeni ve zihni savaş halinde -benden nefret etmek isterken aynı zamanda beni daha derine çekmek istiyor.

"Bırak beni!" diye bağırıyor, amcığı sikimin etrafında titreşirken bile. Benden nefret etmek istiyor. Ama etmiyor. Edemiyor.

Ve bunu ona kanıtlayacağım. Çünkü o çok yakın.

Çok yaklaştı.

Ve buraya adil oynamaya gelmedim.

Bir elimi onunla yatağın arasına sokuyorum, parmaklarıma karşı sert küçük klitorisini hissedene kadar durmuyorum.

Vücudu altımda yükseliyor, bacaklarını birbirine bastırıyor ve kıvranmaya devam ettikçe amcığı sikimi daha sıkı kavrıyor.

"Kes şunu!" Payton inliyor.

Boştaki elimle saçlarını tutuyorum ve yanaklarımız yan yana gelene kadar başını geriye çekiyorum.

"Neden?" Kulağına karşı homurdanıyorum. "Çünkü, ben--"

"Yap hadi. Benim için gel." Parmaklarımın uçlarını klitorisinin üzerine sert bir şekilde sürüyorum ve patlıyor.

Suları parmaklarımı kayganlaştırıyor ve sarsılan duvarları spermi doğrudan taşaklarımdan çekmeye çalışıyor.

Dişlerimi sıkıyorum ve onu uçurumun kenarına kadar takip etme isteğime direniyorum. Daha yeni başlıyoruz.

BÖLÜM 59

Payton

TÜM VÜCUDUM TITRIYOR, ORGAZM BENI ILIKLERIME KADAR SARSIYOR.

"Aynen öyle." Nero yanağımı yalıyor, saçlarımı kavrayışı içime gömülü sert alet kadar amansız. "Hisset beni." Kalçalarını kıçıma daha sert bastırıyor. "İçindekinin ben olduğumu bil." Dişleri boynumda geziniyor. "Seni ateşe veren benim."

Saçlarımdaki tutuşuna karşı çekiyorum, köklerdeki sert çekiş bacaklarımın arasında olanlardan hoş bir dikkat dağıtıcı.

"Bana aldatacağını söylemiştin." Sesimin bu kadar acınası çıkmasından nefret ediyorum. "Ama öyle demek istediğini düşünmemiştim."

Göğsünden gelen alçak bir gümbürtü sırtıma doğru titreşiyor. "Öyle bir şey *değil*." Tutuşu saçlarımı bırakıyor ve alnımı yatağa bırakıyorum. Ama tabii ki elleri onu takip ediyor, parmakları kafa derimde yumuşak daireler çiziyor. "Onunla öyle değildim."

Dokunuşunun beni nasıl rahatlattığını görmezden gelmeye çalışıyorum. Ve beni dolduran sikinin doluluğunu görmezden gelmeye çalışıyorum. Sadece beni dolduruyor.

"Sana dokunmasına izin verdin." Boğazım ağrıyor.

"Bir daha asla." Amımın üzerindeki el hareketsiz, ama hâlâ klitorisime baskı yapıyor ve bu düşünmemi zorlaştırıyor.

"Ona dokunuyordun." Sesim zorlanıyor ama hissettiğim yüksek sesli suçlama olarak çıkıyor.

"Beni dinlemiyorsun." Aleti zonklarken bile hayal kırıklığını hissedebiliyorum. "Kalabalığın dikkatini dağıtmak için oradaydı. İnsanların ona bakmasını ve geceyi nerede geçireceğimi merak etmemesini sağlamak için lanet olası bir kiralık yardımcıydı."

Kiralık yardım.

Haklıydım. Ona ödeme yaptı.

"Onunla yattın mı?" "Bu
önemli değil."

"Yaptın mı?!" Bağırmaya geri döndüm. Öfkem incinmişliğimi bastırıyor.

Nero'nun üst bedeni benden uzaklaşıyor ve gömleğinin düğmelerinin sırtıma nasıl battığını fark etmeme neden olan eksik basınç. Hâlâ giyinik.

"O fahişeyi sikip sikmediğimi mi bilmek istiyorsun Payton? Tatlı kızım bunu bana gerçekten soruyor mu?"

Elleri kalçalarımı kavrıyor ve birden yatağın üzerinden kalkıyorum. Ellerim otomatik olarak battaniyeyi itiyor ve Nero kalçalarıyla beni ileri doğru ittiğinde kendimi zor tutuyorum.

Aleti şimdi daha da derinde ve kabzasına kadar gömülüyken ellerimi şiltenin üzerinde gezdiriyorum. Pantolonunun uyluklarımın arkasındaki yumuşak dokusu, altındaki sert kaslarla çatışıyor. Ve bir şey yere çarpıyor, bu sadece bıçak olabilir.

"Evet, bebeğim. Yaptım." Kelimeleri tükürüyor ve itiraf içime işliyor. "Onu becerdim."

Nero beni yatağa kadar takip etti. Arkamda diz çöktü.

"Beni yalnız bırak."

Elleri kalçalarımda sıkılaşıyor.

"Nasıl bir şey olduğunu bilmek ister misin?" Sesi o kadar öfke dolu ki beni korkutuyor.

Başımı sallıyorum, çünkü hayır, daha fazlasını bilmek istemiyorum.

İkimiz de dizlerimizin üzerindeyken, Nero kollarını göğsüme doluyor ve ikimiz de diz çöküp vücutlarımız aynı hizaya gelene kadar beni yukarı çekiyor.

Kollarım serbest kalınca, harap olmuş elbisemi ve sütyenimi çekip aldı. Beni çırılçıplak, onu ise giyinik bıraktı.

"Unutulabilirdi," diye fısıldıyor kulağıma.

Sonra, içime girdiğinden beri ilk kez kalçalarını geri çekiyor, sikinin sadece başı içimde kalana kadar. Am dudaklarım onun çevresine yayılıyor, ona yapışıyor.

"Önemli bir şey değildi."

Aleti seğiriyor ve klitorisimin tepki olarak zonklamasına neden oluyor.

"Birlikte olduğum herkes bir hiç. Çünkü onlar sen değilsin." Son
kelimede öne doğru itiyor.

Sessiz bir çığlıkla ağzım açık kalıyor. Ve ellerim arkamda, tutunacak bir şey bulmaya çalışıyor. Onu bulmaya çalışıyorum.

Gömleğinin kenarlarından tutarak parmaklarımı kumaşın içine sokuyorum.

Ellerinden biri beni boğazımdan tutmak için yukarı kayıyor, diğeri karnıma sertçe bastırarak onu içimde daha da büyük hissettiriyor.

Nero'nun yüksek sesli zevk iniltisi neredeyse beni başka bir orgazma gönderiyor.

"Başka kadınları becerdim." Çeker ve tekrar sokar. "Ama seninle tanıştığımdan beri değil." Kalçaları geri çekiliyor. "Ve öncekilerin hiçbir anlamı yoktu." İleri doğru bir hamle daha. "Onlarla hiç sevişmedim." Karnımdaki eli bırakıyor. "Ve onlar için hiç öldürmedim."

Onlar için mi öldürüldün?

Boğazımdaki eli yukarı doğru kayıyor, böylece başparmağı ve parmakları çenemin alt tarafını çevreleyerek başımı sabit tutuyor.

"Sadece seninle sevişeceğim." Kalçaları yukarı doğru yuvarlanıyor, ucu bana çarpıyor. "Ve senin için seve seve öldürürüm. Ne kadar gerekirse."

Beynimi dolduran şehvet sisini bir ışık kırıyor ve gözlerimi kırpıştırıyorum.

Olamaz.

Altın yüzük...

Boğazım sıkılıyor.

Olamaz.

Aptal kız.

Değersiz inek. Yer

israfı. Lanet olası

zavallı.

Boynuma batan o yüzük. O adam

beni korkutuyor.

Beni tehdit ediyorsun.

O yüzük ayrılmak zorunda kalmamın sebebini temsil

ediyor. Yalnız kalmamın sebebi.

Yıllarca korktum.

Nefes nefese Arthur'un yüzüğüne bakıyorum.

Arthur'un yüzüğü Nero'nun parmakları

arasında.

"O gitti, bebeğim." Nero yanağını yanağıma yaslıyor.

Gözlerim yanıyor. "Sen... Sen mi öldürdün onu?"

Nero elini yukarı kaldırarak yüzüğün avucunun içinde

yuvarlanmasına izin verdi. "Onu ben öldürdüm."

Şimdiye kadar hissettiğim tüm duygulardan daha büyük bir rahatlama beni tüketiyor.

Nero'nun boğazımı kavraması beni topraklıyor. Ve her şeyi değiştiriyor. O bir anda çok fazla geçmişi siliyor.

"O gitti mi?" Gözlerimden yaşlar süzülüyor.

"O gitti." Nero omzumu öpüyor ve bedenim beni ayakta tutma yeteneğini kaybederek onun kollarına doğru sarkıyorum.

Arthur gitti.

Nero kolunu tekrar belime doluyor, beni kendine doğru çekerek ağlamama izin veriyor.

"Seni bir daha asla incitmeyecek." Nero dudaklarını şakağıma bastırıyor, dili daha fazla gözyaşı yakalamak için dışarı fırlıyor.

BÖLÜM 60

Nero

GÖZYAŞLARININ TADI SIKIMIN IÇINDE ZONKLAMASINA NEDEN OLUYOR.

"Sana söyledim, sen benim korumamsın." Bir gözyaşı daha yalıyorum, tadını çıkarıyorum. "Sana zarar veren herkes yok olacak."

Vücudu titriyor ve ben ona daha sıkı sarılıyorum.

Aletim bu kadar sertleşmemeliydi. Ama uzunluğumun etrafındaki küçük spazmlar görmezden gelinemeyecek kadar fazla ve ben sadece biraz dışarı çekiyorum, sonra kalçalarımı içeri sallıyorum.

Dışarı, sonra içeri.

Tekrar ve tekrar, Payton kollarımda ağlarken sığ itişlerle.

Duymayı beklediğim son şey kulaklarıma çarpmadan önce bir hıçkırık duyuyorum.

"Teşekkür e d e r i m ." Payton bir nefes daha çeker ve daha güçlü söyler. "Teşekkür ederim."

Sikim kabarıyor ve kalçalarımı geri çekip sonuna kadar çekiyorum.

Omuzlarından tutup yüzüme doğru çeviriyorum ve yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Bunu bir daha söyle."

Gözlerimin içine baktığında bakışları geniş ve parlak. "Onu öldürdüğün için teşekkür ederim."

Tutuşum onu sabit tutarken, ağızlarımızı birbirine çarptırdım. Onun gerçekliğinin tadı beni dolduruyor.

Benimle savaşmıyor ya da direnmiyor. Bana açılıyor.

Dili benimkine dolanırken, parmakları çılgınca kıyafetlerimi çekiştiriyor.

Ama bunun için zamanımız yok. Bir dahaki sefere beni çıplak götürebilir.

Ellerini iterek onu sırt üstü yatırdım ve peşinden aşağıya indim. Ağızlarımız birbirine kaynaştı.

Payton bacaklarını kaldırıp belime doladı. "İçime gir." Payton dudaklarıma yapıştı. "Sana içimde ihtiyacım var." Omuzlarıma pençe atarak beni kendine yakın tutuyor.

Hiç bilmediğim bir sıcaklık göğsümün içinde kabarıyor.

"Şimdi, Nero. Lütfen!" Beni daha yakına çekti. "Sana şimdi ihtiyacım var."

Yanaklarında hâlâ gözyaşları var, teni koyu pembeye dönmüş ve hiç bu kadar güçlü görünmemişti.

İhtiyacım olan boşluğu elde etmek için kalçalarımı yeterince kaldırıyorum, sonra ucum onun ıslak, açgözlü sıcaklığıyla karşılandığında, ona çarpıyorum.

Bedenlerimiz bir iniltiyle birleşiyor. Ve yavaş kısım bitti.

Kalçalarım pompalıyor. Sikim içeri ve dışarı itiyor. Pantolonum her itişte kalçalarımdan aşağı kayıyor, ta ki taşaklarım onun kıçına çarpana kadar.

"Sen benimsin." Kollarımı omuzlarının altından geçirip onu bedenime sarıyorum, o da bana sarılıyor.

"Ben seninim," diye
pantolonunu indirdi. "Bana
anladığını söyle."

Bana karşı başını sallıyor. "Artık başka kadın yok."

"Başka kadın yok."

Eli yukarı uzanıyor, saçıma doğru kayıyor ve sonra onu sertçe kavrıyor. Az önce ona yaptığım gibi.

Çekişini takip ediyorum ve başımı ona bakacak kadar kaldırıyorum.

Göğüsleri göğsüme sürtünüyor, sikimin her vuruşunda zıplıyor ama "Artık kadın yok" derken onu hiç görmediğim kadar ciddi görünüyor. Onlara dokunmak ve sana dokunmalarına izin vermek yok. Hem de hiç."

Sırıtıyorum. "İşte benim kızım."

Saçımı çekiştiriyor. "Söyle."

Taşaklarım sıkıştı. Çalıştığında çok ateşli oluyor.

"Bana senden başka kimse dokunamaz. Ve bir daha dokunacağım tek kadın sensin." Her sözümde amcığı beni sıkıyor ve dudaklarını yalamadan duramıyorum. "Şimdi de sen."

"Şimdiye kadar dokunduğum tek erkek sensin." Bunu söylerken gözlerimin içine bakıyor ve sikim fışkırmaya başlıyor. "Amımın nasıl bir his olduğunu bilecek tek erkek." Kalçalarımı ona doğru itiyorum. "Beni tohumuyla dolduracak tek adam."

Sikim patladı. Yükümü onun içine boşaltıyorum.

Tüm ağırlığımı ona verdiğimde, aletimin tabanı Payton'ın klitorisine sürtünüyor ve etrafımda patlaması için gereken tek şey bu.

BÖLÜM 61

Payton

ZORLUKLA NEFES ALABILIYORUM, NERO'NUN AĞIRLIĞI BENI YATAĞA BASTIRIYOR, Ama umurumda değil. Onun altında sıkışıp kalma hissinden zevk alıyorum. Onunla sarmaş dolaş.

Parmaklarım bükülmüş omuz kaslarına giriyor. Sırtına dokunduğumda yükselip alçalıyor. Görünüşe göre o da benim kadar nefes almakta zorlanıyor.

Nero vücudunu kaydırırken inliyor. Üzerimden kalkmasını bekliyorum. Ama daha iyi bilmeliydim.

Nero'nun kalçaları geri çekiliyor, siki neredeyse tamamen dışarı kayıyor, sonra tekrar içeri itiyor.

Sırtım yeniden saldırıya uğradı, her şey çok hassas.

"Benim tatlı kızım." Ağzı omzumda ve dişlerini tenime geçirerek ifadesini noktalıyor. "İkinci raunda hazır olmadan önce bir dakika vermem gerekecek. Ama eve gittiğimizde seni yine becereceğim."

Yarı sayıklıyorum, bu yüzden anlamam biraz zaman alıyor. "Ev mi?"

Beni görmezden geliyor, dilini boynumun kenarında gezdiriyor. "Seni işaretlemek istiyorum. İnsanlar benim olduğunu bilsin."

Neden bahsediyor bu?

"Az önce beni ısırdın," dedim ona.

"Kalıcı olması gerekiyor." Benimle mi yoksa kendisiyle mi konuştuğunu bile bilmiyorum. "Bir dövme." Gözlerim açılıyor. "Ama insanların görebileceği bir yerde olması gerek." Nero kalçalarını bana doğru sallıyor, siki içimde yavaşça yumuşuyor. "Belki elin." Kollarını, ağırlığı dirseklerine binecek ve bana bakabilecek şekilde ayarlıyor.

Üzerimdeki ağırlığıyla ciğerlerimi dolduruyorum ve başımı sallıyorum. "Dövme yaptırmayacağım."

Homurdanıyor. "Göreceğiz."

Sonunda sonuna kadar çektiğinde, tıpkı ilk seferinde olduğu gibi aramızdaki karmaşayı hissedebiliyorum.

İlk kez. Ayrıca *diğer tek sefer*.

Bunun ikinci kez seks yapışım olduğuna inanamıyorum. Bir de konserde yaptığımıza ne diyorsan.

Nero arkasına yaslanıyor, böylece bir parmağını yarığımdan aşağı sürükleyebiliyor ve vücudumun seğirmesine neden oluyor.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor.

Söyleyiş şekli o kadar samimi ki yanaklarımı ısıtıyor.

Az önce yaptıklarımızdan sonra tatlı bir iltifat beni nasıl kızartabilir, asla bilemeyeceğim.

Kocaman bir iç çekip yataktan kalkıyor. "Giyin. Evde duş alabiliriz."

Hâlâ çıplak, dizlerimi birbirine bastırıyorum. "Neden bunu söyleyip duruyorsun?
Burası benim evim."

Aletini tekrar pantolonunun içine sokarken başını sallıyor. Ve böylece tamamen giyinik oluyor.

"Öyle," diyorum yavaşça, sanki anlamıyormuş gibi.

Becerikli parmakları kemerini sabitliyor. "Artık değil."

Gözlerimi ellerinden çekip yüzüne dikiyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Benim evime taşınıyorsun."

Bu adamın söylediği hiçbir şey artık beni şok etmemeli, ama işte buradayız. "Hayır, şaşırmadım."

Gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor ve gözlerinde hiç taviz yok. "Evet, öyle. Bu gece. Şimdi." Başını odanın köşesindeki yarısı dolu spor çantasına doğru eğiyor. "Çoktan toparlanmışsın."

Ona bakakaldım.

"Yapamam."

"Yapabilirsin."

"Nero, ciddi olamazsın."

"Ciddiyim."

Ona bakıyorum. Gerçekten öyle. Tamamen ciddi. "Sen delisin," diye nefes alıyorum.

Elleri dışarı fırlayıp ayak bileklerimi kavrıyor ve beni yataktan aşağı çekiyor.

Tekrar.

Nero üzerime eğiliyor, yüzlerimizi bir santim ayırıyor. "Senin için, ben lanet olası bir sertifikayım."

Dudakları dudaklarıma yapışıyor ve ben de aynı şekilde çıldırmış olmalıyım çünkü sözleri karşısında rahatlamaktan başka bir şey hissetmiyorum. "Şimdi giyin."

Nero geri çekilirken ellerimi tutuyor ve doğrulmama yardım ediyor.

Dikeye geçiş başımı biraz döndürüyor ve partiden ayrıldığımda sarhoş olma yolunda ilerlediğimi hatırlıyorum. Yine de yarı ölümüne korkmuş bir şekilde uyanmanın bazı ayıltıcı özellikleri var gibi görünüyor.

Nero gömleğini içine sokuyor ve beynimin bir kısmı bir battaniye alıp üzerimi örtmemi söylüyor.

Otururken, çıplakken - parlak ışıklar altında kabarık göbeğimi sergilerken - şahsen tanıştığım en ateşli adamın önünde... bu çok fazla.

Ama beynimin diğer yarısı Nero'nun kapüşonlu bakışlarını fark ediyor. Gözlerinde sıcaklıktan başka bir şey yoktu. Sıcaklık, şehvet ve ihtiyaç.

"Senin yanına taşınamam," diye iç geçiriyorum. Daha fazlasını hiç istememiş olsam bile, bu çok saçma.

Çenesi bir sonraki kelimelerini çiğniyormuş gibi çalışıyor. "Yapacaksın. Bu gece partime girdiğinde benim için bu kararı verdin."

"Ama-"

Başını sallıyor. "O binaya adımını attığın anda kaderini mühürledin." Nero şifonyerime doğru ilerliyor ve üst çekmeceyi açıyor. Zaten boş olduğunu görünce diğerine geçiyor, sonra da tişörtleri bir yığın halinde çıkarıp spor çantamın içine atıyor. "Hazır değildim. Bunu yapmak istemedim Payton." Kelimeleri homurdanarak söylüyor.

Nero'nun sesi çok incinmiş geliyor. İçgüdülerimle hareket ederek battaniyeyi üzerime sarıyorum ve yanına gidiyorum. "Ne yapmak istemedin?"

Sırtı bana dönük, bu yüzden omuzlarının büküldüğünü ve başının öne düştüğünü görmek benim için kolay. Bu iyi bildiğim bir duruş. Utanç verici.

"Ona dokunmak istemedim. Elimi kalçasına öyle koydum ki sen de gördün..." Derin bir nefes alır. "Bunun seni ne kadar inciteceğini biliyordum."

O anki duygular tekrar göğsüme doluyor ve battaniyeye daha sıkı sarılıyorum. "O zaman neden yaptın?"

Dönüp bana bakması zaman alıyor.

Sonunda bunu yaptığında, yüzümü sıcak elleriyle kavrıyor ve gözlerimi onunkilerden ayırmıyor. "Çünkü zamana ihtiyacım vardı. Kimse benim için kim olduğunu öğrenmeden önce benden uzaklaşmana ihtiyacım vardı." Alnı benimkine düşüyor. "Sana sürekli söylüyorum tatlı kız, ben kötü bir adamım. Seni öldürecek ya da daha kötüsü bana işkence edecek düşmanlarım var. Ve seni ne kadar çok sevdiğimi öğrendiklerinde, sırf sana ilk ulaşan olmak için birbirleriyle savaşacaklar. Ve eğer sana bir şey olursa..." Nefesini içine çekiyor. "Bütün şehri yerle bir edeceğim."

Kalbim kaburgalarımın arkasında dörtnala koşuyor. "Beni seviyor musun?"

Nero başını sallar. "Yapmalıyım. Beni nasıl hissettirdiğinin başka bir açıklaması yok."

Gözlerim doldu ve ağlamaktan çok sıkıldım ama bu ilk kez oluyor...

"Hiç kimse..." Boğazımdaki sıkışıklığa karşı yutkunuyorum. "Daha önce hiç kimse bana beni sevdiğini söylememişti."

Gözlerindeki ifade yumuşuyor, sadece küçük bir miktar. "Ben de öyle."

Onun duruşunu taklit ederek ellerimi yukarı kaldırıyorum ve avuçlarımı yanaklarına bastırıyorum. "Seni seviyorum, Nero."

"Güzel." Göğsü derin bir nefesle genişliyor. "Güzel." Burnumu çekiyorum ama o başını sallıyor. "Artık ağlamak yok. Bu gece olmaz."

Başımı sallıyorum, biraz daha kokluyorum.

Ağzımın kenarına bir öpücük konduruyor. "Ve kendi başına toparlanman hakkında daha sonra konuşacağız. Sanki beni terk etmeye çalışacakmışsın gibi."

"Tamam," diye fısıldıyorum, dudaklarımız birbirine çok yakın.

Nefesini yanağıma doğru üflüyor. "Ve seni öldürüp öldürmeyeceğimi sorman hakkında asla konuşmayacağız." Elleri boynuma dolanıyor ve beni kucaklıyor. "Sana zarar vermektense kendi kalbimi göğsümden çıkarırdım."

Kollarım beline dolanıyor ve ona sıkıca sarılıyorum. "Özür dilerim, ben--"

Beni susturuyor. "Bu konuda konuşmak yok." Kolları gevşemeden önce beni sıkıyor. "Şimdi giyin, bebeğim."

Hızla hareket ederek bir çift tayt, spor çantamdan iç çamaşırı ve yıpranmış büyük boy bir kazak alıyorum.

Banyoda, giyinmeden önce üzerimi temizlemek için elimden geleni yapıyorum. Sonra az önceki konuşmayı hatırlıyorum, *seni seviyorum* demeden önce ve tüm banyo malzemelerimi küçük bir çantaya koyuyorum.

Onun yanına taşınacağıma inanamıyorum.

Bu çılgınca. Berbat bir fikir. Muhtemelen en kötüsü. Ama... Kaybedecek neyim var ki?

Nero da benim ona aşık olduğum gibi bana aşık görünüyor. Ve bana istediğim her şeyi teklif ediyor. Bir yuva. Güvenlik. Emniyet. *Sevgi*.

Yanlış bir seçim olabilir ama kabul ediyorum. Eğer yapmazsam, bununla savaşır ve kazanırsam, hayatımın her günü pişmanlık duyacağım.

Arthur'u öldürdü.

Yüzümde dengesiz bir gülümseme beliriyor ve aynaya sırtımı dönüyorum.

Bir adamın ölümüne sevinmek muhtemelen yanlış bir şeydir. Ama ben çok mutluyum.

Kendimi toparlayıp kapıyı açıyorum, Nero mutfakta duruyor, çantam ayaklarının dibinde ve kanepe yerine itilmiş.

"Hazır," diyorum ama bana bakmıyor.

"Bu nedir?" sorusunu düz, neredeyse korkutucu bir sesle soruyor.

Bakışlarını takip ettiğimde, tezgahın üzerinde bıraktığım boş siyah zarfı görüyorum.

Küçük çantamı spor çantasının içine sokuyorum. Ona partiyi hatırlattığı için kızgın mı?

"İstersen atarım." Omuz silkiyorum.

Nero'nun gözleri benimkilere dikilmiş, sanki bir şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi kısılmış.

Kendimi savunmaya geçmiş hissederek kollarımı kavuşturuyorum. "Eğer bu gece gelmemi istemiyorsan, bana lanet bir davetiye bırakmamalıydın. Doğum günün olduğunu öğrenmenin sinir bozucu bir yolu olduğunu da eklemeliyim." Giderken hızımı kaybediyorum, kollarım yanlarıma düşüyor. "Bu arada doğum günün kutlu olsun."

Nero bir eliyle çantayı tutuyor, diğer eliyle de dirseğimi kavrıyor. "Gidiyoruz."

Beni ön kapıya doğru sürüklemeye başladı.

"Bekle!" Tezgâhtan küçük çantamı almak için geri uzanarak beni tutmasına karşı koyuyorum.

O beklemiyor ama ben kapmayı başardım. Her zamanki çantam değil ama partiden önce tüm önemli eşyalarımı içine koymuştum.

Nero'nun ön kapıyı açmak için harcadığı zamanı, ayaklarımı bir çift siyah tenis ayakkabısının içine sokmak için kullanıyorum.

Nero beni kapıya sürüklediğinde hâlâ topuklu ayakkabılarımı g i y m e y e çalışıyordum.

"Acelen ne?!" Tökezliyorum ama kolumu tutuşu beni dik tutuyor.

"Davetiyeyi ben bırakmadım."

BÖLÜM 62

Nero

"NE DEMEK ISTIYORSUN?" PAYTON SORUYOR, BENIM UZUN KONUŞMAMA AYAK UYDURMAYA ÇALIŞIYOR.

adımlar.

Cevap vermiyorum, dikkatimi çevremizde tutuyorum.

Onu becermemeliydim. Onu yataktan sürükleyerek çıkarmalı, omzuma atmalı ve arabama kadar taşımalıydım. Ama *hayır*. Kalın, solgun kalçaları sergilenmek zorundaydı. Dağınık saçları ve gözyaşı lekeli yüzü sikimi sertten çeliğe çevirdi.

"Nero?" Şimdi koşuyor ama ben onu merdiven boşluğunun başında durduruyorum.

Kolunu bırakarak elimi göğsüne bastırıyorum ve onu duvara doğru itiyorum. "Kımıldama."

Başını sallıyor ve çömelirken gözlerimi yukarıda tutuyorum. Birkaç saniye içinde pantolonumun paçasını yukarı çekerek ayak bileğimdeki kılıfı ortaya çıkardım ve yedek silahımı çektim.

Payton arkamdan küçük bir soluk veriyor ve gözlerini silahıma diktiğini görmeyi bekliyorum; ama ayağa kalktığımda bakışlarını etrafta gezinirken buluyorum, sanki tehditleri aramama yardım ediyormuş gibi.

Onun hayatına da şeytanların musallat olduğunu hatırlamadan önce şaşkın bir gurur anı yaşıyorum.

Onu öldürdüğün için teşekkürler.

Göğsümde daha fazla gurur kabarıyor, ama onu bastırıyorum çünkü şimdi zamanı değil. Ona ne kadar harika olduğunu daha sonra söyleyeceğim.

"Gömleğimin arkasını tut ve yakın dur," diye emrediyorum ve o da yapıyor.

Bir elim çantayı, diğer elim silahımı tutarken, onun elini istediğim gibi tutamıyorum. Ama bana dokunmasına ihtiyacım var, bu yüzden

Yap.

Aşağıdan ses gelmiyor, ama aşağı inerken silahımı yukarıda tutuyorum. merdivenlerden.

Dibe vurduğumuzda, binadan çıkmak için bir dönüş ve bir avuç adım atmamız gerekiyor.

"Kapının hemen önüne park ettim," diyecek kadar başımı çeviriyorum omzumun üzerinden. Payton bana yaklaşırken parmak eklemlerini sırtıma bastırıyor. "Önce sen bineceksin ve kapıyı kapatacaksın."

"Tamam."

Merdiven boşluğundan çıkıyorum ve görünürde kimse olmadığı için birlikte hareket ediyoruz. Neredeyse çıkışa varmıştık ki arkamızdaki koridorda bir kapı açıldı.

Çantayı bırakırken dönüyorum, o elimi Payton'ın yanından tutup onu arkamda tutmak için kullanıyorum.

Orta yaşlı bir adam koridora çıktı ve ben de "Dairene geri dön!" diye bağırdım.

Sesim onu ürkütüyor ve daha beni g ö r m e d e n bir adım geriye sendeliyor. Gördüğünde ise gözleri daha da büyüdü.

Bu adamın burada yaşadığı çok açık ama buradan çıkarken onu arkamda görmek istemiyorum.

Payton gömleğimi çekiştiriyor. "Bu sadece Fletcher."

Silahımı adamın alnına doğru kaldırıyorum. Adını bilmesi hoşuma gitmiyor.

"Şimdi," diye bağırdım.

Adam, *Fletcher*, neredeyse dairesine düşecek ve kapıyı çarpacaktır.

Çantayı kaptığım gibi, başka kimseyi görmeden bizi binadan çıkarıp arabaya götürdüm.

Yolcu kapısını açıp Payton'ı koltuğa oturttuktan sonra kapıyı çarparak kapattım.

Arabanın tamamı kurşun geçirmez. Eğer biri beni şu anda düşürürse, tek yapması gereken kapıları kilitlemek ve saldırıyı beklemek.

Muhtemelen bunu ona söylemeliydim.

Sürücü tarafına doğru ilerleyerek koltuğa kayıyorum ve çantamı omzumun üzerinden küçük arka koltuğa atıyorum.

"Emniyet kemeri."

Payton kemerini bağlarken arabayı çalıştırıyorum ve gösterge panelindeki ekrana dokunarak Rocco'yu aramaya başlıyorum.

Arabanın hoparlörlerinden zil sesi geliyor ve telefonu açtığında kaldırımdan uzaklaşıyorum.

"Patron?"

"Bu gece eve tam bir çevre getirmeni istiyorum." Başka trafik görmediğim için sokağın sonundaki dur işaretini geçiyorum. "Ya da hayır. Öngörülebilir bir gelecek için plan yap."

"Tamamdır." Rocco paniklemiyor ya da bana nedenini sormuyor, bu da onun benim İkincim olmasının nedeni.

"Ve bir apartman dairesindeki her şeyi çıkarmak için ayrı bir ekibe ihtiyacım var." Payton'ın adresini ezberden okuyorum.

"Temizlik ekibi mi?"

"Hayır." Arabayı şehir merkezinden geçen ana caddelerden birine keskin bir sağ dönüş yapacak kadar yavaşlatıyorum. "Kişisel eşyaların toplanmasını istiyorum." Parmaklarım direksiyonu sıkıca kavrıyor. Ona birkaç kadın göndermesini söylemek istiyorum, gizli işler için istihdam ettiklerimizden, ama bu zamanımdan daha fazla koordinasyon gerektirir. "Dikkatli olduklarından emin ol. Kırılan her şey on katıyla geri ödenecektir."

Payton'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Ama bu konuda söz hakkı yok. Ve bundan sonraki kısımdan gerçekten nefret edecek.

"Ayrıca Twin's Café'nin sahibini bulmanı istiyorum." Payton itiraz eder gibi bir ses çıkardı, ben de avucumu kalçasına koyarak onu engelledim. "Ona bir rulo ver ve Payton'ın artık onun için çalışmayacağını söyle."

"N--" Payton başlıyor.

Parmaklarımı bacağında gezdiriyorum ve o sessizleşiyor. "Hepsini anladın mı?" diye soruyorum.

"Anladım," diye onaylıyor Rocco. "Güzel. Evde misin?" "Evet."

"Orada kal." Sarı ışıkta hızlanıyorum. "Şimdi geri dönüyorum."

Telefonu kapattım ve Payton hiç vakit kaybetmeden konuştu. "Benim için işi bırakamazsın. Ya da..." Ellerini iki yana sallıyor. "Ya da Jean ve Tamara'yı tehdit etmek ya da her neyse işte." Ofluyor. "O işe ihtiyacım var."

"Hayır, yok."

"Nero--"

Ekrana dokunuyorum ve arabanın tekrar zil sesiyle dolmasına neden oluyorum. "Bir rulo paradır, bebeğim."

Bu onun tiradını etkili bir şekilde durdurur. Eski patronlarını tehdit etmiyorum, onlara ödeme yapıyorum.

Arama tamamlandığında zil sesi kesilir.

"Lanet olsun dostum, sen artık seksi sevmiyor olabilirsin, ama bazılarımız seviyor," King'in selamlaması.

Payton'ın vücudunun sertleştiğini hissediyorum ve King'in söylediklerinden mi yoksa onun sesini tanıdığından mı bilmiyorum. Ama hâlâ seksten hoşlandığımı kanıtlamak için elimi kalçasından yukarı kaydırıyorum, ta ki avucumun kenarı bacaklarının arasındaki dikişe dayanana kadar. Amı taytı ısıtıyor, neredeyse dokunulacak kadar sıcak.

Aletim seğiriyor ve neden aradığımı hatırlamak için kendimi zorlamam gerekiyor. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

King, "Tabii ki istiyorsun," diye inliyor. "Ama benden kız arkadaşını tekrar alıkoymamı istersen, saygıyla reddetmek zorunda kalacağım. Onu kovalamak beni lanet bir canavar gibi hissettirdi."

Payton koltuğunda bana doğru dönerken bacağı elimin altından kayıyor. "Gerek yok. Arabada benimle birlikte."

Payton sessizliği bozmadan önce bir sessizlik oluyor. "Merhaba." Kendini tutup göğsüne bastırmadan önce elini küçük bir el sallamak için kaldırdı, muhtemelen bir telefon görüşmesi için el salladığı için utanmıştı. Çok şirin bir şeydi.

"Hey." King bir süre bekler. "Nero'nun bir pislik olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Payton bir kahkaha atıyor ve başımı yana çevirip ona bakıyorum. Elleri ağzını kapatıyor, gözleri kocaman.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." King'in sözlerindeki ısırık bir esnemeyle köreliyor. "Neye ihtiyacın vardı? Bazılarımız uyumaya çalışıyor."

"Seks yaptığınızı sanıyordum?"

"Evet, rüyalarımda, yanardöner bir denizkızını beceriyordum."

"Nasıl olur da--" Başımı s a l l ı y o r u m, dikkatimi dağıtmanın sırası değil. "Payton'ın kapısının önündeki görüntüleri çekmeni istiyorum."

"Zaman dilimi mi?" King'in ses tonu artık tamamen işle ilgili.

Payton'a bakıyorum. "Davetiyeyi ne zaman buldun?"

"Bu sabah kahve yaptıktan sonraydı." Dudağını ısırıyor, emin görünmüyor.

Başparmağımı kalçasının üzerinde gezdirerek, "Yakın sayılır," diye onu rahatlatıyorum.

"Belki on civarı? Yerde duruyordu. Tezgâhın üzerinde bıraktığını ve kapıyı kapattığında uçtuğunu düşündüm. Ya da onun gibi bir şey.

Bu." Konuşurken kendine olan güveninin azaldığını duymaktan nefret ediyorum. Sanki yanlış bir şey yapmış gibi.

Elimi kalçasına koyuyorum. Birini rahatlatmak konusunda pek usta değilim ama her dokunuşumuzda rahatladığını hissediyorum. "Ben beş gibi çıktığımda orada değildi. Ve kapılar kilitliydi; herhangi bir kurcalama izi yoktu, bu yüzden kapının altına itmiş olmalılar."

"Anladım." King'in dizüstü bilgisayarını tıkladığını duyabiliyorum, yani muhtemelen su altı fantezisine dalmadan önce yatakta çalışıyordu.

"Bulduklarınızı bana gönderin."

"Onu evine mi getiriyorsun?" diye soruyor. "Yoldayız."

Telefon görüşmesi bittiğinde araba sessizliğe gömülüyor ama Payton'ın dikkatini tekrar bana vermesi uzun sürmüyor.

"O *saçmalığı* partiden ayrılmam için yaptığını söylemiştin." Sanki beni o fahişeyle görmek kalbini kırmamış gibi *saçma* sapan *şeyler* söylüyor. "Ama o zaman neden beni alıkoymasını istedin?" King'in kelimesini kullanıyor.

"Çünkü seni yanımda istemiyordum ama o kalabalıkta tek başına dolaşmana da izin veremezdim. King sana zarar vermeyecekti, ben seninle konuşana kadar seni bir odaya kapatacaktı."

Onu orada gördüğümde yaşadığım şoku hatırlayınca direksiyonu tutuşum acı verecek kadar sıkılaşıyor.

Payton nefesini dışarı verir. "Yani, eğer onunla gitseydim..." Sözünü kesiyor, gerisini söylemiyor.

Daha önce konuşabilirdik. Uyuyana kadar ağlamak zorunda kalmazdı. Evine zorla girmek zorunda kalmazdım.

Önümdeki ışık kırmızıya döndü. Yavaşlayarak duruyorum ve başımı çevirip ona bakıyorum. "Tepkinin bir yabancıyla gitmek olmaması iyi. King güvendiğim birkaç kişiden biri ama sen bunu bilmiyordun."

"Ama eğer yapsaydım..."

"*Amaları* düşünmenin bir anlamı yok. Geriye dönüp baktığımda, fikrim işe yarasaydı muhtemelen birinize daha fazla kızardım." Bana baktığını hissedebiliyorum, o yüzden bir omzumu kaldırıyorum. "İstediğimi yapıyordu ama sana dokunsaydı elini kırmak zorunda kalacaktım. Ve eğer onunla isteyerek gitmiş olsaydın... Kendini tehlikeye attığın için kıçını bronzlaştırırdım." Parmaklarımı esnetiyorum. "Ortaya çıkarak kendini tehlikeye atmanın üstüne bir de bu olurdu."

"Özür dilerim," diye fısıldıyor.

"Biliyorum, bebeğim. Artık sana kızgın değilim. Sana o davetiyeyi kim verdiyse, onun suçu. Ve bunun cevapsız kalmasına izin vermeyeceğim."

Ona baktığımda dudağını ısırdığını görüyorum, bunun nasıl olduğuna dair daha fazla sorusu olduğundan eminim. Sadece henüz cevapları bilmiyorum.

Ciğerlerim derin bir nefesle genişliyor.

Onu sevdiğimi zaten itiraf ettim, biraz daha dürüstlük nedir ki? "Seni bu hayata benimle birlikte sürüklediğim için üzgün değilim. Olmalıyım. Zor, acımasız ve affetmez ama karanlık ne kadar benimse sen de o kadar benimsin. Bu da senin buraya ait olduğun anlamına geliyor. Benim yanıma." Bakışlarım yoldan kayarak onunkilerle buluşuyor. Ve bana geri dönen anlayış göğsüme gömülüyor. "Sessiz, beyaz kazıklı bir hayat olmayacak ama bizim hayatımız olacak. Ve diğer insanlara ne yaparsam yapayım, sana asla zarar vermeyeceğim. Asla Payton."

"Biliyorum."

İçime sıcaklık doluyor. "Ve sana istediğin her şeyi vereceğim. Ne istersen. Ama yine de senin bana vereceğinle kıyaslanamaz." "Sana ne vereceğim?" diye fısıldıyor.

"Barış."

Payton'ın küçük avucu elimin arkasına yerleşiyor ve parmaklarımızı iç içe geçirebilmesi için elini bacağından çekmesine izin veriyorum. "Bunu bana zaten vermiştin."

Sözleri o kadar sessiz ki, Arthur'dan bahsettiğini varsayarak anladığımı belirtmek için elini sıkıyorum.

Yüzüğe verdiği tepki beklediğim gibi değildi. Onu sikmenin ortasındayken yüzüğü çıkarmayı planlamamıştım. Ama başka bir şey yapamayacak kadar ileri gitmiştim. Gerçi hıçkıra hıçkıra bir teşekkür olası tepkiler listemde yer almazdı.

Eminim onun hakkında daha çok sorusu olacaktır. Şimdi zamanı değil.

Arabayı alçak bir homurtu dolduruyor ve boştaki elini karnına bastırmak için kaldırıyor.

Gözlerimi ona dikiyorum. "Aç mısın?"

"Biraz," diye itiraf ediyor. "Bir şey yemeye fırsat bulamadan partiden ayrıldım."

Şimdiye kadar hiç başkasının açlığıyla ilgilenmemiştim. Ve şimdi kızımı beslemem gerektiğini biliyorum.

"Burger mi taco mu?" "Ne?"

"Burger mi istersin, taco mu?" Tekrar ediyorum. "Ben de yiyebilirim ve evde fazla bir şey yok."

"Ben her şeyi severim--" Başlıyor ama parmaklarımı onunkilere dolayarak iç çekmesine neden oluyorum. "Tacos."

Kimsenin bizi takip etmediğinden emin olarak bir sonraki sapağa giriyorum ve kısa bir yoldan gidiyoruz.

Otoparka dönüp arabaya servis bölümünü hedeflediğimde Payton kıs kıs gülüyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

Başını iki yana sallar. "Neden komik olduğunu bilmiyorum. Sadece burada yemek yiyeceğinizi hayal edemezdim."

Camımı açmak için düğmeye bastım. "Eğer Taco Bell için fazla *iyi* olduğuma karar verirsem, beynime bir kurşun sık ve acıma son ver."

Bileğimdeki bir sancı kolumu Payton'dan uzaklaştırdı. "Bu da ne--"

Bana ters ters bakıyor.

"Az önce kolumdaki kıllardan birini mi kopardın?" İnanamayarak sordum.

"Ölüm hakkında şaka yapma." Sesi çok ciddi geliyor; gülümsememem gerektiğini biliyorum.

Ama elimde değil.

Bileğime tekrar uzandığında eğilerek uzaklaşıyorum. "Tamam, tamam!" Ellerimi kaldırıp önümüzdeki menü panosunu işaret ediyorum. "Ne istediğini biliyor musun?"

BÖLÜM 63

Payton

KUCAĞIMDA SICAK BIR FAST-FOOD TACO TORBASIYLA AĞZIM AÇIK IZLIYORUM.

Nero bir kalenin önüne aitmiş gibi görünen bir kapıdan geçerken ağzı açık kalmıştır.

Şehrin sadece on dakika dışındayız ama burası bambaşka bir dünya olabilir.

Dışarısı karanlık olduğundan ve Nero'nunki de istisna olmadığından, araba yollarının hepsi bir mil uzunluğundaymış gibi göründüğünden, geçerken devasa evlere sadece göz atabildim.

Kapı arkamızdan otomatik olarak kapanıyor ama yanımızda duran iki adamı gözden kaçırmıyorum.

Dairemden ayrıldığımızda Nero'nun yaptığı ilk telefon görüşmesinde, "tam bir çevre" hakkında bir şeyler söyledi. Bunun güvenlikle ilgili bir şey olduğunu varsaydım, bu yüzden eve yaklaştığımızda mülkün etrafında dolaşan daha fazla adam gördüğümde şaşırmadım.

Ev değil. *Konak*.

Nero'nun evi önümüzde karanlıkta beliriyor. İki katlı, yaklaşık olarak tüm apartmanımın genişliğinde, ön kapısı araba geçecek kadar geniş görünüyor. Her şey özenli bir peyzajla çevrili, etkileyici mimariyi çarpıcı bir şekilde gölgeleyen zemin ışıklarıyla aydınlatılıyor.

Bu çok güzel.

Bunu söylemek için ağzımı açtığımda, yanında dört ayaklı büyük bir hayvanla bir adam ön kapıdan geçti.

"Köpeğiniz mi var?!" Heyecanımdan neredeyse bağıracaktım.

Nero arabayı açılan garaj kapısına doğru çevirirken bakışlarını bana kaydırıyor. "Pek sayılmaz."

"Ama..." Köpeğe göz kulak olmak için yer değiştiriyorum, ama sonra garaja giriyoruz ve görüş alanımı kapatıyoruz.

"Köpekler çalışmak için burada." "Oh." Omuzlarım çöktü.

Nero arabayı kapatırken, gözlerimin garajın içine park etmiş diğer araçların üzerinde gezinmesine izin veriyorum.

"Köpekleri sever misin?"

Dudağımı ısırdım ve başımı salladım. "Hep bir tane istemişimdir." "Senin binanın buna izin verdiğini sanıyordum?"

Evimin kiralama kurallarını neden bildiğini sorma zahmetine girmiyorum. "Hayır. Yani, biliyorlar ama köpekler pahalı ve ben... bunu bozmak istemedim. Ve yapamayacağımı biliyordum."

"Ne tür bir şey istemiştiniz?"

"Her türlüsüyle mutlu olurdum," diye gülüyorum. Kulağa kastettiğimden daha üzücü geliyor, bu yüzden bir el sallıyorum. "*Yazık bana* gibi bir şey demek istemedim. Sadece seçici olmadığımı söylemek istedim. Küçük bir dairem olduğu için elimden geldiğince barınağa gidip küçük bir köpek alacağımı düşünmüştüm ama büyük olanlar da eğlenceli."

Nero cevap olarak homurdanıyor ve konuşmanın bittiğine şükrediyorum. Sadece araba yolundan bile gözüm korkuyor, fakirliğimi hatırlatacak daha fazla şeye ihtiyacım yok.

Kapılarımızı aynı anda açıyoruz ve ben elimde yiyecekle arabadan iniyorum.

Bana zengin olduğunu söylemişti. Aynen böyle söyledi. *Zenginim.* Ama sanırım bunun ne anlama geldiğini gerçekten düşünmemiştim. Sadece çok güzel bir apartman dairesinde yaşadığını düşünmüştüm. Yine de korkutucu olabilirdi. Ama burası - garajın büyüklüğüne aval aval bakmamaya çalışıyorum - burası bir üst seviye zengin. Burası *film yıldızı* zengini. *Aşçım var*.

Nero'nun kapısı nihayet kapanıyor ve benimle buluşmak için arabanın etrafında döndüğünde, spor çantamın ve Tarih Derneği'nin lobisinde bıraktığım güzel mavi topuklu ayakkabılarımın onda olduğunu görüyorum.

"Biliyor musun," diyor nereye baktığımı görünce. "Sindirella sadece bir ayakkabısını geride bıraktı."

Gözlerimi devirerek utancımla savaşıyorum. "Evet ve Beyaz Atlı Prens onu bulmak için evine zorla girmedi."

Nero sırıtıyor. "Kötüler her zaman daha çok eğlenir."

Tanrım, bunu yaptığında çok yakışıklı oluyor.

"Hadi, Prenses." Ayakkabıları kolunun altına sıkıştırıyor, sonra benden taco çantasını alıyor ve onu da spor çantasıyla aynı eline geçiriyor. Böylece benim elimde hiçbir şey, onun elinde ise açık bir el kalıyor.

Aramızda elini uzatıyor, ben de tutuyorum.

Yan yana, açık garaj kapısından geçip geceye geri dönüyoruz.

Garajdan eve girdiğinden emin olduğum bir kapı gördüm, ancak bir adam Nero ile konuşmak için yaklaştığında rota hakkındaki merakım cevaplandı. Konuşmalarını dinlerken adamın adının Rocco olduğunu öğreniyorum,

Nero bizi tanıştırmasa da.

İlk içgüdüm alınmak oldu. Ama sonra köpekler gibi bu adamın da çalışmak için burada olduğunu hatırlıyorum.

Başka bir adam geliyor ve üçü pozisyonlar, zamanlama ve beynimin anlayamayacak kadar yorgun olduğu diğer şeyler hakkında konuşuyorlar.

Nero onlara karşı serttir. Sözleri kesik kesik ve her santimi gergin. Az önce bana sırıtan adamın yerini tamamen daha sert, daha korkutucu bir versiyonu almış. Elinde yüksek topuklu ayakkabıları, ucuz fast food poşeti ve yırtık pırtık spor çantasıyla bile korkutucu görünüyor.

Gözlerim sakalının koyu renkli kıllarında, sanırım sonunda anlıyorum.

Onu anlayın. Tehlikeyi. Durumu.

Bugün o davette yaşananlar sadece bir başlangıç.

Omurgamı bir ürperti kaplıyor ve Nero'nun elini daha sıkı kavrıyorum.

Parmaklarımı sıkmak dışında bir tepki vermiyor. Ama bu bana güvende olduğumu, Nero'nun beni koruyabileceğini hatırlatmaya yetiyor.

Daha önce bir anda silahını çekip beni kurtarma görevindeki bir asker gibi binamdan çıkardığında her şeyi çok kolay göstermişti.

Sıra dışı bir şeymiş gibi rolüne büründü. Ve konuştuğu adamlara bakınca -çok gizli olmayan silahları, tetikte vücut dilleri ve benden kasıtlı olarak kaçıyor gibi görünen gözleriyle- bunun normal olduğunu anladım. Onlar için. Nero için.

Nero'nun ne dediğini duymuyorum ama konuşmasının bittiğini biliyorum çünkü ben ağzım açık kalırken o beni kaldırımdan geçirip ön kapıya götürüyor.

Kapı içeriden biri tarafından açılıyor ve neredeyse nefesim kesiliyor.

Film yıldızı benzetmem doğruymuş. Kendimi bir sette gibi hissediyorum.

Tavanlar sonuna kadar yükselerek dev bir avizeye yer açıyor. Binlerce parlak kristalin ışıltısı önümüzde uzanan büyük merdivenden yansıyor.

"Vay be." Söylemesi aptalca ama aklıma gelen en iyi şey bu. Beni evin içinde gezdirirken başım dönüyor.

Pırıl pırıl bir mutfağa girdiğimizde Nero bana, "Seni daha sonra gezdireceğim," diyor.

Yemeği bırakacağını sanıyorum ama onun yerine buzdolabına gidip iki uzun şişe su çıkarıyor.

"Yemeğimizi odamızda yeriz, sonra da sen yatarsın" diye açıklıyor. "Sadece ben mi?" Surat asmamaya çalışıyorum.

"Ne yazık ki. Bunu çözene kadar ayakta kalmam gerekecek." Bana suları uzatıyor, sonra elini tekrar bana uzatıyor. Şişelerin yerini değiştirerek bir kolumla onları vücuduma sarıyorum, avucumu onunkine değdiriyorum.

Ona bakıyorum. "Bunu sevdim."

Etrafına bakıyor. "Mutfak mı?"

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Bu da güzel ama ben el ele tutuşmaktan bahsediyordum."

"Sevindim," diyor Nero o kadar ciddi söylüyor ki kıs kıs gülüyorum.

Bizi mutfağın arkasındaki daha gizli başka bir merdivene götürürken bana bakıyor. "Ne?"

"Söyleyiş şeklin çok komik."

"*Sevindiğimi* söylemem mi?"

Gerçekten kafası karışmış durumda ve bu durumu daha da komik hale getiriyor. "Evet, çünkü gelmiş geçmiş en az memnun insan gibi konuştun."

Ağzının kenarı bir sırıtışa dönüşüyor. "Biraz ukalasın, değil mi?"

Cevap vermemeyi seçerek gözlerimi kısıyorum ve Nero kıçıma vurmak için elimi bırakıyor.

"Yukarı çık."

BÖLÜM 64

Nero

PAYTON, BIZ YOLUMUZA DEVAM EDERKEN HER ŞEYI ANLAMAYA DEVAM ETTI. Soru sormak yok, durup bir şeye bakmak yok, sadece sessizce gözlemlemek var. Ve bu beni strese sokmaya başladı.

Yatak odamızın kapısını açtığımda ve o hala konuşmadan benden önce içeri adım attığında, sonunda kırılıyorum. "Beğendin mi?"

Omzunun üzerinden bakıyor ve başını sallıyor. "Gerçekten güzel bir oda."

"Peki ya evin geri kalanı, beğendin mi?" Hemen cevap vermeyince devam ediyorum. "İstediğin her şeyi değiştirebilirsin. Mobilya. Boya," diye omuz silkiyorum. "Her yeri baştan aşağı değiştirebilir ya da yeni bir şeyler alabiliriz."

Gözleri açılıyor. "Neden içini boşaltmak isteyeyim ki?"

Buranın nasıl bir yer olduğunu anlamak için etrafa bakmama gerek yok. Karanlık. Her şey siyah. Büyük sayvanlı yatak. Komodinler ve lambalar da dahil olmak üzere gösterişsiz, modern. Duvara dayalı uzun bir masa ve tek bir sandalye; ara sıra masa olarak kullanıyorum ama çoğunlukla kullanılmıyor. Tek bir kişinin dolduramayacağı kadar büyük bir gömme dolap. Ve aynı derecede karanlık ve kişiliksiz bir banyo.

"Biraz sarı ekleyebiliriz," diye önerdim, küçük dairesindeki güneş ışığı dokunuşlarını hatırlayarak.

Küçük bir rengin o küçük, boktan yeri on yıldan uzun süredir yaşadığım bu malikaneden daha çok ev gibi hissettirmesi ne kadar tuhaf. Bu evle hiç sorunum olmadı, ta ki şu ana kadar.

"Gerçekten çok güzel." Payton parmaklarını yatağın üzerinde gezdiriyor.

Bu konuda kötü bir şey söylemeyecek kadar iyi biri olduğunu bildiğim için konuyu kapatıyorum ve bu konuda ne yapacağıma karar veriyorum.

"Al." Yemek torbasını boş masanın üzerine koydum, sonra da eşyalarını dolabın önüne yerleştirdim. "Gidip ikinci bir sandalye getireyim, sonra yiyebiliriz."

Hızlı hareket ederek koridorun sonundaki hiç kullanılmamış misafir odalarından birinde çirkin, antika bir sandalye bulup odamıza taşıyorum ve Payton'ı tacoları dikkatlice sıraya dizerken buluyorum. Sipariş ettiğim sayıya itiraz etti, ama ona boyun eğdirmek için çok fazla enerji harcadım ve açlıktan ölüyorum.

Tortillaya sarılı et ve peynirle yolumuza devam ederken rahat bir sessizlik çöküyor. Payton aldığı ilk birkaç lokmada göz ucuyla bana baktı, sanki benim önümde yemek yediği için gergindi, ama kısa süre sonra benim gibi yemeğine daldı.

İkincisini bitirdikten sonra, ben dört buçuktayken, ağzını cızırtılı kağıt peçeteyle siliyor ve koltuğunda dönüyor. "King'e görüntüleri kontrol etmesini söylerken ne demek istedin?"

Bunu ne zaman soracağını merak ediyordum.

"Seninle tanıştıktan sonra, kapının önündeki koridora kameralar yerleştirdim." Hiç pişmanlık duymadan söyledim.

"Oh." Sesi şaşırmış gibi gelmiyor. Ya da üzgün. "King'le daha önce tanıştığımı biliyor muydun?"

Başımı sallıyorum, çiğniyorum.

"Bir sabah kafeye geldi," diye açıklıyor. "Sana söyledi mi?"

Son lokmamı da yuttuktan sonra birbirimize bakacak şekilde yer değiştiriyorum. "Arabadaydım."

"Öyle miydin?" Kaşları kaküllerinin arkasından kavislendi.

Başımı salladım. "Bana senin yaptığın latteyi verdi. En sevdiğin olduğunu söylediğin."

Payton'ın yüzünde düşünceli bir ifade belirir. "O gün bu yüzden mi sipariş ettin?"

"İyiydi."

Bu bana küçük bir kahkaha attırdı. "Nedense bana daha çok sade kahve seven biri gibi geliyorsun, süslü latte seven biri gibi değil."

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor, ama cevabım telefonumun çalmasıyla kesiliyor.

Kral.

Cevap tuşuna basıp hoparlörü açtım. Payton ve benim aramda hiçbir sır olmayacak.

"Onu yakaladın mı?" Ben sordum. "*Onu* yakaladım."

"O mu?" Bir kadın olabileceğini hiç düşünmemiş olmaktan nefret ediyorum. Aptalca varsayımlar insanların ölümüne neden olabilir.

King homurdanıyor. "Evet. Kaltak yüzünü kapüşon ve güneş gözlüğüyle kapatmaya çalıştı ama kimliğini tespit ettim."

Payton'ın gözleri yüzümde geziniyor, yüz hatlarımı ele geçiren öfkeyi izliyor.

"Kim?" Sıkılmış dişlerimin arasından

gıcırdıyorum. King söyledi.

Bir kadına şiddet uygulamayacağımı bildiği için "Ne yapacaksın?" diye soruyor.

Yumruklarımı çözüp omuzlarımı açıyorum. "Kız kardeşini arayacağım."

BÖLÜM 65

Nero

PARMAK EKLEMLERIM BOYALI TAHTAYA ÜÇ KEZ VURUYOR.

Minneapolis şehir merkezinin ortasındaki bu apartman, Payton'ın eski evinden o kadar da uzak değil ama ayrı bir dünya. Lobide bir güvenlik görevlisi var. Yerler güzel halı kaplı. Çalışan bir asansör.

Ancak, o güvenlik görevlisine rüşvet verilebilir. Asansör kameraları kapanabilir. Ve yumuşak zemin, diğer sakinlerin koridorda yürüdüğümüzü duymadığı anlamına geliyor. Pastanın üzerindeki krema ise iki kapı ötedeki kişinin parti vermesi ve müziğin birazdan olacakların sesini bastıracak kadar yüksek olması.

Parmak eklemlerimi tahtaya vuruyorum, sonra sürgünün kilidinin açılmasını ve kolun dönmesini dinlerken sabırla duruyorum.

Eskiden kayıtsız kaldığım gözler benimkilerle buluştuğunda genişliyor. Ve yüzünde bir dizi duygunun uçuşmasını izliyorum.

Sürpriz. Alarm. Dikkat.

Yeraltı dünyasının liderinin gecenin bir yarısı habersizce kapınıza gelmesi asla iyi bir şey değildir. Tabii, biraz para kazanmak isteyen bir fahişe değilseniz.

Nikki - taytlı ve bluzlu, saçlarını at kuyruğu yapmış, belli ki henüz yatmamış - bir elini belinin alt kısmına, diğerini de kapının pervazına koyarak kalçasına vuruyor.

"Nero, bu zevki neye borçluyum?" Ağzı, baştan çıkarıcı bir gülümseme olduğundan emin olduğum bir şekilde yukarı kalkıyor. "Küçük bir doğum günü ikramı mı istiyorsun?"

Onunla flört etmeyi planlamıştım. Onu becermeye geldiğimi düşünmesini sağlamak için. Beni içeri davet etmesini sağlamak.

Ama ona baktığımda tek gördüğüm Payton'ın yüzündeki harap olmuş ifade ve güzel yüz hatlarının renginin nasıl solduğu.

Payton'ın partimden kaçarken merdivenlerde kayıp mükemmel cildini morarttığı güvenlik kamerası görüntülerini görüyorum.

Yanaklarındaki gözyaşı
lekeleri. Yerde paketlenmiş
spor çantası.

Onu küçük yatağında kıvrılmış, çok fazla ağlamaktan sızmış halde görüyorum. Ve planımı değiştirmeye karar verdim.

Kolumu uzatarak onu bileğinden kavradım. Tökezleyerek geri çekildiğinde, kapıyı iterek sonuna kadar açıyorum.

"Ne--" diye başlıyor.

"Kapa şu lanet çeneni!" Onun boşluğuna doğru ilerleyerek onu sendeleyerek geri çekilmeye zorladım.

Nikki'nin dudakları kıpırdıyor ama bir şey söylemiyor.

"Gerçekten mi, Nero?" Yeni bir ses beni dairenin içine kadar takip etti. "Orospuya bile benziyor."

King'in ateşli küçük kız kardeşi Aspen, içeri girdikten sonra kapıyı tekmeleyerek kapatır ve sürgüyü çevirir.

"Onunla çıkıyor falan değildim," diye kendimi savunurken kısa boylu kadına bir bakış attım. Saçları ve gözleri King'inkilerle aynı altın kahverengi tonundaydı.

"Hey!" Nikki sessizlik emrimi unuttu. "Bu da kim?" Ses tonu hak edilmemiş bir öfkeyle dolu ve sırf onu yumruklayabilmek için erkek olmasını dilememe neden oluyor.

"Elinize geçecek tek şans bu," diye hırlıyorum ona.

Bileğinden tutmaya devam ederek onu büyük bir pencerenin önüne yerleştirilmiş yemek masasına götürüyorum. Masadan çekilip bırakılmış bir sandalyeye sırtını yaslıyor ve ben de sandalyeye yanlamasına oturana kadar onun ivmesini devam ettiriyorum.

"Kal." Ona dokunmaktan bıkmıştım, bıraktım ve bir adım
geri çekildim. "Neler oluyor?" Nikki sızlanınca Aspen
homurdandı.

"Neler oluyor?" -Aspen yanıma yaklaşıyor- "*Sen* sıçtın batırdın."

"Ben--" diye inkar etmeye başladı.

Öne doğru eğildim. "Bana yalan söylemeye kalkarsan elindeki tek şans da yok olur."

Normalde öfkemi belli etmem. Normalde, bir adamın dilini ağzından kesiyor olsam bile, tamamen kayıtsız bir maske takarım. Ama şu anda, gösterdim. Tüm öfkemi gösterdim.

Nikki masanın üzerine eğilmiş, benden olabildiğince uzaklaşmaya çalışıyor. Korku yüzünden okunuyordu.

Güzel.

"Ne için şans?" Nikki soruyu kekeleyerek soruyor. "Gece boyunca yaşama şansı."

Nefes alışının sesi dairenin içinde yankılanıyor.

Tartışmak istediğini görebiliyorum, onu öldürmek istemem için herhangi bir neden olduğunu inkar ediyor.

Ama ben zaten buradayım. Çünkü zaten biliyorum.

Ve bana karşı gelip yaşayamayacağını bilecek kadar akıllı. Ona bu tek şansı vererek, pek sık sunmadığım bir hediye veriyorum. Ve bunu yapıyorum çünkü ben kadınları öldürmem. Ama beni zorlarsa, zorlayan birini bulurum.

"Davetiyeyi kapının altına koymanı kim söyledi?" Hangi kapı olduğunu belirtmedim. İkimiz de hangi kapı olduğunu biliyoruz ve burada Payton'ın adını söylemeyeceğim. O burası için fazla iyi.

Nikki'nin ağzı açılıp kapanıyor, gözleri benimle Aspen arasında gidip geliyor, muhtemelen kim olduğunu ve onu neden getirdiğimi merak ediyor.

"Şimdi söyle," diye homurdanıyorum.

Nikki sırtını dikleştirir. "Kimse bana bunu yapmamı söylemedi." Gözlerim kısıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Benim kafam karıştı ama Aspen'in karışmadı.

"Vay canına, bu çok üzücü." Aspen gülerek dilini tıkırdatıyor. "Bu sürtük *kişisel* nedenlerden dolayı seni ve sevgilini ayırmaya çalışıyordu." Kişisel vurgusu midemi bulandırıyor.

Payton'dan başkasına aletimi sokma düşüncesi, geçmişimiz ne olursa olsun taşaklarımı buruşturuyor.

Nikki inkar etmeyince başımı salladım.

"Tanrım, ne kadar hayalperestsin sen?" Şimdi daha da kızgınım. Bunun bana saldırmaya çalışan bir düşman olduğunu düşünmek, Payton'ı aldatıyormuşum gibi göstererek ilişkimi mahvetmeye çalışan yapışkan bir fahişeden daha kolay. "Onu nasıl öğrendin?"

"Belediye Başkanı." Nikki sanki önemli bir şey değilmiş gibi omzunu kaldırdı. "Belediye Başkanı mı?" Her bilgi beni bir öncekinden daha çok şaşırtıyor. *Nereden biliyordu ki?*

"Geçen öğleden sonra *bir randevumuz vardı*." Nikki sakin görünmeye çalışarak koltuğunda doğruldu. "O sabah seninle bir yerde karşılaştığını söyledi.

küçük kafe. *Garsona karşı* takıntılı davrandığından bahsetti." Mesleği sanki bir pislikmiş ve yaşamak için bacaklarını açmıyormuş gibi söylüyor. "Mekânın ve kızın adını öğrenmem fazla zamanımı almadı."

Belediye başkanını öldürmek zorunda kalacağım.

"Adresini nereden buldun?" Her kelimenin tadı dilimde ölüm gibi.

Nikki cevap vermeden önce dudaklarını birbirine bastırır. "IRS için çalışan bir adam tanıyorum. Bir telefon görüşmesi ve bir söz bana ihtiyacım olanı sağladı."

Geniş bir nefes alıp öfkemi yatıştırmaya çalışırken ve bunu başaramazken göğsüm genişliyor.

"Makası getirdin mi?" Gözlerimi Nikki'den ayırmadan Aspen'e soruyorum. Aspen ceketinin içinde bir yerden bir çift makas çıkarıyor. "Elbette getirdim." "Hepsini kes."

"Neyi keseyim?!" Nikki sandalyeyi benden uzaklaştırmaya çalışıyor ama ben ayağımla bir bacağını tutuyorum.

"Saçın, Nikki." Sonunda her zamanki sakinliğim üzerime çöktü. "Bütün saçını kesecek. Ve eğer mücadele edersen, kayabilir ve bundan daha fazlasını kesebilir. Bu yüzden hayatında ilk kez akıllıca davranmanı ve kıpırdamadan oturmanı öneririm."

Aspen, Nikki'nin arkasına geçene kadar etrafında dönerek onu tekmeleme ve tırmalama menzilinden uzak tutuyor.

"Yapma!" Aspen uzun, parlak at kuyruğunu tuttuğunda Nikki ağlıyor. "Nero," elime uzanıyor. "Birbirimiz için ne kadar mükemmel olduğumuzu neden göremiyorsun?"

Onun ulaşamayacağı bir yerde duruyorum. "Biz birbirimiz için hiçbir şey değiliz." Aspen kalın bir avuç saçı kesiyor ve Nikki ağlamaya başlıyor. "Sevdiğim kadını bilerek incittin. Eğer bir erkek olsaydın, oturduğun yerde boğazını keserdim. Ama bunun yerine, görünmez olacaksın." At kuyruğu, lastiği ve her şeyiyle yere düşüyor. "Nereye gittiğin umurumda değil ama seni bir daha asla görmek istemiyorum." Aspen uzun parçaları tutuyor ve köklerine yakın bir yerden kesiyor. "Ve eğer bir daha benim kadınıma bakarsan, seni gerçekten yok ederim."

Nikki hıçkırıklara boğulurken Aspen bir avuç dolusu daha keser.

"Büyü artık!" Aspen tıslayarak bir tutam daha keser.

"Nero!" Nikki hıçkırıyor, "Seni seviyorum!"

"Hayır, sevmiyorsun. Kendinden başka hiçbir şeyi sevmiyorsun. Ve görünüşünü. Bu yüzden saçını alıyorum."

Aspen geri çekilip yaptığı işi incelemeden önce birkaç son kırpıntı yapıyor. "Bitti."

Memnuniyetle başımı salladım ve bir adım geri çekildim. "On iki saat içinde adamlarımı göndereceğim. Geldiklerinde burada olmak istemezsin."

Nikki cevap veremeyecek kadar çıplak kafatasını tırmalamakla meşgul ama beni duyduğunu biliyorum.

Dönüp onu ön kapıdan çıkana kadar takip etmeden önce Aspen'in beni birkaç adım geçmesine izin veriyorum.

Koridorda kimse yok ve kimsenin bir şey duyduğuna dair bir işaret de yok, bu yüzden adımlarımızı rahat tutuyoruz ve dışarı çıkıyoruz.

"Kaldırıma çıktığımızda Aspen kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Kudretli Nero aşık olmuş."

"Onu seveceksin."

"Umarım öyledir," diye homurdanıyor. "Kadınlar konusunda pek iyi bir zevkin yok gibi görünüyor."

Onun yorumunu görmezden geliyorum. "Araban nerede?"

"Köşede," diye cevap veriyor, zaten o tarafa doğru yürüyor ve ben de onu takip ediyorum.

Aspen yumuşak değil, ama ben istediğim için burada, bu yüzden arabasına dönene kadar onu gözümün önünden ayırmayacağım.

Biz geçerken ara sokaktan gelen bir hışırtı sesi Aspen'in iç çekmesine neden oluyor. "Zavallı adam hâlâ burada."

Evsiz bir adam görmeyi umarak başımı çeviriyorum, bu yüzden çöp yığınını koklayan pasaklı bir köpek görmeye hazır değilim.

Aspen yürümeye devam ediyor ama ben duruyorum. "Ne demek hala?"

Duruyor ve benimle birlikte köpeğe bakmak için geri geliyor. "Buraya geldiğimde çöpleri karıştırıyordu. Aç olmalı."

"Sence başıboş mu?"

Aspen omuz silkiyor. "Muhtemelen. Keşke onu ya da kadını eve getirebilseydim. Ama kocam beni öldürür." Başımı ona doğru çeviriyorum ve o da beni başından savıyor. "Tanrım, sen de en az King kadar kötüsün. Bu bir *deyim*."

"Öyle olsa iyi olur." King ve dolayısıyla Aspen, aileme en yakın şey. King'in kocasından nefret ettiğini biliyorum ama ona şiddet uygularsa, onu kendim bitiririm.

Aspen bana gözlerini deviriyor. "Aptal kocam aptal olabilir ama ölmek istemiyor. Eminim *o* bile beni incitmenin ona öbür dünyaya tek yönlü bir bilet aldıracağını biliyordur."

Homurdanıyorum, sonra dikkatimi tekrar köpeğe veriyorum.

BÖLÜM 66

Payton

YANAĞIMA DEĞEN YASTIK KILIFI YUMUŞAK VE SERIN VE VÜCUDUM
Bu duyguya sarılır.

Bir kız buna alışabilir.

Gözlerim kayarak açılıyor, pencereleri örten ağır, yere kadar uzanan perdelerin arasından sızan güneş ışığına karşı gözlerimi kısarak bakıyorum.

Burası Nero'nun odası. Nero'nun devasa evinde. Ya da onun dediği gibi, *bizim evimiz.*

Dün gece bunu bu kadar rahat söylediğine inanamıyorum. Sanki bu benim de sorunummuş gibi. Sanki bu tamamen normal ve insanların her gün yaptığı bir şeymiş gibi.

Bir erkekle tanış.

İki kez seks yap. Aşık ol.

Küçük, köhne dairenizden bu milyon dolarlık eve taşının ve kısmi mülkiyete sahip olun.

Sonra da sonsuza dek mutlu yaşarız. İnsanların bizi sabote etmeye çalışması gibi küçük bir detay dışında.

Ya da onun gibi bir şey.

Kolumu önüme uzatıp şiltenin diğer tarafındaki karmakarışık yatağın üzerinde yumuşatıyorum.

Nero'nun bütün gece dışarıda olduğunu düşününce göğsüm tuhaf bir şekilde sıkışıyor. Ama bu kıskançlıktan değil, endişeden.

Taco yerken King aradıktan ve Nero *King'in kız kardeşini davet* etmekle ilgili bir yorum yaptıktan sonra, Nero bana Nikki adlı kadından bahsetti. Bana, ellerini onun üzerinde gezdiren aynı güzel kadının, zarfı kapımın altından içeri sokan kişi olduğunu söyledi.

Sahiplenme duygusu beni Nero'nun kolunu tutmaya itti. Partide olanları çözmüş olmamız umurumda değildi. Her zamankinden daha güçlü olmamız da önemli değildi. Sadece ona gitmesini istemiyordum. Adamıma bir daha göz koymasını istemiyordum. Çünkü Nero onun motivasyonu hakkında bir şey söylememiş olsa da, bunun kişisel olduğunu biliyordum.

Ama ben itiraz edemeden Nero ensemden kavradı ve ağzımı kendine doğru çekti.

"Benim olan sınırların dışındadır. Sen benimsin. Ve insanların bunun ne anlama geldiğini anlaması gerekir."

Tartışacak bir şey bulamayınca bana söylediği gibi yaptım, tacolarımı bitirdim ve yattım.

Parmaklarım yorgana vuruyor.

Onu aramak, mesaj atmak ya da iyi olup olmadığını öğrenmek için bir şeyler yapmak istiyorum. O kaltakla konuşmak bütün gecemi almamalıydı. Dişlerim dudağımı ısırıyor. Bunun kötü bir şey olduğu anlamına gelmediğine inanmak zorundayım.

Ayağa kalkıp sabırlı olmaya karar verdim. Tek bildiğim, bu evin içinde bir yerlerde dizüstü bilgisayarıyla çalışıyor ya da güvenlik şirketi olan bir gangster ne yapıyorsa onu yapıyor olabileceği.

Hala dolabın önünde duran çantama doğru ilerlerken, ayaklarım yatağın altından uzanan kalın halının üzerinde zar zor ses çıkarıyor.

Dün gece eşyalarımı yerleştiremeyecek ya da duş alamayacak kadar yorgundum, bu yüzden güzel taytımı ve büyük boy uzun kollu tişörtümü bulana kadar spor çantamın düzensiz içeriğini karıştırmak zorunda kaldım.

Bu gömleği yıllar önce buldum - ve pastel bir mor olduğu için her zamanki nötr renklerimden değil, ama gözlerimi daha mavi gösterdiğini düşündüm - ve en sevdiğim kıyafetim haline geldi.

Bohçamı büyük banyoya taşırken, az önce seçtiğim kıyafeti anında ikinci kez gözden geçiriyorum.

Bu ev çok süslü, çok büyük, nasıl davranacağımı bilemiyorum. İnsanlar böyle evlerde tayt mı giyiyor? Yoksa kalem etek ve bluz mu giyerler?

Her şeyi bir metre uzunluğundaki makyaj masasının üzerine bırakıp nefes alıyorum. Kalem eteğim yok gibi bir şey. Ya da bluz olarak adlandırılabilecek herhangi bir şey... Nero hemen hemen her zaman takım elbise giyer, ama belki evde daha rahat olur. Olmazsa da artık yapacak bir şey yok zaten.

Kötü giyinmiş kaderime boyun eğerek suyu açmak için duşa uzandım. Sonra duraksıyorum çünkü birkaç kol ve düğme var.

Mermer duş kabini yarım düzine insan için yeterli büyüklükte ve duvarlardan iki katı kadar insan için daha fazla duş başlığı çıkıyor.

"Tamam." Kelime yavaşça çıkıyor.

Günün ilk görevi, nasıl duş alınacağını bulmak.

Bir kolu seçip çeviriyorum, sonra kolum yukarıdan gelen bir spreyle ıslanınca geri sıçrıyorum. Tavandan sarkan dev yuvarlak duş başlığını görmediğim için bir düzine duş başlığı vardı.

Çok fazla denemeden sonra nihayet ön duvardan normal miktarda ve haşlanmanın hemen altındaki bir sıcaklıkta su fışkırtabiliyorum.

Kıyafetlerimi çıkarıp yere bırakıyorum ve buharın içine giriyorum.

Ve inle.

Evimde sıcak su yoktu, ama hiçbir zaman yeterince ısınmıyordu ve hiçbir zaman arzuladığım uzun ve durgun duşları alabilecek kadar uzun sürmüyordu.

Böylece, hiç utanmadan suyun altında duruyorum, fırçalamıyorum, köpürtmüyorum ya da durulamıyorum. Su basıncının keyfini çıkarmak dışında hiçbir şey yapmıyorum.

Sıcaklık kaslarımdaki ağrıları eritiyor ve saçlarım sırılsıklam olurken, şakaklarıma baskı yapan sürekli stres azalmaya başlıyor.

Bunun o kadar kolay olmaması gerektiğini biliyorum. Ve hayatımda daha fazla zor gün olmayacağını düşünecek kadar hayalperest değilim. Ama *kader bir* kez olsun elimden *bir* şey almak yerine bana bir şey hediye etmeye karar verdi. Ve ben buna iki elimle sarılacağım.

Nero beni seviyor.

Ciğerlerim
sıkışıyor. *Biri beni*
seviyor. Kalbim
kabarıyor.
Biri beni kovaladı.

Dizlerim bükülüyor ve kendimi alçaltırken bir elimi duvara dayıyorum, ta ki ılık ıslak fayansın üzerine oturana kadar.

Evden kaçtığımdan beri en büyük korkum Arthur ya da annemin beni bulmasıydı. Her karanlık kapıyı kontrol ettim. Yıllarca yatağımın yanında bir bıçakla uyudum. Ağlayarak uyanır, beni geri almamaları için yalvarırdım. Peşimden gelmelerini istemiyordum. Bu ihtimalden korktum. Ama...

Yüzümü aşağı eğip nefes alıyorum, su üzerimden akıyor.

Ama beni bulmaları ne kadar kötü olursa olsun, hiç denememiş gibi görünmeleri bile canımı yakıyordu. Bu beni göğsümde büyük bir boşlukla bıraktı.

O eve geri dönmeden önce kendi canıma kıyardım. Ama bu kadar istenmeyen biri olmak. Yani... *tek kullanımlık.*

Göğsümden gerçek bir hıçkırık kopuyor.

Nero benim için geldi.

Nero gitmeme izin vermedi.

Gitmeme asla izin

vermeyecek.

Hayatımın geri kalanını yalnız geçirmek zorunda olmamanın verdiği rahatlama o kadar tüketiyor ki içinde boğulacakmışım gibi hissediyorum.

Nero deli olabilir. Ama o benim. Ve beni seviyor. Ve yanlış olsa bile, ben de onu seviyorum.

Başımı arkaya yatırıp suyun gözyaşlarımı yüzümden uzaklaştırmasına izin veriyorum. Bir daha asla yalnız kalmayacağım.

Nero kapımın önünde

duruyordu. Nero kafeye

giriyor.

Nero'nun bir konserde vücudumu kendine çekmesi.

Nero küçük, sıkışık duşumda vücudumu yıkıyordu.

Nero gitmediğimden emin olmak için evime giriyor.

Nero beni sevdiğini söylüyor. Adamlarının önünde elimi tutuyor.

Buraya evimiz diyoruz.

Titreyen bir nefese daha izin veriyorum. Bir an daha hoşgörü.

Başımı sallamadan önce.

Artık ağlamak yok.

Ayaklarımı kullanarak, yüzüm doğrudan spreyin dışında kalana kadar geri çekiliyorum.

Ağlamak çok yorucu ve bu kısa bir nöbet olsa da, o büyük rahat yatağa geri dönmeye hazırım.

Kendimi toparlamam ve duş almanın duş alma kısmını yapmam gerekiyor. Onu gördüğümde ağırlığımı değiştirip diz çökme pozisyonuna geçiyorum.

Duvara gömülü raflar.

Biri benim pozisyonumun üstünde, ama diğeri tam göz hizamda. Uzanıp gül kokulu vücut yıkama şişesini elime aldığımda içimden kahkaha ile boğuk bir çığlık arası bir ses yuvarlanıyor. Yanında çok pahalı

görünen üç set şampuan ve saç kremi var. Tüm şişeler pembe tonlarında ve hepsi gül kokulu. Ve tüm bunların yanında süslü görünümlü bir kuşburnu yüz yıkama ve iki büyük kavanoz vücut peelingi var, yine gül.

Eminim dışarı çıkıp dolapları karıştırdığımda, vücut yıkamasına uygun bir losyon bulacağım.

Boynumu eğerek benimkinin üstündeki rafın içindekilere bakıyorum. Köşeye sıkışmış küçük, çoğunlukla boş bir kırmızı sıvı şişesi dışında şişelerin hepsinin erkek ürünleri olması şaşırtıcı değil.

Ve gülümsüyorum, çünkü o çaldığında bundan daha dolu olduğunu biliyorum.

Ben.

BÖLÜM 67

Nero

DAHA KAPIYA VARMADAN GÜL KOKUSU BURNUMA ÇARPIYOR.
ve bu aletimin sertleşmesi için gereken tek şey.

Fincanları cezveyle aynı elime alıp, kapının kolunu çevirmeden önce yarı yaylı sikimi ayarlıyorum.

Gözlerim hemen odanın diğer tarafına bakıyor ve banyonun kapısını açık buluyorum, ama ötesindeki oda karanlık ve sessiz. Payton'ı duşta göremediğim için biraz hayal kırıklığı yaşıyorum.

Sonra onu görüyorum ve göğsümü bir doğruluk hissi dolduruyor.

Gömme dolabın kapısında duruyor, nemli saçları bir çift örgüyle örülmüş, perçemleri yarı kuru ve biraz vahşi. Ve gözleri...

Ayağımla yatak odasının kapısını arkamdan tekmeleyerek kapatıyorum.

Gözleri yarı heyecan yarı gerginlik dolu bir ışıltıyla dolu ve onlara bakmak damarlarıma zevk akıtmak gibi bir şey.

Yumuşak mor

gömleği...

Yutkunuyorum.

O çok güzel. Çok güzel.

Ve onu hak edecek hiçbir şey yapmadığımı biliyorum. Ama yine **d e** onu tutuyorum.

"Merhaba." Payton elini kaldırıp garip bir şekilde el sallıyor ve ben

de gülümsüyorum. Gerçekten gülümsedim.

Sırıtma değil. Sırıtma ya da küçümseme değil. Bir gülümseme.

Dudakları benim ifademle eşleşecek şekilde yukarı kalkıyor. "O kahve mi?" Başını ellerime doğru eğiyor.

"Evet." Ayaklarım yerden kesiliyor ve aramızdaki mesafeyi açıp bir tane alması için kupaları kaldırıyorum.

Kolu parmağımdan kaydırdığında burnu hoşnutsuzlukla kırışıyor.

"Sorun nedir?" diye sordum.

Kaşları havaya kalktı. "Ne? Oh, hiçbir şey."

"Payton." Bu sadece onun adı ama ne anlama geldiğini biliyor. *Bana doğruyu söyle* demek.

"Gerçekten bir şey yok, söz veriyorum. Sadece..." Yanakları pembeleşiyor. "Bu fincanlar çok sıkıcı."

Gözlerim önce onun elindeki kupaya, sonra da benim elimdekine kayıyor. "Bunlar kahve fincanı."

Ofluyor. "Aynen öyle. Sade, sıkıcı, beyaz kupalar."

"Aksine...?" Biri bana aptalmışım gibi bakmaya cüret etmeyeli uzun zaman olmuştu ama Payton bana tam olarak böyle bakıyor. "Ne?"

"Tüm eşyalarımı almaları için adam gönderiyorsun, değil mi?" Başımı salladım.

"Güzel, o zaman eve katkıda bulunacak bir şeyim olur." Onu azarlamak için ağzımı açtığımda, sadece burada bulunarak yeterince katkıda bulunduğunu söylemek istediğimde, Payton başını sallıyor. "Ne söyleyeceğini biliyorum ama bırak da bunu ben alayım. Bunları seninle paylaştığım için kendimi iyi hissedeceğim."

"Tamam." Cezveyi göğüs hizasına kadar kaldırıyorum. "Hâlâ kahve istiyor musun, yoksa sıkıcı kupalarım mahveder mi?"

Payton sırıtıyor. "Sanırım hayatta kalacağım."

Ellerine sıcak sıvı sıçratmamak için dikkatlice fincanlarımızı doldurduktan sonra cezveyi yan masaya koyuyorum. "Uyuyor olabileceğini ve yatakta kahve içmek isteyeceğini düşündüm."

"Duştan sonra yatağa dönmeyi düşünüyordum ama sonra kıyafetlerimi kaldırmaya dalmışım." Ellerini bardağın dibinde birleştirip yüzüne yakın tutuyor. "Umarım sorun olmaz."

"Bebeğim, burada ne istersen yapabilirsin. Burası artık senin evin."

Bir an için alt dudağını çiğniyor ve tam da *çok hızlı ilerlediğimiz* gibi çileden çıkarıcı bir şey söyleyeceğini düşündüğüm anda hiç itiraz etmeyerek beni şaşırtıyor. "Geri kalanını göreceğim için heyecanlıyım. Oldukça güzel bir ev. Özellikle de duş." Saç örgülerinden birini burnuna doğru kaldırıyor. "I

O kadar şampuan falan almaya ne zaman vakit buldun bilmiyorum ama harika kokuyorlar."

Şampuan gurur duymak için aptalca bir şey ama yine de hissediyorum. "Bana bekaretini verdiğin geceden beri onları topluyorum. Eninde sonunda onu kullanmak için burada olacağını düşündüm. Ve haklıydım."

"Oh." Payton'ın daha önce kızaran yüzü daha da kızarır. "Ben de seni çok düşündüm." Bu kadın her konuştuğunda, içinde yeni duygular canlanıyor

Ben.

"Gel hadi." Kahvesini alıp yatağı işaret ediyorum. "Ben istiyorum yatakta kahve."

Payton mecburen yukarı tırmanıyor. Yatağın ortasında bağdaş kurup oturduğunda ona kupasını geri veriyorum, sonra sırtımı yatak başlığına dayayarak oturuyorum, böylece çoğunlukla birbirimize dönük oluyoruz.

İkimiz de yudum alıyoruz.

"Üzgünüm, kremam yoktu," diye özür diliyorum, bunun onun en sevdiği latte'ye hiç benzemediğini düşünüyorum.

"Sorun değil. Kahvenin her türlüsünü severim."

Mırıldanıyorum, buna gerçekten inandığımdan emin değilim. "Evde olmasını istediğin her şeyin bir listesini yap."

Daha sözümü bitirmeden Payton başını sallıyor. "Bunu yapmana gerek yok. Sade kahve cidden iyi. Ben evde hep böyle içiyorum."

"Eski evinizde," diye düzeltiyorum onu. "Ve sadece kremayı kastetmiyorum. Yiyeceğe ihtiyacın var. Bir şey sipariş etmek istemediğinizde yiyebileceğiniz şeyler. Ve hindistan cevizi ballı lattelerinizi yapmak için neye ihtiyacınız varsa."

"Bunu doğru yapmak için bir espresso makinesine ihtiyacım var. Ve onlar da çok pahalı--"

"Zaten bir tane var," diye kestim

sözünü. Ağzı düştü. "Gerçekten

mi?" "Gerçekten mi?"

"Nasıl kullanılacağını biliyor musun?"

Kendimi yine gülümserken buldum. "Hiçbir fikrim yok."

Daha da şaşırmış görünüyor. "O zaman neden sende bir tane var?"

"King'in yeni eve taşınma hediyesiydi. Beni daha zeki gösterdiğini söyledi."

Gülüyor ve ses kaburgalarımın arkasına yerleşiyor. "Gerçekten kullanmış olsaydın bu doğru olabilirdi." "Sanırım birbirinizi bir süredir tanıyorsunuz?" diye sormadan önce bir yudum daha alıyor.

Nasıl başlayacağımı düşünürken başımı sallıyorum. "İlk tanıştığımızda on beş yaşındaydım, bu da onun on dokuz yaşlarında olduğunu gösterir."

"Yani, uzun zaman önce, Bay Kırkına Yeni Girmiş."

Ona sahte bir bakış attım ve o da bana tatlı bir

gülümseme verdi. "Tamam, yani on beş yaşındaydın...?"

"On beş yaşındaydım ve Ruslar için

çalışıyordum." "Ruslar mı?"

"Rus mafyası. Bratva," diye açıkladım. Sır yok. "Daha çocukken onlar için para taşıyarak işe başladım. Sanırım sekiz yaşındaydım."

"Çok genç," diyor üzüntüyle ve ben omuz silkiyorum.

"Tipik bir hikaye. Kötü ev hayatı. Kötü davranışlar. Kardeşliğin parası ve gücü tarafından cezbedilmiş. Ait olmak istediği bir yer." Payton'ın gözlerinde oluşan sempatiyi görebiliyorum ve ilk defa bu beni rahatsız etmiyor. "King'le tanıştığımda ben bir askerdim, o da İrlandalılar için çalışıyordu ve hemen hemen aynı şeyi yapıyordu. Ama o bildiğimiz *gangster* tiplerinden değildi." Payton'ın geçen gün kullandığı terimi kullanıyorum. "Hali vakti yerinde bir aileden geliyordu, benim gibi soyadı olmayan bir sokak çocuğu değildi."

"Soyadın yok mu?" Payton beni durdurdu.

"Bir noktada bir tane olmalı. Ama ne olduğunu anlamadan kilisenin kapısına bırakıldım." Ağlayacakmış gibi göründüğünde uzanıp dizini sıkıyorum. "Bu üzerinde durulacak bir şey değil, bebeğim. Olan oldu."

Elini benimkinin üzerine koydu. "Hala berbat."

Dudaklarım bir tarafa çekiliyor. "Ve bak ne hale geldim."

Payton gözlerini deviriyor. "Uh-huh."

"Her neyse, ikimiz de normal değildik. Eskiden katılmak için kan bağınız olması gerekirdi ama yıllar geçtikçe ve aileler dağıldıkça kuralları gevşetmek zorunda kaldılar. Benim gibi bir çocuk bu sayede girebildi. Ama King yetim değildi. Ailesinin durumu iyiydi, o zamanlar anne babası hâlâ evliydi. Ama o da sıkılmış ve küstahlaşmıştı ve kendini benim gibi katılırken buldu. Düşman olmamız gerekirken, biz"-Bir omzumu kaldırıyorum

- "Bağlandı. Arkadaş olduk. Onu hep biraz kıskanmışımdır. Arkasına yaslanabileceği rahat bir hayatı vardı. Ama sonraki on yıl boyunca büyükanne ve büyükbabasının ölümünü, babasının öldürülmesini, annesinin onu terk etmesini izledim."

"Bu korkunç."

"Evet," diye katılıyorum. "Hayatım başından beri zordu ama buna alışmıştım. Altımda çekip çıkarılacak bir halı yoktu." Payton'ın dizini tekrar sıkıyorum, çünkü anladığını biliyorum.

"Siz Romeo ve Juliet gibiydiniz," diye takılıyor.

Bir kahkaha attım. "Lütfen bir dahaki sefere King'i gördüğünde bunu ona söyle." "Siz yıldız çarpmış arkadaşlardınız."

"Bunu inkâr edebilirdik ve ettik de. Ama evet, eski rütbeye hiçbir zaman uyum sağlayamadık. Bu yüzden, aileler yılda birkaç kez iyi oynadıklarında, birbirimize yöneliyorduk."

"Bir keresinde ruh eşlerinin sadece romantik ilişkiler için olmadığını duymuştum. Arkadaş ruh eşleriniz olabilir."

"Ruh eşleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ve King benim kardeşim olabilir. Ama sen benim hayatımsın." Avucumu kalçasına sürtüyorum. "Karşılaştırma yok."

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve cevap vermesini sağlamak yerine devam ediyorum.

"Her iki ailede de fareler olduğunu fark etmemiz uzun sürmedi. Sadece aptallar bizi bazı gizli kod saçmalıklarını iletmek için kullanabileceklerini düşündüler. Ancak King ve ben aptal değiliz, bu yüzden şifreleri çözdük ve bunun lehimize işlemesini sağlamaya karar verdik."

"Kulağa film gibi geliyor." Payton kupayı göğsüne bastırıyor.

"Filmlerde herkesin güzel olması dışında. Bu eski filmleri görmeliydin. Çocuklar. Hem içleri hem de dışları iğrençti. Her iki ailenin liderleri de yozlaşmış, aşağılık insanlardı ve hiçbir şey için çalışmamışlardı. Sahip oldukları şey için hiç çalışmak zorunda kalmamışlardı. Bataktan çıkmak için tırnaklarıyla kazımak zorunda kalmamışlardı. Üç kişi tarafından alaşağı edilmedikçe bir adam bile öldürmemişlerdi. Ama başka ne yaptıklarını anladığımızda..." Yıllar sonra bunu düşününce öfkem yeniden kabarıyor. "Kadınları kendi ülkelerinden getiriyorlardı. Onları çalıyorlardı. Onları satıyorlardı."

"İnsan kaçakçılığı," diye fısıldıyor Payton.

"İyi saklamışlar. Sadece belirli üyeler bunun farkındaydı, fareler de bu noktada devreye girdi. İki adam ayrılabileceklerini, güçlerini birleştirebileceklerini ve kadınların sırtından bir imparatorluk kurabileceklerini düşündüler. İşte o zaman King ve ben bu karmaşanın içine sürüklendik." Nefes alıyorum. "Kötü şeyler yaptığımı söylerken yalan söylemiyordum. Yaptım. Ama biz bunu yapmıyoruz. Biz kadın satmayız."

"Biliyorum." Payton irkilmiyor. "Sen yapmazdın."

"Ben yapmazdım," diye tekrarlıyorum. "Ve biz de onlara izin vermezdik. Bu yüzden plan yaptık. Sadece güvendiğimiz adamları getirdik, sokaklardan biraz daha adam topladık ve her şey hazır olduğunda... onları katlettik. Elimize geçirebildiğimiz kadarını. Her iki aileden de." Payton çenesini eğiyor,

ve yemin ederim bu bir onay. "Aynı gece, aynı anda, hiçbir uyarı olmadan vurulduk. Çoğu öldü. Bazıları kaçtı. Bazıları da bize katıldı. Ve sonra birlikte İttifak olduk."

"Yani Ruslar ve İrlandalılar gitti ve şimdi her şeyi King'le sen mi yönetiyorsunuz?"

"Ama çoğu insan sadece benim olduğumu düşünüyor. Bunun gibi bir organizasyon en çok tek bir kişi yönetiyormuş gibi göründüğünde etkili olur. İnsanlar bunun bir demokrasi olduğunu düşünmemeli. Onlara sizi birbirinize düşürme şansı veremezsiniz. Bu yüzden içimizden biri olmalıydı ve King bunun kendisi olmasını istemedi. O zamana kadar babası ölmüştü ama hala kız kardeşleri ve annesi vardı. King'in gölgelere gömülmesi onlar için daha güvenliydi. Ve onu ortaya çıkarmaya çalışabilecek İrlandalılardan herhangi birinin o gece öldüğünü düşünürsek, gölgelerin içine girmesi kolay oldu."

"Peki ya işe aldığı insanlar? Onlar da onun yetkili olduğunu bilmiyorlar mıydı?"

Elimi ters çeviriyorum ve o da parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. "O adamların çoğu da öldü artık." Elimi kavrıyor. "Takip eden aylarda bizim için gelen pek çok insan oldu -benim için- yarattığım tahtı almak isteyen."

"Ama sen
sakladın."

Sırıtıyorum.

"Sakladım."

"Ve şimdi King kimsenin bilmediği sessiz bir ortak gibi." "Temel olarak."

Kabul etmeden önce düşünmüş gibi görünüyor. "Peki kız kardeşine yakın mı? Dün gece seninle gelen."

"Eğer yakın derken, onu sürekli rahatsız etmesini ve yapmak istemediği şeyleri yaptırmasını kastediyorsanız, o zaman evet."

Bu da bana daha hafif bir kahkaha daha attırıyor. "Bunu bilmek güzel. Diğer şeyleri pek anlamadığımı itiraf etmeliyim ama King'in senin için önemli olduğu çok açık. Ve ondan bu kadar korktuğum için kendimi kötü hissediyorum." Ağzımı açtım ama elimi sıktı. "Ama kız kardeşiyle yakın olduğunu bilmek onu daha normal gösteriyor."

"King normal olmaktan çok uzak," diye kestirip atıyorum. "Ama senin güvenliğini emanet edebileceğim birkaç kişiden biri. O yüzden lütfen ondan korkmayın."

"Güvenmeyeceğim. Ve eğer ona güvenmem gerektiğini
söylüyorsanız, güveneceğim." "Teşekkür ederim."

İnsanların istediğimi yapmasına alışkınım. Ama bunu onlara para verdiğim için ya da bana itaatsizlik etmenin sonuçlarından korktukları için yapıyorlar. Sadece güvene dayalı bu tür bir itaate sahip olmak... Bu tamamen farklı bir duygu.

Payton'ın başparmağı avucuma değiyor. "Bana söylediğin için teşekkür ederim. Eminim senin konumunda olup da söylemeyecek pek çok erkek vardır ama söylediğin için memnunum."

Öne doğru eğildim. "Aramızda sır olmayacak Payton. Yalan olmayacak. Yarı gerçekler olmayacak. Eğer bana sorarsan, sana söylerim. Ve eğer ben sana sorarsam, sen bana söyleyeceksin."

Bunu kabul edişini izliyorum. "Arthur nasıl öldü?"

Bunu beklemeliydim. Ama sözümden dönecek değilim. "Kötü. Ama yeterince kötü değil."

"Ne demek istiyorsun?"

Hafızamın o gecenin detaylarını tekrar oynatmasına izin verdim. Gözlerindeki korkuyu.

Parmağını koparmaya başladığımda attığı çığlıklar. Kaç kere çekmem gerekti.

Hissettiği acıyı.

Kendi uzantısında boğulurken gözlerinin şişmesi.

"Sen söylemeden önce yaptım--" Nefes alırken göğsüm genişliyor, yükselen öfkemi yatıştırmaya çalışıyorum. "Seni satmayı planladığını bilseydim, ona haftalarca acı çektirirdim. Sadece birkaç dakika değil. Yapardım--" Ona işkence edebileceğim her şeyi düşünüyorum. İşkencesini uzatmanın tüm kötü yollarını. Ama bu düşünceleri Payton'ın aklına sokmama gerek yok. "Onu ölümle şaşırtmak yerine, ölüm için bana yalvarmasını sağlardım."

"Ben sana söylemeden önce mi yaptın...?" Şaşırmış görünmüyor, sadece dalgın. "Ben sana söyledikten hemen sonra, partinden önce gidip yapmadıysan, sanırım yapmak zorundaydın. Bu Kuzey Dakota'ya gittiğin anlamına mı geliyor?"

Sır saklamama kuralını uygulamam için harika bir zaman.

"Birlikte uyuduğumuz ilk gece, gecenin bir yarısı uyandım ve doğruca oraya uçtum. Bir uçağım var. Onu uçuruyorum," diye açıklıyorum.

"Ama sana her şeyi anlatmamış olsaydım..."

"Kanepede gördüğün kâbustan yeterince anladım. Tanıştığımız gece." Ağzı açılıp kapanıyor. "Sana zarar vereceğini biliyordum. Ve bilmem gereken tek şey buydu."

Başını sallıyor ve sertçe yutkunurken boğazının titremesini izliyorum. "Annem orada mıydı?"

"Hayır. Çalışıyordu. Onu yalnız bıraktık ve evi ateşe verdik. Ama onun da gitmesini istiyorsanız, söylemeniz yeterli."

"Hayır," diye fısıldıyor. "Bana zarar verecek hiçbir şey yapmadı ama bana yardım etmek için de hiçbir zaman devreye girmedi. O yüzden olduğu yerde kalabilir. Hak ettiği bu."

Payton başını sallamaya devam ediyor, nefesleri düzensizleşmenin eşiğinde, bu yüzden kupayı elinden alıyorum ve ikimizi de komodinin üzerine koyuyorum.

"Buraya gel." Kollarım açık, sırtüstü yatana kadar yatakta ilerliyorum.

Payton yanıma sokuldu. "Teşekkür ederim, Nero."

Kolum ona daha sıkı sarılıyor. "Bana teşekkür etmene gerek yok Payton." Yanıma daha da sokuluyor. "Ama ben her zaman edeceğim."

Gözlerimin kapanmasına izin verdim. "Senin için her şeyimi verirdim." Avucu kalbimin üzerine bastırıyor. "Ama senden asla bunu istemeyeceğim."

BÖLÜM 68

Payton

YASTIĞIM KAYIYOR VE BIR MEMNUNIYETSIZLIK HOMURTUSU ÇIKARIYORUM, Titreyen bir telefonun hafif sesini kaydetmeden önce.

"Şşş, bebeğim." Büyük bir el sırtımı okşuyor ve yüzümü Nero'nun sıcaklığına daha da gömerken gözlerimi kapalı tutuyorum.

"Ne?" Nero cevap verirken sesi kısık ama ben göğsünden stereo olarak duyuyorum. "Evet." Dinlerken eli hareket etmeyi bırakmıyor. "O şimdi burada mı?" Bir duraklama daha. "Pekâlâ. Aşağıya geliyoruz."

Biz kelimesini kullandığında gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Nero'nun göğsü esnerken genişliyor.

"Hiç uyudun mu?" Kendimi uyandırmak için el ve ayak parmaklarımı oynatarak soruyorum.

Kolunu arkamdan kaldırıyor ve saatini kontrol ettiğini hayal ediyorum. "Tam iki saat."

"İki mi? Bırakın iki saati, en son ne zaman kestirdiğimi bile hatırlamıyorum." Parmak uçlarımı göğüs kafesine dokunduruyorum. "Sanırım bütün gece ayaktaysan seninki pek de şekerleme sayılmaz. Bu daha çok *sonunda yatağa gitmek* gibi bir şey. Tamamen giyinik," diye ekliyorum, takım elbise ceketi ve ayakkabıları dışında her şeyi giydiğini hatırlıyorum. Siyah çorapları görüş alanımda ve bir an için gıdıklanıp gıdıklanmadığını merak ediyorum.

Tekrar esniyor. "Dün gece eve dönerken bir şeyler oldu."

"Kötü bok mu?" Bunun aptalca bir soru olduğunu hemen anladım. Gecenin bir yarısı ortaya çıkan her türlü *bok* kötü olmak zorunda.

Nero elini benimkinin üzerine koyarak dans eden parmaklarımı sakinleştiriyor. "Bazı pisliklerin buraya taşınmaya çalıştığına dair söylentiler vardı ve şimdi iki

"Adamlarımdan biri Chicago'da ölü bulundu, gidip bununla ilgilenmem gerek." Elimi göğsüne daha sıkı bastırıyorum. "Adamların için üzgünüm." "Teşekkürler bebeğim." Sırtımdaki el saç örgülerimden birini okşuyor.

"Neden Chicago'daydılar? Tüm işinizin burada, Twin Cities'de olduğunu sanıyordum."

"Çoğu öyle. Chicago'yu ben yönetmiyorum, orası başkasının ama onunla iş yapıyoruz. Ve o sevkiyatlardan birinde işler boka sardı."

"Yani, oraya gitmek zorunda mısın?"

Başını sallarken vücudunun değiştiğini hissedebiliyorum. "Sabah uçakla geleceğim. Sadece birkaç günlüğüne."

Ruh halimin üzerine bir hüzün örtüsü örtülüyor. "Seni özleyeceğim."

"Ben de seni özleyeceğim." Dudaklarım başımın üstüne bastırıyor. "Ama ben yokken zamanın geçmesine yardımcı olabilecek bir şeyim var."

"Gerçekten mi?" Yakışıklı yüzüne bakabilmek için başımı arkaya doğru eğiyorum. "Gerçekten. Ama aşağıya inmemiz gerekiyor."

Birinin şu *anda burada olduğuna* dair telefon konuşmasını hatırlayınca burnumu kıvırıyorum. "Koruma olmasa iyi olur. Bu tam olarak bir *şirket* değil."

Nero örgümü çekiştiriyor. "Sana göstermem gereken şey bu değil. Ama korumaların olacak. Çoğul olarak. Ve ben evde yokken, onlar olmadan hiçbir yere gitmeyeceksin." Bir kez daha çekiştiriyor. "Ben ciddiyim Payton. Birine haber vermeden bahçede bile dolaşmayacaksın. Tamam mı?"

"Tamam." Bahçe meselesi kulağa saçma geliyor ama sesinde tartışmanın bir anlamı olmadığını duyabiliyorum. "Beni davet eden o kadın yüzünden mi, yoksa Chicago yüzünden mi?"

"İkisi de değil. İkisi de," diye iç geçirdi Nero. "Şu andan itibaren böyle olacak. Ama buna alışacaksın ve alıştığında artık erkekleri fark etmeyeceksin bile."

Bu kavram bana yabancı geliyor, bir kez daha bir film gibi hissediyorum, ama onunla birlikte olmanın tehlikeli olacağı konusunda beni başından beri uyarmıştı. Sanırım bu da onun bir parçası.

"Tamam," diye kabul ediyorum.

"Pekala," diye tekrarlıyor Nero.

Ve zamanımı nasıl geçireceğimi merak ediyorum. "Çalışmamak garip olacak. On dört yaşımdan beri bir işim var."

Nero homurdanıyor. "Üzerinde adınızın yazılı olduğu kredi kartları alacağım ama ihtiyacınız olan her şeyi bana söylemeniz yeterli."

Dudağımı ısırıyorum. Burada yaşamak başka bir şey. Hayal bile edemeyeceğim bir limiti olan bir kredi kartının elime tutuşturulması... bu başka bir şey.

Nero benden uzaklaşıp yataktan çıkmadan önce kıçıma bir tokat atıyor. "Eminim meşgul olacaksın."

O yokken bütün gün ne yapacağımı düşünerek rahat yatağından kalkarken onu takip ediyorum. "Onları beslemem gerekecek mi?"

"Onlar mı?"

"Korumalar," diye açıklıyorum. "Hayır. Onları görmezden gel."

Kaşlarımı çatıyorum ama Nero'nun bana uzattığı eli tutuyorum. "Kaba görünüyor."

"Çalışmak için buradalar, sandviçler için gardlarını düşürmek için değil." Kapıyı açıp beni koridora çıkardı. "Ve dışarıda olacaklar."

"Bütün gün mü?" Kış yaklaşıyor, onları dışarıda bırakmak görmezden gelmekten daha kaba geliyor.

"Güven bana, Tatlı Kız, bahçemizin çevresini dolaşmak şimdiye kadar yaptıkları en iyi iş. Çoğunun geldiği paralı asker şirketlerinden daha iyi para ödüyorum ve her gün onları havaya uçurmaya çalışan bir avuç terörist yok."

"Bu da bir şeydir herhalde," diye kabul ediyorum. "Ama üşümüyorlar mı?" Evin içinde yürürken gözlerim etrafta gezinirken bile sormadan edemiyorum.

Bunun dün gece kullandığımızdan farklı bir merdiven olduğuna eminim.

"Döndüğümde size araziyi gezdireceğim, böylece garajın uzak tarafında, bol miktarda ısı ve yiyeceğe sahip kendilerine ait bir evleri olduğunu görebilirsiniz."

"Ciddi misin?" Tekrar basamaklara odaklanmadan önce ona bakıyorum.

"Yirmi dört saat güvenliği olan çoğu yer bunu yapar. Şu anda olduğu gibi sayıyı artırmamız gerektiğinde sayı değişecektir, ancak her zaman kademeli on günlük vardiyalarda çalışan en az dört adam vardır. Bu yüzden burada yaşamak onlar için daha kolay ve daha güvenli." Merdivenlerin dibine geldiğimizde beni durduruyor. "Onlara ihtiyacın olduğunda tek yapman gereken bir kapı açıp çığlık atmak. Şu anda en önemli işleri seni korumak ve bunu biliyorlar." Boştaki eliyle çenemi yukarı kaldırıyor. "Anladın mı?"

"Anlıyorum."

Nero dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Sadece bir kez. Ama geri çekildiğinde neredeyse nefes nefese kalmıştım. "Şimdi, sürprizin için."

Göz kırptım. Sürprizi tamamen unutmuştum. "Ne...?"

Bir şangırtı. Evin bir yerinden küçük metalik bir şangırtı geliyor. Ve kalbim durdu.

Nero ıslık çalıyor ve şangırtı daha da yükseliyor. Sert zeminde köpek pençelerinin çıkardığı eşsiz ses de buna eşlik ediyor.

"Yapmadın mı?" Nefes nefese kalıyorum ve en güzel yaratık köşeyi dönmeden önce gözlerim çoktan yaşlarla doluyor.

"Aman Tanrım, Nero," dizlerimin üzerine çöktüm. "Yapmadın."

Köpek yaklaşırken geniş kestane rengi gözleri Nero ve benim aramda gidip geliyor. Tel tel açık kahverengi bir kürkü ve çok şirin beyaz patileri var. Bir kucak köpeği ile Labrador arasında bir boyutta, zayıflığı onu olduğundan biraz daha küçük gösteriyor.

"Merhaba, küçük adam. Ya da kız," diye fısıldıyorum, koklaması için ellerimden birini uzatıyorum.

"O bir erkek."

Aynı kahverengi kürkle kaplı kuyruğu belli belirsiz sallanıyor ve ben neredeyse hıçkırıklara boğuluyorum.

"Adı ne?" Fısıldamaktan kendimi alamıyorum, çok yüksek sesle konuşmanın onu korkutup kaçıracağından endişeleniyorum.

"Yok." Nero yanıma çömeldi. "Ama bir Toto'ya benzeyebileceğini düşünüyordum."

Başımı sallarken burnumu çekiyorum. "Öyle," diye gülerek haykırıyorum. "Eğer Toto ayaklıkların üzerinde olsaydı." "Eğer onu sevmiyorsan--"

Başımı çevirip Nero'ya küstah bir bakışla bakıyorum. Yine de duygularım yanaklarımdan süzülmeye devam ederken sertliğim kesinlikle azalıyor. "Onu seviyorum."

Nero'nun yüzü o çok sevimli gülümsemelerden birine dönüşüyor. "Öylece mi?"

Nemli bir burun elimi dürtüyor ve başımı geri çevirip Toto'ya bakıyorum. "Aynen böyle."

"Onu da beni sevdiğin kadar seviyor musun?"

Köpek aramıza giriyor, etrafımda daireler çiziyor, kuyruğunu sallıyor, kıvrak vücudu her sallanışta eğiliyor.

Sırıtıyorum. "Daha fazla."

BÖLÜM 69

Nero

BELINDEN EĞILIRKEN GÖZLERIM PAYTON'IN KIÇINDA KALIYOR,
Ön yarısı arka veranda kapısından dışarıda, arka yarısı mutfakta. "Toto!

Hadi oğlum!" diye sesleniyor solmakta olan ışığa doğru.

Görüşümü bırakarak onun yanında duruyorum ve Fransız kapılarından dışarı bakıyorum. "Şikayet ettiğimden değil ama ne yapıyorsun?"

Payton irkildi. "Ah!" Doğruldu ve ellerini göğsüne, kalbinin üzerine koydu. "Geldiğini duymadım."

"Tabii ki hayır. O güzel kıçını havada sallamakla çok meşguldün."

Bana gözlerini deviriyor, sonra uyuz köpek kapıya doğru koşarak geldiğinde ellerini çırpıyor.

Dün gece *Toto*'yu ikna ederek arabama bindirdikten sonra King'e götürdüm ve veterinerinden köpeği kontrol etmesini istedim. King'in her zaman köpekleri olmuştur ve onlara çok iyi bakmıştır, bu yüzden veteriner bulmak yerine onunkini kullandım.

Bu köpeği Payton'a vermeden önce sağlık raporunun temiz olduğundan ve başkasına ait olduğunu gösteren bir iz bulunmadığından emin olmalıydım. Çünkü ertesi gün ölüp giden bir köpeği ona verirsem, muhtemelen beni kendisi öldürürdü. Ve eğer bir ailenin onu kaybettiğini öğrenirse, elbette *doğru şeyi yapmak* ve onu geri vermek isteyecektir. Bu da onun zavallı kalbini kırar ve ben de kendi yüzümü yumruklamak zorunda kalırım.

Ama pis ve aç olması dışında doktor Toto'nun iyi olduğunu söyledi. Üç ya da dört yaşlarında olduğunu düşünüyor. Ev eğitimi aldığı ve temel komutları bildiği için muhtemelen bir zamanlar birine aitmiş ama yetersiz beslenmesi, kırık tırnakları ve keçeleşmiş tüyleri bir süredir tek başına olduğunu gösteriyor.

Neyse ki King aynı zamanda tımarcısını da çağırdı ve köpeği öyle bir temizledi ki, koridordan dikkatle bize doğru gelen Toto'yu zar zor tanıyabildim.

Köşeyi döndüğünde Payton'ın kendi köpeğini seçmek isteyebileceğini düşünerek bir an şüpheye düştüm, ancak o anki gözyaşları ve sevgi beyanı doğru şeyi yaptığımı açıkça gösterdi. Daha sonra Aspen'le onu çöpleri karıştırırken nasıl bulduğumuzu anlattığımda Payton yine gözyaşlarına boğuldu. Ve ben ona daha da çok aşık oldum.

Bir eş bulmayı hiç düşünmemiştim. Aslında istemiyordum ama nasıl olsa bir tane bulurum diye düşünüyordum. Ve bunu düşündüğüm birkaç seferde de hep sert bir kadınla olacağımı varsaydım. Nadiren gülümseyen biriyle. Para ve statü için bu işin içinde olan biri. Kendine hizmet eden manipülasyondan başka bir şey için gözyaşı dökmeyen biri.

Gerçeklerden daha fazla uzaklaşamazdım. Çünkü Payton'dan *başkası* için yaratılmamıştım.

Kalbini koluna takan bu kadın.

Ücretli muhafızların aç ya da üşümüş olmasından kim endişe eder ki?

Son yirmi dört saatte, benim son yirmi dört yılda gösterdiğimden daha fazla duygu göstermiş olan kişi.

O benim pürüzlerimi düzeltmiyor. Onlara uyuyor.

Sertliğimin yumuşaklığı.

Benim en iyi yarım, her yönden.

Köpek eşikten kayarak geçerken ve Payton mutfak adamızı süsleyen yeni kaptan bir ödül maması alırken birlikte geri adım atıyoruz.

King'den bir köpek yatağı, tasma, kayışlar, oyuncaklar ve Payton'a değil de bana bir gönderme olduğundan emin olduğum *Dogs For Dummies* kitabının bir kopyası ile birlikte bir hediyeydi.

"Bana dışarı çıkmamamı söylemiştin," diye konuşmamıza devam ediyor Payton ve ne hakkında konuştuğumuzu hatırlamam bir saniyemi alıyor.

Güzel kıçı kapı aralığından eğildi.

"Yasanın ruhuna tam olarak uymuyor," diye mırıldanıyorum ama boş veriyorum. Açık kapılarda durmasını ben de istemiyorum ama ona günde birkaç kez bahçeye işemesi gerekecek bir köpek veren benim. "Akşam yemeği ve sinemaya ne dersin?"

Payton dudağını ısırıyor ve şu anda serin zeminde yan yatmış, dışarıdaki son macerasından dolayı nefes nefese kalmış Toto'ya bakıyor.

Suskunluğunu anlayınca açıkladım. "Evden çıkmayacağız."

"VAY CANINA!" PAYTON ELINI BÜYÜK MASANIN ARKASINDA GEZDIRIYOR. deri kanepe. "Oturma odasında film izleyeceğimizi sanıyordum."

Duvardaki bir düğmeye basıyorum ve ön duvarı kaplayan perdeler büyük bir ekranı ortaya çıkarmak için ayrılıyor ve Payton'ın nefesinin kesilmesine neden oluyor.

Ne yazık ki günün büyük bir kısmını ofisimde, planlanmamış Chicago seyahatim için hazırlık yaparak geçirmek zorunda kaldım. Alliance işi kolay çünkü nerede olursam olayım patron benim, ancak güvenlik şirketimde yeniden planlamam gereken birkaç toplantı vardı. Her rolü dolduracak iyi insanlar işe aldım, bu yüzden ofiste fazla zaman geçirmem gerekmiyor, ancak elbette bu hafta bana gerçekten ihtiyaç duyulacaktı. Bu da Payton'a söz verdiğim gibi evi tam olarak gezdiremeyeceğim anlamına geliyor. Ve bunu bu gece yapmak pratik olabilirdi ama paket makarna yemek ve sonra yanıma yapışmış bir şekilde film izlemek daha iyi bir fikir gibi geldi.

"Bu oldukça etkileyici." Payton odanın uzak köşesinde durup sıra sıra dizilmiş kanepeleri ve geniş koltukları inceliyor.

"İstediğin zaman gelip burada film izleyebilirsin."

"Hiçbir şeyi nasıl açacağımı bilmiyorum." Tavandaki projektöre bakıyor.

"Eğer evde değilsem, tek yapmanız gereken beni aramak, ben de size yol göstereyim. Evde yardıma ihtiyacın olan diğer her şeyde olduğu gibi. Espresso makinesi hariç."

Sırıtıyor. "Sen bana bunu nasıl kullanacağımı öğretirken ben de sana bunu nasıl kullanacağını öğretsem nasıl olur?"

"Anlaştık." Gözlerinin ardında başka bir sorunun çalkalandığını görüyorum. "Neymiş o?" "Gitmemi istemediğin bir yer var mı?"

"Evde mi?" Başını sallıyor ama ben çoktan başımı sallamaya başlamıştım. Bana karşı gelmeye niyetli olduğu için değil, haddini aşmak istemediği için sorduğunu söyleyebilirim. "Nereye istersen gidebilirsin. Çekmeceleri aç, ne bulursan kullan. Gidemeyeceğin tek yer cephanelik ama o da kilitli olduğu için."

"Cephanelik mi var?"

"Birden fazla," diye cevap veriyorum. "Rocco, benim İkincim, erişimi olan diğer tek kişi. Ama biyometrik verilerinizi sisteme ekleteceğim.

eğitimli."

"Eğitimli mi?" Sesi yükseliyor ve onu bunalttığımı anlıyorum.

"Evet, eğitimli." Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve avucumu yanağına koyuyorum. "Ben senin silahınım. Eğer birini korkutmak istersen, benim silahım olduğunu söyle." Başparmağımı yumuşak teninde gezdiriyorum. "Seni güvende tutacağım, Payton." Dudaklarımı alnına değdiriyorum. "Ama yine de silah kullanmayı öğreneceksin."

Payton nefesini üflüyor ve bana küçük bir baş selamı veriyor. "Ve bahse girerim çok iyi bir nişancı olacaksın."

Ortamı yumuşatmayı başardığımda küçük bir kahkaha attı. "Sanırım bir sürü yeni şey öğreneceğim."

"Öyle olacak. Yeni demişken, yatak odamızda senin için yeni bir telefon ve dizüstü bilgisayar var."

"Ama benim telefonum var."

"Bebeğim, telefonun berbattı." Hakaretim karşısında ağzı açık kaldı ama haklı olduğumu biliyordu. "Eğer gerçekten eski numaranı saklamak istiyorsan, onu değiştireceğim. Ama verilerini çoktan yenisine aktardım, yani her şey ayarlandı ve kullanıma hazır. Dizüstü bilgisayar da aynı şekilde."

"Sen," diye kendini durduruyor ve iç çekiyor. "Bunu yapmak zorunda olmadığını söyleyecektim ama zaten yaptın. O yüzden teşekkür ederim." Payton bana içimi ısıtan o yumuşak minnettar gülümsemesini veriyor.

"Rica ederim," dedim ona. "Ve yarın öğlen bir iç mimarla sanal bir toplantın var."

Gülümsemesi düştü. "Ne?"

"Dizüstü bilgisayarınızı yatak odasına, mutfağa ya da istediğiniz herhangi bir yere kurabilirsiniz. Ama ofisime ikinci bir masa da getirttim. Kendi ofisinizi tasarlayana kadar bunu paylaşabiliriz. Ya da bunu genişletebilir ve sürekli paylaşabiliriz."

"Ne paylaşımı?" Sanki anlamasına yardımcı olacakmış gibi göz kırpıyor. "Neden bir tasarımcıyla görüşmek zorundayım?"

"Çünkü burayı yeniden düzenlemeniz gerekiyor."

"Ben--Nero, bu..." Etrafındaki abartılı sinema odasına bakar. "Bu çok saçma."

"Öyle değil." Dirseğinden tutup onu pelüş koltuklardan birine yönlendiriyorum. "Bu evi ben inşa etmedim, ben satın aldım. Bir tasarımcı geldi ve döşedi. Hiçbirine bağlı değilim."

"Ama hoşuma gidiyor," diye ısrar ediyor kendini minderin üzerine bırakırken.

Başımı sallayıp onu takip ediyorum. "Yatak odasından başla."

"Ama--"

"Üzgünüm bebeğim, bunu kazanamayacaksın." Onu yanıma çekiyorum. "Yatak odası benim. Biz değiliz." Alnından öpüyorum. "Senin rengine ihtiyacı var."

BÖLÜM 70

Payton

TOTO'NUN YUMUŞAK HORULTULARI, KENDINI RAHAT ETTIRDIĞI YERDEN battaniye yığını, mükemmel bir günün sonu için mükemmel bir fon oluşturuyor.

İçimden bir ses bundan sonra da pek çok mükemmel gün olacağını söylüyor.

Günü Toto ile geçirmek, birbirimizi tanımak, hayal ettiğimden çok daha iyiydi. Elbette, hayallerimde bile hala modası geçmiş küçük bir evde kıt kanaat geçiniyordum, bir malikanede, bir mafya babasıyla yaşamıyordum.

Mafya patronum.

Dorothy'nin gelincik tarlasında uykuya daldığı tanıdık sahne ekranda oynarken Nero'nun yanına daha da sokulup rahatlıyorum.

Omuzlarımdaki kol sıkılaşıyor ve Nero homurdanıyor, "İşte bu."

Onun sert sözleri karşısında başımı kaldırıyorum. "Ne oldu?"

Şimdiden benden uzaklaşmaya başladı. "Daha fazla bekleyemem."

"Neyi bekleyemezsin?"

Nero cevap vermiyor, sadece koltuktan kayıyor ve önümde diz çöküyor. "Buraya gel."

Beni kalçalarımdan kavrayıp tereyağlı deri üzerinde popom kanepenin kenarına gelene kadar çekmeden önce itaat edecek zamanım yok. Bacaklarım ayrılıyor, böylece dizlerim kalçalarının iki yanına gidiyor.

"Her şey yolunda mı?" Mizah ve şehvet sesimi dolduruyor, çünkü görevdeki bir adama benziyor.

"Tadına baktığımda iyi olacağım."

Bir kolunu belime dolayarak beni kendine çekiyor, ta ki vücutlarımız çarpışana ve ağzı benimkine çarpana kadar.

Nero öpücüğe doğru eğildiğinde içimdeki ısı patlıyor. Sert siki taytımın dikişine sürtünürken dili içeri girmeyi talep ediyor.

Kalçalarım baskıyı takip ederek sallanırken, dudaklarım onun dilinin benimkiler üzerinde gezinmesine izin vermek için ayrılıyor.

Aynı anda inliyoruz ve titreşimler birlikte örülerek bizi bir arzu kafesine hapsediyor.

Göğüslerim ağırlaştı. Ağrıyor. Ve sütyenimi vücudumdan söküp atmak istiyorum. Göğüs uçlarımda onun kıllı göğüs kıllarını hissedebilmek için katmanların gitmesi gerekiyor.

Sadece bunu düşünmek bile omurgamdan ayak parmaklarıma kadar bir zonklama gönderiyor.

Nero'nun parmakları, taytımın üst kısmına takılana kadar yanlarımda geziniyor.

"Kalk," diyor, öpüşmeyi sadece tek bir kelime söyleyecek kadar kesiyor.

Ve sonra parmakları çekiştirmeye başlıyor.

P o p o m u koltuktan kaldırırken onun vücudunu kendiminkini sabitlemek için kullanıyorum ve o da taytımı kalçalarımdan aşağı çekerek tangamı yerinde bırakıyor.

Biraz kıpırdanmak gerekiyor ama Nero onları çekip çıkarıyor ve bir kenara fırlatıyor.

Sonra gömleğimin eteğine uzanıp onu yukarı ve başımın üzerine çekiyor.

Gözleri benimkilere dikildi. "Tekrar söyle."

"Um..." Nefesim kesik kesik geliyor. Ne hakkında konuştuğumuzu hatırlamıyorum. Bir şey mi konuşuyorduk?

Nero sütyenimin askılarını omuzlarımdan itiyor ve kuplarını aşağı çekiyor.

Göğüslerim tamamen açıkta ve beni örtecek tek şey külotumun ince tabakası kaldı. O da çoktan sırılsıklam olmuştu.

"Beni sevdiğini söyle." Öne doğru eğildi ve meme uçlarımdan birini ağzına aldı.

Tanrım, onu seviyorum.

Dişlerim göğüs ucumu sıkarak beni ağlattı. "Söyle

bana, tatlı kız." Diğer tepemi yalıyor.

"Nero!" Parmaklarım saçlarına gömülüyor, ucu ağzına götürürken tutunacak bir şeye ihtiyaç duyuyorum.

"Seni seviyorum." Ellerimi yüzünü çerçeveleyene kadar aşağı kaydırıyorum. Ve emerken çene kaslarının avuçlarımın altında hareket ettiğini hissediyorum. "Seni çok seviyorum."

Boğazından kısık sesle hırlayan Nero, beni öpmek için meme ucumu ağzından çıkarıyor.

Dudakları talepkâr ve ben memnuniyetle boyun eğiyorum.

"Arkana yaslan." Kanepenin diğer ucundan bir yastık kapıyor ve arkama yerleştiriyor. Böylece göğsüme bastırdığında, başımı arkalığa yaslayarak yastığa yaslanıyorum.

Çok açıktayım. Bacaklarımın arasındaki küçük kumaş parçası ve belimi avangart bir kemer gibi saran sutyen bana saçma gelmeli ama bunun yerine kendimi seksi hissediyorum. Ve arzulanıyorum.

Nero iri ellerini yanlarımda, kalçalarımda, bacaklarımda gezdiriyor... ta ki topuklarının üzerinde oturup beni içine çekene kadar.

"Çok mükemmel."

Ona tekrar dokunmak isteyerek doğrulmaya çalışıyorum ama elini karnıma bastırarak beni tekrar aşağı itiyor.

Nero alev alev yanan gözleriyle beni mızraklıyor. "Kal."

Elleri gömleğinin düğmelerine gidiyor ve ben ciğerlerimi doldurmayı unutuyorum.

Hava.

Bu adam. Sevdiğim bu adam, ellerimi körü körüne bıraktığım adam. hayat, görülmesi gereken bir şeydir.

Gömleğini silkelerken, omuzları hareketle yuvarlanırken, kasları derinin altında gerilirken - bir dahaki sefere birlikte olduğumuzda, yaralarının her birini öpmeye karar veriyorum. Onları ezberleyeceğim ve hikayelerini öğreneceğim. Dudaklarımla anılarını yatıştıracağım.

Nero, beklediğim gibi pantolonunu çıkarmak yerine eğiliyor.

Aman Tanrım.

Tekrar ayağa kalktım. "Ne yapıyorsun?!"

Avucunu göğüslerimin arasına bastırıp beni tekrar aşağı itiyor.

"Ne yaptığımı biliyorsun Payton. Seni tatmak istediğimi söyledim." Beni açık tutmak için bir elini kalçamda kullanıyor, sonra elini göğsümden aşağıya, göbeğimin üzerinden tüm elini tümseğimin üzerine bastırana kadar sürüklüyor. "Bunu ilk seferinde yapmalıydım." Dili alt tarafımda geziniyor Orta parmağını dikiş yerimde gezdirirken dudağımı ısırıyor. "Bunu senin bakire kanın çenemden damlarken yapmalıydım."

"Hiç yapmadım."

Dün gece senin göt deliğini yalaması dışında, Küçük bir ses bana hatırlatıyor ve içim bu anıyla titriyor.

Nero parmaklarını külotumun kenarına kaydırıp kenara çekiyor ve kayganlığımı ortaya çıkarıyor. "Bu çok iyi." Alnı amımın hemen üzerindeki yumuşak noktaya düşüyor. "Sen çok iyi bir kızsın." Derin bir nefes alıp bıraktığında inlerken sırtının genişlemesini izliyorum. "Çok tatlı bir kızsın." O

Kalçalarım omuzlarının üzerine gelene kadar bacaklarımı kaydırıyor. "Ve seni sikmem için bana yalvarana kadar bu güzel küçük amcığı yiyeceğim."

Çok gerginim ve çok tahrik oldum, tüm vücudum titriyor gibi hissediyorum. "Lütfen!" Şimdiden yalvarıyorum ve o daha başlamadı bile. "Lütfen yapmanı istiyorum--" Yalvarışım, diliyle boğuk bir iniltiye dönüştü. Klitorisimi kabaca okşuyor. Nazik başlamadı. Alay etmek yoktu. Sadece ziyafet çekiyordu.

Nero'nun parmakları kalçalarımın yumuşak etine giriyor, bedenim kıpırdandıkça tutuşu sıkılaşıyor ve beni yüzüne doğru sıkıca tutuyor.

Sonra yalamaları uzuyor. Dili daha sert bastırıyor. Giriş yerimden zonklayan sinirlerime doğru ilerliyor.

Düşündüğümden çok daha iyi. Çok iyi hissettiriyor. Çok samimi. Çok kirli.

Bir parmağı içime bastırıyor, kollarım uzanıyor. Parmaklarım saçlarının ucuna dolanıyor ve ona sıkıca tutunuyorum. Beni topraklaması için ona ihtiyacım var.

"Nero!"

Cildim çok sıkı hissediyor.

Parmağı içimden kayıyor ve dilini düzeltip içime sokmak için elinden geleni yaparken aşağı bakıyorum.

"Aman Tanrım!"

Gözleri kapüşonlu bir bakışla yukarı bakıyor, benimkilerle buluşuyor ve ben daha fazla bekleyemiyorum. Daha fazla dayanamıyorum.

"Lütfen, Nero," diye boğuluyorum. "Lütfen sik beni!"

Durmak yerine, ağzı amımın üzerinde kenetleniyor ve klitorisimi emiyor. Basınç içimde şimşekler çaktırıyor.

Elleri benden uzaklaşıyor ve omuzlarının hareket ettiğini görebiliyorum, buna bir fermuarın inme sesi eşlik ediyor.

Boşalmaya çok yakınım. Orgazmım tam orada. "Acele et!" Ağlıyorum.

Nero ağzını benden ayırıyor, vücudu anında benimkini örtmek için yukarı hareket ediyor. "Bu sikin üzerine boşalmak ister misin bebeğim?"

"Evet!"

Ağzını açıyor ama daha fazlasını söylemek yerine, kalçalarını öne doğru iterken ağzı açık bir şekilde inliyor.

Aleti beni geriyor ve vücudum, üzerime his dalgaları çarpmadan önce sadece yarısına kadar girmesini bekliyor.

Kukum onun uzunluğunun etrafında daralıyor ve ben çığlık atarken elini aramıza bırakıyor, parmakları klitorisimi sıkıştırıyor. Ve yolun geri kalanını içeri itiyor.

BÖLÜM 71

Nero

PAYTON'IN KAYGAN AMCIĞI SIKIMIN ETRAFINDA NABIZ GIBI ATARKEN

Altımda orgazm olmak gördüğüm en güzel manzaraydı.

Gidebildiğim kadar derine indim.

Bir elimi klitorisinin üzerinde tutarak, diğer elimi omzuna koydum ve kalçalarımı sallarken onu sikime doğru çektim. Kendimi daha da derine oturtuyorum.

"İşte bu kadar." Amı beni sıkıyor. "İşte bu, bebeğim. Her yerime boşal. Aletimi tatlı kremanla kapla."

Başparmağım ve işaret parmağım klitorisinin etrafında dönüyor.

"Çok fazla!" Payton inliyor, ama sırtı kemerli, daha fazlasını arıyor.

"Yeterli değil, bebeğim." Eğildim ve ağzımı onunkine bastırdım. Tadı Aramıza transfer oluyor. "Asla yeterli değil."

Titriyor. "Ben zaten..."

Kalçalarımı geri çekip yavaşça öne doğru itiyorum. "Şimdiden ne yaptın?"

Bana göz kırpıyor. Gözleri her kazıkta büyüyor.

"Söyle." Kalçalarımı bu sefer daha sert ileri itiyorum.

Payton dudaklarını ıslatıyor ve taşaklarım

daralıyor. "Ben çoktan geldim."

Onun nefes nefese seks sesinden *boşalmak* kelimesini duymak benim de aynısını yapmam için neredeyse yeterli.

"Yine yapacaksın." Pantolonumu tamamen çıkarabilmek için onu tutmayı bıraktım.

Biraz yer değiştirmem gerekti ama Payton'ın sıcaklığından ayrılmadan bir bacağımı serbest bırakmayı başardım.

"Yapamam."

Pantolonunu indiriyor.

Ama bunun doğru olmadığını biliyorum.

Tekrar yaklaştığını biliyorum.

Ayağım yere düz bassın diye serbest bacağımı kaldırıyorum. Sonra onu kanepenin kenarından daha uzağa sürüklüyorum.

Bir inilti göğsümden dışarı doğru sürükleniyor. "Siktir, Payton," Kalçalarımı ileri doğru iterek onu kavramaya devam ediyorum. "Çok iyi hissediyorsun."

Elleri omuzlarımı kavrıyor ve ben de öne doğru düşüyorum.

Payton'ın kolları boynumda ve bacakları sırtımdayken, kalçalarımı yavaşlamaya zorlarken onun kokusunu içime çekiyorum. Zevkimizi uzatmak için.

Çok ıslak. Ve ona söyledim.

"Çok ıslaksın, bebeğim. Amın benim için çok ıslak." İnliyor, kalçalarını yukarı kaldırıyor ve ben onun neye ihtiyacı olduğunu biliyorum.

"Parmaklarımı yine amında mı istiyorsun? İhtiyacın olan bu mu bebeğim? Boşalmaya mı ihtiyacın var?"

Payton omzuma doğru başını sallıyor, tatlı ve yalvaran bir iniltiyle.

"Pekâlâ, tatlı kız." Bir elimi aramıza sokuyorum. Kendi nefesim Kontrolün. "Seni boşaltacağım, Güzel Bebek." Onun kayganlığıyla kayganlaşan parmaklarım klitorisinin üzerinde kayıyor. İleri geri. Daha hızlı ve daha hızlı. Daha sıkı ve daha sıkı bastırıyorum. "Bunu hissetmek istiyorum," diye homurdanıyorum. Kendi salıverilmem çok tehlikeli bir şekilde yakın. "Sularının senden sızdığını hissetmek istiyorum." Şakağını yalıyorum. Gözyaşlarının hatırası dilimin üzerinde dans ediyor. "Şimdi, bebeğim." Ona sürtünüyorum, sonra neredeyse tamamen dışarı çekiyorum. "Şimdi benim için gel."

İtaatkar bir şekilde Payton'ın yarığı daralıyor. Boynunu feryat ederek geriye eğerken beni kavrıyor.

Ve tüm bunların hissi... Tüm bunların görüntüsü... Bir dahaki sefere boşaldığımda o güzel boğazın içine gömüleceğim fikri... Beni onunla uçurumun kenarına gönderen şey bu.

Kaslarım geriliyor ve sadece ucunu amının içinde tutarak, aletim kızımın içine sperm ipleri salmaya başlıyor.

Üç darbeden sonra, kalçalarımı ileri attım. Serbest bırakmamı kanalının derinliklerine itiyorum. Sikimden daha fazla nabız atıyordu.

"Kahretsin," diye boğazını törpüledim. "Tanrım, kadın. Bu..." Nefesimi

toplamaya çalışıyorum.

"Bu çok etkileyiciydi." Payton'ın sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum ve kendi dudaklarım da aynı ifadeye bürünüyor.

"Bunun yavaş ve yumuşak olması gerekiyordu." Başının yan tarafına doğru ofluyorum. "Nazik olmayı planlıyordum."

Payton kıkırdıyor ve göğüslerini göğsümde zıplatıyor. "Seni nazik olduğun için sevmiyorum."

Ona bakmak için geri çekiliyorum. "Beni neden seviyorsun?" "Çünkü sen benimsin."

Göğsümde kabaran hisler... Kahretsin.

Yutkunmak zorundayım.

İkinci kez yapmak zorundayım.

Hayatımda mutluluk gözyaşlarının kıpırdadığını hissettiğim tek bir an bile yok. Tarif edildiğini duydum. Filmlerde gördüm, kitaplarda okudum ama bana hep saçma geldi.

Ama öyle değil.

Acı, korku ve öfke yüzünden gözyaşlarım bedenimden sökülüp alındı. Ama çocukluğumdan beri değil. Savunmasız olduğumdan beri değil. Bugün olduğum kişiye dönüştüğümden beri değil.

Payton uzanıyor ve başparmağını nazikçe, çok nazikçe gözümün altına sürüyor.

Büyülenmiş bir halde başparmağının altının tekrar nemlenmesini izliyorum. İkimizin de görmesi için kalbimden küçük bir damla.

Utanmıyorum. Payton beni sahiplendi. Benim onu sahiplendiğim gibi o da beni sahiplendi. Yani, biz artık biriz. Ve ona karşı olan hislerimden dolayı ona asla şüphe veya utanç göstermeyeceğim.

Başparmağını kaldırıyor ve dudaklarının arasından geçirirken nefesim kesilerek bakıyorum. Gözyaşını yalamak için dili dışarı kayıyor.

Bunun güzelliği ve doğruluğu karşısında tekrar ağlama isteği duyuyorum.

Sonra altımdaki cadaloz başparmağının etrafında sırıtıyor. "Bunu neden sevdiğini anlayabiliyorum."

Sesi hafif. Mutlu. Sevgi dolu. Ve hepsi benim için.

BÖLÜM 72

Payton

SESSIZ BIR BIP SESI KESILMEDEN ÖNCE BENI KENDIME GETIRIYOR.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor Nero, saçlarıma bir öpücük kondurarak. "Uyumaya devam et."

Göğsünde duran elimi yanına doğru kaydırıyorum ve onu kısmi bir kucaklamayla sıkıyorum. "Sadece bir dakika daha."

Göğsü kulağımın altında gürlüyor. "Sabah insanı olmayı ne kadar da çabuk bıraktın."

Gözlerim kapalı, alayına gülümsüyorum. "Hiçbir zaman sabah insanı olmadım."

İri bir el sırtıma daireler çiziyor. "O zaman neden Twin's gibi bir yerde çalışıyordun?"

"Günün saatinden midir nedir bilmiyorum ama kahvaltı mekanları müşterilerden daha az taciz görüyor gibi." Esniyorum. "Belki de sadece sarhoş olmadıkları içindir. Ama barlarda çalıştığım birkaç seferde hiç eğlenceli değildi."

Nero'nun ağır nefesi saçlarımı karıştırıyor. "Sorduğum için özür dilerim."

Ona bakmaya çalışıyorum ama avucunu başımın yanına götürerek beni yerimde tutuyor.

"O kadar da kötü değildi." Onun göğsüne yerleşiyorum.

"Bir daha kimse sana dokunamayacak. Biri denerse ölür."

Muhtemelen buna sırıtmamalıyım, özellikle de bunu kastettiğini bildiğim için, ama yine de sırıtıyorum.

"Şimdi uyumaya devam et."

Bacağımın arkasına bir şey çarpıyor, ardından Toto başını sallarken metalik bir şangırtı geliyor.

Nero'nun göğsü altımda kıpırdıyor ve dün gece gizlice yatağa giren köpeğe bakmak için boynunu eğdiğini biliyorum.

"Küçük pislik." Nero'nun ses tonunda gerçek bir kınama yok, sonra tekrar yastığına yerleşiyor.

"Kalkmak zorunda mısın?"

"Evet. Seni biraz daha tutmama izin ver."

"Tamam." Göz kapaklarım iniyor ve Nero'nun sıcaklığının ve kokusunun beni uykuya geri döndürmesine izin veriyorum. "Seni özleyeceğim."

Uykuya dalmadan önce duyduğum son şey "Ben de seni özleyeceğim" oluyor.

SOĞUK BIR ŞEY YANAĞIMA BASTIRIYOR.

Odayı dolduran parlak ışığa karşı gözlerimi sıkarak ona vuruyorum.

Bir dil elimin arkasında geziniyor.

"İğrenç!" Gözlerimi kısarak Toto'nun üzerimde beliren tüylü yüzüne bakıp gülüyorum. Ağzı açık ve bana sırıtıyor gibi görünüyor.

"Günaydın, dostum." Başını elime vuruyor. "Kaşınmak ister misin?" Parmak uçlarımla köpeğin kulaklarının arkasındaki o güzel yeri kaşırken soruyorum.

Toto tüm ağırlığıyla dokunuşuma yaslanıyor ve Nero için duyduğum minnettarlık tüm varlığımı dolduruyor.

O çılgın adamı gerçekten seviyorum.

Bu duyguyu hemen ardından her şeyi tüketen işeme ihtiyacı takip ediyor. Yavaşça hareket ederek bacaklarımın arasındaki acıyı takdir ediyorum.

Toto beni banyoya kadar takip ediyor, ben rahatlarken duşun içini kokluyor.

"Seni bir dakika içinde dışarı çıkaracağım," diye onu temin ediyorum, yere işemesini istemiyorum.

Köpek sesime karşılık kuyruğunu sallıyor ve keşfe devam ediyor.

Aceleyle işimi bitirip lavaboya doğru ilerliyorum.

Ellerimi yıkarken bir kâğıt dikkatimi çekiyor.

Nero'dan bir not tabii ki. Ve saf koyu mürekkeple yazılmış mükemmel harfler tam da onun el yazısı olmasını beklediğim gibi.

GÜNAYDIN, TATLI KIZ.

SADECE BIRKAÇ GECELIĞINE GIDECEĞIM AMA MÜMKÜN OLAN EN KISA SÜREDE EVE DÖNECEĞIM.

ROBERT ALT KATTA. O SENIN KIŞISEL GÖLGEN VE EVDE OLACAK. ONA GÜVENEBILIRSIN.

BEN YOKKEN.

TOTO'YU FAZLA ŞIMARTMA. VE O KOLYEYI ÇIKARMA.

ADIMI TENINE YAZDIRANA KADAR, OLDUĞU YERDE KALACAK.

ÖĞLEN TASARIMCIYLA YAPACAĞINIZ TOPLANTIYI DA UNUTMAYIN. YATAK ODASIYLA BAŞLA.

SENI

SEVIYORUM

. N.

Kelebekler midemi dolduruyor ve dalgınca boğazıma uzanıyorum, parmaklarım küçük bir tılsımla birleşiyor.

Gözlerimi kâğıttan ayırıp aynadaki yansımama bakıyorum.

Uykulu gözler.

Dağınık saçlar.

Buruşuk atlet.

Ve parlak altın bir kolye.

Parmaklarım kolyenin yüzeyinde geziniyor, kabartmalı çıkıntıları hissediyor.

Bunu üzerime yıkarken uyuduğuma inanamıyorum. Yine de, muhtemelen onun işindeyken oldukça sinsi olmayı öğreniyorsun.

Aynaya doğru eğildiğimde neye baktığımı anlamam bir anımı alıyor. Altın tılsım dairesel ama daire değil. Bir yarısı anatomik olarak doğru bir kalp, diğer yarısı ise açmış bir gül. İki yarım birbiriyle mükemmel bir şekilde birleşiyor ve elimi metalin üzerine bastırarak tenimin onu ısıtmasına izin veriyorum.

O benim kalbim. Ben onun gülüyüm.

Toto havlıyor ve bu beni zıplatıyor. "Tamam, tamam, gidiyorum."

Dişlerimi fırçalamak ve üzerimi örtecek rahat bir şeyler giymek için olabildiğince hızlı hareket ediyorum. Nero Robert'a güvenebileceğimi söyledi ama bu başka bir erkekle yalnız kalmaktan çekinmediğim anlamına gelmiyor.

Nero: İndi. Seni bu gece arayacağım.

Nero: Günaydın, bebeğim.

Günaydın. Umarım iyi uyumuşsundur. Burada değilsin. Yani bu imkansız.

Ben de seni özledim.

Bana kahvaltının bir resmini gönder.

Payton: Sana da günaydın. (Kahve ve simit fotoğrafı.) Nero: Aferin kızıma.

Toto'nun kahvaltısının da fotoğrafını ister misin?

Ben almayayım. Yemek yediğinden emin olmak istedim. O köpeğin bolca yemek yediğinden şüphem yok.

Payton: (Toto'nun tabağının yanındaki fotoğrafı, yere saçılmış yemek parçaları.) Haksız değilsin.

Seni de yanımda getirmeliydim.

Payton: Bu gece eve gelmeyeceğin anlamına mı geliyor?

Nero: Hayır. Özür dilerim. Bu lanet bir karmaşaya dönüştü.

Sadece yapman gerekeni yap ve bizim için endişelenme. Burada iyi olacağız.

Seni seviyorum.

Güzel. Nero:

Payton...

Payton: Seni daha çok

seviyorum. Nero: Payton...

Tanrım, tamam, ben de seni aynı şekilde seviyorum.

Toto yuvarlandı! Nero: Bilerek

mi?

Payton: Evet, bilerek. Şaka olarak söyledim ve o da yaptı! Birisi
Ona bazı numaralar öğretmiş olmalı.

Zeki olduğunu biliyordum.

Sence onu arayan biri var mıdır? Ondan vazgeçebileceğimi sanmıyorum.

Nero: Kimse o köpeği senden almayacak.

Nero: Daha önce birine aitse, onu sokaklarda bıraktıklarında bu ayrıcalığı kaybettiler.

Kimsenin onu almasına izin

vermeyeceğim. Payton: Seni

seviyorum.

Nero: Bir dahaki sefere sen de geliyorsun.

Payton: Toto da gelebilir mi? Köpeklerin binaya girmesine izin var mı?

Binanın sahibi benim. Yani evet, Toto gelebilir. Umarım uçak yolculuğuna aldırmaz.

İlk uçuşumuzu birlikte yapabiliriz. Anne-oğul kaynaşması olur.

Sana nasıl uçulacağını

öğreteceğim. Hayır, teşekkürler.

Nero: Pazarlık yok.

Payton: Silah kullanan bir pilot olmamı mı

istiyorsun? Seni canlı istiyorum.

Bana araba kullanmayı öğretmekle başlasak nasıl olur?

Nero: Olmuş bilin.

TOTO PARLAK MAVI TENIS TOPUNU DURDUĞU YERE BIRAKIR, SONRA dört kez daire çizer ve hemen halının üzerine düşer.

"En azından birimiz yorgun," diye homurdanarak koltuğa geri yaslanıyorum.

Sıkılmamalıyım. Bu ev devasa ve isteyebileceğim her şeye sahip ama Nero gideli bir hafta oldu ve tek başıma ancak bu kadar film izleyebilirim.

Ve ben bu kadar boş zamana alışık değilim. Telefonuma kurduğu e-kitap aboneliğine, dizüstü bilgisayarımdaki tüm yayın hizmetlerine ve tasarımcıdan gelen renkler ve desenler hakkındaki e-postaları sürekli yanıtlamama rağmen hala sıkılıyorum. En son ne zaman tam zamanlı ya da tam zamanlıdan fazla çalışmadığımı bile hatırlamıyorum. On sekiz yaşıma gelmeden önce bile birden fazla yarı zamanlı işim vardı. Geriye dönüp baktığımda, liseden mezun olabilmem bir mucize.

Mezun oldum.

Dudağımı çiğneyerek, Nero'nun üniversiteye gitmemi sorun edip etmeyeceğini merak ediyorum.

Bu aptalca bir soru. Tabii ki sorun etmez. Eğer isteseydim muhtemelen beni bir Ivy League okuluna kabul ettirmek için para verirdi. Ama benim istediğim bu değil. Yerel bir devlet üniversitesi iyi olurdu sanırım. Ya da güvenlik konusunda endişelenmemiz gerekiyorsa on-line eğitim.

Dudağımı biraz daha çiğnedim. Ne çalışacaktım?

Zihnim dönüyor ama bir cevap bulamıyor. Bir seçenek listesi bile oluşturamıyor. İlgi alanlarımın ne olduğunu bile bilmiyorum.

Köpekler mi?

Başımı kendime doğru sallıyorum, kimsenin düşüncelerimi okuyamamasına seviniyorum. *Payton, ne için okula gitmek istiyorsun? Hmm, bilmiyorum, köpekler?* Yan dönüp Toto'ya bakıyorum.

Veteriner olmak istemiyorum. Bunu kaldıracak midem yok.

Dürüst olmak gerekirse, Nero muhtemelen eğitim almamı teşvik edecektir, ancak çalışmama izin vereceğini sanmıyorum.

Düşünceleri duymaktan bahsetmişken, lisedeki Kadın Çalışmaları öğretmenim bunu duysaydı tüm eski ödevlerimden A'ları silerdi.

Ama gerçekten umurumda değil. Karşılanmak güzel.

İlgilenilmek güzel.

Rahatlamak güzel. Hayatımda ilk kez *gerçekten rahatlamak*.

Parmaklarım kanepeye vuruyor.

Peki, paraya ihtiyacım yoksa ve diplomamı tam zamanlı bir iş için kullanmayacaksam, elimde ne kalıyor?

Toto'nun pençeleri seğiriyor, şimdiden hayal dünyasında bir şeyi kovalıyor. Ya... Yine dudağımı ısırıyorum.

Ya bir çeşit hayır işi yaparsam? Her ne demekse. "Neden bu kadar zor?" Yüksek sesle sızlanıyorum.

"Neyin var?" Robert'ın sesi beni bir çığlıkla korkutuyor, bu da artık uyumayan Toto'yu havlama krizine sokuyor.

Oturmak için mücadele ediyorum. Toto odanın çevresinde koşturarak tehlike arıyor. Robert da çalışma odasının girişinde duruyor ve eğlenmiş görünüyor.

Elimi kalbimin üzerine koyuyorum. "Beni korkuttun." "Ve küçük köpeğini de."

En sevdiği cümle haline gelen bu cümleye gözlerimi deviriyorum.

Tehdidin bertaraf edildiğine karar veren Toto, halının üzerinde yeni bir yer seçiyor, daireler çiziyor ve sonra yere düşüyor.

"Neden bu kadar çok düşünüyorsun?" Robert iri gövdesini odanın karşısındaki sandalyeye yatırırken soruyor.

Robert otuzlu yaşlarının ortalarında, bir denizci ile bir boz ayının karışımı gibi görünüyor ve birlikte geçirdiğimiz ilk öğleden sonra, onun da kadınlara karşı benim erkeklere karşı olduğum kadar beceriksiz olduğunu fark ettiğimizde, tüm tuhaflıklar bir şekilde ortadan kalktı.

İyi biri, ama işini çok ciddiye alıyor, bu yüzden günü onunla konuşarak geçirmek istesem de, sadece beş dakika oturmasına izin vereceğini ve sonra devriyeye geri döneceğini biliyorum.

"Sadece hayatımda ne yapacağımı bulmaya çalışıyorum." Bunu söyler söylemez yüzümü buruşturuyorum, kulağa ne kadar ezikçe geldiğini duyuyorum.

Robert gür kaşlarından birini kaldırır. "Yakışıklı, deli gibi zengin, aşırı koruyucu bir adam yeterli değil mi?"

Ona yan gözle baktım. "Onu alamazsın."

Robert gülüyor. "*Dehşet verici* olmak benim fantezi koca özelliklerim arasında değil."

"Nero korkutucu değil."

"Uh-huh, nasıl istersen."

"Büyürken ne olmak istiyordunuz? Her zaman... asker mi? Ya da bu mesleğe ne diyorsan?" Muhtemelen çok kişisel bir soru ama konuşmaya açım.

"Çoğunlukla. Muhtemelen çok fazla GI Joe var." Omuz silkiyor. "Peki ya sen?

Yapmak istediğin bir şey olmalıydı."

"Elbette. Ama sanırım şu noktada profesyonel bir balerin olma ihtimalim oldukça zayıf." Tuhaf hayallerim dokuz yaşıma geldiğimde sona erdi. Ondan sonra sadece evden uzaklaşmanın hayalini kurdum. Büyük bir şey olacağıma dair hayallerim yoktu.

Ruh halimi anlayan Robert sandalyesinden kalktı. "Pekala, varoluşsal krizler en iyi arkadaş bölgesi gibi görünüyor, bu yüzden işe geri döneceğim."

Gülümsemem titrek ve Robert odadan çıkar çıkmaz gülümsememi bırakıyorum.

En iyi arkadaşımın olmaması çok kötü. Toto gürültülü bir köpek horlaması çıkarıyor. "Üzgünüm dostum, sen sayılmazsın."

Duvara bakarken, en iyi arkadaşım olduğuna karar verdim.

Nero. Telefonumu cebimden çıkarıp bağlantıda olduğumu hissetmek istiyorum. Ama sonra tereddüt ediyorum.

Gerçekten istediğim şey onun eve dönmesi. Bunun için de orada yaptığı işi bitirmesi gerekiyor. Her konuşmak istediğimde onu rahatsız edersem, bu çok daha uzun sürer.

Ama biriyle konuşmak istiyorum.

"Konuşamayacağına emin misin?"

Toto'ya soruyorum. Cevap vermiyor.
Nefesimi üfleyerek yeni telefonumdaki kişiler listesini açıyorum.

Söz verdiği gibi, Nero tüm eski bilgilerimi transfer etti. Gerçi fazla bir şey yoktu.

Bağlantılarım neredeyse sadece iş arkadaşlarım ve patronlarım, özellikle de hastalandığımda ve vardiyam için birisini aramam veya bulmam gerektiğinde.

Sosyal medya konusunda hiçbir şeyim yok. Tacizci ebeveynlerden kaçmak için evden kaçtığınızda, lise arkadaşlarınızla iletişimde kalmak için tam olarak profil oluşturamazsınız. Gerçi benim hiç yoktu.

İnsanlar bana kötü davranmıyordu. Çok fazla zorbalığa maruz kalmadım. Sadece beni özleyecek kimse yoktu, bu yüzden iletişimde kalabileceğim kimse yoktu.

Gecenin bir yarısı gizlice kaçtım ve annem ve Arthur dışında gittiğimi bilen tek bir kişi bile olduğundan şüpheliyim. Belki o zamanki patronum hariç. Tek kelime etmeden işten kaçtığım için kendimi kötü hissediyorum. Ama bir telefon riskine değmezdi. Zaten kaltağın tekiydi.

Telefonumdaki isimlere odaklandığımda Nero'nun bir sürü yeni isim eklediğini görüyorum. Henüz resmi olarak tanışmadığım Rocco. Robert. Giles, Robert'ın yedeği. Veteriner olarak etiketlenmiş bir numara var ve sanırım Toto'ya bakan kişi o.

Beni duraksatan King'in ismi. Bu adam beni hâlâ biraz korkutuyor, bu yüzden iletişim bilgilerinin parmaklarımın ucunda olması biraz tuhaf hissettiriyor. Nero'nun arabada oturduğu sabah kafeye geldiğinde yeterince arkadaş canlısıydı.

Latte'mi *ilk kez deniyorum*.

Ama King'in beni o süslü partide kovalaması... Kalbim çok sert attığı için eriyecekmiş gibi hissettim.

Tanrım, berbat bir geceydi.

Ta ki...

İsimlerin başına geri döndüğümde, ne yaptığımı bile merak ediyorum. Arayacak bir arkadaş bulmak için telefonuma bakmak, son kullanma tarihi geçmiş süt, jöle ve bir şişe ranch olduğunu çok iyi bildiğin halde pizza umuduyla açık buzdolabının önünde durmaya benziyor.

Başparmağım duraklıyor, sonra diğer tarafa doğru kayıyor.

Betsy, garson.

Branden, aşçı. Cole,

bulaşıkçı çocuk.

Darlene.

Alfabetik listeye bakıyorum.

Carlton nerede?

Soyadının ne olduğunu düşünmeye çalışıyorum, belki de tersten yazılmıştır. Ama hayır. Bana numarasını verdiğinde bildiğimden daha fazla soyadını bilmiyorum.

Mesajlaştık. Bana o konser biletini gönderdi. Numarasını almalıyım.

Arama çubuğuna Carlton'ın adını yazıyorum.

Hiçbir şey.

Nasıl olur da--

Nero.

Belli ki Nero'ydu.

Telefonum elimde çalmaya başlıyor ve neredeyse tekrar çığlık atıyorum, köpeği tekrar uyandırmadan önce kendimi tutuyorum.

Bu gidişle Nero'nun dünyasının ne kadar tehlikeli olduğu konusunda endişelenmesine gerek kalmayacak, çünkü önümüzdeki üç ay içinde kalp krizinden öleceğim kesin.

"Merhaba!" Cevap veriyorum, sesim çok parlak.

"Sorun nedir?" Nero'nun sesi hemen gerginleşiyor ve ben iç çekiyorum.

"Yok bir şey. Sadece zil sesiyle irkildim."

"Hmm," diye mırıldanıyor. "Bugün ne yapıyorsun?"

"Fazla değil." Nankör görünmemek için elimden geleni yapıyorum. "Şu anda dünya için ölü olan Toto ile oynadım. Biraz kitap okudum. Yatak odamızdaki mükemmel perdeleri değiştirmek için kumaş seçtim."

"Bu iyi." Nero bana kumaş hakkında detaylı sorular sormuyor ve ben de onun da kötü bir gün geçirip geçirmediğini merak ediyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum. "Evet."

Oookay. Belli ki detay vermek istemiyor, ki sorun değil. Her gece konuşuyoruz, bu yüzden henüz eve gelmediği için huysuz olduğuna dair oldukça iyi bir fikrim var.

"Döndüğünde bana bir hobi bulabilir miyiz?" Soru ağzımdan kaçıverdi.

"Bir hobi mi?" Sesi biraz daha meşgul geliyor, bir hobi fikri dikkatini çekiyor. "Ne düşünüyordun ki?"

"Sorun da bu zaten!" Kanepeye geri yaslanıyorum ve tavana göz kırpana kadar başımı arkaya yatırıyorum. "Seçeneklerimin ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Her şey yoluna girecek Payton. Bunu konuşarak halledebiliriz."

"Şey, sorun da bu, konuşacak birine ihtiyacım var. Çünkü sen burada olmadığında hiç arkadaşım olmuyor."

"Ben senin *arkadaşın* değilim Payton." Nero ciddi sesini kullanır.

"Biliyorum, biliyorum." Beni görmemesine rağmen el sallıyorum. "Sen benim en iyi arkadaşımsın. Ama demek istediğim, *başka* arkadaşım yok. Ve artık bütün gün işte olmadığım için insanlarla iletişim kuramıyorum. Yani Robert harika biri. Ama hiç durup benimle konuşmuyor. Çünkü *çalışıyor*." Biraz daha sönüyorum. "Üzgünüm, mızmızlanıyorum."

"Senin arkadaşın olmadığımı söylediğimde," Nero'nun sesi birdenbire kendini beğenmişlikle doldu. "Arkadaştan daha fazlası olduğumuzu kastetmiştim."

"Ah. Şey." Yanaklarım ısınmaya başlıyor ve beni göremediğine seviniyorum. "Sen hâlâ benim en iyi arkadaşımsın."

Nero memnun olduğunda göğsünde titreşen o gümbürtüyü çıkarıyor. Ve bu beni rahatsız ediyor, çünkü bana en iyi arkadaşı olduğumu söylemedi.

"Arkadaşlardan bahsetmişken," diye kestirip atıyorum. "Carlton'ın numarasını telefonumdan sildiğini fark ettim."

Bir sessizlik oluyor ve birden sanki Nero burada, benimle birlikte odadaymış gibi hissediyorum. Kaynayan, erkek enerjisi o kadar yoğun ki neredeyse hissedebiliyorum. "O pisliği bir daha görmeyeceksin."

"O benim neredeyse tek arkadaşım!" Nedenini bile bilmeden tartışıyorum. Carlton'ı umursamıyordum ama onunla bir arkadaşlık kuracak da değildim.

"O senin arkadaşın değil. Ve onu bir daha asla
görmeyeceksin." "Neden?"
"Çünkü seni becermek istiyor!" Nero
tersliyor. Alay ediyorum. Bu fikir saçmalık.
"Bu bir." Nero'nun sesi hırıltılı. "Bir
ne?!"

"Bir inç, bebeğim. Diğer erkekler hakkında konuşmaya devam et ve bu konuşmanın sonunda, kıçının derinliklerine gömülü aletimin her bir santimini bana borçlu olacaksın."

Onun mantıksız sözleri karşısında amım karıncalanıyor ve konuşmakta zorlanıyorum. "Ben- O istemiyor--"

"Bu iki. Böyle devam edersen hemen eve uçmak zorunda
kalacağım." "Şey... Ben..." Nefesim kesildi.

Nero'yla tanışmadan önce *bunu* yapmayı hiç düşünmemiştim. Ama konserde yaptıklarından sonra...

Göğsüm yanıyor.

Aletinin sadece ucunun *oraya* gittiği hissini hatırlayınca daha hızlı nefes alıyorum.

"Yüce İsa." Kelimeleri kalın. "Bunu mu istiyorsun? O kıçı almamı istiyor musun bebeğim? O daracık deliğini sikmemi ister misin?"

"Bilmiyorum."

"Kahretsin," diye tekrar küfreder. "Lanet olsun, Payton. Kaya gibi sertim." Gülmeye çalışıyorum ama bunun için fazla tahrik olmuş durumdayım. "Külotum ıslak hissediyorum." Derin bir inilti telefonda yankılanıyor. "Dokunma ona."

"Ne? Ama..."

"Hayır, bunu bize sen yaptın, benimle birlikte acı çekmelisin." Tekrar inliyor ve içgüdüsel olarak sikini ayarladığını anlıyorum. "Bu gece, eğer evde değilsem, yatağımıza gideceksin, dizüstü bilgisayarından bana facetime yapacaksın ve ben izlerken o parmakların her yerine boşalacaksın. Tamam mı?"

"Tamam." Şu anda mastürbasyon yapabilecek bir pozisyonda olmamalı, bu yüzden sanırım benim de beklemem adil olur.

"Ve ben yokken konuşacak birine ihtiyacın olursa," diye devam ediyor, "Aspen'i gönderebilirim."

"Nero," diye iç geçirdim. "Onu tanımıyorum." "İyi anlaşırsınız."

"Olabilir ama birini gönderip arkadaşım olmasını söyleyemezsiniz."

"Elbette yapabilirim," der ukala adam. "Ama ona neden ihtiyacın var ki? Ben senin en iyi arkadaşınım, unuttun mu?"

"Bunu söylemediğini hatırlıyorum," diye homurdanıyorum, rahatsızlığımı inkar etmenin bir anlamı olmadığını görüyorum.

Sır yok.

"Payton, sen benim her şeyimsin. Aşkımsın. Benim tatlı kızım. En iyi arkadaşımsın." Sözleri karşısında eridim. "Ve eve döndüğümde, eğer etrafında daha fazla insan olmasını istiyorsan, birkaç arkadaş edinebiliriz."

Bu beni güldürüyor. "Nasıl?"

"Hiçbir fikrim yok. Bir reklam ya da başka bir şey çıkar." "Aman Tanrım, Nero. Umutsuz vakasın."

"Ben de seni seviyorum." Bunu çok kolay söylüyor. "Benim gitmem gerek. Ama çocuklardan biri sana kahve ya da başka bir şey getirsin."

"Pekâlâ." Tuttuğum elin onun eli olmasını dileyerek parmaklarımı telefonun etrafında büküyorum. "Seni seviyorum."

Asmak her geçen gün daha da zorlaşıyor.

Kendim için bu kadar üzülmem çok saçma. Durumum hiç bu kadar iyi olmamıştı. Yakınından bile geçmedi.

Nero gitmiş olsa bile, onunla her gece konuşuyorum. Bütün gün mesajlaşıyoruz. Ben ona Toto'nun fotoğraflarını gönderiyorum, o da bana patronluk taslayan, yemek yediğimden emin olan, ne yaptığımı soran mesajlar gönderiyor. Bu şimdiye kadar gördüğüm en büyük ilgi. Ama artık onunla aynı yatağı paylaşmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğim için yalnız uyumak istemiyorum. Basit telefon görüşmeleri istemiyorum.

Onu istiyorum.

Kanepeden kalkarken Toto benim hareketimle uyanıyor ve ikimiz de Robert'ı bulmaya gidiyoruz.

Şansımıza, biz kapıya yaklaşırken arka avludan geçip gidiyor.

Kapıyı açıyorum ve Toto düşen bir yaprağın peşinden koşup çimenlere uzanıyor.

Robert kapının yarısına kadar geldiğimi fark edince durdu. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Bir plan oluşur...

"Evet, aslında." Yapmak üzere olduğum şey için biraz kötü hissediyorum ama aklımı kaçırmadan önce bu evden uzakta bir geziye ihtiyacım var. "Nero beni kahve almaya götürmende bir sakınca olmadığını söyledi."

Robert yanımdan geçip mutfağa bakıyor. "Sen kendin yapmıyor musun? Her zaman?"

"Aynı şey değil. Başka biri yaptığında *daha güzel* bir şey oluyor. Bedava yemek yemek gibi. Tadı her zaman para ödemek zorunda kaldığınız zamankinden daha iyidir."

Robert kımıldamıyor. "Alması için birini gönderirim."

Başımı sallıyorum. "Ben de geliyorum. Biraz dışarı

çıkmam lazım."

"Nero gidebileceğini mi söyledi?" Şüphesi yüzünden okunuyordu.

Şüpheli de olmalı. Nero'nun benimle gelmek istemediğini çok iyi biliyorum. Ama manzara değişikliği yapmazsam zihinsel bir çöküşe yaklaştığımı da biliyorum.

"Arabayla gidebiliriz. Garajdaki arabaya binerim ve eve dönene kadar inmem." Aklıma gelen en abartılı şey bu, ama Nero abartılı bir adam.

"Alınma ama ona sormam lazım." Robert'ın *alınma* demesi, alınmamı umursamadığını gösteriyor.

Robert Nero'ya mesaj atarken ben de Toto'yu geri çağırıyorum ve Robert'ın soruyu gitmeme izin verecek şekilde ifade etmesi için parmaklarımı çaprazlamıyormuş gibi yapıyorum.

Sonra her şeyi baştan yapıyorum çünkü Nero öğrendiğinde çok kızacak.

GITMEYE HAZIRLANMAK YIRMI DAKIKA SÜRDÜ VE BEN ÜÇ DAKIKAMI

Robert'ı Toto'yu getirmeme izin vermesi için ikna etmeye çalıştım ama reddetti.

Galibiyetle birlikte mağlubiyeti de kabul etmeye karar vererek, Robert'ın adamları organize etmek için ihtiyaç duyduğu zamanı odama koşup üstümü değiştirmek için kullandım.

Araçtan inmeyeceğimi biliyorum. Ve bütün camların renkli olduğunu biliyorum. Ve bunun aptalca olduğunu da biliyorum. Ama burada garajda dururken, tenis ayakkabılarım, güzel kot pantolonum, sütyenim, düz beyaz atletim ve Nero'nun çekmecelerinden birinde bulduğum siyah kapüşonlu sweatshirt'ümle kendimi halka hazır hissediyorum.

Kapüşonun kumaşını burnuma kadar çekiyorum. Nero gibi kokmuyor. Ama onun çamaşır deterjanı gibi kokuyor ki bu hiç yoktan iyidir.

Sonra kumaşı ağzıma bastırıyorum, çünkü aniden geçen gün dolabı karıştırıp yatarken giymek için boxer aradığım ve onun yerine benden çaldığı iç çamaşırı zulasını bulduğum anı aklıma geliyor.

Eğer iç çamaşırlarım onda kalacaksa, bu kazak da bende kalacak. Ama eve döndüğünde birkaç gün bunu giymesini sağlayacağım, böylece bir dahaki gidişinde onun gibi kokan bir şeyim olacak.

"Pekâlâ Payton," diye sesleniyor Robert büyük siyah ciplerden birinin yanındaki yerinden. "Buradasın." Sürücü tarafındaki arka kapıyı açar.

Yönergesini takip edip yukarı tırmanıyorum, kapıyı kapattıktan sonra kemerimi bağlıyorum.

Telefonumu kapüşonumun cebine sıkıştırmıştım, bir de cüzdanımda sakladığım yirmi dolarlık banknot vardı. Paramı ödememe izin vereceklerinden şüpheliyim.

İçki içtim ama parasını başkasının ödeyeceğini düşünmek istemedim.

Robert ön yolcu kapısını açıyor, aynı anda sadece Giles olarak tanıdığım bir adam sürücü koltuğuna tırmanıyor. Merhaba diyorum, ama o sadece homurdanarak cevap veriyor.

Başka bir çift güvenlik görevlisinin ikinci bir cipe bindiğini görünce kendimi biraz kötü hissetmeye başladım. Bunun iki araçlı, dört kişilik bir çileye dönüşmesini istememiştim. Sadece biraz temiz hava almak istemiştim. Mecazi anlamda, çünkü camımı açmama izin vereceklerinden şüpheliyim. Robert muhtemelen çocuk kilitlerini açmıştır.

Garaj kapısı açılmaya başladığında motorlar gümbür gümbür çalışıyor ve tahmin yürütme zamanım sona eriyor, çünkü gidiyoruz.

Sessizce araba kullanmamız hiç de şaşırtıcı değil. Ama bu beni rahatsız etmiyor. Her şeyi içime çekerek manzaranın geçişini izliyorum.

Buraya ilk geldiğimde saat geç ve karanlıktı; doğum günü partisi felaketi ve ardından dairemde yaptığım *fiziksel aktiviteler* yüzünden bitkin düşmüştüm. Bu yüzden mahallenin kıymetini bilemedim.

Ağaçlar büyük, kalan yapraklar kırmızı ve turuncunun ateşli tonlarında ve Toto her dışarı çıktığında kapıda durduğumdan havanın soğuk olduğunu biliyorum. Tam da donma noktasında. Ama parlak mavi gökyüzü ve parlayan güneş, pencerelerin arkasının sıcak olduğunu düşünmeniz için sizi kandırıyor.

Her biri bir öncekinden daha çarpıcı olan arazilerin yanından süzülerek bu geniş arazinin dışına doğru ilerliyoruz. Şu anda yaşadığım yerin burası olması çok gerçeküstü geliyor.

Sonunda bizi şehre götürecek bir cadde olduğunu anladığım bir sokağa giriyoruz.

Giles'ın Minneapolis'e doğru dönmesini bekliyorum, ufuk çizgisi sağda parlıyor, ama o diğer tarafa dönüyor, diğer SUV'yi takip ediyor ve bizi en yakın banliyöye götürüyor.

Düşündüğümde mantıklı geliyor. Kalabalık şehir merkezine gitmektense güvenlik nedeniyle muhtemelen akıllıca bir seçim.

Parmaklarım dalgınca kalçamda bir desen çiziyor. Kahve almaya gitmek için iki arabalık silahlı bir karavana binmek hayatımın en tuhaf anlarından biri olabilir. Ama bu tuhaflığa rağmen kendimi yeniden kendim gibi hissediyorum.

Nero'yu seviyorum. Ve birlikte yarattığımız hayatı seviyorum. Sadece çok fazla değişiklik var. Ve kişisel deneyimlerime göre, değişim her zaman kötü olmuştur. Genellikle berbat. Kesinlikle zor. Bu yüzden yeni hayatımdan memnun olsam da

Değişiklikler, kabul edilmesi gereken çok şey var. Ve burada olduğum için kendimi biraz normal hissediyorum. Eski halim gibi.

"Anlaşıldı." Giles'ın sesi beni ürkütüyor.

Ön tarafa baktığımda, önümüzdeki aracın arabalı geçiş şeridine girdiğini, tuğla binanın arka köşesini döndüğünü ve görüş alanından çıktığını görüyorum. Ama biz takip etmiyoruz. Onun yerine, arabaya servis girişinde duruyoruz.

Robert koltuğunda dönüp bana baktı. "Ne istediğini biliyor musun?"

Kafamı sallıyorum, kahve dükkanının önündeki kahve çekirdeği ve hilal logosunu fark etmiştim. "Diğer çocuklar da sipariş veriyor mu?"

Başını sallıyor. "Pikap penceresinin önünden geçecekler ve uzak uçta bekleyecekler. Bu şekilde içeri giremeyiz."

Suçluluk duygusu içimi kaplarken ağzım sessiz bir "O" ile açılıyor. "Özür dilerim. Bunun bu kadar büyük bir mesele olacağını bilmiyordum."

En azından öğleden sonra ve sıraya girmeye çalışan başka araba görmüyorum.

"İşimiz bu." Robert özrümü duymazdan geldi. "Ve çocukları antrenmanda tutmak iyi bir şey."

Giles yine homurdanıyor, bu sefer onaylıyor. Ama kendimi daha iyi hissetmek yerine, biraz daha kötü hissediyorum.

"Bir bayanı kahve içmeye götürmek muhtemelen tüm eğitiminizi yaparken aklınızdan geçen şey değildi."

Robert kıkırdar. "Sen sıradan *bir kadın* değilsin. Patronun kadınısın." "Bu onu daha az sıkıcı yapmaz."

"Hiç de sıkıcı değil" diye savunuyor. "Bu işin doğası böyle. Ya hiçbir şey yapmıyorsunuz ya da hayatınız için savaşıyorsunuz."

Yüzümü buruşturuyorum. "Kulağa korkunç geliyor."

"Hepimiz bir şekilde öleceğiz. Yıllar boyunca vücuduma yaptığım tüm aptalca şeyler sonunda beni yakalayana kadar bir huzurevinde çürüyüp gitmektense, sallanarak ölmeyi tercih ederim," diyor Robert ve ben onun bunu kastettiğini biliyorum.

"Amin," diye homurdandı Giles.

Sesini ilk kez duyuyorum ve o kadar cızırtılı ki neredeyse anlaşılması zor. Vücuduna yaptığı *aptalca şeylerden* birinin sigara olup olmadığını merak ediyorum.

O reklamları görmüştüm. Belki de *sallanarak aşağı inmek* o kadar da kötü olmaz.

Giles ayağını frenden çeker ve ilerleriz.

Binanın arkasına paralel gitmek için dönüş yapıyoruz ve görüyorum ki, gerçekten de önümüzdeki araç küçük arabalı geçiş şeridinin en ucunda, yarı içeride yarı dışarıda bizi bekliyor. Bir şey sipariş edip etmediklerini ya da doğrudan geçip geçmediklerini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Umarım bir şeyler almışlardır. Herkes bir ikramı hak eder.

Giles camını indiriyor ve ben öne doğru eğiliyorum. "Büyük boy kavrulmuş kestaneli mocha alabilir miyim lütfen?" Robert'ın yüzünü buruşturduğunu gördüm. "Ve bir fasulye yavrusu?" Yüzü daha da buruşuyor.

"Fasulye yavrusu da ne demek?"

"Küçük bir fincan krem şanti. Toto için." Ses hoparlörden konuşmaya başladığında son kısmı fısıldıyorum.

Arkama yaslanıp, Giles'ın sert sesiyle siparişleri verişini dinlerken kendi kendime biraz gülümsüyorum. Çocukların bir şey almamasına biraz üzüldüm ama şaşırmadım.

Teslim alma penceresinde durduğumuzda, bir kahve dükkanının muhteşem kokularını alabiliyorum ve bu beni rahatlatıyor.

Sahip olduğum her giysinin bir kafe gibi kokmasını özlemiyorum ama kahve ve yiyeceklerle çevrili olmanın kokusunu özlüyorum. Bazı işlerim ne kadar berbat olsa da Twin's çalışmak için iyi bir yerdi. Kimse bana kötü davranmadı. Asla gülümsemem söylenmedi. Ve orada çalışırken hiç aç kalmadım.

Elimi karnıma koyup yumuşaklığını hissediyorum ve vücudumu düşünürken ilk kez gülümsüyorum.

Bu açlıktan ölmemiş birinin vücudu.

Bu beden beni cehennemden çıkarıp yoktan bir hayat kurmamı sağladı.

Bu, en sevdiğimiz filmi izlerken fırtınalı sonbahar havasının tadını çıkarabilmemiz için veranda kapısını açık bırakan beden.

Beni Nero'ya götüren ceset bu.

Onu bana çeken de bu vücuttu. Bu vücut

seviliyor.

Minnet duygusuyla cebimden telefonumu çıkarıp Nero'ya hızlıca bir mesaj yazıyorum.

"Al." Robert içkimi Giles'tan almış ve bana uzatıyor. Gönder tuşuna basıp telefonumu cebime geri koyuyorum ve alıyorum. Bardağın üzerindeki kâğıt yaka onu doğru sıcaklıkta tutuyor, bu yüzden ellerimi yakıyor.

"Ve... Toto'nun içkisi." Robert bunu şimdiye kadar mırıldandığı en saçma cümleymiş gibi söylüyor.

Tepesine kadar krem şantiyle dolu küçük fincanı elime alıp sırıtıyorum. "Buna bayılacak."

"O krem şantiden evde de var, biliyorsun değil mi?" "Aynı şey değil."

"Evet, evet. Bedava yemek." Başını sallıyor, arkasını dönüp ileriye bakıyor. İlk SUV çekiliyor ve biz de peşinden eve dönüyoruz.

Mocha'yı ağzıma götürüyorum, denemeyi çok istiyorum. Ama çok sıcak olacağını biliyorum ve dilimin ucunu yakıp tüm deneyimi mahvetmek istemiyorum. Bu yüzden kapaktaki küçük deliğe hafifçe üflüyorum ve banliyöden ayrılırken pencereden dışarıyı izliyorum.

Telefonum bir mesajla çaldığında Toto'nun çenesine yapışmış kabarık krema parçalarıyla ne kadar sevimli olacağını düşünüyordum.

Neredeyse mahallemize geldik ama Nero'nun cevap verdiğini biliyorum ve cevap vermek istiyorum.

İki bardağı tek elimde karıştırmaya çalışıyorum. Ama bu tertemiz ve pahalı araçta ikisini de dökmek kötü bir fikir gibi görünüyor. Bu yüzden içeceğimi dizlerimin yanındaki bardak tutucuya koymak için öne doğru eğildim. Ve yüzüm ön koltukların arasına gelecek şekilde eğildiğimde tüm araba sallanıyor.

Önümüzde kör edici bir ışık patlıyor, gürültü kulakları tırmalıyor.

Az önce ne olduğunu anlamayan gözlerim parlaklığa karşı kısılıyor.

Sonra, görünüşe göre bir anda, Giles frene basıyor ve ben emniyet kemerime doğru sarsılıyorum.

Ellerim refleks olarak kâğıt bardakların etrafında sıkılaşıyor ve ikisi de yol veriyor.

Emniyet kemerinin sıktığı omzuma yayılan acı, sağ elimi kaplayan yakıcı sıcaklıkta yankılanıyor.

Ve sonra tıklar.

Alev topu daralarak ilk SUV'un yanmış kabuğunu gösterirken ön camdan dışarı bakıyorum.

Robert bir şeyler bağırıyor.

Silahı elinde.

Giles direksiyonu çevirir ve gaza bastığında araç ileri doğru yalpalar.

Robert başka bir şey bağırıyor.

Bana.

Ama kulaklarım çınlıyor ve onu duyamıyorum.

"Ne?" Sormaya çalışıyorum ama boğazım çalışmıyor.

Aşağı inmekle ilgili bir şeyler bağırmaya başladı ama bir patlama sesi sözlerini bastırdı. Ön camın Giles'ın önünde beyaza dönüşmesini dehşet içinde izliyorum.

Robert bir elini arkaya uzatıp başımı aşağı itti. Emniyet
kemeri sıkışmıştı, bu yüzden gidebildiğim kadar
eğildim.

Gözlerimi kırpıştırarak yere bakıyorum ve mochamın halıya batışını
izliyorum.

Başka bir çatlak. Bu sefer daha yüksek. Ve etrafımdaki döşemeye kırmızı sıçradı.

Bazıları ellerime düşüyor. Sıcak. Ve mide bulantısı artan dehşetimle birlikte dönüyor.

"Siktir!"

Robert'ın sesiyle başımı
kaldırdım. Ve keşke
bakmasaydım.

Giles.

Kafası...

Gözlerimden yaşlar akıyor.

Çok fazla kan var.

"Nero," diye bağırıyorum.

Ama yardım edemeyecek
kadar uzakta. Silah sesleri
arabayı dolduruyor.

Gözlerimi Giles'ın kıpırtısız halinden ayırmaya zorluyorum.

Ama Robert ön camdaki delikten ateş etmiyor. Sürücü camından ateş ediyor.

Kurşun geçirmez cam sonunda kırılıyor. Bir el arabadan kaçıyor. Bir çift büyük araç bize çarpmadan bir saniye önce. Yan tarafımdaki kapı buruştu.

Sessizlik.

Karanlık görüşümü yutarken saf sessizlik beynimi dolduruyor.

Dünyam döndükçe ıstırap dalgaları farkındalığımı delip geçiyor.

Altımdaki koltuk kalkarken.

Tüm araç yuvarlanırken.

BÖLÜM 73

Nero

"BURADA KALACAKSIN," DIYORUM ROCCO'YA, BIR ELIMI YÜZÜME SÜREREK. "Bu gece depoyu izleyin ve sessiz kalırsa geri çekilip eve gelin."

"Anladım."

"Ve uçak pistini ara. Onlara birkaç saat içinde orada olacağımı söyle." Başını sallar ve aramak için arkasını döner.

Birkaç dakika önce telefonumun titrediğini hissettim, bu yüzden mesaja bakmak için şimdi çıkarıyorum.

Kız arkadaşımdan. Tabii ki öyle.

Beni sevme şeklini seviyorum.

O duygu, sadece onunla ilişkilendirdiğim duygu, bana çarpıyor.

"Onlara şimdi oraya gittiğimi söyle," diye sesleniyorum Rocco'ya. Artık beklemiyorum.

Başparmaklarım ekranda uçuşuyor.

Nefes almak kadar kolay.

BÖLÜM 74

Payton

ACI.

Başım. Elim. Omzum. Kalçam. Tüm vücudum. Hepsi acıyor.

Gözlerimi kırpıştırarak açmaya çalışıyorum. Ne olduğunu hatırlamaya çalışıyorum.

Tanrım, başım neden bu kadar ağrıyor? Uzuvlarım sanki binlerce kilo ağırlığında.

Yüksek bir ses var.

Ya da en azından gürültülü olduğunu düşünüyorum. Kulaklarım çamurla dolmuş gibi hissediyorum. Yüzümde ıslak bir şey iz bırakırken gözlerimi kırpıştırarak açmaya çalışıyorum.

Ellerimin onu silmesini istiyorum ama yapamıyorum. Ellerim çalışmıyor.

Gözlerimi tekrar kırpıyorum, görüşüm bulanıklaşıyor ve gördüklerimi anlamlandırmaya çalışıyorum.

Arka koltuktayım. Ama midem bulanıyor. Giles tavana yığılmış, Robert'ın hareketsiz bedenine kan damlatıyordu.

Boğuk bir çarpışma daha koltuğumu titretiyor. Tavanı değil.

Yan yatmış durumdayız. Tüm araç yan yattı. Giles ve ben üst tarafta sıkıştık, havada sallanıyoruz.

Yere çarpıp kırılan pencerenin önünde yatan Robert'a bakmaya çalışıyorum. Ama hayatta olup olmadığını anlayamıyorum.

Panik göğsümü pençeliyor.

Birisi bunu benim yüzümden yaptı.

Bu adamlar benim yüzümden öldü.

Bir gümbürtü daha. Çarpma mı? Ve arkamdan puslu iç mekâna ışık süzülüyor.

Daha önce hiç duymadığım yeni sesler ışığı takip ediyor.

Seslenmeye çalışıyorum. Robert'a yardım etmesi için yalvarmaya çalışıyorum. Ama kelimeler oluşmuyor.

Beynim işbirliği yapmıyor.

Ama eller beni tuttuğunda çığlık atıyorum. Bağırabildiğim kadar bağırırım.

Ve çok kötü acıyor.

Yeni sesler bana tıslıyor.

Beni serbest bıraktılar ve kollarının arasına düştüm. Daha fazla acı. Daha fazla korku.

Ve sesler kollarımdan tutup beni enkazın içinden, göçük arka camdan dışarı sürüklediğinde savaşıyorum.

Tekmeliyorum. Ve dönüyorum. Ve önümdeki yüzleri pençelemek için yanmış ellerimi uzatıyorum.

Ben hep kaçtım. Ama bu sefer savaşıyorum.

Çünkü artık kaybedecek şeylerim var. Kaybedecek birileri. Çünkü artık beni özleyecek biri var.

Zil sesim korkunun bulanıklığı arasından süzülüyor. Ve ben daha çok savaşıyorum.

Çığlıklarımın şiddetiyle ciğerlerim acıyla doluyor.

Her hareketimde kaslarım ağrıyor.

Ama sonra arkamdan bir kol boğazımı sarıyor.

Ve artık çığlık atamıyorum.

Çünkü vücudum iflas ediyor. Ve nefes alamıyorum.

BÖLÜM 75

Nero

PAYTON'IN CEVABINI BEKLIYORUM.

Her zaman cevap yazıyor. Her zaman hemen. Sanki beni bekliyormuş gibi hissettiriyor. Benimle konuşmak için bir sebep bekliyor.

Onu görmek için sabırsızlanarak çatı katındaki dairenin ön kapısına doğru yürüyorum, Rocco da beni havaalanına bıraksın diye peşimden geliyor.

Ağır kapı arkasından tıkırdayarak kapanıyor ve ben hâlâ telefonuma bakarken asansörün kapıları açılıyor ve içeri giriyoruz.

Biz sadece başlangıç bizim iniş ne zaman benim
Telefon sesler ile bir bildirim.

Ama bu bir metin değil.

Bu bir uyarı. Parlak kırmızı bildirim ekranımın üst kısmında duruyor.

Açtığımda korku midemi dolduruyor.

"Bugün dışarıda hangi araçlarımız var?" Sesim düz, soruyorum.

Rocco yanımda, benimle aynı şeye bakıyor.

Açık olan uygulama, ekranı tüm araçlarımı temsil eden küçük karelerle dolduruyor ve bana durumlarını ve konumlarını bildiriyor.

Ve bir tanesi gitti.

Kaza belirtisi yok, motor durmuş değil, hiçbir şey yok. Öylece gitmiş.

Robert'tan daha önce aldığım mesaj aklıma geliyor. ***Kahve almaya gidelim mi?***

Şunu kastetmiş olamaz.

Telefonum titriyor ve bir karenin daha griye dönüşmesini izliyorum. Buz ciğerlerime doluyor ve araca dokunuyorum.

Ekranımda bir okuma kayıyor. Uyarıları olduğu gibi gösteriyor.

Ön cam delinmiş.

Olamaz. Bu demek oluyor ki--

Sürücü camı delindi. Darbe tespit edildi.

Rulo tespit edildi.

Arka cam delinmiş.

GPS fonksiyonuna tıklıyorum.

Yüce İsa.

Göğsüm ağrıyor. Vücuduma nefes almasını hatırlatmak zorundayım. Eve çok yakın.

Eve çok yakın.

Haritada, diğer aracın olduğu yerde kırmızı bir nokta var. *Eskiden*. Hasarlı aracın şu anki konumunun hemen yanında.

Biri arabamı mı havaya uçurdu?

İkinci araçtaki ilk sensör bildirimi hakkında düşünüyorum.

Ön cam delinmiş.

Kurşun geçirmez cam delinmiş.

Asansörün duvarları etrafımı sarıyor. Ve ellerim titremeye başlıyor.

Ellerimin en son ne zaman titrediğini hatırlamıyorum.

Sarsıntılı hareketlerle rehberimi kaydırıp Payton'ı arıyorum.

Başka birini aramalıyım.

Adamlarımı çağır.

Rocco'ya birini aramasını söylemeliyim.

Ama bir şey... içimde derinlerde bir şey dönüyor. Telefon çaldı.

Ve

yüzükler.

Ve

yüzükler.

Boştaki elimi öyle sıkıca yumruk yapmışım ki parmaklarım ağrıyor. Başka bir yüzük.

Ve ben asansörden inerken, çağrı cevaplandı. "Öde--"

Ama onun çığlıklarıyla cevaplanıyorum. Göğsümü delip geçen çığlıklar. Ruhumu parçalayan çığlıklar.

"Onu yakaladılar." Robert'ın boğuk sözleri Payton'ın dehşet sesiyle karışıyor.

Ve yirmi yıldır hissetmediğim bir şey hissediyorum.

Korku.

Her şeyi tüketen bir

korku. "Kim?" Talep

ediyorum. Robert

öksürüyor.

"KİM?" Bağırışım lobide yankılanıyor. "Mik--"

Tekrar öksürüyor. "Mikhail'in adamlarıydı."

Sonra Payton'ın yardım çığlıklarından daha kötü bir şey

duydum. Onları duymuyorum.

Hiçbir şey

duymuyorum. Ve

koşmaya başladım.

Hattan lastik s e s l e r i geliyor, aynı anda Robert'ın soluk soluğa telefonu düşürdüğünü duyuyorum.

Sokağa düşüp telefonu kapatıyorum ve başka bir numara çeviriyorum.

Dayan, bebeğim.

Seni

yakalayacağım.

King cevap verir.

"Hey." "Herkesi

çağırın." "Ne oldu--"

"HERKES!"

BÖLÜM 76

Payton

BAŞIM BIR ŞEYE ÇARPIYOR VE GÖZLERIMI SIKIYORUM.

Acıyı.

Yakınlarda bir kahkaha var, erkek kahkahası.

"O şeyin nasıl parladığını gördün mü?" diye soruyor bir ses heyecanla. "Hepimiz gördük, salak herif."

"Tam isabet!" İlk adam caymadı.

Yavaşça gözlerimi açıyorum, altımdaki zemin hafifçe sallanıyor ve sanırım büyük bir aracın arka tarafında yerde yatıyorum. Dizlerim bükülmüş ve sert halı yanağımı çiziyor.

Ellerim birbirine bantlanmış, kalın bir koli bandı bileklerimi çevreliyor ve yeni bir panik dalgası içimi dolduruyor.

Beni götürüyorlar.

Bir iniltiyi bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Ses çıkarmak istemiyorum. Uyanık olduğumu bilmelerini istemiyorum.

En azından sağ tarafım ağrıyor. Tüm vücudum ağrıyor ama sol tarafım daha da kötü hissediyor. Muhtemelen kamyonlarının bize çarptığı taraf o olduğu içindir.

Uyanık kalmak için gözlerimi önümdeki arka kapıya odaklamaya zorluyorum.

Ama uyanık olmak düşünmek demektir. Giles öldü.

İlk cipteki iki adam... İsimlerini bile bilmiyorum ve öldüler.

Ve Robert.

Boğazım daha da sıkılıyor.

Robert da ölmüş olabilir.

Ve hepsi benim hatam.

Hepsi evden çıkmak istediğim içindi. Çünkü

anlamıyordum.

Acıyan gözlerimden yaşlar süzülüyor.

Bana söylenmişti. Nero bana defalarca bunun tehlikeli olduğunu söyledi. Ama anlamamıştım. Tam olarak değil. Ve şimdi pek çok kişinin ölümünden ben sorumluyum.

Sürücü çok hızlı bir dönüş yaptı ve başımı tekrar çarpmama neden oldu, görüşümde siyah noktalar oluştu.

Acıyla nefes alarak kapının iç tarafındaki kola bakıyorum.

Belki onu tutabilirim? Kolu çekip arka kapının açılmasını sağlayabilirim.

Ama ya işe yaramazsa ve onları uyanık olduğum konusunda

uyarırsam? Yenilgi üzerime çöküyor, gözlerim daha fazla yaşla

doluyor.

Kapıyı açsa bile, ne yapacağım? Bir dublör gibi arkaya mı yuvarlanacağım? Beni esir alanlardan uzaklaşıp doğruca kaldırıma mı yuvarlanacağım, yoksa hemen arkamızdaki araba tarafından ezilmek için mi?

Hayır.

Nero benim için gelecek.

Beni bulacak.

"Umarım Patron ne yaptığını biliyordur," diye homurdanıyor başka bir

adam.

Başka biri nefesini üflüyor. "Bunu söylediğini başka kimse duymasa iyi olur."

"Neden bahsediyorsun?" diye sorar ilk ses.

"Nero bunu öylece kabul etmeyecek," diye cevap veriyor homurdanan

adam. İlk adam tekrar konuşmadan önce uzun bir süre sessizlik olur, Ama artık kıkırdamıyor. "Az önce kimi yakaladık lan?" "Onun

kadınını."

Arabanın içini yoğun bir enerji doldururken kimse cevap

vermiyor. Bu korku.

Ve bu sadece benim değil.

BÖLÜM 77

Nero

YENI ARABAMIN GAZINI AÇTIĞIMDA TELEFONUM BIR ELIMDEYDI.

uçak satın aldım. Daha hızlı bir şeye ihtiyacım vardı ve bu kaçırıldığında her şey bitmiş olacak.

Rocco yanımda telefonla konuşuyor, emirlerini yerine getiriyor, Chicago'da olanları unutmuş.

King yerel varlıkları harekete geçirmek için bir kod adı kullanarak işe koyulabilirdi ama son ayrıntıları ayarlamak için Rocco'ya ihtiyacım var.

Gözlerim uçuş hızım ve telefon ekranımdaki nokta arasında gidip geliyor. Payton'ın yerini gösteren nokta.

Kolyesine taktığım takip cihazı hakkında ne hissedeceğinden emin değilim ama beni ona götürdüğünde bana teşekkür edeceğinden eminim.

Ona Arthur'un eritilmiş yüzüğünden yaptırdığımı söyleyip söylemeyeceğime karar vermedim, buna karşı çıkabilir. Ama onun ölümünün hatırası ona ait.

Ve o bana ait.

Bugünden sonra, onu eve götürdüğümde, lanet derisinin altına bir takip cihazı koyacağım.

Ve eğer Robert kendiliğinden ölmezse, onu kendim parçalayacağım. Parçaları Toto'ya yediriyorum.

Geçen her saniye kendimi daha da hasta hissediyorum.

En kötü kabusum gözümün önünde gerçekleşiyor. Nokta evimizden gittikçe uzaklaşıyor. Ve Mikhail'inkine yaklaşıyor.

Siktiğimin Mikhail'i.

Aptal, o evi bildiğimi, bunu daha önce de yaptığımı unutuyor.

Ve bu sefer onu öldüreceğim. En başta yapmam gerektiği gibi. Sonra da her şeyi yakıp kül edeceğim.

Hızlı parmaklarla, başka bir arama yapmak için izleme ekranından bir saniyeliğine uzaklaşıyorum.

Çalmaya başlar başlamaz hoparlörü açıyorum ve Payton'ı izlemeye geri dönüyorum.

Federal cevap verir. "Bu iyi olmalı." "Bir
iyiliğe ihtiyacım var."
"Öyle mi? Ve işimi korumam
gerekiyor." "İkimiz de bunun yalan
olduğunu biliyoruz."
"Adil. Ama hapishaneden uzak durmak istiyorum."

Hapishanede bir federal olmak zor olurdu. Ama gördüğüm en iyi yeraltı MMA dövüşçülerinden biri olarak, çok fazla sorun yaşayacağından şüpheliyim.

İç geçiriyor. "Ne oldu?"
"Yolu açık tutmam gerekiyor."
"Ne kadar süre için?"

Noktaya bakıyorum, yavaşladığını görüyorum. "Yirmi dakika."
"Nereye?"

Ona caddenin adını ve ara sokakların adını söyleyip ihtiyacım olan uzunluğu belirtiyorum.

Mahalle benimkine çok benziyor. Bloklar, eğer öyle denebilirse, uzun. Ve merhametli bir şekilde düz. Yani planım işe yarayacak.

"Benim için ne yapacaksın?" diye soruyor.
"Mikhail'i öldürmeme ne dersin?" Sesimi eşit tutuyorum.

Federal güler. "Az önce bana verdiğin adresi göz önüne alırsak, bunu zaten yapacağını hissediyorum."
"O zaman sana bir borcum olsun."

İç çekiyor. "Arka bahçemde bir savaş istemiyorum, Nero. Bunu görmezden g e l e m e m ."
"Bir savaş olmayacak."
"Olmayacak mı?"
"Bu bir imha."

Bir an sessiz kaldı. "Ne oldu?"

Ağzım açılıyor ve kelimeleri çıkarabilmek için yutkunmak zorunda kalıyorum. "Kadınım onun elinde."

"Kahretsin," diye küfrediyor federal. "Pekala, tamam. Kendi tarafımda bir şeyler sıkıştıracağım, adamlarımı senden uzak tutacağım. Ama sana alabileceğim tek şey yirmi dolar." Klavyede bir şeyler yazdığını duyabiliyorum. "Bu ne zaman başlıyor?"

GPS'ime ve Payton'ın takip cihazının artık sabit duran noktasına bakıyorum. "Otuz dakika içinde ineceğim."

"Kara mı? Ne sikim--"

Kapatıyorum.

Dayan, bebeğim. Neredeyse geldim.

BÖLÜM 78

Payton

YOLCULUĞUN GERI KALANI SESSIZ BIR IŞKENCE IÇINDE GEÇTI.

Ellerimi serbest bırakmanın bir yolunu bulmaya çalıştım ama bunu sessizce yapmanın bir yolu yoktu. Muhtemelen bunu yapmanın hiçbir yolu yoktu. En azından benim için.

Son birkaç dakikadır daha yavaş gidiyoruz ve araba bir araba yolu olması gereken keskin bir sağa dönüş yapmak için neredeyse durduğunda gözlerimi kapatıyorum.

Buradayız.

Burası her neresiyse.

Araba durdu ve ön taraftaki kapılar açılmaya başladığında nefesimi yavaşlatmaya çalışıyorum.

Hiç silahım yok. Kendimi nasıl savunacağım hakkında hiçbir fikrim yok, böyle adamlara karşı değil. Yani, büyük planım hala b a y g ı n m ı ş ı m gibi davranmak. Belki baygın olduğumu düşünürlerse beni bir yere bırakıp rahat bırakırlar.

Kaçmak gibi büyük hayallerim yok. Ama Nero'yu tek başıma, possum oynayarak beklemeyi, bunun sorumlusu her kimse onunla konuşmaya ya da etkileşime geçmeye tercih ederim.

Ölmemi istemiyorlar. Amaçları bu olsaydı, iki aracı da havaya uçururlardı.

Hayır, beni yem olarak istiyorlar. Nero'yu içeri çekmeye

çalışıyorlar. Ve işe yarayacak.

Umarım onlar için epik bir şekilde kötü gider.

Kapı açılıyor ve yüz hatlarımı gevşetmeye çalışıyorum. Baygın bir insanın nasıl görünmesi gerektiği ya da boğulduktan sonra ne kadar süre b a y g ı n kalması gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ama kapıdaki

İzlediğim aksiyon filmlerinde, ki muhtemelen hepsi saçmalık, insanlar dakikalarca ya da saatlerce baygın kalabiliyor.

Soğuk hava üzerime üflüyor ve açıkta kalan derimin her santiminde bulunan kesikleri yakıyor.

Bir adam sinirli bir şekilde iç çekti. "Pekala, onu içeri alalım."

Ne yazık ki tanıdık gelmeye başlayan eller beni sertçe kavrıyor.

"Bekle," diye araya başka bir ses giriyor, sessiz bir şapırtı eşliğinde, sanki adam az önce elinin tersiyle bir başkasının göğsüne vurmuş gibi. "Bu onu taşıyabilir."

Eller beni bırakıyor. "Misafirim ol."

Yeni bir el yan tarafımla altımdaki zemin arasına girdiğinde neredeyse sıçrayacaktım.

Ölü ağırlıkta kalmak beklediğimden çok daha zor, ama adam beni omzunun üzerinden yukarı kaldırırken bir şekilde başarıyorum. Kıçım havada, başım ve kollarım yere doğru sallanırken nefes almak zorlaşıyor ama mücadele etmek her şeyin daha çok acımasına neden olacağından elimden geldiğince gevşek kalıyorum.

Her adımda beni itip kakıyor. Ve gözyaşlarımın gözlerimin kenarlarından alnıma ve saçlarıma doğru aktığını hissediyorum.

Gözlerimi kırpıştırıp etrafımı görmeye çalışmak istiyorum ama gözlerimi açmaya cesaret edemiyorum, görecek kadar yakınımda biri var mı emin değilim.

Zaten bir önemi de yok. Evden çıkmak için bir yol izlesem ve boş bir odadan kaçmanın bir yolunu bulsam bile, asla kaçamayacağım. O araba kazası beni mahvetti.

Ve kafatasımdaki zonklama beyin sarsıntısı geçirmiş olabileceğim konusunda beni uyarıyor.

Kan akışının tersine dönmesi baş ağrısını daha da kötüleştiriyor.

Kapılar açılır, sonra çarpılır.

Birkaç basamak yukarı çıktım. Birkaç basamak aşağı. Ve adam durduğunda kafatasımın içindeki zonklamadan dolayı tamamen ağlamanın eşiğindeyim.

Kapı çalınıyor, başka bir kapı açılıyor ve tekrar ilerlemeye başlıyoruz.

Biri yavaşça alkışlıyor ve ben anında ondan nefret ediyorum.

"Demek bu o, ha?" Sesi yapmacık ve yetkili kişinin o olduğunu varsayıyorum. "Güzel kız, sanırım."

Beklemediğim bir ses odanın öbür ucundan geliyor. Yüksek topuklar.

İçimde bir şeyler çözülmeye başladı. Kadınlar kadınlara yardım eder. Bu olabilir--

Bir el saçımı yumruklayıp başımı yukarı çekiyor, boynum protesto çığlıkları atıyor.

Şok içinde bağırmaya başlıyorum ama sert bir şey yüzüme çarptığında patlamam susturuluyor. Darbe yanağıma ve ağzımın köşesine geldi.

Bana vuran kişiye odaklanmaya vakit bulamadan elini bırakıyor ve yüzüm tekrar yere düşüyor, burnum adamın sırtına çarpıyor.

"Kaltak sadece numara yapıyordu." Kadın sesi o kadar nefret dolu ki ne dediğini anlamıyorum. "O uyandı."

"Şimdi, şimdi. Değerli misafirimiz Nikki'ye böyle davranılmaz."

İsim beynimdeki bir anıya takılıyor, ama sonra beni tutan adam öne doğru eğiliyor ve omzundan kayarak rahatsız bir kanepeye düşüyorum.

Acınası bir çığlık kaçıyor içimden.

İçeride ve dışarıda, her şey açıkta kalmış bir sinir gibi hissettiriyor.

Bir insan ne kadar acı hissedebilir?

Başım çok ağrıyor. Başkaları tarafından uğradığım tüm tacizler arasında bu en kötüsü.

Topuklar tekrar bana doğru ilerliyor ve irkiliyorum.

Tehdit dolu kadınsı kahkahalar karşılık veriyor.

"Bu kadar yeter," diyor adam, sandalyede otururken çıkardığı bir gıcırtıyla.

"Bu fahişe bana saçıma mal oldu!" diye hırlıyor, ayak sesleri yaklaşıyor.

"Yeter dedim!" Ses tonu sıradanlıktan psikopatlığa o kadar yumuşak geçiyor ki

Sonunda kendime olan hakimiyetimi kaybetmiştim.

Titremeler vücudumu sarıyor ve güçlü gibi davranmak için hiçbir nedenim kalmadan yan tarafıma kıvrılıyorum. Korku ve acı çok fazla.

Açılı görüşümden, görüşümü temizlemek için çalışıyorum.

Aşırı erkeksi bir ofisteyiz. Odanın tam karşısında, muhtemelen üç metre ötemde kocaman, oymalı ahşap bir masa var.

Gözlerimi etrafta gezdirmek, odanın geri kalanını incelemek, çıkışları aramak istiyorum ama beynim çok bulanık. Bu yüzden bakışlarımı masanın arkasındaki bedenlerde sabit tutuyorum. Biri oturuyor. Biri onun yanında duruyor.

Bu adamı daha önce hiç görmemiştim. Yağlı sarı saçları ve fareye benzeyen yüz hatları onu her ortamda kötü adam gibi gösterirdi.

Bana vuran kadın elini sandalyesinin arkasına dayıyor, isimle birlikte yerine oturuyor.

Onun ve Nero'nun birlikte iyi göründüklerini düşündüğüme inanamıyorum. Onu burada, tanımadığım ürkütücü adamın yanında görünce, ait olduğu yerin burası olduğunu anladım. Kötü adamla birlikte. *Gerçek* kötü adamla.

İçimde tiksinti büyüyor. Başka bir kadına isteyerek zarar veren her kadın en kötü cezayı hak eder.

Ona saçlarına mal olduğumu söyleyerek ne demek istedi bilmiyorum. Ama kafası neredeyse kelleşmiş ve bu onu daha da vahşi gösteriyor.

Baktığımı görünce gözlerini kısıyor. "Bir şey mi söyleyeceksin?"

"Sadece komik." Boğazımı temizlemem gerekiyor. "*Bana* fahişe diyorsun."

Adam kahkahalara boğuldu. Ve kadın, Nikki, adam onu kolundan tutmadan önce bana doğru bir adım attı.

"Bu hiç komik değil, Mikhail!"

"Bu çok komik." Bana sırıtıyor ve bu hakaretten duyduğum tatmin duygusu tüylerimi ürpertiyor. "Nero'nun ondan neden hoşlandığını anlayabiliyorum." Sırıtışı, daha yumuşak bir gülümseme olduğunu tahmin ettiğim bir şeye dönüşüyor. "Bu şekilde tanışmak zorunda kaldığımız için üzgünüm Payton Vawdrey. Bana hiçbir şey yapmadın. İncindiğin için de özür dilerim." Bir omzunu kaldırarak özrünü mahvetti. "Ama ihtiyaçlar var. Ve Nero'nun ölme vakti geldi."

Elimden geldiğince başımı sallıyorum. "Seni mahvedecek."

BÖLÜM 79

Nero

LASTIKLERIM KALDIRIMA INERKEN GICIRDIYOR. VE BEN SAVAŞIYORUM normalden daha hızlı ve dik geliyor.

Ama acelem var.

Rocco ellerini gösterge paneline dayıyor, biz de emniyet kemerlerimizle sarsılıyoruz.

Söz verdiğim gibi, görünürde hiç araba yok. Önümdeki yolda da yok. Yanlarından geçip gittiğimiz uzun araba yollarında görünmüyorlar.

Sokak boş. Sessiz.

Bekliyorum.

Uçak durmadan önce kemerimi çözüyorum. Mikhail'in evinin tam önüne park ettiğimi gördüğümde dudaklarımda hınzır bir sırıtma beliriyor.

"Döndürmemi ister misin?" Rocco sorar.

Önümüzdeki yol virajlı, bu yolu hedefleyerek geri dönmeme imkan yok.

Başımı salladım. "Onu bırakacağız. Tye'ın uğraşması için küçük bir hediye." Çıkışa doğru yürürken ikimiz de hazırdık.

Uçuş sırasında hazırlandık. Kurşun geçirmez yelekler, benimki her zamanki siyah ceketimin üzerinde, takım elbise ceketim yol boyunca atılmış, sol kalçamda bir Glock, elimde bir tane ve her cebimde ekstra şarjörler.

Rocco kolu çekerek basamakları uçağın yan tarafından, hedeften uzağa bakacak şekilde indirir.

Aşağı indiğimde, önümdeki ağaç hattında düzinelerce adam - tepeden tırnağa siyah giyinmiş, tepeden tırnağa silahlı - hareket ediyordu.

Lanet olası dişler. Avludan bana doğru yürü.

Bu. Bu benim elementim.

Adamlarım etrafımı sararken ben de caddenin ortasında bekliyorum.

"Kimse ona dokunmasın." Sesimi herkesin kulağına ulaşacak şekilde yansıtıyorum. "Diğer herkes ölür."

Herkes başını sallar.

Sonra başka bir form, diğerlerinden biraz daha uzun bir adam, caddede bize doğru yürüyor.

Altmış otomatik silah ona nişan almak için döner.

King göğsüne doğrultulmuş silahları görmezden geliyor ve çenesini bana doğru kaldırıyor.

Adamlarım bana bakıyor, bazılarının kaşları kalkık, belli ki bu Wall Street dangalağının burada ne işi var diye merak ediyorlar.

Sinirlerim biraz daha yatıştı. "Bu sefer kişisel bir ziyaret beklemiyordum."

King sırıtıyor. "Bunu kaçırmazdım." Sonra ağır bir metal boruyu omzuna kaldırır. "Ve anahtarını unuttun."

Hiç vakit kaybetmeden döner, karadan havaya fırlatıcıyı Mikhail'in yolunu kapatan güçlendirilmiş kapıya doğrultur ve füzeyi serbest bırakır.

BÖLÜM 80

Payton

"UH... PATRON!" TELAŞLI BIR SES MIKHAIL'IN DIKKATINI ÇEKER.

Tüm gücümü kullanarak oturur pozisyona geçiyorum, tam bu sırada açık kapıdan soluk yüzlü bir adamın koşarak girdiğini görüyorum.

"O burada mı?" Mikhail heyecanlı bir sesle

sorar. Bir patlama onun sorusunu yanıtlar.

BÖLÜM 81

Nero

ADAMLARIM DUMANIN IÇINDEN AKIYOR. AÇIK KAPIDAN GEÇIP yanlara doğru yayılıyor.

En iyi üç atıcıma işaret ediyorum. "Yukarı."

Başlarını sallayıp uçağın etrafında koştururlar, merdivenlerden yukarı tırmanırlar ve gövdenin üstüne uzanmadan önce kanadın üzerine çıkarlar.

Bu onların ilk seferi değil. Hareket eden her şeyi vurmayı biliyorlar.

Uçaktan yaklaşık yüz metre uzaklıktaki ön kapı açılır. Ancak Mikhail'in adamları tek bir atış bile yapamadan düşerler.

Keskin nişancı kafa atışları.

Sürünün hızı artıyor ve eve yaklaşıyoruz. Silahım yanımda.

Bu kısım benim için değil. Bu, adamlarımın kaybettiğimiz üç kişinin intikamını alacağı zaman.

Kendi paylarını istiyorlar ve alacaklar da. On kat.

King hemen önümdeki binaya giriyor. Lanet olası roketatarı bahçede bir yere atılmıştı; tabancası hazır bekliyordu.

Takımlara ayrılan adamlardan ayrılır. Onu tanımıyor olabilirler ama tanımalarına gerek yok. Artık bizden biri olduğunu kanıtladı.

Önümde üç adam yürüyor. Biri bacağına bir kurşun yiyor ama onlar karşı tarafı biçerken ayakta kalıyor.

Katliam tatmin edici. Kan gölleri bana kontrolün bende olduğunu hatırlatıyor. Bu benim operasyonum. Ve başarılı olacağımı.

Bir ciğer dolusu barut dumanını içime çekerek başımı arkaya eğdim ve kükredim, "MIKHAIL!"

BÖLÜM 82

Payton

NERO'NUN SESI KORIDORDA YANKILANIYOR, ARKA PLANDA SILAH SESLERI
bu da onu daha da uğursuz yapıyor.

Patlamadan hemen önce koşarak içeri giren adam, bu fırsatı değerlendirerek açık kapıdan dışarı fırlar ve Nero'nun feryadının tersi yönde koşmaya başlar.

"Amcık!" Mikhail tükürür.

Kapıya doğru bakıyorum, Nero'nun görünmesini bekliyorum, bu yüzden Mikhail'in neredeyse üzerime gelene kadar yaklaştığını fark etmiyorum.

Kaçmaya çalışıyorum ama çok yavaşım ve saçımdan bir avuç alıyor.

"Hayır, yapamazsın." Ayağa kalkmam için bana zaman tanımadı, sadece beni

Kanepe.

Haykırıyorum. Saçlarımdan sürüklenmenin verdiği aşırı acı gözlerimi yaşlarla dolduruyor.

Ağlamayı bıraktığımı sanmıştım. Bir insanın içinde ancak bu kadar çok gözyaşı damlası olabilir diye düşündüm. Ama sanırım bu sayının var olmadığını kanıtladım.

Ayaklarım altımda kalmak için mücadele ediyor ve sadece tökezlemek için yeterince güç alıyorum.

Bu, o kadının, *Nikki'nin* bana saldırması için mükemmel bir an gibi görünüyor, ama Mikhail masasının önünde durup bizi kapıya bakacak şekilde döndürdüğünde, onun uzak duvar boyunca ilerlediğini, çıkışa doğru gizlice ilerlediğini görüyorum.

"Peki sen nereye gittiğini sanıyorsun?" Mikhail Nikki'ye dudak büker.

Duruyor, yakalanıyor ama yüzündeki şirret ifadeyi koruyor. "Ben gidiyorum! İneği öldürüp Nero'ya ödeteceğini söylemiştin!"

"Ben de bunu yapıyorum!" Mikhail çığlık atıyor, o cilalı delilik yüzeye sıçrıyor.

Nikki bir kolunu açık kapıya doğru savurur. "Duymuyor musunuz? Herkesi öldürüyor! Ve seni de öldürecek--"

Kulağıma o kadar yakın ki beynimi sarsan yüksek sesli bir çatırtı odayı dolduruyor.

Nikki'nin göğsünden kan fışkırırken anlamadan bakıyorum. Süslü ipek gömleği yarım saniye içinde sırılsıklam oldu. Güzel krem rengi koyu kırmızıya dönüyordu.

Tökezliyor, duvara çarpıyor, sonra yere yığılıyor ve sanki hiç orada değilmiş gibi kanepenin arkasında kayboluyor.

Vücudum titremeye başladı.

Her kas. Her tendon. Her hücre korkuyla titreşiyor.

Ben öleceğim.

Ciğerlerim kasılmaya başladı. Serbest bırakmıyor. Hava emmiyor.

Ben öleceğim.

Boğazımda sıkışan oksijene karşı bir hıçkırık düğümleniyor.

Ölmek istemiyorum.

Hazır değilim.

Göğsümden yırtık pırtık bir ses çıkıyor.

Ben hazır

değilim. Ben-

Ve sonra Nero orada.

Kapı aralığında duruyordum. Etrafı silah dumanıyla çevrili.

Orada öylece duruyor.

İşte.

Benimle

gel.

Rahatlama ciğerlerimi serbest bırakıyor ve bir nefes çekiyorum.

O burada.

Yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzülüyor.

Bir silahın sıcak namlusu şakağıma baskı yapıyor.

Tamam.

Nefes almaya odaklanıyorum.

Tamam.

O burada.

Gözleri benimkilerde olan Nero silahını yere fırlatıyor.

O benimle birlikte.

Benim için geldi.

Ağzımın kenarları küçük bir gülümsemeye
dönüştü. Daha fazla zamanımız olacağını
düşünmüştüm.
Ama eğer buysa, eğer bunu birlikte yapacaksak, o zaman iyi olacağım.
Artık gidebiliriz.

BÖLÜM 83

Nero

BUNU GÖZLERINDE GÖREBILIYORUM. BUNUN O OLDUĞUNU DÜŞÜNÜYOR. BU GÜN BIZIM
ölmek.

Ama öyle değil.

Avuç içlerimi açıkta bırakarak ofise giriyorum ve kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapatıyorum.

"Onu istemiyorsun." Damarlarımda dolaşan öfkeyi saklamak için hiçbir şey yapmıyorum. Sakin davranmanın bir anlamı yok. "Beni istiyorsun."

Mikhail, Payton'ın saçlarını kavrayarak onu daha da önüne çeker. "Mesele de bu zaten. Sanırım ikinizi de istiyorum." Payton'a yaklaşır, burnunu başının arkasına dayar ve içine çeker.

Bir adım öne çıkıyorum ve silahı daha sert bir şekilde şakağına dayıyor.

"İkinci silahı at."

Nabzımın vücudumda attığını hissedebiliyorum ama dediğini yapıyorum.

Gözlerimi Payton'dan ayırmadan, silahı onun birkaç adım önünde yere atmadan önce emniyetin kapalı olduğundan emin olmak için dikkatlice kontrol ediyorum.

Gözyaşlarına boğulmuş. Yaralı. Sıyrıklarla kaplı. Dudağı yarılmış. Saç çizgisinde kurumuş kan var. Elleri bağlı ve duruşu acı dolu.

Ama o yaşıyor.

Ve hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Yavaşça nefes alıyorum.

Mikhail zaten ölecekti. Ama şimdi o pis ellerini onun üzerine koydu. Şimdi onun güllerini koklamaya çalıştı. İşi bitti.

"Boğazını kestiğimde baban tam senin olduğun yerde duruyordu," diyorum ona, tamamen silahsız bir şekilde. "Orada duruyorduk, yüz yüzeydik ve o

hiçbir şeyden şüphelenmeyecek kadar aptal. Ama sen." Çenemi eğiyorum. "Ölmek üzere olduğunu biliyorsun. Ve bu benim için yeterli." Bir adım öne çıkıyorum. "Sadece hayatına son vermeyeceğim. Varlığına son vereceğim." Bir adım daha atıyorum. "Adamların öldü. Paran benim olacak. Bir daha kimse senin adını ağzına almayacak. Asla. Çünkü senin hatıran son nefesinle birlikte yok olacak. O yüzden bugün, hemen şimdi, her iki ölümün de acısını aynı anda çekeceksin. Ve onları ben teslim edeceğim."

Bir adım daha atıyorum ve silahın namlusu Payton'dan uzaklaşıp bana doğrultuluyor.

"İlk atışında beni öldürsen iyi edersin," diyorum ona. Sonra hamle yapıyorum.

Ve ateş ediyor.

BÖLÜM 84

Payton

SES SAĞIR EDICI.

Atış kulağıma çok yakındı.

Kırmızı bir yırtık Nero'nun kolunu yırtıyor ama bu onu durdurmuyor.

Saçımdaki el beni bir hamleyle serbest bırakıyor ve yorgun uzuvlarım pes edip yere, ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüğümde Nero'yu gözden kaybediyorum.

İkinci bir atış var. Ve

bir üçüncüsü.

Yerden yukarı bakıyorum. Kurşunlardan birinin Nero'nun göğsüne saplandığını gördüğümde ruhumun bir parçası kayıp gidiyor.

Bir adım sendeliyor.

Parmaklarım sert bir şeye değdiğinde ona doğru sürünmeye çalışıyorum.

Aşağı baktım ve Nero'nun fırlattığı silahı buldum.

Daha fazla düşünmeden ağır silahı ellerimin arasında kavrıyorum. Bileklerimin etrafındaki bant, Nero'nun yaptığını gördüğüm şeyi taklit etmemi imkânsız kılıyor.

"Neden sadece ölmüyorsun!" Mikhail çığlık atıyor.

Gözyaşlarımdan neredeyse kör olmuş bir halde dönüp kıçımı yere bırakıyorum ve silahı kaldırıyorum.

Gözümü kırpmam. Ya da nişan almam. Sadece tetiği çekiyorum.

Ve bir saniye sonra Mikhail'in boynundan koyu kırmızı atardamar kanı fışkırır.

Kendi silahını düşürür, iki eli de boğazındaki deliğe vurmak için uzanır. Ama parmaklarının arasından kan akıyor.

Dizlerinin üzerine çöküyor, ben de parmaklarımı açıyorum.

Silah kucağıma düşmeden önce, Nero oradaydı. Bir eliyle yakalıyor, diğer eliyle de hafifçe yanağıma bastırıyor.

"Ben buradayım." Nero'nun sesi yumuşak.

"Nero." Sesim titriyor. "Onu öldürdüm. Onu ben öldürdüm."

Başparmağı yanağımı okşuyor, sonra ayağa kalkıyor, arkasını dönüyor ve tetiğe basıyor. Şarjörü Mikhail'in yığılmış bedenine boşaltana kadar silahı tekrar tekrar ateşliyor.

Nero silahını yanındaki kılıfına sokuyor, sonra tekrar yanıma çömeliyor. "Onu ben öldürdüm."

Başımı sallıyorum, ama o büyük elleriyle yüzümü kavrıyor ve bakışlarımı üzerinde tutuyor.

"Onu ben öldürdüm," diye tekrarlıyor. "Bunu ben yaptım. Sen değil."

Beni öyle, *öyle* öpüyor ki nazikçe. "Benim tatlı kızım değil." Aşk gözlerimi dolduruyor.

Nero ellerini yüzümden çekmeden önce beni bir kez daha öpüyor.

Bileklerimde bir çekiştirme hissediyorum, yanlarımda serbest kalmadan önce bant yırtılıyor.

"Hadi, bebeğim." Saçımı geriye doğru taradı. "Benim cesur kızım." Dudaklarıma dokunuyor. "Gitmeliyiz." Nero'nun sözleri yumuşak ama acil.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama vücudum işbirliği yapmıyor. Bitti. Her şey bitti.

"Şşşt," Nero beni susturdu. Ağladığımı fark etmemiştim bile. Ama bu noktada, ağlamadığım kadar sık ağlıyormuşum gibi geliyor, o yüzden durmaya bile çalışmıyorum. "Şimdi seni almaya gidiyorum."

Kollarını altımdan geçiriyor.

Çırpınıyorum ama kollarımı boynuna dolamayı başarıyorum, tutunmak için elimden geleni yapıyorum.

O kaldırırken acı dolu iniltimi durdurmaya çalışıyorum ama yine de kaçıyor.

"Özür dilerim. Çok özür dilerim." Nero beni göğsüne bastırıp odadan çıkarırken tekrar tekrar fısıldıyor.

Göz kapaklarım çok ağır.

Onları açık tutmaya çalışıyorum ama kapanmaya devam ediyorlar.

"İyisin." Nero alnımdan öpüyor. "İyisin, bebeğim." Bana daha sıkı sarılıyor. "Benim sweatshirt'ümü giydiğini görüyorum. Eşyalarımdan uzak duramadın, değil m i ?" Beni tekrar öpüyor. "Eğer senin içine sığabilseydim

ben de giyerdim. Sarı çiçeklerle kaplı olması umurumda olmazdı, senden uzakta olduğum her gece içinde uyurdum."

Şimdi başka sesler de var. Hepsi erkek. Etrafıma bakmaya, ne olduğunu anlamaya çalışıyorum ama ilk gördüğüm şey duvarı işaretleyen büyük bir kan lekesi oluyor.

Gözlerimi tekrar kapatarak görmeme gerek olmadığına karar veriyorum.

"Hepsi benim hatam." Neredeyse kelimeler boğazımda düğümleniyordu, onları çıkarmam gerekiyordu. "Hayır." Nero bana daha sıkı sarıldı. "Öyle değil. Bütün bu ev halkı ödünç alınmış zaman. Dünya onlarsız daha iyi olacak."

Nero yer değiştirir, kapı aralığından yan adımlarla geçer.

"Anahtarlar içeride mi?" Soruyu göremediğim birine yöneltiyor. "Evet, patron."

"Güzel, yolcu kapısını aç. Onu bununla eve bırakacağım." Bir arabanın kapısının açıldığını duydum. "Herkese gitmesini söyle."

"Tamamdır."

Nero beni koltuğa oturtuyor ve kemerimi bağlamak için zaman ayırıyor. Kapıyı kapatmadan önce, son bir emir verdiğini duyuyorum. "Yak onu."

BÖLÜM 85

Nero

BEN ARABAYI ÇEKTIĞIMDE ADAMLAR ÇOKTAN GARAJ YOLUNA INMIŞLERDI.

Mikhail'in arabası garajdan çıktı. Yirmi dakikamızı kullandık ve artık gitme vakti geldi.

Dikiz aynam, malikânenin pencerelerinden çoktan yükselen koyu duman bulutlarını gösteriyor. Bu parlak kırmızı, benim sikim küçük spor arabanın da o yanan karmaşanın bir parçası olmasını çok istesem de, Mikhail'e son bir *siktir* çekiş olarak onu doğramacıya göndereceğimi bilmek, onu alma konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor.

Payton koltuğa daha da yerleşirken biraz homurdanıyor ve sokağa dönerken köşeyi yavaşça döndüğümden emin oluyorum.

"Yakında evde olacağız, tatlım." Elimi hafifçe kalçasına koyuyorum, neresinin acıdığından emin değilim, daha fazla zarar vermek istemiyorum.

Küçük avucu elimi kaplıyor, ben de benimkini ters çevirip parmaklarımızı birleştiriyorum.

Parmakları benimkileri sıkıyor. "Bu bir uçak mı?"

Başını geriye yaslamadan önce bir an soruyu mırıldanıyor.

DOKTOR VE ASISTANI ÖN KAPIDA BEKLIYORLARDI.

Eve geldim.

Payton'ın araba kazasından dolayı acı çektiğini bildiğim için onu havadan aradım. Ama hiçbir hazırlık ya da deneyim beni

Kızımı böyle görmek. İç çamaşırlarıyla yatağımıza uzanmış, vücudunun büyük kısmını morluklar kaplamıştı.

Payton biz onu soyarken uyandı ama hiçbir soru sormadı, sadece doktorun onu muayene edeceğini söylediğimde başını salladı. Doktorun kadın asistanını getirecek kadar akıllı olmasına sevindim. Çünkü şu anda başka bir erkek Payton'a bir göz atmaya kalksa, tıp uzmanı olsun ya da olmasın, muhtemelen kafasını omuzlarından ayırırdım.

"Kırık olup olmadığını kontrol etmek için ultrason kullanacağım ama bu sadece bir önlem. Hiçbir şeyin kırık olduğunu sanmıyorum," diyor Doktor, bana başını sallamadan önce komodinin üzerine bir dizüstü bilgisayar yerleştirirken. "Biz bunu yaparken sen de dikiş atılacaksın."

Payton'ın sürekli yırtık koluma bakması olmasaydı, vurulduğumu bile unuturdum. Sadece bir dokunuş. Pazumun içinde ve dışında zar zor bir sıyrık ama Payton'a endişelenecek bir şey daha vermeyeceğim. Bu yüzden yatağın ayak ucuna oturdum, yaralı kolum Payton'dan uzağa, onun görüş alanının dışına bakıyordu ve asistanın yapması gerekeni yapmasına izin verdim.

Payton sessiz kalmaya devam ediyor, ağrı seviyeleriyle ilgili sorulara cevap veriyor, vücut parçalarını istenildiği gibi hareket ettiriyor ve ben de asistan doktorun sormadan koluma Lidokain sapladığı gerçeğini görmezden geliyorum. Muhtemelen en iyisi bu, çünkü basit silah yaralarını temizlemek hâlâ çok zor ve benim kendi acımı bastırmaktan daha iyi odaklanmam gereken şeyler var.

Payton'ın ifadesi gibi.

O kadar suçluluk ve üzüntü dolu ki göğsüm ağrıyor. Acı
geçecek. Ama bu duygular.

O ne düşünüyor?

Benimle tanıştığı için pişman mı?

Beni suçluyor mu? Nefret mi
ediyor?

Ya gitmek isterse?

Ya eski hayatına geri dönmek isterse?

Dişlerimi sıkıyorum.

Ona izin vermeyeceğim.

Olacak olan bu. Ona izin vermeyeceğim. Kalmasını sağlayacağım ve beni sevdiğini hatırlamasını sağlayacağım.

Kolum sargılandığında Payton'a daha çok dönüyorum ve ayaklarını kucağıma koyuyorum.

Doktor nihayet ayağa kalktığında Payton'ın yüzünde hâlâ çaresiz bir ifade vardır.

Doktor Payton'ın elini okşayarak, "Öyle hissetmediğini biliyorum ama çok şanslı bir kızsınız Bayan Vawdrey," diyor ve ona verecek bir soyadım olmamasından nefret ediyorum. "Herhangi bir kırık belirtisi görmüyorum ve derideki sıyrıkların hepsi iyileşecek." Gözlerim Payton'ın bileklerini saran, bandın pürüzsüz etine battığı tüllü bandajlara gidiyor. "Beyin sarsıntısı en ciddi sorun ama tek yapmanız gereken dinlenmek." Doktor bakışlarını benimkilere çevirdi. "Onu yatakta tutun. Ve onu susuz bırakmayın. Parlak ışıklar onu rahatsız edebilir, bu yüzden ışıkları kısık tutun. Baş ağrısı normal. Alması için ağrı kesici bırakıyorum, buraya geldiğinizde ona bir doz verdiğim için birkaç saat içinde başlayabilirsiniz." Başımı salladım. "Her şeyden önemlisi, onu sakin tut, iyi olacak."

"Pekâlâ." Uzun zamandır kullanmadığım için sesim sert çıkıyor. "Gitmeden önce onu giydirmeme yardım eder misin?"

Payton başını sallıyor.

"Bebeğim." Yatağın yanında diz çöktüm. "Yardım ederlerse sana zarar verme ihtimalim azalır."

Payton yine başını sallıyor, ben de iç çekiyorum ve doktorların gitmesine izin veriyorum.

Küçük bir giysi yığınını toplarken Payton'ı görüş alanımda tutuyorum - temiz iç çamaşırı, bir çift eşofman altı ve tişörtlerimden biri. Yavaşça çalışıyoruz ama birlikte ona yeni kıyafetler giydiriyoruz.

Onu tekrar yatmaya ikna etmeye çalıştığımda Payton yatağı karıştırarak başlığa yaslanıyor.

"Uzanman gerek."

Elimi tutarak başını sallıyor.

Bunun iyiye işaret olduğunu umarak almasına izin verdim. Beni terk etmek isteseydi, bana dokunmak istemezdi.

"Çok özür dilerim." Sesi bir hıçkırıkla patladı ve anında onunla birlikte yatağa girdim, onu kucağıma çapraz oturması için çektim.

"Bebeğim, hayır. Üzülmeni gerektirecek bir şey yok."

"Hepsi benim suçum!" diye hıçkırıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

Bir kolumu sırtına dolayarak onu kendime doğru çekiyorum, diğer kolumla da çenesini hafifçe kavrayarak bana bakmasını sağlıyorum. "Payton, bebeğim." Ağzının köşesini öpüyorum. "Bu kavgayı sen başlatmadın. Ben başlattım. On beş yıl önce Mikhail'in ailesini katlettiğimde başlattım. O sadece lanet bir çocuktu, bu yüzden yaşamasına izin verdim." Başımı salladım. "Ona ne kadar boktan biri olduğunu

söyledim.

Babam öyleydi ve büyüyüp daha iyisini yapması için ona güvendim. Bu benim suçum. Diğerleriyle birlikte onun da hayatına son vermeliydim ama yapmadım." Ağzının diğer köşesini öpüyorum, üzüntüsünü tadıyorum. "Ve bununla yaşamak zorundayım. Bu güzel vücuttaki her izin benim hatam olduğunu bilerek yaşamak zorundayım."

Başını sallıyor. "Öyle değil."

Alnımı onunkine bastırıyorum. "Evet, öyle. Ve özür dilerim."

"Ama..." Nefesi kesilir. "Korumalar. G-Giles. Ve diğer araba." Parmakları gömleğimin önünü kazıyor. "Ve--"

"Senin suçun değil." Azıcık sallanıyorum, onu da kendimle birlikte sallıyorum. "Kulağa duygusuzca geldiğini biliyorum ama benim için çalışan adamlar uzun bir hayat beklemiyor. Ne alacaklarını biliyorlar. Ve iş başında ölmenin ailelerine ne kazandıracağını da biliyorlar." *Para. Çok* ama *çok para*.

"Ama Rob'u kandırmamış olsaydım--" Sesi kesiliyor ve uzun zamandır ilk defa ona iyi bir şey söylüyorum.

"Robert iyi."

Başını geriye doğru eğerek gözlerimin içine bakıyor ve sözlerimdeki gerçeği görmeye çalışıyor.

"O iyi," diye tekrarlıyorum. "Ya da olacak. Ta ki seni tehlikeye attığı için onu ben öldürene kadar."

"O gerçekten iyi mi?" diye soruyor, tehdidimi görmezden gelerek.

Eğer onu daha fazla üzmeyecek olsaydı, kesinlikle o aptalın beynine bir kurşun sıkardım. Ama şimdi bana borçlu. Bana bir hayat borcu var ve bunu ödünç aldığı hayatının geri kalanında onun gölgesi olarak ödeyecek.

Cebimden telefonumu çıkarıp hızlıca bir mesaj gönderiyorum. "O iyi, göreceksin."

Telefonumu yere bırakıp yanağını okşuyorum. "Ne yapmamı istediğini söyle."

Payton o ağlamaklı gece yarısı gözlerini bana kırpıştırıyor. "Ne demek istiyorsun?" "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," diye yalvarıyorum ona. "Bana bunu nasıl yapacağımı söyle

sana kalmış. Bana ne istediğini söyle, tatlı kız. Söyle, ben de yapacağım. Seni elimde tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Kalbim göğsümde çarpıyor, altta yatan korku akımı beni rahatsız etmeye devam ediyor.

Payton elini kaldırıp benimkinin üzerine, yanağına koyuyor. "Büyük bir düğün istiyorum."

Ağzım açılıyor ama ses çıkmıyor.

Avucumun altında, yanağı küçük bir gülümsemeyle şişiyor. "Bunu bir daha söyle," diye mırıldanıyorum.

"Beni zaten kurtardın. Pek çok açıdan." Acılı ifadesi yumuşuyor. "Beni sevmeye devam etmek dışında başka bir şey yapmana gerek yok." Kalbim öyle bir sıkışıyor ki sanki parçalanacakmış gibi hissediyorum. "Ve büyük bir gelinlik istiyorum. Reality şovlardaki kabarık etekli olanlardan. Ve çiçekler. Bir sürü çiçek."

"Çok fazla çiçek var," diye katılıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve her şeyi aynen onun tarif ettiği gibi görüyorum. "Toto da yüzük taşıyıcısı olarak."

Sanki bir işaretmiş gibi, yatak odasının kapısı hafifçe çalınır.

"Gel." Gözlerimi açıyorum ve kollarımı Payton'a dolayarak onu yerinde tutuyorum.

Kapı çatırdayarak açılır ve Payton, Robert'ın yüzünü kapı aralığında görünce nefesi kesilir.

Başını eğiyor, sonra geri çekiliyor ve Robert kapıyı kapatıp üçümüzü yalnız bırakmadan önce aşırı heyecanlı Toto'nun kapıdan içeri girmesine izin veriyor.

Toto'nun tırnakları zemini çizdikten sonra kendini yatağa atıyor ve Payton'ın yanına doğru kıpırdanıyor.

"Ve canlı bir grup," diye ekliyorum.

Payton başını sallıyor ve Toto'yu kulaklarının arkasından kaşıyarak bacaklarımın üzerine, başını kalçasına yaslıyor. "Ve en iyi yemek. Hem de çok fazla."

"Elbette." Alnından öpüyorum.

"Şimdi sana sormama izin ver." Kokusunu içime çekiyorum, güzelliğinin özü içimi dolduruyor. "Payton Vawdrey, benimle evlenir misin?"

"Bırak ben cevaplayayım." Arkasına yaslanıp aşk dolu bakışlarıma bakıyor. "Her zaman sen olacaktın."

Epilog Bir

PAYTON

"DILINI YUTMASI MUHTEMEL DIYEBILIRIM." ASPEN SIRITIYOR, narin mücevherli saç bandını saçıma geçirdi. "Ve eğer yapmazsa, törenden sonra kardeşime onu dövdürteceğim."

Elini tutuyorum, manikürlü tırnaklarım soluk pembe renkte parlıyor.

"Teşekkür ederim." Gözlerini deviriyor ama ben bırakmıyorum. "Cidden, teşekkür ederim. Her şey için."

Olaydan bu yana geçen altı ay içinde Aspen benim ilk gerçek kız arkadaşım oldu.

Her zaman pürüzsüz değildi. Bazen beni pencereden aşağı itmek isteyebileceğini düşünürdüm. Ya da üzerime bir ev yıkacağını. Ama artık neredeyse her hafta sonunu birlikte geçiriyoruz, ya alışveriş yapıp yemek yiyoruz ya da onun da bir parçası olduğu bir sonraki büyük bağış kampanyasını koordine ediyoruz. Onun yardımı ve Nero'nun parasıyla, yerel hayvan barınaklarından ikisini genişlettik, onlara kaliteli yiyecekler sağladık ve köpek kulübesi odalarına klima yerleştirdik.

"Bana teşekkür etmeyi bırak da git evlen." Aspen odadan aceleyle çıkmadan önce elimi hızlıca sıkıyor, bu aslında onun sarılması anlamına geliyor.

Yaldızlı boy aynasından uzaklaşıp son bir dönüş yaptıktan sonra yatak odasından çıkıyorum.

Söz verdiğim gibi, ana süitimizden başlayarak evi *yenilemek* için iç mimarımızla birlikte çalıştım.

Kalın siyah sayvanlı yatağı koruduk ancak şeffaf gri kumaşla örterek ona ruhani bir his verdik. Sarı ve beyaz nevresimlerle birleşince, birlikte kıvrılmak için mükemmel bir yer haline geldi. Duvarları yumuşak gri ve altın rengi bir duvar kağıdıyla kapladık ve sandalyeleri yüksek

Zümrüt yeşili kadife sandalyeler sayesinde gece geç saatlerde bir şeyler atıştırmak istediğimizde rahatça oturabiliyoruz.

Bu mükemmel. Evin geri kalanında da yavaş yavaş ilerliyoruz.

Ana merdivenden aşağı inerken topuklarım basamaklara çarpıyor. Robert'ın gözleri açılıyor ve bir ıslık çalıyor. "Peki, geleceğim."

Kişisel korumam olarak, aynı zamanda en iyi arkadaşlarımdan biri haline geldi. Sürekli yakınımda olmasının hayatını tehdit ettiğini biliyorum ama onun da bana düşkün olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Ve benimle birlikte yürüyecek biri olduğu için mutluyum.

Aşağıya ulaştığımda, ışıltılı kırmızı ayakkabılarımı göstermek için ayağımı beyaz eteğin altından çıkarıyorum.

Yüzlerce minik ipek çiçekle kaplı prenses balo elbisemle eşleştirildiğinde biraz abartılı oldular. Ama abartı tam da istediğim şeydi. Tam olarak sahip olacağımı hiç düşünmediğim şey.

Konuk listemiz küçük olsa da, hayatımızdaki en önemli insanlar burada ve sevgimizi dostlarımızla paylaşabiliyoruz.

Arkadaşlar.

Robert bana buketimi uzatıyor ve ben de titreyen parmaklarımla saplarını sıkıyorum. Kırmızı, sarı ve turuncu güller Nero'nun tek isteğiydi. Her zaman gül gibi kokmam gerektiğini söyledi. Ve her zaman renklerle çevrili olmalıymışım. Çünkü ben onun her gününün parlak noktasıyım.

Burnumu çektiğimde Robert başını sallıyor. "Hemen ağlamaya başlama. En azından patron sana bakma fırsatı bulana kadar bekle."

Bir nefes veriyorum ve başımı sallıyorum. "Tamam. Ben hazırım."

NERO

HAZIR DEĞILDIM.

Asla hazır olamayacağım.

Payton taç yapraklarıyla kaplı koridorda bana doğru yürürken göğsüm gurur, sevgi ve büyük bir sevinçle genişliyor.

Bunun onunla ilgili en sevdiğim anılarımdan biri olacağını biliyordum, bu yüzden burada, bahçelerimizde olması için ısrar ettim. Çünkü hayatımın geri kalanında her gün bu anı yeniden yaşamak için buraya geleceğim.

Elbisesi. Saçları. Her santimetresinde parlayan ışıltılar gözlerindeki bakışa hiçbir şey yapamıyor.

Saf hayranlık.

Hak etmediğim bir aşk.

Bana ulaştığında elimi yanağına koyuyorum. "Çok güzel görünüyorsun."

Dokunuşumla gülümsediğini hissettiğimde bile gözünün kenarından bir damla yaş süzülüyor.

"Sen de oldukça yakışıklı görünüyorsun," diye fısıldıyor.

Vaiz boğazını temizliyor ve Toto bir havlama sesi çıkarıyor, ama ben hiçbir zaman kurallara uyma konusunda büyük olmadım, bu yüzden, o elimdeyken, ağzımı onunkine bastırıyorum. Sözlerimizi bir öpücükle mühürlüyorum.

Epilog İki

PAYTON

"BU, AÇIK ARA, ÇIKTIĞIMIZ EN SEVDIĞIM TATIL," DIYORUM.

Gün batımına bakarken Nero.

Başım omzundayken kıkırdadığını hissedebiliyorum. "Gerçekten, Mrs. Nero mu? Büyük Kanyon, Belize'deki balayımızdan daha mı iyi?"

Biri bana böyle seslendiğinde hâlâ ürperiyorum *Bayan Nero*. Özellikle de o olduğunda.

"Süslü plaj tatilleri geçen yılın modası," diye şaka yapıyorum. "Bu"-kolumu uzatıyorum-"bu gerçek sihir."

Güneş ışınlarından biri alyansıma vuruyor ve yakutlardan oluşan kalın çemberin üzerinde bir yansıma cümbüşü yaratıyor. Ve içindeki yazıyı düşünüyorum. *Ev gibisi yoktur.*

Banktan kayarak Nero'nun önündeki çimlerin üzerinde dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Ne yapıyorsun?" Soruyu soruyor ama göz kapakları düşük çünkü ne yaptığımı çok iyi biliyor.

Cevap vermek yerine, avucumu hızla sertleşen sikinin üzerine bastırıyorum, atletik şortunun ince malzemesi hiçbir şeyi saklamıyor.

"Park hâlâ açık, bebeğim. Yakalanabiliriz."

Kirpiklerimi ona doğru savuruyorum, sikini kavrayıp serbest bırakana kadar şortunun bandını çekiştiriyorum. "O zaman acele etsek iyi olur, ha?"

Nero'nun çenesi çalışıyor. Bunu istiyor. İstediğini biliyorum. Ama adamlarından hiçbirinin beni ağzımda bir aletle görmesini istemiyor, kendi aleti olsa bile.

Ve tam da bunu söyleyeceğini biliyorum - dağınık çamların hemen diğer tarafında bekleyen güvenlik detayını getirin - bu yüzden onu durduruyorum

dudaklarımı onun etrafına sararak şikayet ettim.

"Tanrım," diye tıslıyor Nero, eli atkuyruğumun dibini kavramak için uzanıyor.

Gülümsüyorum ve kalçaları sarsılıyor.

"Dünyanın yedi harikasından birinde oral seks yapmanın bu tatili benim de en sevdiğim tatil haline getireceğini mi düşünüyorsun?"

Başımı sallıyorum, hareketle onu daha derine götürüyorum.

"Siktir." Aleti ağzımda titriyor. "Siktir, tamamen haklısın." Nero beni uyarmadan başımın arkasına baskı uyguluyor. Ama
Bunun olacağını biliyordum çünkü nelerden hoşlandığını biliyordum, bu yüzden boğazımı çoktan gevşetmiş ve boynumdaki gerginliği serbest bırakmıştım.

Aşağı doğru bastırdığında, sonuna kadar gidiyorum, burnum karın kaslarına çarpana kadar onu boğazımın derinliklerine alıyorum.

"Kahretsin!" Başımı tekrar yukarı çekiyor, siki dudaklarımdan kurtuluyor. "İyi misin--"

Yüzümdeki ifade ona ne kadar iyi olduğumu gösteriyor.

"Kahretsin, seni seviyorum." Nero saçlarımdan tutarak beni yukarı çekiyor ve klitorisimi titreten bir öpücük için ağzını ağzıma çarpıyor. Tutuşu sıkılaşıyor ve beni tekrar aşağı indirirken tüm vücudum aydınlanıyor. "Bu siki yutmanın zamanı geldi bebeğim. O gırtlağı bana bırak, sonra otele döndüğümüzde seni bayıltana kadar sikeceğim."

"Söz mü?" Sırıtıyorum, boyunu yalıyorum.

"Sana asla yalan söylemem," diye inliyor Nero başımı tekrar aşağı iterken ve ben onu açgözlülükle yutarken gökyüzü etrafımızda renklerle patlıyor.

Son

Ta ki...

KING

Yazar Hakkında

Tüm kitapları gibi S.J. Tilly de d o ğ u p büyüdüğü görkemli Minnesota eyaletinde yaşıyor. Dondurucu soğuk kışlardan kaçınmak için S.J. okumak, yazmak ya da dinlemek için kafasını kitaplara gömmekten hoşlanıyor.

Çağdaş müstehcenliklerini yazmakla meşgul olmadığı zamanlarda Kocası ve kurtarılmış boxer sürüsüyle uzanmayı. Hava müsait olduğunda da ne yaptığını biliyormuş gibi davranarak kompostunu bahçede kullanmayı seviyor. Komşuları bahçesindeki çiçekli kargaşadan hoşlanmayabilir ama arılar kesinlikle hoşlanıyor. Ve gerçekten, bu daha önemli.

Tilly ile ilgili her şeyden haberdar olmak için onu sosyal medya hesaplarından takip etmeyi ve istediğiniz zaman etkileşime geçmeyi unutmayın!

Haber bültenine kaydolmayı unutmayın https://sjtilly .com/newsletter

Web sitesindeki her şeye bağlantılar www.sjtilly.com

Teşekkür

Buraya kadar gelebildiyseniz, çarpık kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim.

Karanlığa dalmak istediğimi biliyordum ve Nero mükemmel bir rehberdi. Umarım macerayı beğenmişsinizdir ve umarım "parmak sahnesi" sırasında siz de benim yazdığım kadar i ğ r e n m i ş s i n i z d i r .

Annem Karen'a çok teşekkür ederim. Bana ilk aşk kitabımı verdin. İlk aşk kitabımı düzenlememe yardım ettin. Ve işte on kitap sonra rutinimizi mükemmelleştiriyoruz. Saatlerce okuduğun için teşekkür ederim. Ve saatlerce olay örgüsü hakkında saçmalamamı dinlediğin için. Ve bu kitaba giren bazı berbat fikirleri benimsediğin için.

Bu kadar iyi bir kız olduğun için teşekkür ederim Kerissa. xoxo Gerçekten, sen en iyisisin. Yardımın, geri bildirimin ve dostluğun olmasaydı nerede olurdum bilmiyorum.

Teşekkürler Brittni Van, sen olduğun için. Ve böyle harika bir editör olduğun için.

Seni tanıdığım için çok mutluyum.

Tilly kervanına katıldığın için teşekkürler Ellie. Dağınık durumdayız ama sıcak bir dağınığız ve seni de aramızda görmekten mutluyum.

Teşekkürler Lori Jackson, Nero'yu seksi erkek kapakları ve gizli kapaklarla hayata geçirdiğin ve kaotik beynime katlandığın için.

Mandi, sürekli desteğin ve telefonların için teşekkür ederim.

Teşekkür ederim, Bay Tilly. Muhtemelen bu kitabın konusunu bir kez daha anlatmamı dinlemekten başka bir şey yapmayı tercih edeceğinizi biliyorum, ama yine de oturuyorsunuz ve sizi takdir ediyorum.

Kız kardeşim Lindsay - Goofhead'e yazdığım her şey için her zaman heyecanlandığı için teşekkür ederim.

G. Marie, Elaine Reed ve S.L. Astor'a böyle harika bir destek grubu oldukları için teşekkür ederim. Yazma sprintleriyle başladık ve çok daha fazlası olduk.

Teşekkürler Cat Wynn, sana gönderdiğim her sesli notu dinlediğin için. Ve Uzun Karanlık ve Kurgusal podcast'ini seninle birlikte sunmama izin verdiğin için. (İnce fiş.)

Teşekkürler Mikayla, günlerimde böyle parlak bir nokta olduğun ve Nero'yu erken okuduğun ve bana tüm tepkilerini verdiğin için. Ona kitap postası göndermek isteyen varsa, @lovemikaylaeve istek listesine göz atın

Stephanie ve Liz, kartal gözlü erken dönem okuyucularım olduğunuz için teşekkür ederim. Omuzlarımdan çok fazla yük aldınız.

Tüm ARC ekibime teşekkür ederim. Size ne kadar teşekkür etsem azdır. Enerjiniz, cesaretlendirmeniz, türünün tek örneği ve sizi seviyorum.

Nero'yu tanıtmak için yaptığın çalışmalar ve genel olarak bana katlandığın için teşekkür ederim Jen.

Menajerim Katie'ye, bu kitabı daha yayınlanmadan yabancı okurların eline ulaştırmak için çalıştığı için teşekkür ederim.

Arkadaşlarına müstehcen kitaplar yazdığımı söylediğin için teşekkür ederim baba. Teşekkür bölümüne seni de koymamı istemiştin, işte buradasın. Bakalım ne zaman bulacaksın. Ve bunu ilk okuduğun için teşekkürler Roxie!

Teşekkürler Ali, Nero'yu erkenden okuduğun ve harika bir insan olduğun için.

Ailemin geri kalanına teşekkür ederim. Gerçekten çok iyi insanlardan geliyorum.

İşte bu yüzden kendim olabiliyorum. Kendim gibi yazabiliyorum. Ve kendime güveniyorum.

Ve her zaman olduğu gibi, tüm muhteşem destekçilerim olmasaydı hayatım bugün olduğu gibi olmazdı.

Teşekkürler, Banshees.

Teşekkürler Ginger ve Kanani, Vegas sizin sayenizde daha güzeldi.

Teşekkürler Annie - OG'm - ve Cici, tüm tatlı sözleriniz için.

Harika videoların ve *bu orospu* için adını kullanmama izin verdiğin için teşekkür ederim Nikki.

Teşekkürler Payton, bu kitap için adını çalmama izin verdiğin için. Mükemmeldi.

Teşekkürler, Sam ve Ashley, ve Rachel, ve B.J. ve Suga dicks, yani Dominique.

Melinda, Chula ve Karen, sürekli desteğiniz için teşekkür ederim.

Diğer Karen, Anna ve Betsy, yaptığım her şeyi her zaman desteklediğiniz için teşekkür ederim.

Ve ismini vermediğim herkese teşekkür ederim. Şu anda sadece çok fazla beyin gücüm kaldı ve çok özel insanları kaçırdığımı biliyorum. Ama lütfen bana güvenin, ben de size minnettarım. Sizin için hikayeler yazabilmek benim için büyük bir onur. Ve bunu yapabildiğim sürece yapmaya devam edeceğim.

Bir dahaki sefere kadar, büyükannemin sözleriyle, iyi olun. Ama iyi olamıyorsanız, eğlenin.

Ayrıca S. J. Tilly tarafından

İttifak Serisi
Karanlık Mafya
Romantizmi

NERO

Payton

On yedi yaşında evden kaçmak kolay değildi. Yine de kabul edelim, daha önce ya da o zamandan bu yana geçen on yıl içinde hiçbir şey benim için kolay olmadı.

Ve ben iyiyim. Sayılır. Sadece radarın altında yaşamaya devam etmem gerekiyor. İnsanların yolundan, aklından uzak durarak.

Yani bir adam açık avlu kapımdan içeri girip evime ve hayatıma cesurca adım attığında korkmalıyım. Korkmalıyım. Dehşete düşmeliyim.

Ama fark ettiğimden daha fazla kırılmış olmalıyım, çünkü bunların hiçbiri değilim.

Meraklandım.

Ve hayatımın kontrolünü ele geçirmenin yolunun ona teslim olmaktan geçip geçmediğini merak ediyorum.

Nero

İlk kez bir adamın canını aldığımda, geri dönüşü olmayacağını biliyordum. Kartlarda benim için normal bir varoluş yoktu.

Ben de çekip gitmek yerine dağ gibi bedenlere tırmandım ve kendi kaderimi yarattım. İttifak'ı kurarak.

Ve ben bununla iyiydim. Devam edecek kadar
memnundum. Ta ki o açık kapılardan geçip onun
hayatına adım atana kadar.

Çekip gitmeliydim. Geldiğim kapıdan geri dönmeliydim. Ama çıkmadım.

Ve şimdi hayatı tehlikede.

Ama kötü adam olmak böyle bir şey işte. Benim olanı korumak için sokakları seve seve kırmızıya boyarım.

Ve Payton benim. Bilse de bilmese de.

KING

Günah Serisi
Romantik Gerilim

Bay Sin.

Diğer tarafa kaçmalıydım. Hesabımı ödeyip odama geri dönmeliydim. Ama o oradaydı. Ve o... her şeydi. Bir geceliğine tutkunun kararlarıma hükmetmesine izin vermenin ne zararı var diye düşündüm. Takım elbiseli bir şeytan gibi görünse ne olurdu? Sabah ayrılacaktım. Eve uçacak, hoş ama tahmin edilebilir hayatıma geri dönecektim. Onu bir daha asla görmeyecektim.

Ama ben biliyorum. Beklediğim en son yerde. Ve şimdi uğruna çok çalıştığım her şey tehlikede.

Başladığımız şeyi durduramayız ama bu ikimizden daha büyük bir şey.

Ve geçmişi ona musallat olmak için geri döndüğünde, aşk beni kurtarmaya yetmeyebilir.

Günah da

Beth

Trajediyle başladı. Ve

sırlarla.

Gömülü kalmayı reddeden gizli gerçekler beni kovalamak için ortaya çıktı. Şimdi kaçıyorum, sürekli bir korku örtüsü altında yaşıyorum, olmadığım biri gibi davranıyorum. Ve eğer gerçekten ben değilsem, neyin gerçek olduğunu nasıl bilebilirim?

Angelo

Kızı izle.

Basit bir görev olması gerekiyordu. Ama bu ailedeki diğer her şey gibi, bu konuda da basit bir şey yok. Benim görevim değil. Onun sahte ismi değil. Ve ona karşı olan hislerim de.

Ama Beth artık benim.

Yani geçmişinden gelen canavarlar oyun oynamak için ortaya çıktığında, önce beni geçmeleri gerekecek.

Bayan Sin

Dünyanın dönüp gidişini izlemekten bıktım. İnsanların sade ve sıkıcı olduğumu düşünmelerine izin vermekten, sadece kendim olmaktan çok korkmaktan.

Sonra *onu* gördüm.

John.

O güçlü, öfkeli ve özür dilemeyen biri.

O istediğim her şey. Ve olmak istediğim her şey.

Beni istemeyecek, ama bu önemli değil. Onu görmek, kendi etrafımda inşa ettiğim bu camdan evi nihayet yıkmak için ihtiyacım olan tüm ilhamı veriyor.

Sadece o beni istiyor. Ve dünyalarımız çarpıştığında, göremediğimiz ayrıntılar birbirine karışır, birbirine dolanır ve bizi görünmez bir tuzağa düşürür.

Her şey ters gittiğinde, bizi bağlayan zincirlerden kurtulabilecek miyim yoksa bu süreçte boğulacak mıyım bilmiyorum.

Sleet Serisi
Spor Romantik Komedi

Sleet Kitten

Hayatın sizi hazırlamadığı bazı şeyler vardır. Mesela süper seksi bir adam sizi bodrumunda gizlice dolaşırken yakaladığında ne yapacağınız gibi. Ya da içinde hokey maçı biletleri olan gizemli bir paket geldiğinde ne yapacağınız gibi, çünkü görünüşe göre o profesyonel bir atlet. Ya da maça gittiğinizde tribünlerdeki 20.000 kişinin yarısının onun formasını giydiğini fark ettiğinizde nasıl başa çıkacağınızı.

İyi ayarlanmış, hayata makul ölçüde hazırlanmış bir yetişkin olduğumu sanıyordum. Ama Jackson Wilder'la bir randevu, viral bir video ve "Annen olduğunu bilmiyordum" olayı ve birdenbire bildiğimi sandığım her şeyi sorgulamaya başladım.

Ama eğlenceli biri. Ve harika. Ve sanırım ona aşık oluyorum. Ama o da bana aşık mı, yoksa buzun dışında da buzun içinde olduğu kadar iyi bir oyuncu mu bilmiyorum.

Sleet Şeker

Arkadaşlarım beni ikna etti. Artık hokey oyuncusu yok.

Minnesota Sleet'in baş antrenörü olan bir babaya sahip olmak kolay bir karar gibi görünüyordu.

Arkadaşlarım da beni kırılgan özgüvenimi artırmanın en iyi yolunun tek gecelik bir ilişki olduğuna ikna ettiler.

Bir randevu uygulaması. Bir otel barı. Çok seksi bir adam, tatlı, komik ve bahsetmiş miydim, çok seksi... Cesaretimi topladım ve kendimi odasına davet ettim.

Varsayımlar. Onlar hakkında bir kural var.

Kasabadan geçtiğini düşündüm. Bir iş adamı, belki bir yatırımcı, muhasebeci ya da profesyonel bir hokey oyuncusu dışında herhangi bir şey olduğunu düşündüm. Onu bir daha asla görmeyeceğimi varsaydım.

Yanlış düşünmüşüm.

Sleet Banshee

Lanet olası hokey oyuncuları. Arkadaşlarım sonsuza dek mutlu olacakları çiftleri tatlı, sevecen, aşırı aşık sporcularda buldular. *Kedicik* ve *Şeker* gibi lakapları vardı. Ama benim? Beni bilerek kızdıran ve bana *Banshee* diyen bir sik kafalıyla takıldım kaldım. Evet, ıslak rüyalar için özel olarak yapılmış bir sesi olabilir. Ve tanrılar tarafından oyulmuş bir vücudu ve yüzü olabilir. Ve beni tahrik edip rahatsız eden bir Alfa-delik seviyesi olabilir.

Ama benim düğmelerime bastığında, bütün düğmelerime basmış oluyor. Ve ben olayları oturarak karşılayan bir kız değilim. Ve sadece bir kez dizlerimin üstünde yakalandım. Müzede.

Ama kararlarımdan biri arkadaşlarımdan birine zarar verdiğinde... Kendimi suçlamayı bırakamıyorum. Ve onu.

Ama o ipucu alamıyor. Ben de külotumu çıkarmıyorum.

Darling Serisi Çağdaş
Küçük Kasaba Romantizmi

Dumanlı Sevgilim

Elouise

Beckett'a yedi yaşımdayken aşık oldum. On beş yaşımdayken kalbimi kırdı.

On sekiz yaşıma geldiğimde, onu unutacağıma dair kendime söz verdim. Ve unuttum da. Bir düzine yıl boyunca.

Ama şimdi evine döndü. Buraya. Darling Gölü'nde. Ve aramızda dönen cazibeye boyun mu eğmeliyim yoksa diğer tarafa mı kaçmalıyım bilmiyorum.

Beckett

Çocukken bana aşıkmış. Ama ağabeyimin en iyi arkadaşının küçük kız kardeşiydi. Onu öyle görmedim. Görmüş olsaydım bile çok küçüktü. Aramızdaki yaş farkı çok büyüktü.

Ama şimdi eve döndüm. Ve o da burada. Ve çok büyümüş.

Yukarı.

O zamanlar işe yaramazdı. Ama lanetleneceğim.

Şimdi onun tadını alıyorum.

Latte Darling

Güzel bir hayatım var; memleketimde yaşıyorum, 16 yaşımdan beri çalıştığım kafenin sahibiyim.

Rahat. Kağıt üzerinde.

Ama her şeyi tek başıma yapmaktan yoruldum. Hayatımdaki her karardan sorumlu olmaktan yoruldum.

Sırtımı yaslayabileceğim birini istiyorum. Birlikte vakit geçirecek birini. Birlikte oturacak. Sarılabileceğim. Ve en iyi arkadaşımın düğününe yalnız gitmek istemiyorum.

Bu yüzden bir arkadaşlık uygulamasına kaydoldum ve bana mesaj atan ilk adamla buluşmayı kabul ettim.

Ve şimdi buradayım, barda.

Ama karşımdaki sandalyeye oturan sevgilim değil. Onun babası.

Gümüş Tilki'nin tam tanımı. Eğer bir Gümüş Tilki bir ev kadar kalın olabilirse, delici mavi gözlere ve boynundan parmak uçlarına kadar dövmelere sahip olabilir.

Bana Büyük Kötü Kurt titreşimleri veriyor. Sadece kaçmak yerine kızarıyorum. Ve beni bütün olarak yemek isteyecekmiş gibi görünüyor.

Tilly World Tatil Romanları

İkinci Isırık

Bir tatil pişirme yarışması inanılmaz derecede yanlış gittiğinde. Ya da doğru...

Michael -

Bunu çok uzun zamandır yaptığımı düşünmeye başlıyorum. Çığlık atan hayranlar. Medyanın sürekli ilgisi. Dolgun maaş çekleri. Hiçbiri bana özlediğim mutluluğu getirmiyor.

Yine de buradayım. Başka bir yıl. Başka bir özel tatil. Bir otel odasında yalnız geçirilen bir Noel daha.

Ama sonra ışıklar yanıyor. Ve *onu* gördüm.

Alice -

Yarışmacı olmak bir onur, bunu biliyorum. Ama şu anda biraz ceza gibi geliyor. Çünkü her an Şef Michael Kesso, yıllardır aşık olduğum adam, benim varlığımdan bile haberi olmayan adam, sete girecek ve onu gördüğümde bayılmamam bir mucize olacak.

Ama şüphe duymanın zamanı geçti. Çünkü İkinci Isırık başlamak üzere - "üç... iki... bir..."

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.